

Hôn Nhân Sắp Đặt - Viktor Alexander

Contents

Hôn Nhân Sắp Đặt - Viktor Alexander	2
1. Chương 1-1: [tiểu Thuyết Mpreg]—lời Mở Đầu Tác Phẩm + Chú Thích Của Tác Giả Về Thể Giới Trong Truyện	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	10
4. Chương 3-1	13
5. Chương 3-2	16
6. Chương 4-1	18
7. Chương 4-2	21
8. Chương 5	23
9. Chương 6	26
10. Chương 7	29
11. Chương 8	34
12. Chương 9	39
13. Chương 10	46
14. Chương 11	55
15. Chương 12	62
16. Chương 13-1	67
17. Chương 13-2	70
18. Chương 14-1	74
19. Chương 14-2	79
20. Chương 15-1	81
21. Chương 15-2	87
22. Chương 16-1	91
23. Chương 16-2	93
24. Chương 17-1	95
25. Chương 17-2	96
26. Chương 18-1	99
27. Chương 18-2	101
28. Chương 19-1	102
29. Chương 19-2	105
30. Chương 20-1	108
31. Chương 20-2	111
32. Chương 21-1	114
33. Chương 21-2	117
34. Chương 22-1	121
35. Chương 22-2	122
36. Chương 23-1	124
37. Chương 23-2	128
38. Chương 24-1	133
39. Chương 24-2	135
40. Chương 25-1	138

41. Chương 25-2	142
42. Chương 26-1	145
43. Chương 26-2	148
44. Chương 27: [phụ Lục] Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 1 – Tầng Lớp Quý Tộc	151
45. Chương 28: [phụ Lục] Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 2 – Người Hầu	155
46. Chương 29: Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 3: Nhân Vật Lịch Sử	156
47. Chương 30: Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 4 – Thuật Ngữ Và Các Điểm Cần Chú Ý	156
48. Chương 31: Giới Thiệu Tác Giả Viktor	158

Hôn Nhân Sắp Đặt - Viktor Alexander

Giới thiệu

Tên gốc: Groom Of Convenience Thể loại: Tiểu thuyết đ. ồ. n. g t. í. n. h, MPREG, lãng mạn, lịch sử, thế giới khác (n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-sap-dat-viktor-alexander>

1. Chương 1-1: [tiểu Thuyết Mpreg]–lời Mở Đầu Tác Phẩm + Chú Thích Của Tác Giả Về Thể Giới Trong Truyện

Tên gốc: Groom Of Convenience

Tạm dịch: Hôn nhân sắp đặt

Thể loại: Tiểu thuyết đồng tính, MPREG, lãng mạn, lịch sử, thế giới khác (nam-nam hay nữ-nữ đều có khả năng mang thai).

Tác giả: Viktor Alexander

Dịch và hiệu đính: Raph

Lời mở đầu tác phẩm

Dành cho bạn đọc, cho Vicksters, và thậm chí là cho chính người tác giả đã viết nên câu chuyện này.

Dành cho con gái tôi, nàng công chúa Sóc Chuột, một trong số những động lực chính khiến tôi thức dậy mỗi ngày. Càng ngày ba càng thêm yêu con.

Dành cho Cherie, người Charlotte nương tựa.

Dành cho Taylor, người đã giữ cho tôi tỉnh táo, cho tôi một gia đình và luôn nói với tôi rằng mỗi phần trong cuốn sách này đều tuyệt vời, vào cái lúc mà chính tôi phải thốt lên rằng “Mình đã viết ra chúng đấy ư?”.

Dành cho những ai giờ đây đã được nhiều người biết đến sau hàng năm dài chiến đấu thầm lặng.

Và, như mọi khi, dành cho Justine, lí do để tôi có thể tiếp tục đấu tranh thay đổi thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Câu truyện này là dành cho anh.

Đặc biệt cảm ơn anh vì Justin Timberlake tài năng một cách đáng kinh ngạc, bài hát “Amnesia” từ album Trải nghiệm 20/20 của anh ấy đã tạo phong nền để tôi viết nên cuốn sách này.

Chú thích của tác giả

Vào lúc bắt đầu có ý tưởng viết cuốn sách, tôi còn hơn cả phấn khích. Bạn thấy đấy, tôi mà một thành viên của U.N. Không, không phải Hợp chủng quốc Hoa Kỳ đâu (dù cho điều đó rất tuyệt vời), mà là Nhóm những kẻ đầu to mắt cận. Đó không phải một nhóm chính thức, nhưng chúng tôi vẫn hoạt động. Một lũ đực rựa, những vận động viên thể thao âm thầm xem kênh History, đọc Bách khoa toàn thư, sách tham khảo trong thư viện, và chi tiêu quá nhiều tiền cho sách vở về lịch sử, khoa học, và địa lý chỉ vì thấy thú vị. Trông chúng tôi giống hệt những anh chàng alpha và hành động cũng như những anh chàng alpha. Chúng tôi ăn bí tết và khoai tây, rồi hét vào màn hình TV (Đi Patriots đi! Chạy tới Red Sox! Làm nó đi Celtics!), chơi thể thao, làm việc, nhưng khi chẳng ai xung quanh, chúng tôi sẽ xem Star Trek, Bác sĩ Vô Danh, Viện Torchwood, Lí thuyết vụ nổ Big Bang, Đại chiến ngân hà, hay Đế chế Spartacus (không chỉ bởi có những bậc anh hào và cảnh chiến đấu trong đó, mà còn để chắc chắn rằng chúng chính xác về mặt lịch sử.)

Vì vậy, trong khi tôi muốn viết một câu chuyện tình đồng tính vào thời kỳ Nhiếp chính (một trong những mục yêu thích của tôi, kể đó đến thời Trung cổ và thời đại Victoria), tôi cũng muốn tự do sáng tạo hơn chút ở một số khía cạnh đời sống của các thành phần thuộc giới quý tộc. Nếu các bạn là độc giả trước đây của tôi, vậy chắc các bạn đã biết tôi thích viết mpreg (nam nam sinh tử) – có lẽ là bởi vì tôi mắc hội chứng chiếc tổ rồng khi muốn con gái trở về tuổi 19 và ước muốn có thêm nhiều con, hoặc cũng có lẽ tôi muốn mỗi người đều có thể có đứa bé của riêng mình – đó là điều tôi thường viết. Vì vậy, không những tôi muốn trao cho các nam nhân vật của mình cơ hội mang thai, mà ngay cả nữ nhân vật cũng có quyền lựa chọn thai nghén với bạn đời của họ, cùng giới hoặc khác giới. Tôi muốn có một thế giới mà không cần họ phải trở thành người ngoài hành tinh với những chiếc xúc tu và năm con mắt, thế nên tôi tạo ra một thế giới giả tưởng. Nó trông giống như thế giới của chúng ta, về mặt lịch sử là như nhau. Một số cái tên có một chút khác biệt (Nafoleon thay vì Napoleon), nhưng một số thì giống hệt (William Shakespeare).

Sự khác biệt lớn nhất là giới tính và *** thì khá phức tạp. Nam và nữ được xác định bởi ngoại hình. Khi một đứa trẻ được sinh ra, cơ quan sinh dục của chúng xác định chúng là nam hay nữ, giống thế giới của chúng ta. Dương vật biểu thị tính nam và âm đạo biểu thị tính nữ. Vì vậy, nam giới được đặt những cái tên phổ biến thuộc về nam và nữ cũng vậy.

Tuy nhiên, trong Tearth, thế giới mà series Scandalous Whispers xây dựng nên, đàn ông và đàn bà, con trai và con gái được xác định bởi sinh lý bên trong của đứa bé, có tử cung, có khả năng của đàn ông hoặc có thể thụ thai. Đó là một điểm phân biệt giữa hai giới. Đàn ông là những người thuộc cả hai giới nhưng có thể thụ tinh với bạn đời của họ (cả nam và nữ), thường có giọng nói trầm khàn. Phụ nữ cũng là những người thuộc cả hai giới nhưng có khả năng thụ thai, và được phân biệt bởi giọng nói thanh hơn. Phụ nữ được gọi là lady nếu họ được gả vào một gia đình quý tộc. Đàn ông, nếu họ đến từ những gia đình quý tộc hoặc được phong tước hầu, thì cũng sẽ được phong tước hầu cùng với tất cả những quyền lực đi kèm với nó. Ngoài ra còn có các dấu hiệu trên đầu trẻ mà bác sĩ đánh dấu trên chân tóc của nó khi sinh.

Đây là nỗ lực tể nhị của chính tôi để thể hiện sự tôn trọng đến cộng đồng người chuyển giới, những người đã bị phớt lờ, xa lánh, hoặc thậm chí là ghê sợ, qua con mắt của truyền thông, phim ảnh, sách, và cả xã hội. Những người đàn ông và phụ nữ này có thể chất một kiểu nhưng nội tâm bên trong lại là một kiểu khác. Cuốn sách này có cả một xã hội đầy những người như thế.

Trong các trang của cuốn sách, có thể bạn sẽ nhầm lẫn khi chỉ đọc một câu. Một nam giới có thể được đề cập tới như một người phụ nữ, một cô gái, một tiểu thư, nữ công tước, nữ bá tước, fotmy, v...v. Và một phụ nữ có thể được đề cập đến như một người đàn ông, chàng trai, huân tước, công tước, bá tước, maldy, v...v. Điều này là cách cấu trúc của xã hội. Vì lý do ấy, trong thế giới này, điều quan trọng để sử dụng “tên Thánh” (tên chính thức) kèm theo danh xưng là để tránh nhầm lẫn. Ví dụ, Lucien thường được gọi là Lady Hawthorn trong một cuốn tiểu thuyết thời Nhiếp chính điển hình ở thế giới này, điều quan trọng là phải nhận dạng được anh ta là một người phụ nữ mang đặc điểm của nam, do đó, anh ta mới được gọi là Lady Lucien Hawthorn. “Tên Thánh” cũng được sử dụng cho những nữ giới mang đặc điểm của nam, nhưng thường mặc quần áo như bạn đời thuộc tính nữ của họ và xuất hiện nhiều đặc điểm tính nữ, mặc dù cơ quan sinh dục của họ tượng trưng cho nam giới còn đặc tính bên trong của họ lại thuộc về nữ giới. Những phụ nữ mang đặc điểm của nam, ví dụ như Madame Marie-Etienne Nitot, là một phụ nữ mang đặc điểm của nam người Trench. Một số thuật ngữ sử dụng trong cuốn sách này sẽ được giải thích ở cuối, cũng như lịch sử xảy ra trong xã hội “Anglish”, “Tlondon”, nhưng phần lớn, cuốn sách này là một cuốn tiểu thuyết

lịch sử đồng tính.

Chỉ cần tạo ra một thế giới khác.

Điều này nghĩa là đôi khi các nguyên tắc có chút khác biệt. Nhưng luật pháp thì vẫn tương đồng. Các hành vi “đồng dục nam” hay “đồng dục nữ” vẫn là bất hợp pháp giữa hai người đàn ông hoặc hai người phụ nữ, mặc dù có vẻ tồn tại đôi chút khác biệt trên Tearth hoặc Angland.

Tôi hy vọng rằng bạn sẽ thưởng thức series này bất chấp những trùng hợp đặc biệt mà chắc chắn là sẽ có, trong trường hợp này, hãy bao dung đối với một cộng đồng không khác gì bạn. Có thể bạn cũng sẽ bật kênh History lên và xem một hai chương trình. Họ đã đăng một vài thứ hay ho trên đó.

-Vicktor Alexander, Tác giả Thành viên Không-Được-Bí-Mật-Cho-Lắm của U.N (Undercover Nerds): Cộng đồng đồng tính.

Chú thích:

1. Hội chứng chiếc tổ rỗng (The empty nest syndrome): hội chứng của các bậc phụ huynh khi con cái lần đầu xa nhà, xa gia đình.

Raph: Thế giới này là kiểu người dị tính chúng ta sống chung cùng những người chuyển giới, nhưng cả 2 bên đều có cơ hội mang thai đúng với giới tính mà trong thâm tâm họ muốn í.

VD như maldy giống như người chuyển giới từ nữ sang nam, họ cho rằng họ là nam, là TOP, nhưng cấu trúc sinh lý của họ vẫn là nữ. Trong khi thế giới mà ta đang sống thì họ không thể LÀM CHO người khác có thai được, nhưng trong thế giới truyện thì hoàn toàn có thể.

Thế giới truyện lại vẫn giống thế giới bình thường ở chỗ, quan hệ nam-nam hay nữ-nữ vẫn bị kì thị nếu như họ là hoàn toàn theo giới đó từ trong ra ngoài.

VD như trong truyện, anh chàng Arglington đàn ông từ trong ra ngoài, và yêu thầm “chị gái” của Lucien. Chị ấy giống như người chuyển giới từ nam sang nữ (về ngoài là nữ nhưng có cấu trúc cơ thể của nam, tức là LÀM CHO người khác mang thai). Vậy nên mối quan hệ của họ có thể bị xử tử, vì ở thời kì này thì quan hệ “đồng tính” bị cấm.

Có dễ hiểu hơn chút nào không? =)))

2. Chương 1-2

Dịch: Raph + Lynsu

Năm Đế Quốc, 1814

CẬU phát ốm mất thôi. À thì, không phải ốm. Chẳng qua cậu muốn ném mình ra khỏi cửa sổ xe ngựa và thoát khỏi sự túng quẫn này.

Tiếng lọc cọc phát ra từ cỗ xe lảo đảo trong đầu Lady Lucien Timothy Hawthorn, cậu giơ ngón tay gây guộc của mình lên đầu day nhẹ thái dương. Rồi cậu sẽ thoát khỏi trạng thái tù mù khi chuyển đi quán quỳ này kết thúc và trở về khu kí túc xá của mình tại Remmington.

Một ít tiền mặt là thứ cậu phải có và có lẽ cả một ngôi nhà nội thành mà không đứng tên mẹ cậu nữa, đáng lẽ ra cậu phải có dũng khí từ chối chủ ý của cha mẹ, nhưng cậu mới mười tám tuổi. Luật pháp chỉ thừa nhận cậu tự lập nếu như cả hai bố mẹ, Annabelle và Rosemary – Bá tước và Bá tước phu nhân vùng Yorkshire – đã qua đời, cũng như các anh chị cậu, Mary, Amelia, Frances, và Charlotte. Kể cả nếu cuộc sống cậu trở nên không thể chịu đựng nổi, Lucien cũng chẳng hy vọng chết chóc xảy đến với những người thân duy nhất của mình.

Cậu thử dài và ổn định chỗ ngồi trên đệm xe của chiếc xe ngựa xa hoa thuộc về mẹ, bá tước Annabelle Hawthorn. Dòng dõi nhà Annabelle là một trong những dòng tộc lâu đời và danh tiếng bậc nhất trong nước, và, trong quá trình trưởng thành, tất cả những gì Lucien nghe được, rằng cậu không chỉ là đứa con độc nhất của bá tước, mà còn là đứa trẻ nhỏ nhất, rất nhiều ánh mắt sẽ luôn dõi theo cậu để chắc chắn rằng cậu đang sống một cuộc đời danh giá và đầy tinh tế. Đó là hai từ vừa nghe đã khiến cậu sun cả vùi. Cậu biết những gì được kì vọng vào mình nó được nói đi nói lại như gõ trống vào tai kể từ lúc cậu đủ lớn để hiểu, nhưng trong khi hai mẹ và các chị gái cậu dường như chỉ muốn được làm tâm điểm của xã hội – luôn có mặt trong những buổi khiêu vũ, tiệc tùng và dạ nhạc thâu đêm – thì tất cả những gì Lucien muốn làm lại là ngồi nhà và đọc sách. Đó là một trong những lí do mà Ngài Madison Kipling, con trai của Nam Tử tước Cavendish, chẳng bao giờ thèm liếc nhìn cậu, dù có bao nhiêu đêm hội mà chàng ta bị buộc phải tham dự đi nữa. Lucien không phải là người đẹp nhất trong số họ hàng. Cậu là người trầm lặng nhất đó là lý do tại sao 2 năm trước cậu chỉ dám yêu thầm Madison. Tuy vậy, nhờ những cuốn sách của mình, cậu nhanh chóng vượt qua khoảng thời gian ấy.

Cậu lại thử dài lần nữa khi nghĩ tới cuốn sách của tác giả Don Jonne đang đặt trên bàn ở nhà. Cậu muốn nhào tới nghiền ngẫm nó, thay vì quay trở về Remmington để rồi say khướt. Cậu chỉ có thể hi vọng rằng cuộc gặp gỡ bất buộc với cha mẹ mình nhanh kết thúc để còn quay về với đám bạn hữu.

Lucien ngắm những ngôi nhà trong thị trấn, những cao ốc, những cửa hàng, những công viên của Tlondon lướt bên ngoài xe ngựa, để nó cuốn tâm trí mình đi. Cậu nghĩ về người đàn ông quyền rũ từng đi bộ tới Remmington mà cậu gặp trên đường. Người kì quặc này cao, cực kì cao, vai rộng, tóc đen, đôi mắt màu tro sắc sảo, và có một vết sẹo trên khuôn mặt. Quai hàm anh vuông vắn, đôi môi kéo thành một đường mỏng khi anh lướt qua câu lạc bộ các quý ông.

Mặc dù là với ý định hay mục đích gì đi nữa thì Lucien đáng lẽ ra đã không nên có mặt ở Remmington. Cậu không phải là lord hay bất cứ cái gì đại loại như thế, cậu là một lady – người được sinh ra với dáng vẻ của nam giới nhưng lại có tử cung. Cậu sẽ dành cả quãng đời còn lại của mình để chăm sóc những đứa trẻ và bất cứ ai trở thành chồng của cậu. Lucien không bận tâm về điều đó quá nhiều cậu đã muốn chỉ ru rú ở nhà và thực hiện nó. Cậu chỉ lo lắng rằng mình sẽ phải kết hôn với một người phụ nữ.

Lucien thực sự không hề bị thu hút bởi những người phụ nữ. Cậu không thể nhận thấy được sự hấp dẫn của họ. Dù phụ nữ có những đường cong hay những đường nét cực kỳ tinh mỹ, Lucien vẫn chẳng biết phải đặt tay vào đâu, vậy nên thật khó để cậu có thể ôm lấy một người phụ nữ nào đó. Không phải tất cả phụ nữ đều xinh xắn. Một số người được sinh ra với một âm vật trưởng to lơ lửng giữa nếp gấp của vùng nữ tính và chỉ sử dụng để xâm nhập lúc làm tình. Những người phụ nữ này trông còn giống đàn ông hơn.

Lần nào tới Lucien cũng đều quan sát khắp câu lạc bộ. Cậu bị thu hút bởi những người đàn ông. Vẫn luôn như thế. Thậm chí bất cứ lúc nào cậu ấp ủ ý niệm rằng sẽ cùng với một người phụ nữ – có thể là khi hai người đang khiêu vũ hay trò chuyện tại một buổi dạ hội – thì những suy nghĩ đó lại khiến cậu bối rối và lo lắng rằng nó sẽ phá hủy khoảnh khắc ấy. Điều này không chỉ xảy ra một lần.

Xã hội của họ được tạo lập và vận hành bởi những quan niệm rằng có những người được sinh ra để chiếm lấy bạn đời của họ, để gieo mầm những đứa trẻ, để cai trị đất nước – những người được sinh ra để trở thành những công tước, lãnh chúa, bá tước,... Những người này sẽ vượt trội hơn những người được sinh ra để chịu đựng trong những cuộc làm tình, để thụ thai và chăm sóc nhà cửa cũng như con cái. Những người phụ nữ danh giá được yêu cầu ở nhà, quản lý tài sản và chăm sóc lũ trẻ. Lucien từng nghe những câu chuyện về những người phụ nữ bị buộc phải làm việc, và cậu nhận thấy rằng ý niệm đó thật thú vị. Cậu chỉ từng đề cập điều đó với maldy một lần, và bà đã nói với cậu một cách chắc chắn rằng cậu không cần phải làm việc. Cậu sẽ kết hôn với một người đàn ông thực thụ, người có tước vị và của cải mà sẽ chăm sóc tốt cho cậu. Lucien đã ưng thuận, dẫu có chút miễn cưỡng, và không đề cập lại vấn đề đó nữa.

(ở đây nghĩa đen là “người có bản chất là đàn ông”-ở trong truyện điều này được xác định bởi việc người đó có mang tinh trùng và LÀM CHO người khác thụ thai hay không, chứ không phải chỉ là nói tới ng có vẻ ngoài đàn ông đâu nhé)

Những kế hoạch của họ dành cho cậu đều ổn thỏa và tốt đẹp là vậy nhưng thỉnh thoảng có những lúc Lucien cảm thấy nó chỉ toàn là những điều nhắm nhĩ. Mặc dù cơ thể cậu được cấu tạo để sinh con nối dòng cho chủng tương lai của cậu, mặc dù cậu được sinh ra với vai trò của một người nội trợ, một lady thích được

chăm sóc hay dẫu là một cục bông đáng yêu của chồng đi nữa, thì Lucien vẫn muốn nhiều hơn thế. Cậu có những mục tiêu và kế hoạch cho cuộc sống của mình. Cậu không chắc chắn những dự định đó là gì nhưng cậu biết rằng bất cứ khi nào cậu lựa chọn theo đuổi chúng thì đó phải là những điều vĩ đại.

“Chúng ta đã đến Yorkshire, thưa phu nhân”. Giọng nói của người điều khiển xe ngựa truyền đến qua chiếc cửa sổ để ngỏ của Lucien.

“Cảm ơn, Kingston”. Lucien đáp lại. Cậu ngồi dậy ngay lập tức để làm phẳng những nếp nhăn trên áo quần do mãi ngồi trong xe ngựa nhìn thơ thẩn xung quanh. Cậu nghe thấy tiếng trượt cửa khi những người gác cổng mở lối vào điền trang, rồi cậu nhìn qua cửa sổ và cười với Elaine và Joseph. Hai người họ đều mỉm cười đáp lại, Lucien đã cảm thấy tốt hơn một chút với việc trở về nhà.

Cậu từng nhận được sự giúp đỡ của khá nhiều bạn bè khi vẫn còn sống cùng gia đình, nhưng từ hai tháng trước, cậu đã chuyển tới Town-house Hoa Hồng Đỏ, tên gọi bắt nguồn từ tình yêu của maldy Annabelle dành cho loài hoa đó.

Lucien ngồi ngay ngắn với đôi mắt nhìn thẳng theo như những gì cậu được dạy trong những lớp học về lễ nghi cùng với chị gái Charlotte, người chị duy nhất được sinh ra với tử cung. Charlotte cũng là một lady giống như Lucien, trong khi Mary, Amelia và Frances là lord. Điều đó khiến cho Lucien và Charlotte cực kỳ thân thiết, và Lucien rất biết ơn về điều này.

Trưởng thành trong gia tộc Hawthorn không phải là một điều dễ dàng. Họ không phải là gia tộc giàu có nhất trong nước nhưng lại là một trong những gia tộc lâu đời nhất. Lucien có thể nhớ đã dành hàng giờ ngồi trước gối ông, nghe bá tước kể về cách thức mà Hawthorns, Remingtons and Harrings trở thành những gia tộc đầu tiên định cư ở Angland.

Lucien rất hứng thú khi nghe về lịch sử của đất nước và những phương thức mà xã hội vận hành. Lịch sử là một trong những môn học yêu thích của cậu, và một những thú tiêu khiển yêu thích của cậu là đem theo những quyển sách lịch sử và cưỡi con ngựa thiện của mình, Ngôi Sao May Mắn, ra công viên, ngồi dưới một tán cây và đắm mình trong những trang sách về những cuộc chiến tranh, nền văn hóa và các sự kiện lịch sử.

Hai người mẹ đã nuông chiều sự hứng thú của cậu đối với lịch sử và vẫn chưa thúc ép cậu phải lập gia đình mặc dù tất cả các chị gái của cậu đều đã kết hôn với những người khác nhau trong tầng lớp quý tộc. Cậu có một dự cảm mãnh liệt rằng điều đó sắp kết thúc rồi.

Lucien giật mình thoát khỏi những suy tưởng của mình khi chiếc xe ngựa dừng lại và một người hầu ra mở cửa.

“Chào buổi chiều, Lady Lucien” Gavin, một trong những người hầu, chào cậu, nắm tay và giúp Lucien bước xuống xe. Đôi giày của Lucien lách cách trên con đường lát gạch đi vào dinh thự, cậu vuốt chiếc áo đuôi tôm màu da trời của mình xuống trước khi sờ tới chiếc cravat để chắc chắn rằng nó đã thẳng thớm. Lucien lướt những ngón tay trên mớ tóc vàng rậm rạp của mình rồi nhận lấy chiếc mũ chóp cao mà Gavin đưa cho cậu.

“Cảm ơn nhé, Gavin”. Lucien nói một cách nhẹ nhàng, làn sóng ngại ngùng ủa qua cậu. Gavin tuyệt đẹp, nếu anh ta có tước hiệu hoặc là con trai của một người có tước hiệu, Lucien có lẽ đã xin phép mẹ cậu cưới người đàn ông này. Có điều với vẻ ưa nhìn của mình, chẳng có gì phải nghi ngờ khi Gavin có lẽ sẽ kết hôn trước cả khi Lucien xuất hiện ở tầng lớp thượng lưu.

Gavin cao khoảng 1m93 (những đơn vị về chiều cao mình đổi theo quy chuẩn tiếng Việt), nhìn chót vót so với chiều cao khoảng 1m73 của Lucien. Gavin có một mái tóc màu hạt dẻ đậm và một đôi mắt nâu đỏ rực rỡ. Anh ta có bờ vai rộng, điều này có vẻ đến từ việc được thừa kế dòng máu Tscotland hơn là kết quả của bất cứ loại công việc nào mà anh ta phải làm trong dinh thự, hoặc cũng có khả năng là Lucien đã nhầm. Môi dưới của Gavin dày hơn môi trên và giữa mũi có một vết sưng nhỏ – cái mà anh ta có sau khi tham gia vào cuộc cuộc ẩu đả lúc còn trẻ, hoặc ít nhất đó là những gì mà Gavin đã nói với Lucien lúc cậu hỏi anh ta về nó cách đây vài năm. Bàn tay của anh chàng rất to, những ngón tay thì rộng và móng tay khá ngắn. Anh ta ăn diện không chê vào đâu được trong bộ đồng phục dành cho người hầu với chiếc quần ống chèn màu xanh đậm, đi kèm với chiếc áo ghi-lê màu vàng lộng lẫy.

Lucien từng nhìn xuống những người hầu từ trên phòng mình trong nhiều năm khi họ làm việc và ước gì mình có thể tham gia cùng họ trong những công việc lao động nặng nhọc. Năm phút sau cậu sẽ bắt đầu mơ tưởng về việc một trong những người hầu nam uốn cong người trên mặt đất gần đó, rồi gia sư của cậu sẽ the the gọi tên cậu và kéo cậu trở về với việc học của mình.

Lucien và Charlotte đã phải học nhiều hơn những lady khác, chẳng có gì ngạc nhiên khi lý do đến từ danh tiếng và tài sản của gia tộc cậu. Muốn những môn học chung như lịch sử, khoa học, toán học và địa lý kết thúc sớm để con trai có thể học về công việc gia đình, Annabelle đã trả tiền cho gia sư và người hướng dẫn tiếp tục giảng dạy và đào tạo Lucien và Charlotte cho đến khi cả hai lên bảy và lên mười.

“Lucien yêu quý của mẹ!” âm thanh cất lên từ khu biệt thự rộng lớn, Lucien quay lại và mỉm cười khi nhìn thấy mẹ mình, Rosemary, đang bước xuống và dang rộng hai tay.

“Mẹ”, Lucien đáp lại, nhanh chóng tiến về phía mẹ mình.

Rosemary chỉ thấp hơn Lucien khoảng 2.5cm cậu và Charlotte rõ ràng được thừa hưởng chiều cao từ mẹ. Khi cậu vòng tay ôm quanh eo mẹ, Lucien như được bao trùm bởi hương thơm của hoa oải hương và vani, mùi hương đặc trưng của mẹ cậu. Họ cứ đứng ôm nhau một lúc lâu trước khi Rosemary cuối cùng cũng phát hiện ra Lucien đang cố thoát khỏi cái ôm chặt của bà. Người nào không biết có thể sẽ nghĩ rằng họ đã không gặp nhau một thời gian dài, trong khi sự thật là họ vừa ăn một bữa lễ với nhau ba ngày trước đó. (Brunch: là bữa gộp giữa bữa sáng và bữa trưa)

“Con vẫn tốt chứ?” Rosemary hỏi, quay qua và luồn tay khoác Lucien.

“Tốt lắm thưa mẹ” Lucien nói với một nụ cười.

Rosemary mặc một chiếc đầm mặc buổi sáng họa tiết hoa xanh với vòng eo cao, tà đầm quét trên mặt đất khi họ bước lên cầu thang để đến cửa chính. Bà không đội mũ lên mái tóc đen nhánh của mình và cũng không mang găng tay. Điểm duy nhất mà Lucien không được thừa hưởng từ mẹ chính là màu tóc cậu có mái tóc vàng di truyền từ maldy. Nhìn xuống chân mẹ, Lucien cố gắng để xem liệu bà có bỏ qua giày cao gót mà đi đôi dép trong nhà hay không, và khi phần mũi dép thoáng lộ từ bên dưới gấu váy bà, Lucien bật cười khúc khích.

Rosemary ngược nhìn cậu với một nụ cười. “Con trai à, con đang cười cái gì vậy?”

Lucien ra hiệu về phía chân bà. “Con đã đúng khi nghĩ mẹ sẽ mang dép trong nhà hôm nay,” cậu nói với mẹ, và rất vui vẻ khi nghe tiếng cười thánh thót của mẹ mình vang lên khi đang dẫn cậu qua sảnh chính rộng lớn để đến căn phòng hoa hồng đỏ. Căn phòng này là một trong những căn phòng chỉ dùng để tiếp đãi riêng tư, dành riêng cho các thành viên trong gia đình, vậy mà Lucien vẫn cảm thấy căng thẳng tràn ngập cơ thể. Thông thường khi cha mẹ gọi cậu đến, họ sẽ gặp cậu trong căn phòng màu vàng hoặc ở phòng làm việc của maldy để thảo luận về một số lỗi lầm nghiêm trọng mà cậu đã phạm phải hoặc cảnh báo về mấy người bạn của cậu. Khi họ đưa cậu đến căn phòng hoa hồng đỏ có nghĩa là những tai họa sẽ đến từ phía họ chứ không phải do cậu. Họ đã thực hiện điều gì đó mà cậu có lẽ sẽ không thích để rồi sử dụng căn phòng hoa hồng đỏ để nói với cậu điều đó.

“Được rồi, à thì, maldy của con quyết định đóng cửa dinh thự để tránh những vị khách bất ngờ, vì vậy mẹ nghĩ rằng mẹ đã có thể thoải mái được rồi” Rosemary nói khi bà tiếp tục dẫn cậu đi xuống một hành lang dài. Lucien đã muốn đấu tranh để tránh khỏi cuộc gặp mặt này, có thể là rút cánh tay mình khỏi sự kìm kẹp của mẹ và nhanh chóng trở lại xe ngựa rồi kế tiếp quay trở lại nhà nơi thị trấn, nhưng cậu biết điều đó là vô ích. Những người mẹ của cậu rồi lại sẽ theo sát cậu trong xe riêng và thông báo với cậu những tin tức của họ trong nhà cậu. Lucien không thể nghĩ ra được lựa chọn nào cả cho dù cậu có làm như thế nào đi nữa thì gia đình của cậu vẫn sẽ hành động nhanh hơn. Chết tiệt!

“Chúng ta đến rồi” Rosemary thông báo, giọng bà to hơn bình thường và xen lẫn một sự phấn khởi giả tạo. Lòng mày của Lucien nhướng lên nhìn hành động của mẹ, cậu chặn bà lại trước cánh cửa đóng kín, điều khiến Lucien một lần nữa khẳng định rằng sẽ có điều gì đó hoặc ai đó ở ngay sau cánh cửa mà bố mẹ cậu không muốn cậu biết cho đến tận khi họ có cơ hội để giải thích cho cậu.

“Mẹ, chuyện gì đang xảy ra thế?” Lucien hỏi bà.

Rosemary nhìn Lucien và lắc đầu. “Sao thế, Luce à, hoàn toàn không có chuyện gì hết. Sao con lại hỏi mẹ như thế? ”

Lucien thực sự lo lắng, bởi vì cả bố và mẹ cậu đều hiếm khi sử dụng biệt danh của cậu. Từ trước đến giờ đều vậy. Cậu không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm mẹ cậu và không hề di chuyển. Ngay lúc đó, Rosemary bỏ tay mình ra khỏi khuỷu tay Lucien và đưa lên vuốt ve chuôi ngọc trai trên cổ. Lucien ý thức rất rõ về cử động này nó có nghĩa là Rosemary đang rất lo lắng và cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói cho cậu biết. Cậu chờ đợi một cách đầy hi vọng, tin tưởng rằng mẹ sẽ cho cậu biết những gì đang xảy ra trước khi cậu phải đối mặt với maldy, nhưng khi Rosemary lắc đầu và nhún vai, Lucien biết ý đồ của cậu sẽ không thực hiện được.

“Điều con cần phải biết, Lucien à, đó là tất cả những gì chúng ta làm đều là vì chúng ta là cha mẹ của con và bởi vì chúng ta yêu con”, Rosemary nói với cậu. Bà đưa một tay lên má cậu và vuốt ve làn da nơi đó một cách nhẹ nhàng, âu yếm. “Chúng ta đã rất hạnh phúc khi mẹ sinh con ra và phát hiện con là một đứa bé gái (Ý là Lucien có chức năng mang thai của một người phụ nữ, chứ bạn ấy vẫn có khuôn mặt và thân hình của con trai nhé). Hai chúng ta đã rất ngạc nhiên khi biết tin mẹ đang mang thai bởi vì các bác sĩ nói với mẹ rằng mẹ đã qua tuổi thụ thai rồi, nhưng con lại là một ngạc nhiên đầy thú vị. Chúng ta đã luôn muốn có một đứa con trai, và rồi cuối cùng chúng ta có con.” Bà bỏ tay khỏi má Lucien, đưa nó lên rồi gạt đi những giọt nước mắt ứ đọng trong mắt bà. “Chúng ta làm điều này bởi vì chúng ta rất quan tâm con và chỉ muốn những điều tốt nhất cho con.”

Rosemary quay trở lại cánh cửa đôi của căn phòng hoa hồng đỏ, vịn tay cầm và đẩy mạnh để mở cửa. Bà nắm lấy vạt áo của chiếc váy bằng một tay và đi vào phòng. Lucien đã đứng chờ người trong giây lát trước khi cậu đi theo mẹ.

“Đóng cửa vào đi con trai.” Giọng nói khàn khàn của maldy vọng đến từ hướng của một trong những chiếc ghế bên cạnh lò sưởi. Lucien gạt đầu và quay lại đóng cửa, rồi cậu nhìn thấy hai vợ chồng Công tước xứ Cumbria đang ngồi trên ghế sofa đối diện với maldy cậu. Cậu đã ngỡ ngàng bất động ngay khoảnh khắc đó. Những năm dài được đào tạo về lễ nghi không cho phép cậu chỉ đứng đực ở trước cửa, nhưng cậu chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ ai trong căn phòng hoa hồng đỏ không phải là người trong gia đình. Thế mà giờ đây lại là hai trong số những quý tộc có thanh thế nhất của vương quốc, không chỉ trong nhà mà còn là ở ngay trong căn phòng riêng tư của gia đình. Lucien mất một chút thời gian để trấn tĩnh bản thân. Cậu mỉm cười với cả hai người và cúi chào nhẹ trước khi quay ra đóng cửa. Sau khi xử lý mọi chuyện xong xuôi, Lucien hít một hơi thật sâu để ổn định bản thân và chuyển qua đối mặt với cha mẹ mình.

“Được rồi, con ngồi xuống đi Lucien” Annabelle bảo cậu.

“Vâng, thưa maldy,” Lucien trả lời một cách tự động. Maldy của cậu là một người phụ nữ nghiêm khắc. Lucien chỉ có thể nhớ được một trường hợp mà cậu đã từng nhìn thấy bà trở nên mềm mại và đầy yêu thương, dù cậu không phải là người được nhận những điều đó. Khi cậu bảy tuổi, cậu từng thức dậy vào giữa đêm, ra khỏi phòng mình và đi về phòng hai mẹ. Cậu biết cậu đã quá lớn để thực sự được ngủ cùng giường với họ, nhưng cậu muốn được dỗ dành, an ủi khỏi cơn ác mộng khủng khiếp. Nửa đường xuống sảnh, cậu đã dừng lại, đóng băng ngay tại chỗ khi thấy hai người mẹ của mình đang đè ép nhau trên bức tường bên cạnh phòng ngủ. Họ mặc trang phục buổi tối, Rosemary trong một chiếc váy nhung màu xanh tuyệt đẹp, một tay đang cầm một chiếc khăn choàng màu trắng, những lọn tóc xoăn trên mái tóc đen nhánh buông xõa trên lưng. Annabelle ép sát vào người Rosemary, mái tóc dày màu vàng của bà bị vò rối xù lên thành những búi tóc nhỏ không một chút khoan nhượng, khuôn mặt bà đang nhấn vào cần cổ của Rosemary. Annabelle mặc một bộ váy dạ hội màu xanh đậm mỏng tanh, có thêu những viên ngọc mã não phía dưới đường vòng ngực khá nhỏ và xung quanh viền váy. Lucien tiếp tục nhìn, cậu đã thấy Rosemary nhấc chân và vòng qua quanh eo Annabelle, trong khi Annabelle lần một tay xuống dưới váy Rosemary. Mắt Lucien mở to, và cậu quay đi, không một chút hứng thú xem cha mẹ làm tình giữa hành lang. Đó là một cái gì đó mà cậu chỉ được biết đến khi vô tình nghe các chị buôn chuyện hoặc khi cậu nhiều lần lén vào khu ở của người hầu và bắt gặp điều tương tự xảy ra.

Ngay lúc cậu bắt đầu quay đi, cậu nhìn thấy Annabelle nâng cánh tay đang ép vào tường đặt ngay cạnh đầu Rosemary lên và dịu dàng vuốt ve má vợ. Bà cúi xuống gần hơn và hôn lên môi Rosemary thật nhẹ nhàng trước khi nâng chân của Rosemary lên cao hơn. Tiếng thở hổn hển của Rosemary và tiếng rên khàn

khàn của Annabelle vang lên đã thúc giục Lucien quay đi và phóng nhanh xuống hành lang để vào phòng. Vì vậy, trong khi một phần cậu hạnh phúc khi biết maldy của mình cũng có một vẻ mặt thật nhẹ nhàng, thì các phần còn lại trong cậu đã cố gắng để không nhớ đến quá trình cậu biết được điều đó.

Lucien ngồi điềm tĩnh ở một đầu của chiếc ghế dài đặt cạnh sofa nơi hai vợ chồng Công Tước đang ngồi.

“Ta tin rằng con đã biết công tước và nữ công tước đây rồi phải không?” Annabelle nói, mỉm cười nhẹ với Rosemary, người đang đứng và bắt đầu rót trà cho tất cả mọi người.

Lucien vắt chéo chân, cân bằng tách trà và chiếc đĩa trên đầu gối của cậu, ngồi thẳng lưng – đây là một vài điều mà cậu đã được học trong lớp nghi lễ – và gật đầu.

“Vâng, Maldy. Và rất hân hạnh khi được gặp lại hai ngài một lần nữa, thưa quý công tước”, Lucien chào hỏi cùng với một nụ cười với hai trong số những con người có cấp bậc cao nhất trong xã hội. Công tước của xứ Cumbria là một người có vẻ ngoài thô ráp. Làn da của ông khỏe mạnh với màu rám nắng bởi phần lớn thời gian ở ngoài trời, có lẽ là cưỡi ngựa hoặc đi săn, như những người danh tiếng nhất của tầng lớp quý tộc. Đó là một ước muốn xa xỉ của Lucien rằng cậu sẽ được trải nghiệm nó trước khi cậu kết hôn, nhưng cậu biết rằng cậu chỉ có thể đi khi mà không bị bắt kì ai tình cờ bắt gặp vào lúc đó.

Mái tóc đen của công tước đã được chải ra sau đầu vào buộc vào nếp ngay phía sau cổ một vài sợi tóc xám bạc lấm chấm trên nền tóc đen và trên thái dương ông. Ánh mắt ông chứa sắc thái mê hoặc của màu tro, gần như ngả bạc, cằm ông nhọn, có một lúm nhỏ ở giữa. Bờ vai rộng của ông được bao phủ trong một chiếc áo khoác sáng màu nâu, một chiếc áo sơ mi trắng tinh phối với cà vạt trắng và áo vest đen. Ông mặc quần chần đen chỉ vừa đủ để chứa cặp đùi lớn, và chân thì mang đôi giày cũng đen nốt.

Ngồi bên cạnh ông, nữ công tước xứ Cumbria mặc một chiếc váy màu vàng sáng làm cho làn da vốn nhợt nhạt của bà nay trông tái xám. Mái tóc màu đỏ của bà, xen lẫn một vài sợi màu xám, đã được búi lại, một vài tua tóc thoát ra và thả xoắn xung quanh một khuôn mặt tròn.

Lucien ngưỡng mộ khi nữ công tước thực sự không cần phải mua một bộ tóc giả màu vàng hoặc đen để giúp bà trông có vẻ thời trang hơn. Bà chắc chắn cảm thấy mình không cần phải làm vậy với tư cách là một người trong lớp thượng lưu của tầng lớp quý tộc. Bà đặt chiếc mũ trên đùi, và Lucien tự hỏi liệu có phải bà vừa cưỡi xuống ngay trước khi cậu bước vào hay không. Khi mà mẹ của cậu, Rosemary đi dép trong nhà thì nữ công tước mặc một đôi giày cao gót đẹp màu trắng với ren thêu phía trước. Đôi mắt bà có một màu ngọc bích sâu thẳm, và bà mỉm cười rạng rỡ với Lucien khi ánh mắt cậu chạm tới chỗ bà.

“Đây thực sự là một niềm vui khi được gặp lại cháu, Lucien trẻ tuổi ạ” Nữ công tước, Jane, nếu Lucien nhớ tên thánh của bà một cách chính xác, nói, giọng của bà nhẹ nhàng và du dương.

“Ta chắc hẳn rằng con đang thắc mắc tại sao con lại được gọi về nhà khi mà giữa chúng ta không có một bữa ăn nào được xếp lịch” Annabelle nói, và Lucien gửi cho nữ công tước một nụ cười cuối cùng trước khi chuyển sự chú ý sang maldy của cậu.

“Vâng, đúng là những suy nghĩ đó đã thoáng qua tâm trí của con thưa maldy” Lucien thừa nhận.

“Được rồi con yêu, chúng ta đã tự mình đứng ra quyết định về cuộc đời của con mà ta chắc chắn rằng con sẽ nhận thấy nó không chỉ vừa ý con mà trên thực tế còn đầy kỳ diệu và bất ngờ,” Annabelle nói với một cái nhìn sắc bén.

Cái nhìn đó Lucien hiểu rất rõ. Ngay cả khi cậu không nhận thấy được cái quyết định đó “kỳ diệu” hay “bất ngờ” thì cậu cũng phải giả vờ là như thế ở trước mặt hai vợ chồng công tước.

“Cảm ơn, Maldy. Con chắc chắn rằng sẽ như vậy”, Lucien đồng ý. Cậu tự hỏi liệu cậu có được mời làm bạn gái của nữ công tước hay không. Dù đó chẳng phải là điều mà cậu sẽ lựa chọn cho bản thân mình thì nó vốn đã tốt hơn so với những gì mà cậu đã nghĩ đến khi bị gọi về nhà.

“Mẹ của con và ta đã quyết định chấp nhận lời dạm hỏi đến từ hai vợ chồng công tước xứ Cumbria,” Annabelle nói với cậu trước khi bình tĩnh nâng chén trà lên môi và nhấp một ngụm.

“Dạm hỏi?” Lucien hỏi lại, đôi mắt nhìn qua nhìn lại hai cặp vợ chồng.

“Đúng vậy. Con sẽ kết hôn với quý ngài Heathcliff Eddington III (đệ tam), Công tước xứ Pompinshire, Hầu tước của Manchester, Bá tước của Southerby, Tử tước của Berkinstock, Nam tước Hempstead, người thừa kế tước vị của công tước xứ Cumbria, trong thời gian sáu tháng tới. ”

Hết chương 1

Chú thích:

1. Lord: Có nghĩa tương đương như “quý ngài”, dùng để gọi những nam quý tộc, thể hiện nhấn mạnh về đẳng cấp xã hội.
2. Lady: Có nghĩa tương đương “quý cô”, dùng để gọi người phụ nữ quyền quý.
3. Malyd: Là từ vựng của thế giới trong truyện được tác giả phịa ra -, chỉ những người phụ nữ đóng vai trò người chồng trong mối quan hệ vợ chồng nữ – nữ. Như đã giới thiệu, Lucien là con của 1 cặp đồng tính nữ. (Cái này sẽ nói cụ thể ở 1 chap riêng khác nhé).
4. Townhouse: nhà xây phòng ngủ trên lầu, phòng ăn, khách, bếp nằm tầng trệt
5. Ánh mắt “hazel eyes” – ánh mắt màu nâu đỏ:3
6. Váy mặc buổi sáng (morning wear) của quý tộc thời xưa:

3. Chương 2

Người dịch: Yoyo

Chỉnh biên: Raph

HEATHCLIFF ROBERT Eddington III giận. Không, anh còn hơn cả giận.

Anh phát cáu. Sau khi chọn một chiếc bình từ trên cái kệ, anh lẳng nó ngang phòng và ngắm nhìn đầy thỏa mãn khi nó vỡ toang thành từng mảnh. Lời của bố anh, được viết đầy cảm xúc trên mảnh giấy da mà Heathcliff – hay còn được bạn bè gọi là Heath, hoặc một vài người gọi vậy, và người khác thì gọi là “Pompinshire” – siết chặt, hoàn toàn nhàu nhĩ. Anh không cần phải xem lại bức thư để biết nó nói gì. Từng chữ đã được khắc vào não anh, từng chữ viết tay nguệch ngoạc của bố anh vang lên trong tâm trí.

Gửi Heathcliff,

Theo thỏa thuận của bố con mình, mẹ con và ta đã đặt một bộ lễ phục long lầy cho con. Sáu tháng nữa con sẽ kết hôn với công tước Lucien Hawthorn tại nhà thờ thánh George. Lễ đính hôn sẽ tổ chức ở The Times vào buổi sáng ngày 15. Con sẽ dự bữa tối ở Điện trang Yorkshire vào tối ngày 16, lúc này con sẽ bắt đầu làm quen với vị hôn phu của con. Ngày 19 con sẽ theo ta đến Điện trang Yorkshire để thương thảo hợp đồng hôn nhân, và tối ngày 20 con sẽ tham dự một buổi vũ hội hẹn trước. Mẹ con đảm bảo sẽ đưa cho con đầy đủ lịch trình vũ hội, ăn tối, xem nhạc kịch, đi chơi và chương trình ca nhạc mà con sẽ phải khéo léo mời vị hôn phu của mình. Người đó khoảng mười tám tuổi, nên nhiệm vụ của con là làm cho cậu chàng quen thân với con. Và đừng diễn quá tẻ, bởi vì danh tiếng của con kể từ giờ sẽ gắn liền với cậu ta, mà trong khi danh tiếng của con đầy dồi dào và vết nhơ, thì của cậu bé lại ngây thơ và có tính cách ngay thẳng.

Gửi con,

Cumbria

Hừ một tiếng, Heath chọn cái bình trên giá và cũng đập nó vào tường, nhìn theo với sự hài lòng mà ảm đạm, nó không chỉ vỡ toang mà còn để lại một cái lỗ do lực tác động. Anh quay đầu do dự nhìn cửa dò xét, đồng thời, cào tay vào những sợi tóc đen lầy dầy của mình, trầm ngâm đứng đó, Heath đi đến cửa và giật phắt nó ra.

“Chuyện gì?” Anh rít vào mặt của quản gia, Annise.

“Thưa ngài? Ngài ổn cả chứ ạ?” Bà ta hỏi.

Trong khi các gia nhân khác hẳn sẽ sợ hãi chạy đi không nghi ngờ gì, Annise lại luôn ở bên Heath từ khi còn là một đứa trẻ và hiểu rõ tính khí anh. Bà là một nam giới (Raph: Ở đây hiểu là: uke/bot/thụ đó, tức về ngoài là nam nhưng bên trong là nữ =))Mình tôn trọng tác giả nên để nguyên cách mà tác giả gọi tính giới của nhân vật trong truyện nhé. Ôi cái thế giới quan vụn vẹo của truyện này =)) có tính tình thẳng thắn và là linh hồn của sự thận trọng, không bao giờ tra khảo về số lượng nam giới gần như mỗi ngày ra vào phòng ngủ của anh. Bà chỉ đơn thuần lấy áo khoác cho họ và tiễn họ về. Thậm chí nhiều lần Heath vấp ở cửa ngôi nhà lớn này cũng hoàn toàn không đánh lừa được bà. Bà chỉ đơn thuần đỡ anh vào phòng ngủ và đánh thức người hầu Thomas để anh ta đỡ Heath lên giường.

Heath không hề ngạc nhiên khi thấy Annise đứng ở phía bên kia cánh cửa hỏi thăm tình hình của mình. Điều khiến anh ngạc nhiên là việc Annise đang cầm một thanh nghiên đá đứng đó và nhìn thế giới như thể chuẩn bị choảng nhau với ai. Cảnh tượng khiến Heath sửng sốt đến nỗi lập tức thoát khỏi cơn giận dữ và cười khúc khích.

“Bà định giết tôi sao, Annise?” Heath hỏi.

“Không, thưa cậu chủ, nhưng nghe cứ như có cái lộn trong thư phòng của cậu vậy, nên tôi chỉ muốn xem cho chắc chắn thôi—” Annise do dự một lúc. “—rằng cậu không có chuyện gì.”

Heath lại bật cười, “Ý bà là bà muốn đảm bảo rằng tôi không giết người khiến bà phải giải thích cho cảnh sát, đúng không?”

Annise đỏ mặt rồi nhún vai, “Tôi sẽ làm vậy nếu cần phải làm, thưa cậu chủ,” bà kiên quyết nói.

Heath đưa tay nắm vai bà, “Tôi biết bà sẽ làm vậy mà, Annise. Bà là người tốt, nhưng không cần đâu. Tôi chỉ muốn trút giận cho hành động của cha tôi thôi,” anh thừa nhận, quay lại nhìn thư phòng và cau mày trước sự bừa bộn.

“Lại nữa sao?” Annise hỏi khi bước ngang qua Heath vào thư phòng. Anh đi theo bà vào phòng và lắc đầu. Anh không hiểu tại sao mà mình không những tiếp tục chấp thuận cho cha leo lải cảm xúc của bản thân đến như vậy mà còn định đoạt cuộc đời mình. Mặc dù Heath là đứa con trai độc nhất của bố mẹ sống sót qua thời thơ ấu và trở thành người thừa kế tước vị công tước của cha, thế nhưng Heath đã tự mình trở thành công tước theo đúng quyền khi ông anh, cha của cha anh, qua đời và không có ai khác thừa kế ngoài Heath, vì anh chị em của mẹ anh không có họ hàng gì.

Có lẽ là do danh dự và truyền thống gia đình. Hay có lẽ là vì mẹ anh. Bất cứ lúc nào anh xuất hiện ý tưởng nguyên rửa cha mình biến thành quỷ dữ, anh lại thấy nụ cười ngọt ngào của bà nhìn anh cầu khẩn, van nài trong im lặng mong anh giữ mồm giữ miệng. Và Heath luôn làm vậy, đến mức mà mỗi lần anh đều thấy mình lơ đãng đồng ý với hầu hết đề nghị của cha rồi mới đuổi người đàn ông huênh hoang khoác lác đó đi.

Đó là lý do anh phát hiện ra mình dính hôn với một trái anh đào nhỏ tuổi không biết gì về thế giới, làm thế nào để thỏa mãn đàn ông, hay thậm chí còn ngây thơ hơn nữa về quan hệ giữa hai người.

Heath đến thăm bố mẹ vào bữa sáng chủ nhật hàng tuần và sau đó sẽ ăn bữa chiều với họ, khi anh phải đối mặt với cha mình về chuyện có cần phải làm làm đám cưới hay không.

“Heathcliff, mày đã ba mươi tám tuổi rồi. Đã đến lúc cấp bách phải tìm một người vợ cho mình. Đàn ông hay phụ nữ, không thành vấn đề, nhưng mày cần người sinh cho mày người thừa kế mà không quá bám dính lấy mày đến nỗi khiến cuộc sống của mày tồi tệ. Mày có nghĩa vụ đó, và đàn ông trong Hạ viện thường không có xu hướng tin tưởng người mà không có ai để phụ thuộc vào, bởi tại tình trạng sức khỏe của bọn họ,” cha anh giận điên lên nói.

Heath nhún vai và châm chọc, “Ấy da, cha à, nếu mà cha đã có định đoạt về loại hình phụ nữ mà con cần phải cưới, vậy sao cha không đi tìm một thằng đàn ông cho con mà biến nó thành sự thực đi?”

Cả bàn trở nên yên lặng, thậm chí không nghe được tiếng dụng cụ chạm của đồ bạc trên mấy món ăn Trung Hoa. Heath liếc nhìn cha mình, nâng ly rượu lên môi, rồi nhấp một ngụm. Anh giật mình khi cha mình vỗ tay và nói, “Nói hay lắm, con trai. Ta mừng là cuối cùng con cũng nhìn nhận mọi việc theo cách của

ta.” Ông không thoải mái lắm khi nói vậy, và Heath phải thừa nhận là anh đã quên phết toàn bộ cuộc nói chuyện ấy.

Cho đến lúc này đây.

“Ừ, lại nữa rồi,” Heath quay người lại khi bước đến chiếc ghế sofa Chesterfield của mình và ngã mình lên đó với một phong thái khá ấn tượng.

Annise cười khúc khích và bắt đầu sắp xếp gọn gàng căn phòng trong khi anh rên rỉ và vất tay lên che mắt. Anh biết mình đã phóng đại mọi việc theo một mức độ nhất định, và vì là một người đàn ông, anh phải thể hiện vẻ vô cảm vì lòng tự trọng, tự tin và kiêu ngạo của bản thân, nhưng anh đang ở trong căn nhà của mình, và không ai ở đó để nhìn thấy đáng về rất “không đàn ông” ngoài bà ấy.

“Tôi đảm bảo là mọi thứ không tệ như cậu nghĩ đâu, cậu chủ của tôi,”

Annise nói trước lúc chập một tiếng khi nhìn thấy cái lỗ trên tường và những mảnh vỡ vụn của đồ đạc cùng lọ hoa trên sàn nhà. “Tôi sẽ phải gọi vài người hầu vào đây,” bà lầm bầm, còn Heath thì nhăn nhó.

“Tôi chân thành xin lỗi về đồng bừa bọn ở đây, Annise, nhưng tôi bảo đảm với bà, lần này bố tôi đã đi quá xa rồi,” Heath xin lỗi. “Ông già thấy việc ép tôi cưới một đứa trẻ nít chỉ mới mười tám tuổi là hợp lý! Lady Lucien Hawthorn. Tại sao chứ, tôi còn chưa từng nghe về cậu ta.”

Annise cười khúc khích. “Đó là vì hiếm khi lady Lucien lộ diện ở thị trấn. Cậu ấy ở lì trong nhà cả ngày, căn nhà đó được chi trả và duy trì bằng tiền của bố mẹ. Cậu ấy thường đến thư viện và đến vườn Covent với vài người bạn, tất cả họ đều là những người trẻ tuổi nhất trong gia đình. Hình như cậu ấy đến Remmington mỗi tháng một lần, nhưng hiếm khi uống gì,” bà báo với anh.

Heath bỏ tay ra khỏi mắt và quay sang nhìn Annise trước khi ngồi dậy.

“Sao bà biết về cậu ta nhiều vậy? Bố tôi đã nói với bà rằng Lady Lucien là người mà ông ta định ép tôi cưới à?” anh hỏi như thể buộc tội.

Annise sững sờ nhìn anh. “Không, thưa cậu chủ, mà nếu có, tôi cũng làm việc cho cậu và sẽ nói cho cậu ngay lập tức. Không, từ lúc cậu trở về thị trấn sau khi rời Hải quân Hoàng gia dưới trướng ông chủ, tôi đảm bảo sẽ coi tất cả những người độc thân trong tầng lớp quý tộc phù hợp để kết hôn với cậu bình đẳng như nhau. Tôi đảm bảo rằng Thomas cũng có kiến thức tương tự.”

Heath lắc đầu ngạc nhiên. Anh có cả một lực lượng hùng hậu người làm có lòng trung thành một cách đáng kinh ngạc. Anh đảm bảo sẽ cho họ nghỉ thêm một ngày khi đến các kỳ nghỉ luân phiên.

“Vậy bà nghĩ tôi nên làm gì? Nên cưới cậu ta, hay nên phá hủy hôn ước?” Heath hỏi bà.

Thân mình Annise cứng ngắc, và bà quay lại nhìn anh thật kỹ, nhú mày giận dữ. “Vì tôi hiểu sự giận dữ của cậu và thậm chí thông cảm cho cậu trong quan hệ với cha mình, thế nhưng lần này còn có liên quan đến người khác nữa. Không nghi ngờ gì là Lady Lucien đã được thông báo, trong khi cậu có rất nhiều sự lựa chọn, thì Lady Lucien lại không như vậy, là bởi vì maldy của cậu ấy (=ông bố. Ở đây bố mẹ của Lucien đều có vẻ ngoài là nữ, maldy là chỉ bot trong mối quan hệ đồng tính). Quý ngài Yorkshire cực kỳ nghiêm khắc và mẫu mực. Không ai đủ tốt cho đứa con trai út và duy nhất của bà. Nên việc bà ấy đồng ý với chuyện này thật đáng ngạc nhiên. Nếu tôi phải nói thật thì, cậu sẽ chẳng thấy ai xứng đáng để kết hôn đâu vì cậu không muốn làm điều này. Có lẽ cậu nên cưới Lady Lucien và tiếp tục tìm kiếm tình yêu của đời mình thì hơn,” bà khuyên.

Heath gật đầu, đồng ý với cách đánh giá tình hình của bà, mặc dù việc đó khiến anh phải thừa nhận và đấu tranh tinh thần cũng như buộc phải theo sát kế hoạch của cha. Annise nói đúng. Anh có thể kết hôn với Lady Lucien trong khi vẫn cứ đi tìm tình yêu của đời mình. Có lẽ người đó không phải trong giới quý tộc, vì, có chúa mới biết, Heath đã luôn tìm kiếm một người có thể khiến cho tim anh đập rộn ràng, máu trong người sục sôi, vật nhỏ của anh dựng đứng, và linh hồn anh cùng chung nhịp thở. Ai đó sẽ không dờ ra như phỗng, có hiểu biết về xác thịt nhưng lại không biết quá nhiều. Anh lắc đầu trong lúc suy tư. Anh đang kiếm tìm một bóng ma. Một thứ thật vô vọng. Một người hoàn hảo dành cho mình.

Sải bước, Heath bước về phía lối vào, Annise vội vã đi theo.

“Tôi ra ngoài đây,” Heath thông báo.

“Vâng, thưa cậu chủ,” Annise đáp lời, đi lấy áo choàng, mũ, và gậy. Bà đưa chúng cho anh mà không hỏi gì, và Heath rất biết ơn bà về điều đó. Anh không chắc là có nên nói với bà anh định ra ngoài tìm kiếm tình yêu đích thực của đời mình không, và, nếu anh không tìm ra người đó, thì ít nhất anh cũng sẽ tìm được một bạn tình cho mình, rồi anh sẽ hưởng thụ quãng thời gian tình thú vui vẻ đến khi họ không thể thở nổi mới thôi.

“Hẹn gặp lại, bà Annise. Tôi sẽ đi Remmington,” anh nói rồi đi ra ngoài cửa căn biệt thự, cánh cửa đóng lại phía sau lưng anh.

Hết chương 2

Raph: Sau một năm vắng bóng thì truyện lại tiếp tục lên sóng, ngạc nhiên chưa? =))) Hy vọng sẽ đẩy nhanh được tốc độ nhờ sự cộng tác của thành viên mới chịu trách nhiệm dịch truyện này.

Tôi rất cảm ơn Bạch Liên tiểu muội muội vì đã bén duyên cho tôi quen cô Yoyo giúp cho bộ truyện này nhà tôi sau khi qua tay một vài người, bị ngắt quãng rất lâu lại có thể tiếp tục. Thế nên kể từ bây giờ, người theo sát bộ truyện này cùng các bạn sẽ là bạn Yoyo.

Mong mọi người lại tiếp tục theo dõi và cảm nhận bản dịch của những đứa không chuyên như chúng tôi, cũng như vs bộ truyện.

4. Chương 3-1

Những lời nói của maldy quay mòng mòng trong đầu Lucien cũng giống như rượu đang xoay tròn trong ly. Bạn bè cậu đã về nhà một tiếng trước để chuẩn bị đi xem nhạc kịch vào buổi tối. Lucien cáo lỗi và thay vào đó là ngồi lại quán bar ở Remmington, uống đến say mềm. Thực ra trước đây cậu chưa từng uống say đến vậy, và cậu thấy đây quả là một trải nghiệm khá lý thú. Đầu cậu đã hơi choáng váng, và mọi thứ xung quanh cậu dường như quay chậm lại. Cậu chớp đôi mi nặng trĩu khi thấy một người đàn ông với bờ vai rộng đi đến tựa vào quầy bar kế bên cậu. Cậu đã từng gặp người đàn ông này, Lucien nhìn chăm chú vào vết sẹo của người đàn ông.

“Trông cậu quá trẻ để lượn lờ uống rượu ở Remmington đây,” người đàn ông nói, chất giọng trầm của anh ta khiến Lucien âm lòng như chai bourbon mà cậu đang uống vậy. Lucien quay sang gượng cười với người đàn ông kia và gật đầu. Người đàn ông lạ mặt thăm thẳm khi Lucien quay lại để nhấp một ngụm rượu, nhưng không thấy cái ly đâu.

Bourbon: một loại rượu whisky Mỹ được làm từ ngô.

“N-này,” Lucien líu lưỡi. Tên đàn ông lạ mặt đó lại bật cười khiến Lucien phải quay sang lườm anh ta.

“Tôi bảo họ đem đi rồi. Phục vụ sẽ mang cho cậu thứ gì đó để giải rượu,” người đàn ông lạ mặt nói.

Lucien định phản đối, nhưng cậu thật sự cần thứ gì đó để giải rượu nếu muốn về nhà mà không bị tấn công hoặc bị cướp.

“Cám-Cám ơn.” Lucien lầm bầm. Chỉ cần nghĩ đến chuyện bị gạ gẫm trên đường về nhà cũng đủ khiến cậu tỉnh táo lại.

“Của anh đây, Timmy,” người pha chế nói, Lucien ngước lên và cảm ơn bạn thân của chị Mary, Arlington.

“Cám ơn, Arl,” Lucien nói, và cầm lấy tách trà Arlington vừa đưa. Không nghi ngờ gì về loại trà đặc biệt mà Arlington luôn ca ngợi. Lucien nhấp nhấp nó, rồi trợn trừng mắt. Cậu bị sốc vì thứ mùi khó chịu của nó nên đã đẩy cái tách ra xa khỏi mặt mình.

Người đàn ông lạ mặt bật cười. “Không tệ đến vậy đâu chứ,” anh nói. Lucien không nói gì, cậu chỉ đơn giản đưa cái tách đến gần mũi người đàn ông, nhìn anh ta hít một hơi bằng sống mũi thẳng tắp và đầy vẻ

quý tộc của anh, rồi nhăn nhó. Lucien muốn bật cười khi người đàn ông lạ mặt trừng lớn đôi mắt màu ánh bạc và quay sang lườm Arlington.

“Tôi muốn cậu giúp cậu ấy tỉnh rượu, không phải là đầu độc cậu ta,” người đàn ông lạ mặt nhắc nhở.

Arlington nhướn mày, rồi cười khúc khích. “Đó đâu phải độc được gì đâu. Chỉ là loại trà pha chế đặc biệt thôi mà. Tôi biết Timmy bé bỏng cũng khá lâu rồi. Chị tôi là bạn cũ của cậu ta ở Eton. Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện khiến Mary buồn đâu,” anh nói, Lucien khẽ lườm Arlington khi nghe thấy sự khao khát trong giọng điệu của cậu ta. Chuyện Arlington yêu Mary trong vô vọng nào phải bí mật gì. Tuy nhiên, do họ đều là đàn ông, ở bên nhau là bất hợp pháp. Mary đã kết hôn với Lady George Hopwood, có bố là Công tước vùng Merseyside và không có người thừa kế nào. Hợp đồng hôn nhân đã nói rõ Mary sẽ là người thừa kế tước vị cho đến khi George sinh được một đứa trẻ có thể kế thừa danh tiếng và đất đai của họ. Mary và George sinh được bốn người con: William, Henry, Lorraine, và Rebecca, không đứa nào trong số chúng có dấu hiệu có thể làm cho người khác thụ thai, hoặc là có khả năng thai nghén, một đứa con của chính chúng. Một dấu hiệu nhỏ như là một vết sẹo ở chân tóc của người đàn ông hay là ở một đứa bé trai. Một đứa trẻ sinh ra mà không lập tức có dấu hiệu của một bé gái, xuất thân từ một gia đình danh tiếng, sẽ được trao tước hiệu “Công nương” (Miss) cho đến khi ra mắt tầng lớp thượng lưu, và sau đó mới được coi như một “Quý công nương.” (Lady).

Arlington và Mary đều mang dấu hiệu của giống đực, và nếu họ đến với nhau, họ sẽ bị ném xuống từ tháp Tlondon, hay tệ hơn nữa, có thể bị giết. Đức vua sẽ không thông cảm hay thấu hiểu cho tình ái, và người thấy ý tưởng hai người đàn ông hay hai người đàn bà đến với nhau là cực kỳ kinh tởm và đáng bị trừng phạt bằng cái chết. Cái giá phải trả cho việc kê gian là rất nghiêm trọng, và bất kể tình cảm của họ dành cho nhau rõ ràng đến đâu, cả Arlington và Mary sẽ không mạo hiểm để rồi chuốc lấy hậu quả là cái chết như vậy.

Mặc dù cặp đôi chính của chúng ta có vẻ ngoài đều là “nam”, có điều ở thế giới trong truyện, Lucien tuy về ngoài nam nhưng là một “lady” nên có khả năng sinh con như phái nữ, đây là một điều bình thường.

Còn Arl (về ngoài nam) và Mary (về ngoài nữ), thì cả 2 đều chỉ có khả năng làm cho người khác thụ thai, là seme, nên tình yêu bị coi là bất hợp pháp. Tóm quần lại, danh xưng có/cậu của cái truyện này nó phân biệt không thông qua về ngoài, mà thông qua khả năng sinh sản. Bắn ra tình trùng được thì đều được coi là nam hết, dù về ngoài là gì.

Lucien không bao giờ hiểu được lòng hận thù sâu sắc của đức vua, nhưng cậu không đủ thân quen với Người để hỏi. Thay vì đưa ra bất cứ hỗ trợ nào dù bằng lời nói, cho Arlington, về tình yêu xấu số của cậu ta, Lucien chỉ đơn giản đưa tay huých vào cằm tay Arlington thể hiện sự đồng cảm. Lucien không biết cảm giác yêu một người mà mình không thể yêu là thế nào, nhưng khi cậu nghĩ về cách mà cuộc đời cậu bị điều khiển, buộc phải kết hôn và trải qua quãng đời còn lại với một người đàn ông cậu không hề biết, thậm chí nếu cậu gặp được tình yêu đích thực của đời mình, sự vô vọng và tuyệt vọng đè nặng lên vai ấy khiến cậu gần như không thể chịu đựng nổi.

Arlington mỉm cười đáp lại Lucien, vỗ lên tay cậu, và rồi, liếc nhìn xung quanh để đảm bảo không có người lạ nào để ý thấy anh sờ vào tay của một người đàn ông chưa kết hôn, Arlington quay lại và nhanh chóng đi sang phía bên kia quầy bar.

“Vậy một quý ngài như cậu đang làm gì một mình ở Remmington thế này?” người lạ mặt hỏi, nhích cái ghế lại gần Lucien.

Lucien liếc nhìn trong khi nâng tách trà lên môi và uống một ngụm lớn thứ nước pha chế nặng độ. Cậu lịch sự ho vào lòng bàn tay, mắt cậu ướt át không chỉ vì nhiệt độ mà còn vì mùi vị của thức uống. Khi Lucien đã hoàn toàn kiểm soát được rồi, cậu liền mở mắt và bắt gặp cặp mắt xám tuyệt đẹp của người đàn ông dường như đã đặt sự chú ý lên Lucien. Việc này khiến Lucien cảm thấy hứng thú, cậu cảm thấy vật nhỏ của mình dấy lên phản ứng.

“Tôi đến đây với nhóm bạn,” cậu khẽ mỉm cười với người đàn ông. “Tôi vào đây như vậy. Hai trong số họ đã kết hôn và là những thành viên danh dự của tầng lớp thượng lưu, vậy nên họ là những người giám sát của tôi. Họ đều là bạn cũ hồi còn đi học. Chà, không phải tất cả. Chỉ có các quý cô, nhưng anh biết mà, họ dẫn chồng theo, vậy thì hợp tình hợp lý hơn. Và rồi chúng tôi gặp Arlington ở đây, họ đồng ý để tôi ở lại

vì cậu ta đã nói sẽ trông chừng tôi, và, chà, cậu ta đã làm vậy. Cho đến khi vợ chồng chị tôi đến vài phút trước để dùng bữa tối. Họ không thấy tôi hay Arlington, nhưng chúng tôi đều thấy họ. George, chị dâu của tôi, lại mang bầu nữa. Đây là đứa con thứ năm của họ.”

Tầng lớp thượng lưu: bản gốc tác giả dùng từ “ton”. Ton là một thuật ngữ thông dụng hàm ý nhắc tới xã hội thượng lưu Anh vào cuối Thời nhiếp chính (the Regency) thế kỉ 19, đặc biệt là thời đại Victoria. Đây là từ mượn của Pháp, nếu hiểu sát nghĩa thì nó có nghĩa là “cách hành xử tốt đẹp”. [Nguồn: đây]

Người lạ mặt cầm tay Lucien, và cậu lập tức ngừng nói. Người đàn ông mỉm cười và lắc đầu.

“Chà, cậu tiết lộ nhiều thông tin một cách quá vội vàng rồi đấy,” Người lạ mặt nhếch mép cười.

Lucien hơi đỏ mặt, và cậu mở miệng xin lỗi.

Cậu biết mình có xu hướng lảm nhảm khi lo lắng, nhưng người đàn ông này—với mái tóc đen dày, đôi mắt xám bạc, khung vai rộng và cơ bắp, chiếc cằm chẻ với lúm đồng tiền trên gò má, bụi sáng của bóng đêm vào lúc năm giờ chiều phủ lên gò má anh ta, và những ngón tay dài, rộng và thẳng của anh ta khiến Lucien nghĩ rằng anh chàng thực ra khá là dễ thương—khiến cho Lucien xoắn quẩy đến mức khó mà suy nghĩ đứng đắn được.

“Tôi thích cách cậu lảm nhảm. Thật là đáng yêu,” người lạ mặt nói. Anh ta nâng tay Lucien lên môi mình và đặt lên mu bàn tay ấy một nụ hôn lâu theo một cách kỳ quặc trước khi xoay tay cậu lại và hôn vào giữa lòng bàn tay. “Tên tôi là... Robert.”

Lucien nghiêng đầu, tự hỏi về sự do dự của người đàn ông, và mở miệng định hỏi anh ta về chuyện đó nhưng bị phân tâm bởi sự run rẩy khoái cảm từ trong chính thân thể mình khi...ngón tay Robert vuốt ve phía trong cổ tay của cậu. Lucien run rẩy và khó khăn nuốt nước bọt.

“T-T—” cậu lắp bắp.

“Timmy, đúng vậy, tôi đã nghe thấy rồi. Là Timmy muốn gì đó phải không, quý ngài của tôi?”

Robert hỏi khi bước lại gần ghé Lucien.

Lucien gật đầu, dấy lên một cảm giác ngoài sức tưởng tượng, đại não của cậu hoàn toàn bị chìm ngimm trong khuôn mặt Robert khi anh chàng liếc nhìn cậu và rồi chạm vào cổ tay trong của cậu.

“Là Thomas hả?” Robert hỏi.

Lucien lắc đầu. Tuyệt, cậu thậm chí không nói nổi một lời, chỉ biết gật đầu và lắc đầu như một thằng ngốc mù quáng. Không đời nào Robert lại muốn làm gì với cậu lúc này.

“À. Vậy hẳn là Timothy rồi,” Robert nói, và Lucien chậm rãi gật đầu.

(Raph: Má ơi, ảnh đoán trúng thật chứ =))))

“Chà, Timmy, thật là vinh dự khi được gặp cậu” Rober nói. Lucien biết việc Robert đang làm là cực kỳ không thích hợp. Họ không biết nhau, và anh ta không chỉ đụng chạm Lucien một cách thật thân mật, mà còn gọi Lucien bằng cái tên mà anh ta nghĩ đó là tên thánh của cậu mà không hề có quan hệ thân thuộc như Arlington. Lucien biết mình nên phản đối, và, thực sự cậu sẽ làm vậy, nếu như không phải cậu vừa có một ngày như trong địa ngục.

Nhớ đến lời maldy nói trước đó, việc ông nói cậu sẽ kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ, một người hơn cậu đến hai mươi tuổi, đã khiến Lucien vứt bỏ luôn sự cẩn trọng theo gió. Cậu muốn tự điều khiển cuộc đời mình và tự quyết định và lựa chọn cho mình. Cậu có thể sẽ không lựa chọn được người mà cậu sẽ kết hôn và ở bên trọn đời, nhưng cậu có thể chọn người để trao đi trinh tiết. Một trong số những lợi ích của việc sinh ra đã là đàn ông là không thể biết được trinh tiết có còn nguyên vẹn không—ít nhất đó là lời gia sư của cậu nói. Lucien chỉ có thể hi vọng anh ta không khiến cậu lạc lối, vì cậu sắp trải nghiệm lý thuyết đó đây.

Nắm lấy tay Robert, cậu kéo người đàn ông lại gần hơn. “Căn nhà của tôi ở dưới phố. Muốn đưa tôi về không?” cậu yêu cầu, hi vọng giọng mình thật quyến rũ và không quá căng thẳng.

“Cậu có nhà riêng sao? Sao lại thế được? Bố mẹ cậu qua đời rồi à?” Robert hỏi khi đứng lại và ra hiệu cho Lucien đi ra cửa trước. Lucien liếc nhìn quầy bar, chú ý việc Arlington đang lờm mình và đi vòng qua quầy bar về phía họ, cậu hấp tấp cầm tay Robert và kéo anh ta đi qua đám đông về phía cửa trước.

“Không, tôi làm việc cho họ nhiều tháng rồi, và sau khi tôi có nhà riêng thì họ đồng ý để tôi sống ở đó một mình, nếu như tôi hứa sẽ tiếp nhận toàn bộ người hầu trong gia đình và cho phép gia sư sống cùng tôi với công việc của một người giám hộ,” Lucien lơ đãng nói. Cậu xin lỗi Tử tước Laramie sau khi đâm sầm vào anh ta.

“Đợi đã, gia sư của cậu sống với cậu à? Làm sao chúng ta—ồ, cậu thật sự chỉ muốn tôi tiễn cậu về nhà rồi,” Robert nói, nghe có vẻ thất vọng.

Giờ họ đã ra ngoài, và Lucien dẫn Robert đến một trong số những chiếc xe ngựa đang đứng chờ. Dừng ở trước cửa, cậu quay lại nhìn Robert và mở miệng cười.

5. Chương 3-2

“Không, tôi chỉ nhờ ngài tiễn tôi về nhà vì tôi biết Arlington sẽ đến đó tìm chúng ta thôi, mà tôi thì không muốn như vậy. Rất nhiều thứ mà tôi chẳng thể tự quyết định, là bởi vì danh phận của bố mẹ tôi, là bởi vì tuổi tác của tôi và danh phận công nương giới thượng lưu, nhưng đêm nay tôi sẽ đưa ra một quyết định trọng đại. Cực kỳ, cực kỳ trọng đại, và tôi hi vọng ngài sẽ chấp nhận điều đó.” Lucien nói, hạ quyết tâm ngăn lại ý định phản đối của mình.

“Quyết định gì cơ?” Robert hỏi, trước khi quay người và đẩy Lucien lên xe ngựa. Anh nói lớn địa chỉ nhà mình và ngồi vào ghế đối diện Lucien, cả hai người họ hòa vào bóng tối. Lucien quay đầu và nhận thấy Arlington đang chạy xuống phố về phía nhà cậu. Cậu gần như cảm thấy tệ hại vì đã bắt bạn mình phải đi sai theo ý mình, nhưng cậu muốn như vậy. Không, cậu cần phải làm như vậy.

Trước khi cưới một ông già nào đó, cậu muốn được trải nghiệm chuyện ấy với người mà cậu chọn. Là người đàn ông này. Robert.

“Tôi muốn ngài là người đàn ông đầu tiên của tôi. Bố mẹ tôi đã hứa hôn cho tôi với một lão già nào đó tôi chưa từng gặp, và dù tôi không thể phản đối, nhưng cũng chẳng có ý kiến gì về chuyện này, chuyện này nằm trong tầm kiểm soát của tôi. Gia sư của tôi nói rằng không có cách nào biết được một người đàn ông đã bị làm hay chưa, nên tôi biết vị hôn phu tương lai của tôi sẽ chẳng làm sao biết được tôi có còn là xử nam hay không, nhưng tôi muốn ngài là người đàn ông đầu tiên của tôi,” Lucien nói, lời lẽ tuôn ra từ miệng cậu như thác đổ.

Robert kinh ngạc nhìn cậu, cũng là chuyện đương nhiên thôi, trước khi bắt đầu lắc đầu, “Cậu có biết mình đang yêu cầu gì ở ta không? Cậu đang yêu cầu ta làm tình với một người đã thỏa thuận về việc hôn nhân với bố mẹ mình, có xứng đáng không. Anh ta sẽ hi vọng cậu chưa bị ai đụng vào. Thuần khiết. Ta không thể làm vậy với anh ta,” anh nói, giờ tay lấy chiếc ba-toong trên nóc xe ngựa. Lucien vươn tay ngăn anh lại.

“Anh ta sẽ không biết gì đâu. Hay ít nhất là lúc đầu sẽ không biết. Bố mẹ anh ta làm thỏa thuận với bố mẹ tôi. Nhưng theo lời mẹ và các chị tôi nói, anh ta cực kỳ có kinh nghiệm, và tôi không muốn anh ta quá thất vọng về tôi trong lần đầu tiên chúng tôi bên nhau. Anh ta đã trối chắt với tôi suốt phần đời còn lại rồi. Tôi mong là anh ta sẽ không ghét bỏ chuyện đó,” Lucien đáp lại.

Robert hạ tay xuống, và anh bắt đầu nhìn Lucien, nhưng không thật sự là nhìn cậu, mà gần như là xuyên qua cậu. “Uhm. Ta cũng trải qua chuyện như vậy. Có một Lady mà ta phải cưới, và ta không hề biết cậu ta là ai hay cậu ta có kinh nghiệm gì không, mặc dù có người nói với ta là không, và chuyện đó khiến tôi căng thẳng và có chút bực mình, vì vậy có nghĩa là ta sẽ phải dạy cậu ấy mọi thứ,” anh thừa nhận. Robert thở dài. “Đúng là quan niệm cổ hủ, sắp đặt một cuộc hôn nhân, mà tôi còn thấy hối tiếc cho cái vị Lady trẻ tuổi mà tôi bị ép phải lấy hơn cả mình.”

Lucien gật đầu. Chuyện những Lady trẻ tuổi có địa vị đính hôn với người lớn tuổi hơn thuộc giới quý tộc cũng khá thường thấy. Cậu thật sự ngạc nhiên về việc bố mẹ cậu đã đợi lâu đến vậy. Cậu cũng ngạc nhiên là vị hôn phu tương lai của cậu vẫn chưa kết hôn với ai khác. Mặc dù có thể đó là do xu hướng của “đồng tộc Pompinshire” là cau có và sợ hãi các thành viên thượng lưu của xã hội. Hay ít nhất đó là ấn tượng mà Lucien thu được từ nhiều lời thì thầm và bàn tán tai tiếng cậu từng được nghe mỗi khi cậu đến thăm Arlington ở Remmington. Cậu tự hỏi rằng “chàng rể sắp đặt” ấy có biết Robert không—họ cùng rơi vào trường hợp tương tự nhau—nhưng cậu xua đi tất cả những suy nghĩ về Công tước Pompinshire ra khỏi đầu. Việc đó sẽ chỉ càng kích thích cảm giác tội lỗi của cậu, cậu thật sự muốn, không nhất thiết, phải lâm vào tình huống này, tập trung đầu óc vào Robert và sự kiện rất gây sốc mà họ đang chuẩn bị thực hiện.

Tập trung vào Robert, Lucien lựa chọn cách đối thoại. Cậu cũng giống như vị hôn thê của Robert vậy: thiếu hiểu biết và kinh nghiệm, mà trong khi đó là nhu cầu không bao giờ được các công nương nói ra, thì Lucien lại khao khát được trải nghiệm.

Cậu không muốn làm vị hôn phu của mình thất vọng giống như cái cách mà Robert sắp phải trải qua. “Anh có hiểu không?” cậu hỏi, và Robert gật đầu. Lucien cắn môi dưới. “Tôi nghĩ đàn ông đều muốn bạn đời của mình còn trong trắng. Thuần khiết và ngây thơ, hay gì đó.” Cậu muốn đập tay lên trán ngay khi vừa đặt ra câu hỏi.

Cậu chỉ muốn Robert đồng ý lấy đi trinh tiết của mình, và giờ cậu sắp khiến cho người đàn ông này suy nghĩ lại về quyết định của anh ta.

“Gần như đàn ông nào cũng muốn như vậy, chỉ là cũng có rất nhiều đàn ông thích người tình, người bạn đời của mình, có chút ít kinh nghiệm. Như vậy sẽ dễ dàng hơn một chút, mà họ cũng không phải đối mặt với sự lo sợ của một xử nam vào đêm tân hôn. Tôi lại là một người thuộc nhóm sau,” Robert nói, và Lucien thở phào nhẹ nhõm, mừng khi biết được mình không làm người đàn ông này phát hoảng vì câu hỏi.

“Tôi cũng hi vọng vị hôn phu của mình tốt tính,” Lucien nói.

“Anh ta sẽ như vậy khi thấy vẻ đẹp của cậu,” Robert nói khiến Lucien đỏ mặt.

“Anh nghĩ tôi đẹp sao?” Lucien hỏi, hất lộn tóc vàng vương ở mặt ra sau.

“Tôi biết là cậu rất đẹp. Vậy cậu nghĩ tại sao tôi lại tiếp cận cậu ở quán bar? Tôi không thường làm vậy ngay sau năm phút tôi bước ra khỏi phòng bi-a đâu,” Robert thú nhận.

Lucien mở to mắt, và cậu di chuyển ngồi kế bên Robert trên xe ngựa. Ngược nhìn người đàn ông đứng tuổi ấy thật rõ ràng, cậu mỉm cười lo lắng.

“Tôi đã lên kế hoạch tất cả khi bắt đầu đến đây, và giờ tôi lại căng thẳng và không có khái niệm về việc mình sẽ làm,” Lucien thừa nhận.

Robert bật cười nho nhỏ, “Thế cậu đã lên kế hoạch làm gì?” anh hỏi.

Lucien nuốt nước bọt và nhìn xuống ngón tay mình, đang xoắn lấy nhau một cách bồn chồn trên đùi, “Tôi thấy mình đứng lên, đi về phía đối diện xe ngựa, đập vào mặt anh bằng đôi bàn tay của mình, và hôn anh như tôi thường thấy các cặp đôi hôn nhau trước đây,” Lucien nhỏ giọng nói.

“À,” Robert nói. Lucien ngẩng đầu dò hỏi liệu đó có phải là tất cả những gì anh sẽ nói sau khi lắng nghe lời thú nhận của Lucien không, thế rồi cậu phát hiện khuôn mặt mình đang nằm trọn trong lòng bàn tay to lớn của Robert, má cậu được vuốt ve dịu dàng, và rồi đầu Robert cúi thấp dần cho đến khi đôi môi anh chạm vào cánh môi Lucien thật lâu. Nụ hôn kết thúc khá nhanh theo như cảm nhận của Lucien, đặc biệt là vì, đây là nụ hôn đầu của cậu, cậu còn không có cơ hội hưởng thụ nữa. Cậu chưa kịp phản đối, đôi môi cậu lại bị vô vấp vào một nụ hôn thậm chí còn sâu hơn, và khi cậu cảm thấy đầu lưỡi của Robert len vào giữa đôi môi, Lucien lập tức mở miệng.

Giờ thì thế này mới gọi là hôn.

6. Chương 4-1

THẬT CHÍ ĐẾN CÁ Heath cũng hưởng thụ nụ hôn anh giành cho Timmy, một lady xinh đẹp, quyến rũ và gần như là đáng yêu nhất mà Heath từng gặp trong đời, anh không thể kìm lại suy nghĩ mình và Timmy đang ngồi trên cùng một con thuyền – đó là cùng bị buộc phải kết hôn với người mà họ không hề quen biết mà có khi cũng chẳng mấy thích thú. Khi Heath dần mình vào nụ hôn sâu hơn, anh ước gì mình có thể bảo bố đổi ý mà thay vào đó là cho anh kết hôn với Timmy. Ít nhất anh còn biết anh có sức hút với Timmy anh sẽ làm gì nếu như mình không có sức hút với Lucien chứ?

Heath xua đi suy nghĩ về vị hôn thê ra khỏi tâm trí và thay vào đó quay lại chú ý đến Timmy. Anh nhắm nháp miệng người đàn ông trẻ bằng miệng mình, tay anh đưa lên vùi vào trong bộ tóc vàng dày dặn của Timmy. Mái tóc lượn sóng ở phía sau, khéo léo sắp thành hàng khiến Heath vui vẻ với xúc cảm từ ngón tay. Thoát khỏi luồng suy nghĩ, Heath thả đôi môi của Timmy ra và đắm chìm trong vẻ đẹp nhếch nhác của chàng trai trẻ tuổi. Đôi mắt xanh của Timmy bị phủ kín bởi khao khát, và tác động của ánh mắt ấy khiến Heath rung mình khi nghĩ tới. Anh muốn Timmy nằm bên dưới mình, muốn được lấp đầy cơ thể cậu bằng vật cương cứng của bản thân. Chộp lấy tay Timmy, anh đặt nó lên trên quần mình trước cự vật thô to kia. Anh rít lên khi tay Timmy theo bản năng nắm vào cự vật đang cương cứng, rồi cúi đầu để lại một lần nữa đặt một nụ hôn trừng phạt lên đôi môi của Timmy. Đôi môi anh lướt xuống cảm rồi xuống cổ Timmy, liếm và gặm nhấm trên da thịt. Anh phải đấu tranh với bản năng hoang dã của mình để không đánh dấu lên lớp da thịt tái nhợt kia, thế nhưng cũng chỉ vừa đủ để kịp ngăn cản bản thân mình.

Xe ngựa rung lên một cái khi gần đến nhà Heath. Heath nhanh chóng tách môi và bỏ bàn tay của Timmy ra khỏi quần chèn của mình, anh hôn lên những ngón tay của cậu và giúp cậu chỉnh trang lại quần áo. Khi xe ngựa dừng lại trước cửa nhà Heath, anh chộp lấy áo choàng và mũ của mình rồi phủ chúng lên Timmy. Anh chỉ có thể hi vọng rằng cậu sẽ giả trang thành một người đàn ông trẻ tuổi một cách thích hợp để tránh những ánh nhìn tò mò. Biết rằng chẳng thể làm gì hơn nữa, Heath mở cửa và quay sang đỡ Timmy xuống khỏi xe ngựa. Cầm cái mũ Timmy đang đội, anh nghiêng mặt cậu đi để tránh cho người qua đường nhận ra cậu. Thò tay vào túi trong của áo gi-lê, Heath lấy ví tiền và xuất ra một số tiền vừa đủ để trả cho quãng đường từ câu lạc bộ về đến nhà. Hoàn tất giao dịch, anh vòng tay ôm eo Timmy và dẫn cậu đến cửa trước, để mắt trông chừng bất cứ ai từ vũ hội về có thể sẽ bắt gặp bọn họ.

Dù cho anh không hề quen biết Lucien, anh cũng hoàn toàn chẳng muốn làm cho vị hôn thê tương lai của mình xấu hổ, có điều chắc chắn rằng việc bị bắt gặp đi với người đàn ông khác sẽ khiến cho cuộc hôn nhân ấy chấm dứt. Tuy nhiên, việc đó sẽ hủy hoại Timmy, và mặc dù Heath chỉ mới gặp người đàn ông trẻ tuổi này thôi, anh cũng không muốn khiến cậu bị hủy hoại.

Đi đến cửa trước, Heath không mấy ngạc nhiên khi nó đã mở sẵn cho mình. Annise sẽ không đi ngủ cho đến khi Heath về nhà sau khi ra ngoài vào ban đêm. Chẳng có gì bất ngờ, bà đã ngồi trên ghế dưới cửa sổ chỉ để đợi đến khi Heath về tới nhà. Anh bước đến giữa bà và Timmy để che đi khuôn mặt chàng trai trẻ tuổi rồi gật đầu với quản gia trước khi dẫn Timmy lên tầng về phòng mình. Anh nghe thấy một dấu hiệu nhỏ nhằm ngăn cản từ phía Annise, anh bỗng bắn khoăn về điều này, vì bà chưa từng phản đối trước đó, nhưng anh nhanh chóng gạt điều đó ra khỏi tâm trí khi đóng lại cánh cửa sau lưng và quay sang, thấy Timmy đang chậm rãi cởi áo.

“Em có cần ta giúp không?” Heath đề nghị, dù cho anh thích nhìn hơn.

Timmy đỏ mặt và nhún vai. “Có lẽ làm vậy sẽ nhanh hơn,” cậu nhỏ giọng nói.

Heath bước lại gần Timmy và choàng tay ôm eo cậu, hôn lên thanh quần của Timmy, liếm láp vùng da nơi đó, trước khi di chuyển lên trên để tìm đến môi cậu. Anh lần tay lên lưng Timmy, một tay miết lên mái tóc vàng rực rỡ của cậu, tay còn lại ấn lên phần lưng dưới. Anh nhẹ nhàng xoay người Timmy, hôn cậu sâu hơn và đảm bảo rằng Timmy có thể cảm nhận được thứ đang căng cứng của mình.

Tiếng rên rỉ của Timmy vang lên bên tai, Heath đã run rẩy, mắt anh nhắm nghiền khi cảm nhận hương vị của Timmy lướt trên đầu lưỡi. Đỡ Timmy về lại tư thế đứng, Heath rời khỏi miệng cậu mà dự vị vẫn chưa tan, rồi anh mỉm cười, chậm rãi cởi cravat trên cổ Timmy, ném mảnh vải sang bên cạnh.

Heath đưa tay xuống đến nút cuối cùng trên chiếc áo sơ mi của Timmy, làm bằng chất vải tốt nhất, tháo

nó ra, và đặt một nụ hôn dịu dàng lên phần da thịt hiển lộ. Anh mỉm cười trước tiếng rít lên vì thỏa mãn của Timmy và tiếp tục lần xuống ngực. Đến hàng nút cuối cùng, Heath kéo hai bên vạt áo trẻ xuống đến tay cậu cho đến khi chúng bị cổ tay vẫn còn cài nút của Timmy ngăn cản. Heath nâng đầu cậu lên, không ngừng ngưỡng mộ bờ ngực của Timmy. Anh liếm lên vùng da nhợt nhạt phía trước.

Đôi nhũ hoa phớt hồng của Timmy khiến anh rút cả nước miếng, giờ đã cứng lại và nhú ra, không cản được sự thôi thúc, Heath cúi đầu và liếm lên một bên đầu nhũ. Khi Timmy giật bắn người, Heath liền choàng tay ôm lên eo cậu để giữ chặt cậu và mút mát làn da sần lên vì kích thích. Anh nhẹ nhàng cắn vào điểm nhô lên và dùng môi mút mát nó, dùng lưỡi kích thích nó. Anh mở nút cổ tay của Timmy và kéo tay cậu ra để cậu tự do ôm eo anh.

Heath hơi nhăn mặt khi Timmy lùa tay vào tóc anh rồi kéo mạnh. Heath đưa tay lên, nhẹ nhàng gỡ tay cậu ra khỏi tóc anh. Anh đứng thẳng người, luồn tay xuống quần Timmy. Là một lady, Timmy được yêu cầu mặc quần ống chèn thường xuyên hơn là quần âu vì họ có cả đường cong và phải che giấu thân hình khỏi cái nhìn tò mò của những người đàn ông khác xung quanh, nhưng việc cậu mặc quần âu khiến Heath biết rằng Timmy khác với những lady khác mà Heath quen. Vì lý do nào đó mà anh cảm thấy vui vẻ.

Heath chỉ hi vọng rằng vị hôn thê của anh, người chấp nhận kết hôn với một người đàn ông mà thậm chí chẳng biết là ai, không phải là tuýp người màu mè, biết nghe lời, hoặc đầu-không-có-não. Anh thích người như Timmy. Một phần trong cậu, dịu dàng và vừa đủ khác biệt cũng như phần lãng mạn trong tâm hồn cậu mà ban ngày khó thấy, ước gì cô dâu của anh là Timmy, nhưng đó là một ý tưởng liều lĩnh. Một giấc mơ. Tốt nhất là anh nên trân trọng thời khắc này bên Timmy và sau đó cố mà xua nó ra khỏi tâm trí khi anh kết hôn với Lucien, và chỉ khơi lên khi anh ở một mình.

Heath lắc đầu trước sự ngốc nghếch của bản thân, trước những giả thuyết lãng mạn về giấc mơ hảo huyền mà anh khao khát, và nghĩ về việc khám phá Timmy. Anh hiếm khi nói chuyện với những lady trẻ tuổi, nhưng anh lại sủng nịnh cậu như thể họ đã là người yêu thất lạc bấy lâu, đến với nhau trong cuộc tình một đêm trước khi lại phải buồn bã chia ly một lần nữa.

Khi anh đã hoàn toàn thấy Timmy trần trụi, mái tóc vàng của cậu với những sóng dày phủ lên gương mặt và bờ vai, Heath bế cậu lên và đưa cậu đến chiếc giường bốn chân khổng lồ của mình. Đặt Timmy nằm xuống tấm đệm tản nhiệt được người hầu của anh phủ lên, Heath đứng dậy và vội vã cởi quần áo mình. Anh dõi theo đôi mắt của Timmy đang du ngoạn trên thân thể anh trước khi nhìn xuống cự vật thô to, cương cứng. Timmy mở to đôi mắt, và nhảy dựng lên khi Heath nhẹ nhàng đụng vào mắt cá chân của cậu.

“Đừng lo. Sẽ vừa mà. Ta đảm bảo là nó đủ nhỏ để không làm đau em,” anh hứa, Timmy nuốt nước bọt rồi gật đầu.

“Tôi tin anh,” Timmy đáp lại.

Heath gật đầu và hạ người xuống giữa hai chân Timmy, tay anh đặt lên phía bên kia đầu Timmy, và hôn cậu thật sâu và nồng nhiệt. Anh vuốt ve thân hình mảnh mai của Timmy, đưa tâm trí cậu vào trạng thái nồng nàn, nóng bỏng và tránh xa nỗi sợ hãi lần đầu thâm nhập. Khi Timmy bắt đầu rên rỉ và vặn vẹo bên dưới thân thể Heath, anh đã hôn xuống cổ Timmy, lên bờ ngực, lần này tránh đi đôi nhũ hoa kia, tới thắt lưng, và cuối cùng đến háng cậu.

Nhìn vào đôi mắt Timmy, Heath liếm lên đỉnh của vật nhỏ đang dựng đứng, nơi đã hình thành viên ngọc trai sẵn sàng phun trào.

“Ôi, chúa phù hộ,” Timmy rên rỉ và nắm chặt ga trải giường ở hai bên người. Heath bật cười khúc khích, anh chống thân mình bằng một tay, cúi người để hạ môi dưới xuống gần vật nhỏ của Timmy trước khi phủ lên đó bờ môi của mình. Tư vị của Timmy ngập tràn khoang miệng Heath, anh rên rỉ trong lúc mút mát liếm láp vật nhỏ. Anh mút thứ đang cương cứng kia mạnh mẽ hơn, ngạc nhiên khi thấy kích cỡ của Timmy, vì anh đã từng tin rằng đa số lady ít được ưu đãi hơn so với đàn ông thực sự. Heath thưởng thức hương vị đó ngập tràn khoang miệng mình. Anh hạ tay xuống hai hòn nhỏ của Timmy và nắm trong lòng bàn tay, kéo và siết lấy chúng.

“Ôi, ôi Chúa ơi. Mình bị sao vậy?” Timmy giật bắn mình, Heath nâng đầu cậu lên và mỉm cười.

“Hãy cứ thả lỏng và trải nghiệm đi, Timmy. Đó gọi là le petite morte, hay là cái chết bé nhỏ. Đây là thứ thú vị nhất mà em được trải nghiệm trong đời, và là dấu hiệu em đang hưởng thụ điều ta đang làm với em,” anh nói trước khi lại nhấn chìm Timmy giữa bờ môi mình.

le petite morte (tiếng Pháp) = the little death (tiếng Anh) = “cái chết nhỏ”, ám chỉ “cảm giác cực khoái” khi mà người ta sướng đến như muốn ngất lịm đi.

Anh tiếp tục mút liếm, rời tay khỏi hai hòn nhỏ của Timmy và đút hai ngón tay vào cái miệng kề bên cự vật cương cứng của cậu, làm ướt chúng. Khi hai ngón tay của anh đã ướt đẫm lượng dịch vị vừa đủ, Heath lại đưa chúng xuống dưới tinh hoàn của Timmy. Anh dõi theo gương mặt Timmy xem có dấu hiệu khó chịu hay không thoải mái nào không trước khi trượt ngón tay xuống những nếp nhăn của cậu. Anh dùng tay vuốt ve cửa mình của Timmy trước khi trượt vào nốt đầu tiên.

Thân thể Timmy trở nên căng cứng như dây cung, cậu bật ra một tiếng rên ai oán trước khi phun mầm mống lên đầu lưỡi Heath và lên đầy má anh.

Heath nuốt dòng chất lỏng, có chút ngọt ngào, trước khi vờn ngón tay trên thân thể Timmy. Timmy thở hổn hển trên giường, mắt cậu nhắm chặt, tóc cậu xoa tung trên chiếc gối đặt dưới đầu. Heath mỉm cười và vén lại những sợi tóc ướt đẫm mồ hôi của Timmy ra khỏi vầng trán, chú ý những sợi tóc ướt đẫm đã bắt đầu xoắn lại.

“Mẹ tôi có dòng máu Tspanish. Bà đã di truyền lại đặc điểm đó cho tất cả chúng tôi. Khi tóc tôi ướt thì sẽ cuộn lại,” Timmy thở hổn hển. Cậu mở mắt và nhìn Heath với nụ cười bên lên. “Có phải đến lúc rồi không? Tôi tin là cậu nhỏ của anh sẽ phải thâm nhập vào...hậu môn của tôi để hoàn thành việc làm tình. Nhưng chắc chắn là không phải làm gì khác nữa chứ?”

Tspanish: Nó tương đương với Tây Ban Nha trong thế giới của chúng ta. [Cái này bọn mình sẽ làm một bảng tra cứu vào chương sau để giải thích toàn bộ khái niệm mới trong truyện].

Heath cười khúc khích trước khi cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi Timmy. Anh không chắc Timmy cảm nhận thế nào về mùi vị của mình, vậy nên Heath tiếp tục ngậm lấy miệng cậu. Vài người tình của Heath thích tự mình thưởng thức môi và lưỡi của anh, nam hay nữ đều vậy, nhưng vài người thì không. Anh sẽ không bắt Timmy tự làm nếu cậu ấy không thích.

“Còn nhiều hơn thế chứ, người đẹp. Tin tôi đi.”

(Còn tiếp)

Raph: Khi tìm hiểu về khái niệm “cái chết nhỏ”, mình tìm được bài này, nói về bối cảnh mà từ “cái chết nhỏ” ra đời và đương nhiên là có liên quan tới bối cảnh của truyện.

Như tác giả từng nói, anh lấy khá nhiều ý tưởng và các khái niệm được sử dụng vào thời đại Victorian ở nước Anh. Địa vị xã hội đi kèm với các kì vọng xã hội được gán cho từng giới trong bộ truyện gần như là trùng khớp với thời kì này:

“...ở nước Anh thời kì Victorian, phụ nữ, nhất là phụ nữ giới thượng lưu và trung lưu, phải tuân theo rất nhiều phép tắc và lễ nghi. Họ phải luôn giữ hình ảnh là một cô gái đoan trang, hiền thực, đứng đắn, khi có chồng rồi thì phải nghiêm nghị, chỉnh tề. Họ không được nói những từ như “đi vệ sinh, đi cầu, đi tiểu” hay các từ chỉ bộ phận sinh dục trước mặt người khác. Họ không được tự do yêu đương, phải lấy chồng theo sự sắp xếp của bố mẹ. Nhưng những ông chồng sau khi đã lấy vợ cũng chỉ coi vợ là máy để và cai quản người hầu hay mặc váy đẹp đeo trang sức lộng lẫy để tiếp khách quý. Những người vợ đúng nghĩa không được tỏ ra ham thích ***, đòi hỏi lại càng không. Các ông mặc định niềm vui chỉ có thể tìm ở các khu nhà chứa, hoặc các bà tình nhân. Nhưng không phải bà thượng lưu ăn uống đầy đủ và nhàn rỗi nào cũng có tình nhân. Kết quả tất yếu là rất nhiều người phụ nữ ở thời kì này bị thiếu thốn cả tình cảm và ***.”

[Nguồn: đây] – một bài viết khá hay so sánh 2 nền văn hóa phương Đông và phương Tây về vấn đề nhạy cảm này.

7. Chương 4-2

“Còn nhiều hơn thế chứ, người đẹp. Tin tôi đi,” Heath nói trước khi nghiêng người với sang chiếc bàn của mình và lấy chai dầu anh để ở đó từ lần dẫn bạn tình về nhà trước đây. Đổ một ít chất lỏng lên ngón tay, Heath nằm sấp giữa hai chân cậu với bàn tay còn khô rồi nâng người Timmy lên cho đến khi chân cậu đặt hẳn lên trên những tấm ga trải giường và mở rộng ra dưới cái nhìn chăm chú của Heath. Anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đùi trong của Timmy, liếm và gặm nhấm da thịt trong lúc anh bầu vào một bên chân Timmy và mở rộng lối vào nhẵn nhéo của cậu. Heath sửng sốt khi nhìn thấy cái lỗ nhỏ phần hồng. Mất tự chủ, anh đã cúi mình xuống và đặt một nụ hôn lên cơ vòng của Timmy. Anh thường nghe về việc đó, hầu như đều là từ bạn bè tới thăm khu Thuộc địa hoặc du lịch tới Tfrance, nhưng Heath chưa từng có hứng thú tự làm điều này. Chưa từng có hứng cho đến khi gặp Timmy. Thè lưỡi, anh liếm phần bên dưới tinh hoàn của Timmy cho tới cái lỗ của cậu rồi vòng quanh lối vào chật hẹp.

“Anh-anh đang làm gì vậy? Robert, dừng! Bẩn lắm,” Timmy nói, cố hạ chân xuống và lấy tay đẩy đầu Heath ra. Heath giật tóc mình ra khỏi tay của Timmy, cố định bờ vai rộng vững vàng giữa đùi trong Timmy, và tiếp tục liếm mút, hôn, gặm và nhấm nháp mọi ngõ ngách trên thân thể cậu.

Hương vị của Timmy ở chỗ này còn hấp dẫn hơn. Heath thu lưỡi về và chậm rãi xâm phạm lỗ nhỏ. Anh rên lên khi nghe tiếng Timmy thở hào hển cầu xin anh. Heath lờ cậu đi và bắt đầu chậm rãi ra vào trực tràng của Timmy bằng lưỡi. Heath chìm trong mây mù của sự đam mê khi anh tiếp tục thăm dò cơ thể cậu theo một cách khác. Cuối cùng anh cũng trượt lưỡi ra khỏi cửa mình Timmy khi cự vật của anh bắt đầu tê rần đau đớn, chống xuống giường.

Nâng cơ thể cậu lên thành tư thế quỳ, Heath mở rộng phía sau của Timmy bằng một tay và nhấn ngón tay thật sâu vào trong lỗ nhỏ. Anh ngạc nhiên trước sự co giãn thoải mái của chỗ ấy và tự hỏi liệu rằng có phải do khoái cảm mà cậu vừa trải qua hay là kết quả của việc lưỡi Heath thâm nhập cậu. Biết là có thể nghiền ngẫm về mấy chuyện này sau, Heath đưa ngón tay vào sâu hơn nữa trong lỗ nhỏ của Timmy. Timmy cong lưng, đầu chôn chặt xuống gối. Cậu hỗn hển gọi “Robert,” mặc dù Heath chưa quen với cách gọi tên đệm, âm thanh đó khi kết hợp với tiếng rên của Timmy vẫn khiến Heath thấy như bay trên thiên đường.

Cảm thấy thành trong của Timmy thư giãn quanh ngón tay mình, Heath bắt đầu chậm rãi rút ngón tay ra vào thân thể cậu. Khi ngón tay đã ra vào dễ dàng, Heath dừng lại một chút. Thân thể Timmy cứng lại, và cậu rít lên. Heath nâng tay kia và đặt lên bụng cậu.

Anh mơn trớn làn da, cố giúp cậu thoải mái. Trong thoáng chốc anh tưởng tượng ra cảnh Timmy đang thai nghén đứa con của anh trong bụng, nhưng anh liền nhanh chóng xua tan những hình ảnh đó ra khỏi tâm trí, biết rằng mình đã có vị hôn thê, và Timmy cũng có hôn phu rồi. Họ sẽ không bao giờ đến với nhau được, nhưng chỉ một tối nay thôi. Vậy cũng đủ rồi. Heath cam đoan là vậy.

Hai ngón tay đẩy vào đưa ra bên trong thân thể Timmy, Heath chậm rãi tách hai ngón tay, rồi lại thu vào, đảm bảo rằng Timmy đã được nở rộng đủ để tiếp nhận ngón thứ ba. Khi chúng đã trượt ra trượt vào trực tràng của Timmy không chút khó khăn, Heath liền lật nghiêng Timmy lại và kéo cậu vào một nụ hôn cuồng nhiệt trong khi tiếp tục thâm nhập cơ thể Timmy bằng ngón tay mình, đẩy chúng ra vào lỗ nhỏ của cậu không chút tiết chế.

Anh tự hào khi cảm giác ngón tay Timmy bầu sâu vào bờ vai anh khi cậu hôn đáp trả. Không thể chờ đợi lâu hơn nữa, Heath rời khỏi đôi môi Timmy và lần nữa quỳ gối. Anh mỉm cười với Timmy, trước khi với tay đến chỗ chiếc bàn ngủ và mở một trong những ngăn kéo. Anh lôi ra một cái bao cao su da của Tfrrench.

“Cái gì vậy?” Timmy hỏi.

Heath ngược nhìn lên trong khi tuốt bao ra trùm lên thứ vừa dài vừa cứng rắn của mình. “Là bao cao su của Tfrrench,” anh giải thích.

Timmy giật mình. “Dùng mấy cái đó là bất hợp pháp đấy,” cậu nói.

Heath gạt đầu khi bao cao su đã bao hết chiều dài cự vật. “Ừ, nhưng như vậy chúng ta có thể ngăn cản việc phát sinh một đứa trẻ trong lần quan hệ này,” anh giải thích.

“Ừm,” Timmy đáp lại, cắn môi dưới. “Anh đau sao?” cậu hỏi.

Heath xúc động. Không ai trong số những người tình của anh từng hỏi anh câu hỏi như vậy. Điều đó chứng tỏ Timmy ngây thơ đến mức đi hỏi một chuyện như thế hoặc là điều này thể hiện nét dịu dàng trong bản chất của cậu. Mặt khác Heath mê đắm và cảm thấy trái tim anh như đập nhanh hơn một chút vì chàng trai trẻ.

“Không, không đau,” Heath nói. Anh trở mình trên giường, nắm lấy đầu bao cao su, Heath đặt cự vật cương cứng của mình trước lối vào trực tràng của Timmy. Anh chậm rãi nhấn vào trong thân thể Timmy. Anh dừng lại khi đầu khấc của anh đụng vào cơ vòng của cậu, để cậu làm quen với cảm giác đó trước khi anh đưa toàn bộ phần còn lại vào. Khi Heath đã đi vào hoàn toàn, anh thở ra thật sâu.

“Em chặt quá,” Anh rên rỉ, và mỉm cười khi Timmy nín thở mà mỉm cười.

“Còn anh thì quá to đấy,” Timmy thở dốc.

Heath mở to mắt—thậm chí anh còn quên cả nhắm lại—rồi nhìn vào đôi mắt xanh đẹp đẽ của Timmy.

“Em ổn chứ, Timmy?” anh hỏi.

Timmy gật đầu. “Có vậy thôi hả?” cậu hỏi, có vẻ thất vọng. Để đáp lời, Heath nhẹ nhàng cử động hông và nhấn về phía trước. Timmy giật mình bấu chặt vào cánh tay của Heath.

“Chưa phải là một hiệp dài gì mà,” Heath đáp lại. anh bắt đầu trượt nhẹ ra và nhanh chóng thúc vào trong, đẩy khoái cảm của họ lên đến cao trào.

Heath mạnh mẽ ra vào lỗ nhỏ của Timmy, sự chặt chẽ của chàng trai trẻ tuổi lên cự vật của anh khiến anh phải nghiêng chặt răng để ngăn mình tiết ra quá sớm.

Anh nhận thấy cảm giác lạ ở cự vật vẫn đang chôn sâu trong thân thể Timmy, nhưng anh vẫn không ngừng đưa đẩy hông mình. Giọng Timmy ngày càng lớn hơn, cậu tiếp tục rên rỉ và giật thót khi Heath đưa đẩy hông nhanh hơn nữa, háng anh thúc vào phần dưới của cậu. Anh tóm lấy chân của Timmy và cố định chúng quanh eo mình, rồi ngồi lên gót chân, đặt Timmy trên đùi. Anh tăng tốc độ thúc, và dõi theo khi Timmy nảy lên nảy xuống trên cự vật của mình. Luồn tay xuống, Heath tóm lấy vật nhỏ của Timmy và giữ thật chắc. Anh mơn trớn Timmy đồng thời thúc vào cơ thể cậu.

“Ôi chúa ơi, lại nữa rồi!” Timmy kêu lên và bật ngửa đầu ra, thốt lên một tiếng rên lớn, mái tóc vàng óng của cậu xõa xuống lưng. Heath cúi xuống liếm mồ hôi chảy dọc cần cổ Timmy. Anh tách miệng cậu ra và nhẹ nhàng nhắm nhấp làn da mềm mại và một lần nữa thúc sâu vào lối vào của Timmy. Thân hình anh run lên, tay anh siết chặt hông Timmy khi anh bắn vào thật sâu bên trong cửa ngõ đang siết chặt của cậu.

Heath choàng tay ôm eo Timmy khi dư chấn của cơn cực khoái tiếp tục dâng trào. Anh buông cần cổ của Timmy ra khỏi nụ hôn và liếm láp, thơm lên làn da bị hành hạ, dịu dàng hôn phần da bị đánh dấu, thở dài và nói lỏng vòng tay ôm Timmy. Chàng trai trẻ tuổi nhìn Heath và cười với vẻ ngái ngủ.

“Chà, giờ thì tôi biết vì sao mọi người muốn làm chuyện đó rồi,” Timmy thở ra.

Heath cười khúc khích và nhẹ nhàng đặt Timmy xuống chiếc giường bừa bộn. Chạm vào phần đỉnh của cự vật đã xù xuống, nắm chắc cái bao cao su, Heath trượt ra khỏi thân thể của Timmy. Anh tiếp tục nhìn Timmy khi bắt đầu tháo bao ra rồi dừng lại khi cảm thấy bao bị rách.

Anh giật mình và hoảng sợ nhìn Timmy.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Timmy hỏi, ngồi dậy.

Heath lo lắng nuốt nước bọt và nhìn xuống cự vật đã hoàn toàn xù xuống, rút ra khỏi phần đầu bao.

“Bao cao su rách rồi,” Heath giải thích.

8. Chương 5

ROBERT PHẢI giải thích tình huống cho Lucien đến năm lần cậu mới hoàn toàn hiểu được việc bao cao su bị rách có nghĩa là gì. Khi Lucien đã hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự cố này, cậu liền trèo xuống giường và rửa sạch bằng vòi xịt kế bên chậu rửa bên cạnh tủ đồ của Heath. Cậu ngoái nhìn Robert và chỉ có thể lắc đầu rồi mặc đồ vào. Đây chính là hậu quả của việc thách thức maldy. Cậu đã ngủ với một người hoàn toàn xa lạ và thậm chí có thể đang mang trong mình đứa con của anh ta, dù cho cậu bị ép đính hôn với một người đàn ông khác. Lucien và Heathcliff sáu tháng nữa sẽ kết hôn cậu đã lộ diện trước đó rất lâu. Thực ra, chỉ ba tháng trước khi bị đặt vào trong cuộc hôn nhân đó. Heathcliff sẽ nghĩ là anh ta bị cấm sừng, và nhục nhã sẽ gắn liền với tên tuổi của nhà Hawthorn. Sao cậu có thể ngu ngốc đến thế cơ chứ?

LUCIEN khẽ ĐẬP đầu vào thành xe ngựa trên đường về nhà. Hai ngày trôi qua mà Lucien vẫn xấu hổ về toàn bộ sự việc. Hôm qua cậu đã quay lại Remmington, thật sớm, nói chuyện với Arlington, và được nói là có một bức thư đang đợi cậu. Là từ Robert, và mặc dù Lucien biết rằng mình không nên giữ liên lạc với người đàn ông đó nữa, cậu vẫn ôm bức thư vào lòng và bỏ lại bạn bè ở quầy bar để đến một cái bàn để đọc thư.

Timmy thân yêu,

Tôi hi vọng bức thư này sẽ đến được với em. Bản thân tôi có hai luồng suy nghĩ. Trong khi tâm can tôi bị xé ra thành từng mảnh vì tội lỗi và hối hận đến mức nhức nhối trong lần quan hệ nồng nhiệt đầu tiên của chúng ta, một phần trong tôi lại nảy ra ý tưởng rằng em đang sở hữu một vật kỷ niệm. Một thứ gắn kết chúng ta mãi mãi. Đó thực sự là hạnh phúc phải không em, người đẹp của tôi? Em sẽ thoát khỏi nghĩa vụ mà bố mẹ em trói buộc em, và tôi sẽ thoát khỏi gánh nặng duy trì nòi giống đã kìm kẹp tôi. Tôi sẽ cho em hạnh phúc, Timmy. Tôi sẽ làm được điều đó. Mười hai giờ ba mươi tôi sẽ quay lại Remmington. Nếu em không thể đến đó, hãy để lại thư cho bạn em, phục vụ Arlington, như một câu trả lời, và tôi sẽ biết được rằng lời thỉnh cầu của tôi có được chấp nhận hay không. Tôi rất mong nhận được tin của em, Timmy yêu dấu.

Thân gửi,

Robert

Lucien không thể ngăn cản niềm hạnh phúc trào dâng trong cơ thể. Cậu phải thừa nhận rằng dù cho cậu chẳng biết mấy về Robert, thì vẫn biết về anh rõ hơn là biết về vị hôn phu của cậu, người chồng của cậu, Công tước Pompinshire, Hầu tước xứ Manchester, Bá tước của Southerby, Tử tước của Berkinstock, Nam tước của Hempstead. Lucien thở dài. Người đàn ông đó còn là người thừa kế địa vị Công tước Cumbria nữa. Khi mà, không, nếu mà, cậu kết hôn với Pompinshire, cậu sẽ được đánh giá cao hơn cả bố mẹ mình. Cậu sẽ phải giám sát rất nhiều căn nhà, còn chưa kể tới những tiệc tùng, tiệc đêm, tiệc trưa và cả vũ hội phải cử hành. Căn nhà của Robert cũng khá hoành tráng, ít nhất đó là những gì Lucien thấy trong lúc lên phòng. Tuy nhiên, khi anh chạy ra ngoài gọi xe ngựa để đưa Lucien về nhà, Robert không hề giới thiệu mình thuộc giới quý tộc.

Lucien sẽ ổn thôi nếu kết hôn với một người đàn ông không thuộc giới quý tộc. Thực ra, cậu thích như vậy hơn. Bố mẹ cậu sẽ thất vọng, maldy chắc sẽ giận tái mặt, còn mẹ chắc sẽ khóc nhiều lắm, nhưng Lucien sẽ hạnh phúc, vì đó là quyết định của chính cậu.

Chính những suy nghĩ đó đã khiến cậu nhanh chóng viết thư trả lời để nhờ Arlington chuyển cho Robert.

Robert,

Em không mong trói buộc anh với em vì không cần thiết phải như vậy. Hãy đợi cho đến khi em biết chắc có nên để nghĩa vụ trọn đời này đè nặng lên mình hay không. Ba tuần nữa em sẽ biết, vì đó là thời điểm mọi chuyện diễn ra. Em thường phát sợ khi nghĩ đến những ngày đó, nhưng mẹ em nói rằng Lady của gia đình em thường đau đầu khi có bầu. Nếu lúc đó em đau đầu, thật sự mang kỷ niệm của cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng ta, vậy chúng ta sẽ chạy ngay tới Green để thực hiện giao ước trọng đại nhất trong đời. Nếu anh xem trọng điều này, xin hãy nói cho Arlington biết. Bạn em sẽ đưa em tới bữa tối ở Worcester Inn, nhưng em sẽ dừng lại ở Remmington trước khi về nhà, và nếu anh trả lời, em sẽ nhận được.

Thân gửi,

Timmy

Lucien cảm thấy kỳ quặc khi viết nickname thời thơ ấu trên thư, và cậu còn cảm thấy kỳ quặc hơn khi Robert vẫn tiếp tục gọi cậu bằng cái tên đó trong suốt thời gian quan hệ, nhưng Robert cũng không để ý đến lỗi của cậu khi gọi anh bằng tên thánh mà. Khi cậu ăn tối xong với bạn, cậu đã thuyết phục họ đưa cậu đến Remmington uống thêm chút gì đó, và cậu nhận được thư của Robert. Cậu liền gấp thư thành một hình vuông nhỏ và nhét vào túi áo gile đang mặc.

Timmy xinh đẹp của anh,

Anh không quan tâm em có đang mang món quà kỷ niệm của chúng ta hay không. Anh cảm thấy Chúa đã đưa em tới Remmington vì người biết rằng anh sẽ ở đó để chúng ta tìm thấy nhau. Em là mọi thứ với anh. Anh sẽ đợi ba tuần nữa để em tìm ra liệu mình có thực sự muốn ở cái vị trí mà chúng ta hy vọng là có thể hay không, nhưng ngay cả khi em không có, anh vẫn muốn em đến với anh và chúng ta có thể chạy trốn, rũ bỏ xiềng xích khỏi sự kỳ vọng của bố mẹ và bỏ trốn đến Gretna.

Anh đợi câu trả lời của em và sẽ đợi đến khi Remmington đóng cửa, cho đến khoảnh khắc gặp được em một lần nữa.

Thân yêu,

Robert

Xe ngựa dừng bên ngoài cổng Điền trang Yorkshire, gác cổng ngó vào trong, thấy gương mặt Lucien, liền mời cậu vào. Lucien hít thở thật sâu khi xe ngựa tiếp tục di chuyển, cố gắng giữ trái tim đang loạn nhịp của mình bình tĩnh, đảm bảo rằng khi mẹ cậu nhìn vào mặt cậu là sẽ biết ngay rằng cậu đã trao đi trình tiết cho một người lạ mặt và thậm chí còn đang tính đến chuyện bỏ trốn cùng anh ta. Lucien vẫn luôn tự hào là một lady, và vì vậy nên cậu cảm thấy rất tội lỗi khi mong muốn phá vỡ việc kết hôn của mình với công tước, nhưng rồi cậu nhận ra rằng cậu không phải người duy nhất như vậy. Đó là điều mà bố mẹ cậu yêu cầu, và vậy nên tội lỗi là ở họ.

Khi xe ngựa dừng lại, Lucien lắc đầu. Cậu không còn là một đứa trẻ nữa, và sẽ không đổ lỗi cho bố mẹ mình. Lỗi là ở chính cậu. Cậu sẽ phải chịu gánh nặng của sự hổ thẹn, của việc mất đi danh dự, nếu cậu thật sự mang thai đứa con của người đàn ông khác. Cậu sẽ là người duy nhất nói với không chỉ bố mẹ mình, mà cả vị hôn phu của mình, rồi sau đó sẽ là Robert, và nếu anh thực sự còn cần cậu, cậu sẽ chạy đến với anh và họ sẽ trốn đi.

Xe ngựa bật mở, và Lucien thoát khỏi những suy nghĩ của mình. Cậu ngồi dậy và bỏ tay ra khỏi túi trước, dừng trên bụng. Cậu buông tay ra khi thấy Justus, một trong những phù rể, nhìn cậu ta với vẻ quan tâm mãnh liệt.

“Lady của tôi? Cậu ổn chứ?” Justus hỏi.

Lucien nuốt nước bọt và gật đầu. “Ừ.” Cậu nói dối. Tôi chỉ hơi lo lắng lắt vặt về chuyện ký kết hợp đồng hôn nhân và bố mẹ tôi sẽ bàn giao của hồi môn của tôi cho một người đàn ông tôi chưa từng gặp trong khi có một người đàn ông khác mà tôi thích hơn thôi. Rồi còn cả ý nghĩ là có khi giờ mình sắp chạy tới Gretna Green để bỏ trốn nữa, việc này sẽ gây ra scandal đấy. Cậu đưa tay lên để người đàn ông đỡ cậu xuống khỏi xe ngựa. Lucien bước ra khỏi xe và xoay mặt ngắm nhìn từ cửa trước của căn nhà từ thuở ấu thơ, hít thở sâu để giữ bình tĩnh. Cậu đi hai bước đến cửa chính khi nó bật mở và bố mẹ cậu bước ra. Bố cậu đã yêu cầu nghiêm ngặt về đồ cậu phải mặc đến buổi gặp mặt, và giờ cậu biết vì sao phải vậy rồi.

Lucien mặc một chiếc gi-lê màu xám nhạt với quần ống chèn đen, áo phông xanh và cà vạt trắng. Áo khoác của cậu màu đen, và đôi boot của cậu cũng vậy, cậu có một túi bột nhỏ treo ở cổ tay. Tóc cậu được tạo kiểu tinh vi với những lọn quanh đầu và cuốn lại thành hàng. Cậu ko đội mũ, theo như yêu cầu của maldy, và cậu cảm thấy không có nó còn lộ liễu hơn là bình thường.

Maldy của cậu mặc một chiếc áo choàng xám nhạt với bộ dạng không khoan nhượng phối với áo choàng lông màu xanh bụi, và Lucien để ý thấy thậm chí bà còn đi giày cao gót, dù cho bà ghét chúng. Mái tóc nâu của bà được búi thành búi, như mọi khi, nhưng bà chỉ trang điểm thật nhẹ. Lucien chút nữa thì té ngã

khi thấy maldy của mình thoa phấn ngọc trai màu trắng lên mặt. Đó là thứ cậu thường thấy trên mặt mẹ, chứ không phải trên mặt maldy. Cậu bước về phía maldy và nghiêng người hôn lên má bà. Maldy của cậu cũng cao hơn cậu đáng kể, mà các anh chị em của cậu cũng thừa hưởng điều đó.

Lucien quay sang mẹ mình và mỉm cười một cách ấm áp khi cậu nhìn thấy ánh sáng trong mắt mẹ. Rosemary mặc một chiếc váy màu xanh thanh thiên nhật, phối với cổ lông xám khói trên vai. Mái tóc đen nhánh của bà được bố trí một cách đầy nghệ thuật trên đỉnh đầu, với những lọn tóc rủ xuống ở thái dương. Trông bà rất xinh đẹp, cậu bước lại gần ôm bà thật chặt như đã nói. Bà cũng đi giày cao gót, và với cùng một độ cao như maldy.

Lucien bước lùi lại và nuốt xuống nỗi lo lắng đột nhiên ủa tới, vuốt thẳng lại cổ áo gi-lê lần nữa.

“Chúng ta sẽ ghé đến một căn phòng màu xanh,” Annabelle nói với nụ cười sáng lạn, biểu cảm khiến cho Lucien lại vấp khi bước lên. “Các vị khách của chúng ta đã đến cả rồi. Công tước và Công tước phu nhân xứ Cumbria cùng con trai họ, Công tước xứ Pompinshire.”

Lucien lặng lẽ gật đầu và bước lùi lại để mẹ cậu có thể khoác tay bố cậu. Lucien bước qua để khoác lên tay kia. Họ bước tới cầu thang, qua lối vào, và đi tới căn phòng màu xanh. Một trong số những người hầu—Lucien liếc nhìn bên cạnh—Victoria, mở cửa để họ đi qua. Lucien quay lại nhìn cô đầy kinh ngạc khi cậu vừa nghe thấy tiếng cô nói thắm như thể, “Anh ta cực kỳ đẹp trai đấy, cái tên Công tước đó. Nếu anh ta sẵn lòng, tôi sẵn sàng ngã mình vào lòng anh ta.”

Lucien giật mình. Anh không tin nổi là Victoria lại nói như vậy. Khi cô cúi đầu, Lucien cố gắng mỉm cười trấn an cô, dù là mặt cậu đang nóng bừng vì nhận xét của cô về chàng rể tương lai của cậu, trước khi lại bước tiếp và tránh ánh mắt nghiêm khắc của maldy.

“A, cháu đã đến rồi, Lady Lucien!” Giọng của Công tước xứ Cumbria vang lên phía bên kia căn phòng. “Chúng ta đang tự hỏi vì sao cháu đến muộn vậy. Sao hả, Pompinshire thậm chí còn vui vì có lẽ cháu đã gặp ai đó và chuẩn tới Gretna Green đi trốn rồi chứ.” Công tước bật cười vì trò đùa của mình.

Lucien mỉm cười dứt khoát trước khi nhìn lên người đàn ông rất cao, bờ vai rộng với mái tóc đen trước cánh cửa sổ TFrench, anh quay lưng về phía căn phòng. Trông anh rất căng thẳng, ít nhất là từ phía sau, và đột nhiên Lucien bắt được hình ảnh của Robert. Cậu lắc đầu để gạt bỏ ký ức về mối tình bí mật của mình và tập trung vào thực tại, và sự thực rằng cậu sắp phải gặp vị hôn phu của mình lần đầu tiên.

“Thưa ngài, chúng tôi đảm bảo là sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu. Lucien của chúng tôi là một cậu trai trẻ rất đáng mến. Thằng bé sẽ không bao giờ làm gì để cho gia đình phải xấu hổ hay bôi nhọ danh tiếng của gia đình đâu. Chỉ là thằng bé lo lắng vì phải gặp vị hôn phu thôi. Tôi đảm bảo với ngài, gia đình tôi cực kỳ vui mừng, không chỉ vì hôn lễ sắp tới, mà còn vì sự sát nhập của hai gia đình,” Annabelle nói, có vẻ rất vui, và Lucien quay sang liếc nhìn ông. Cậu muốn hỏi xem ông là ai, và từ khi nào mà cái người đàn ông vui vẻ này thế chỗ người bố nghiêm khắc, khó tính của mình. Lucien kìm nén lại, nhưng quăng qua một cái nhìn bắn khoăn sau cùng trước khi quay lại nhìn bóng lưng vị hôn phu một lần nữa.

“Pompinshire, đừng đứng đó mãi. Quay lại chào Công tước phu nhân tương lai của con đi chứ,” Công tước xứ Cumbria ra lệnh. “Lady Hawthorn, Lucien, chúng tôi xin giới thiệu, đây là con trai chúng tôi, Heathcliff Robert Eddington III.”

Hơi thở của Lucien nghẹn lại, cậu mở to mắt đầy ngạc nhiên. Ông ấy nói là Robert phải không? Có phải là Robert của cậu không? Không, Robert là một cái tên rất thông dụng, giống như John và Edward. Không thể là Robert của cậu. Nhưng khi Heathcliff quay lại, hi vọng và sợ hãi tột đỉnh đồng thời ập tới Lucien, vì Heathcliff thực sự là Robert, thật tuyệt, nhưng vị hôn phu của cậu giờ đã biết là cậu không còn ngây thơ và không còn muốn cưới cậu nữa.

“Robert,” Lucien thở ra, và nhìn đôi mắt trừng lớn khi nhìn thấy mình của Robert—không, là Heathcliff.

“Pompinshire, để ta giới thiệu cho con, Lady Lucien Timothy Hawthorn, vị hôn thê của con,” Công tước giới thiệu. Lucien muốn nói gì đó. Nói gì cũng được. Nhưng cậu chỉ có thể đứng đó và nhìn Robert—Không, Heathcliff. Heathcliff. Heathcliff—đi về phía cậu. Ánh mắt anh chưa từng rời khỏi khuôn mặt Lucien. Anh cầm tay Lucien, cúi người, và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên những ngón tay của cậu.

“Lady Lucien, có thể nói được gặp em và biết rằng sáu tháng nữa, chúng ta sẽ bắt đầu chung sống là niềm vinh dự và hạnh phúc tuyệt vời nhất của tôi,” Heathcliff nói với một đôi mắt xám nhạt đang bừng lên vì ngạc nhiên, với sự vui thích và một nụ cười.

“Tôi-Tôi—” Lucien lắp bắp trước khi bóng tối phủ lên cậu, và cậu sà ngay vào vòng tay của Heathcliff.

Hết chương 5

9. Chương 6

KHI HEATH đến Diên trang Yorkshire, anh pháp phồng giữa tâm trạng lo lắng khi phải gặp vị hôn thê và tâm trạng giận dữ khi cha anh đã đẩy anh vào tình huống như vậy, đồng thời là nỗi khao khát Timmy, người con trai anh mới được gặp một lần và đã để lại lời hẹn một ngày khác. Anh cảm thấy mình như một nam sinh mới biết yêu lần đầu tiên. Nhưng anh không biết Timmy liệu có đủ để anh cuồng si mãnh liệt và đam mê không thể chối từ hơn bất cứ điều gì khác hay không, anh mong muốn biết mọi thứ về cậu, để anh không phải chỉ là dán cái nhãn tình yêu lên nó mà thôi.

Tuy nhiên, anh cũng có cảm giác tương tự với gia sư của anh ở Eton, Mr. Roderick Levonshire, hiển nhiên bên trong là dành cho Timmy, nhưng sâu sắc và khác biệt gấp trăm lần. Anh từng yêu đơn phương Mr. Levonshire anh lại muốn chung sống với Timmy suốt quãng đời còn lại... chỉ sau một đêm tình thú trong tấm khăn trải giường cùng với một bức thư. Anh điên rồi. Ất hẳn là anh điên rồi.

Tuy nhiên, khi anh có mặt ở nhà Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Yorkshire, Heath đã dễ chịu hơn và kịp thời hỏi cha mình có thể lên sân thượng nói chuyện không.

“Con thô lỗ quá đấy, con trai,” Bố anh gần như lập tức khiển trách.

“Con không quan tâm,” Heath cãi lại, trợn mắt. “Họ đang biến mối quan hệ này thành mục đích chính trị, nhằm liên kết với Đức ngài, và lợi dụng các mối quan hệ với ngoại quốc của gia đình ta. Bố đang đẩy Lady Lucien và con đến với nhau vì tiền và địa vị xã hội của Yorkshire. Bố biết điều đó và con cũng biết. Đó là lý do bố đồng ý, vì bố thừa hiểu mặc dù bố có địa vị quý tộc cao, nhưng họ lại có ảnh hưởng lớn hơn trong xã hội. Mọi người đều đang ném con mình lên bàn thờ hôn nhân chỉ vì những lý do ích kỷ.”

Heath đã nghĩ bố sẽ tát mình, vậy nên ít nhất cũng chẳng ngạc nhiên. Điều làm anh ngạc nhiên là ngay sau cái tát ấy, bố anh chộp lấy vai rồi nhìn vào mắt anh. Họ cao xấp xỉ nhau, bố anh chỉ cách anh có một inch, vậy nên Heath dễ dàng đáp trả ánh mắt của bố.

“Con không hiểu đâu, vì con chưa phải là bậc cha mẹ, nhưng đây là nghĩa vụ của một người làm bố khi ta cố làm tất cả những gì có thể để đảm bảo con có được hạnh phúc bên người sẽ chăm sóc cho con cả đời và luôn đứng bên con. Con đã sống quá lâu trong thế giới mơ ước về một tình yêu trời định thực sự, với những đam mê và hạnh phúc vô tận. Con phải tạo ra hạnh phúc của riêng mình, có được tình yêu của mình, và làm việc để tiếp tục niềm đam mê.” Bố anh nghiêm túc nói. “Ta đã có vô số đối tác cố gắng sát nhập với gia đình mình trong nhiều năm nay, nhưng ta từ chối tất cả vì ta không nghĩ họ phù hợp với con, mà con lại từ chối tất cả mọi hôn ước với những quý cô nương thích hợp, nhưng Lady Lucien thì sao nào? Ta đã gặp thẳng bé rồi. Nó thông minh, tài năng, tuyệt đối yên vị ở nhà, khao khát trẻ con, và ngây thơ. Hơn thế nữa, cậu ta cũng đứng đắn và có danh tiếng tốt đẹp. Nó rất hợp với con.”

Heath cảm động vì sự chân thành của bố mình, thế nhưng hình ảnh của Timmy dấy lên trong tâm trí anh, thế nên anh lắc đầu với bố. “Bố, bố không hiểu đâu. Con đã gặp được một người. Tên cậu ấy là—”

“Ta không quan tâm tên cậu ta là gì!” Bố anh nạt. “Danh dự của gia đình ta đều đặt ở đây. Con sẽ kết hôn với Lady Lucien và đó là tất cả.”

“Bao cao su đã bị rách, thưa bố,” Heath nói lớn khi bố mình vừa quay đi. Vị công tước đóng băng tại chỗ, vai ông căng thẳng.

“Con sẽ có nghĩa vụ với con trai mình nếu đã tạo ra nó, nhưng con vẫn phải kết hôn với Lady Lucien, nếu không, thế có Chúa ta sẽ tước quyền thừa kế của con và không thừa nhận con.” Giọng bố anh lạnh băng, và ông quay về phòng khách mà không liếc nhìn lại một cái.

“Chết tiệt,” Heath thở ra, lời nói tục tĩu buột ra khỏi miệng.

“Mình phải làm gì đây?”

Không có ai đưa ra câu trả lời, kể cả Chúa hay là kẻ thù của anh, lũ ác quỷ, rồi sau khi trút tiếng thở dài cuối cùng, Heath quay về phòng khách. Đợi thật lâu mà Lady Lucien vẫn chưa đến, Heath mĩa mai rằng có lẽ người vợ tương lai của anh đã bỏ trốn với ai đó mà cậu ta vừa mới gặp, và bị bố lừa. Heath bật ra một tiếng thở dài giận dữ và bước đến chỗ cửa sổ nhìn ra sân. Anh đứng đó suy ngẫm cách trốn thoát cũng như nhớ về thời gian có Timmy trong vòng tay.

Khi cửa mở ra, Heath đóng băng. Anh chưa từng cầu nguyện điều kỳ diệu nào trong cuộc đời đến thế. Anh biết bố anh cực kỳ nghiêm túc về việc đe dọa sẽ tước quyền thừa kế của anh, và mặc cho việc đó thật đáng giận, anh vẫn yêu bố mình và muốn công tước phu nhân ở lại gia đình, mà sẽ không được như vậy nếu anh bị tước quyền thừa kế vì bố mẹ anh quá tuổi có thêm con—Heath phải tuân theo trái tim. Trái tim anh mách bảo anh phải tìm Timmy và cưới cậu nhanh nhất có thể. Khi anh bị bố ra lệnh phải quay trở về gặp cô dâu tương lai, hoặc là do anh nghĩ vậy, Heath đã nghĩ rằng những tưởng tượng trong tuyệt vọng đã đem hình ảnh của Timmy gắn lên gương mặt kia và tạo thành Lucien. Nhưng khi người con trai đó thì thậm chí hỏi tên anh, tên đệm của anh, Heath bị ném trở về thời gian hai đêm trước khi đôi môi ngọt ngào đó làm điều tương tự trong nhịp đập của đam mê.

Anh bước đến trước cả khi nhận thức được, và anh bắt gặp nụ cười tự mãn thoáng qua của bố anh ở trong góc, nụ cười hài lòng của mẹ anh cũng như trên mặt bố mẹ Timmy—Lucien—, nhưng anh chẳng để ai trong tâm trí. Anh chỉ dán mắt vào vị hôn phu của mình. Hôn lên những ngón tay của Timmy—không, Lucien—khiến Heath tràn ngập vui sướng, anh đã phải kiềm chế bản thân kéo Lucien vào lòng và hôn cậu một cách vô nghĩa. Anh chỉ có thể làm vậy khi thấy sự ngạc nhiên trong đôi mắt lấp lánh của Lucien, nhưng rồi vị hôn thê của anh, người đã hứa hôn với anh, ngất xỉu trong vòng tay anh. Heath kinh ngạc, và khi mọi người cười rộ lên, Heath đỡ Lucien đứng dậy và để mình tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi khi anh đỡ người con trai mà anh sẵn lòng hi sinh tất cả trong vòng tay.

“Đặt thẳng bé lên ghế dài đi,” Lord Yorkshire nói, giọng lộ rõ lo lắng. Heath gạt đầu và đặt Lucien lên ghế đệm.

“Cậu ta sao vậy? Bị ốm sao?” Bố Heath hỏi, có vẻ bức mình, như thể Hawthorns đã bán cho ông một sản phẩm lỗi vậy.

“Không sao đâu. Thằng bé chỉ hơi sốc thôi,” Lady Yorkshire nói khi vội vã chạy tới bên thân hình đáng yêu của Lucien và siết chặt tay con trai. “Ôi con yêu,” Bà nói, “Hi vọng là nó không bỏ bữa nữa đấy chứ.”

“Bỏ bữa?” Heath hỏi, ngược nhìn vào mắt bà.

Bà nhắm mắt lại, và gạt đầu. “Thỉnh thoảng nó vẫn quên ăn uống. Nó lo lắng liên tục nên quên quấy, hoặc dành hàng giờ để đọc sách, rồi thời gian cứ thế trôi qua. Từ khi còn nhỏ, chúng tôi đã cử một người hầu chuyên chịu trách nhiệm đem đồ ăn đến và đảm bảo nó dừng việc đang làm mà thực sự ăn uống mới thôi.” Bà khẽ cau mày. “Tôi xin lỗi. Tôi cứ hi vọng rằng nó đã đủ lớn để vượt qua căn bệnh đó rồi.”

Heath lắc đầu, “Lady Yorkshire, không cần xin lỗi đâu ạ. Chuyện đó sẽ không làm cô phải bận tâm nữa. Cháu sẽ cố gắng để đảm bảo rằng Lady Lucien sẽ ăn đủ bữa, dù là phải chia sẻ cho cháu đi chăng nữa,” Anh hứa. Đặc biệt là nếu cậu đang mang thai, có thể chính là nguyên nhân cậu ngất xỉu. Trong khi phải mất vài tuần phụ nữ mới biết được là có chắc chắn đang mang thai hay không, các triệu chứng đã xuất hiện với tốc độ đáng báo động.

Mẹ Heath đã tự hào nói với anh rằng bà có cả sự thèm muốn đồ ăn bổ dưỡng và ôm ghén ngay vài giờ sau khi thụ thai anh. Khi chu kỳ của bà không lặp lại, hay niềm đam mê không hình thành, nơi một người phụ nữ có thể thực sự cảm nhận chu kỳ diễn ra bên trong họ khi có sự hiện diện của một đứa trẻ, thứ mà chỉ xảy ra ở những người phụ nữ có vẻ ngoài phụ nữ hoặc phụ nữ có vẻ ngoài đàn ông, bà đã biết điều đó từ khi

còn nhỏ. Đó là một tin vui với bố mẹ anh là con trai duy nhất, chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi mẹ anh tập trung vào anh và bố anh kỳ vọng ở anh nhiều đến vậy.

“Đây là muối ướp hương,” Lord Yorkshire lên tiếng sau lưng Heath, anh quay lại nhận chúng, nhưng bị Lady Yorkshire giành lấy trước. Bà đặt cái lọ dưới mũi Lucien. Mũi cậu giật giật, và đôi mắt xanh của cậu mở ra.

“Em tỉnh lại rồi.” Heath thở phào nhẹ nhõm. Anh muốn vuốt ve má Lucien và tự trấn an bản thân rằng người con trai này đã thực sự đứng trước mặt anh rồi, nhưng rồi bố anh hít vào một hơi, Heath biết rằng sẽ tạo ra một sự khuấy động. Cả anh cũng như Lucien đều sẽ không xử lý được. Lucien gượng ngồi dậy, nhưng bị mẹ đặt tay lên trán cản lại.

“Hôm nay con có nhớ ăn không đấy, vịt con?” Bà hỏi. Heath nhướn mày khi thấy tình cảm của bà dành cho con trai, anh cảm thấy Lucien hơi đỏ mặt. Anh mỉm cười rạng rỡ khi Lucien nháy mắt với anh trước khi quay lại nhìn mẹ mình.

“Con lo lắng quá nên quên mất, mẹ à,” Lucien thừa nhận.

Lady Yorkshire thở dài và đỡ cậu ngồi dậy. “Mẹ sẽ bảo đầu bếp chuẩn bị bữa ăn cho con ngay,” Bà nói và quả quyết đứng dậy đi ra khỏi phòng.

“Tôi theo với. Tôi thấy nhà bà rất đẹp đấy, Lady Yorkshire, mà chúng tôi đến chơi nhiều lần rồi, thật khó tin là lại chưa đi dạo xem lần nào,” Mẹ Heath, Jane, hồ hởi nói khi đi theo Lady Yorkshire rời khỏi phòng.

Thấy được cơ hội ở một mình với Lucien, Heath quay sang nói với bố và Lord Yorkshire. “Sao phụ thân và ngài Công tước không đi lấy hợp đồng hôn nhân vào đây và thỏa thuận điều khoản đi nhỉ? Con nghĩ chắc Lady Lucien chỉ cần chút không khí trong lành trong khi bữa ăn được chuẩn bị thôi. Con sẽ dẫn cậu ấy ra vườn một lúc,” anh đề nghị.

Yorkshire và cha của Heath, Douglas, nhìn chằm chằm anh trước khi quay sang người kia ướm hỏi. “Thưa ngài, ngài thấy thế nào?” Bá tước hỏi.

Douglas nhìn lại Heath và rồi nhìn Yorkshire. “Tôi thấy mới giữa sáng thôi, nhà ngài cũng có nhiều người hầu làm việc xung quanh là vậy, mà con trai ngài lại có xu hướng rất muốn tham gia vào bất cứ việc gì có liên quan đến con trai tôi đấy.” Ông nói một cách hợp tình hợp lý.

“Tôi tán thành,” Yorkshire nói rồi quay sang Heath. “Ta cho phép con dẫn Lucien đi dạo ngoài vườn, nhưng phải biết là người hầu luôn dõi theo hành động của con đấy. Và các anh chị của Lucien đang trên đường đến đây để cùng dự tiệc trưa, nên họ sẽ dẫn chồng con đến gặp con sớm thôi, vì ta sẽ giới thiệu họ cho con.”

Heath gật đầu và thở phào nhẹ nhõm. Mặc cho anh không thể hôn Lucien một cách công khai dù cực kỳ muốn, thì ít nhất họ cũng có thể tự do nói chuyện một lúc trước khi anh chị em của cậu đến.

“Cám ơn, thưa phụ thân,” Heath nói rồi quay sang Lucien.

“Lady của tôi, em sẽ đi dạo ngoài vườn với tôi chứ?”

Heath thấy Lucien đang đảo mắt nhìn mình rồi lại quay sang nhìn bố cậu trước khi gật đầu, “Rất hân hạnh, thưa ngài,” Cậu lặng lẽ đáp lời. Heath đỡ Lucien dậy. Anh nắm lấy tay Lucien và khoác tay cậu dẫn cậu rời khỏi sân thượng và xuống thang ra ngoài sân. Cả hai không nói gì cho đến khi họ đến đầu Vườn Yorkshire.

Rất nhiều thành viên của tầng lớp quý tộc và thượng lưu có những khu vườn đầy ấn tượng, nhưng Vườn Yorkshire lại đầy quyến rũ với vẻ huy hoàng và dễ dàng được nhận định là một trong bảy kỳ quan của thế giới. Những bông hoa nở rộ trong bản giao hưởng tuyệt vời của sắc màu và sự phong phú. Heath dẫn Lucien băng qua những đóa hoa tulip và cúc trắng lẫn đầu chào đón họ, băng qua những cây nhựa ruồi, thường xuân, những đóa hồng, rồi hướng về phía những bông hoa ly và cẩm chướng. Anh nghĩ nát óc cố tìm ra thứ gì đó để bắt chuyện với người con trai trẻ tuổi, nhưng điều duy nhất anh cứ nghe lặp đi lặp lại trong đầu mình rằng Timmy là Lucien, Lucien là Timmy, và bất luận thế nào thì anh cũng sắp kết hôn với Timmy rồi.

“Vậy ra Robert là tên đệm của anh,” Lucien dè dặt nói.

Heath bật cười, “Ừ, còn Timmy và viết tắt của Timothy, tên đệm của em,” Anh nói.

Lucien cười dịu dàng. “Đúng vậy,”. Cậu đáp lại, “Em đoán chúng ta đều đang cố bảo vệ danh tính thực để khi nào có cơ hội thì một ngày nào đó chúng ta có thể gặp nhau một cách lịch sự khi đi với vợ hay chồng mình.”

Heath cười đáp lại, “Chúng ta đâu có biết là chúng ta lại được hứa hôn cho nhau đâu,” Anh nói khá vu vơ. “Anh sẽ không thay đổi chứ?” Lucien lặng lẽ hỏi.

Heath dừng chân trước con đường ngập hoa hồng trắng và nhìn xuống gương mặt Lucien. “Anh sẽ không thay đổi điều gì hết,” Anh chân thành nói. “Anh thấy mình bị Timmy thu hút dù rằng đã hứa hôn với Lucien. Anh vui vì người anh yêu và người anh bị ép kết hôn lại là cùng một người.” Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu anh. “Em hối hận sao?” Anh hỏi.

Lucien lắc đầu và bên lên nhìn sang chỗ khác. “Không. Em chỉ hối hận khi lãng phí cả ngày lo lắng vì đã phản bội vị hôn phu của mình vì người đàn ông em dâng hiến, và vẫn còn muốn tiếp tục dâng hiến nữa, để rồi phát hiện ra họ là cùng một người,” Cậu thú nhận.

Trong lòng Heath tràn ngập tự hào, anh cười rạng rỡ. Anh nắm tay Lucien và đưa lên môi. Anh hôn lên mu bàn tay cậu trước khi lật lại và hôn vào lòng bàn tay.

“Giờ anh cực kỳ muốn hôn em,” Heath thừa nhận.

“Em cũng muốn anh hôn em,” Lucien đồng ý.

“Chà, thật tệ nếu cả hai đứa không đi tiếp đây, phải không?” một giọng nữ khàn khàn vang lên cách họ vài bước chân, Heath quay sang và thấy đôi mắt màu xanh của một người trẻ tuổi khác nhà Lord Yorkshire. Đứng kế bên cô là một phiên bản Lady Yorkshire cao hơn, quyến rũ hơn, và kế bên nữa là một người phụ nữ đậm người dường như pha trộn hoàn hảo giữa cả bố và mẹ họ. Lucien khẽ than thở. Heath quay sang nhìn vị hôn thê của mình và thấy má cậu đang ửng đỏ.

“Thưa ngài, để tôi giới thiệu với ngài các anh chị em của tôi: Tử Tước xứ Merseyside, Lord Hawthorn, và Hầu tước phu nhân xứ Kent. Nhưng tôi gọi họ là Mary, Amelia, và Charlotte. Tôi không chắc Frances đang ở đâu. Chị ấy cũng là Lord Hawthorn,” Lucien nói. “Anh chị, để em giới thiệu vị hôn phu của em, Công tước xứ Pompinshire.”

“Chị đến rồi đây, và chị đang cố đoán xem tại sao hai đứa lại cứ liên tục nói đến chuyện dâng hiến cho nhau hoài thế,” Một giọng nói vang lên bên cạnh họ, Heath quay sang và thấy một người phụ nữ thấp hơn anh một chút, với bờ vai rộng, đang chăm chú quan sát. Ánh mắt đỏ như phản chiếu của viên ngọc trai vậy.

Hết chương 6

10. Chương 7

Lucien ước gì mặt đất nứt ra mà nuốt chửng cậu vào ngay lúc này đây. Khi chẳng có gì xảy ra, cậu liền mở mắt —mà thậm chí còn không nhận thức được là mình đã nhắm mắt— và phát hiện ra mình đang đối diện với cái nhìn đầy tò mò của ba chị em, gương mặt bối rối của vị hôn phu, và gương mặt giận dữ, bảo vệ thái quá của Frances, với Nickname là “Madre Tres,” (Yoyo: có cảm giác giống gọi mama Trê trong Dae Chang Geum – kiểu bà mẹ ghê gớm khó tính) hay “Mẹ Ba”. Frances không phải con trưởng. Mary mới là chị cả và là người thừa kế danh vị bá tước. Tuy nhiên, Frances không chỉ là người to lớn nhất, mà còn là người độc đoán nhất, hách dịch nhất, bảo vệ thái quá nhất trong đất nước này, có khi là còn trên toàn thế giới. Làm sao vợ chị ấy, Sophie, có thể chung sống với chị ấy cùng sáu đứa con mà còn mong đợi có thêm con nữa nhỉ? Lucien chẳng bao giờ hiểu được. Cậu biết Sophie là một thánh nhân, xứng đáng được ghi danh trong lịch sử văn học, và xứng đáng nhận được một kỳ nghỉ, có lẽ là tới Bath. Một mình. Mà không có chồng con. Nhưng dù cậu từng nhắc với Sophie, thậm chí đề nghị bao cô bằng tiền túi, chị ấy chỉ đơn giản mỉm cười với cậu, vỗ má cậu, gọi cậu là cậu bé ngoan, và rồi bỏ đi, mái tóc dài của chị ấy được búi lộn xộn.

Frances thậm chí còn cao hơn cả maldy của cả nhà, cô trông giống Annabelle. Cô nói chuyện giống bà, suy nghĩ giống bà, và cư xử như bà. Và giờ đây, thậm chí họ còn mặc gần như y chang nhau. Lucien tự hỏi Sophie sẽ mặc gì. Frances mua cho chị ấy những chiếc áo choàng đẹp nhất, nhưng sáu đứa con của Sophie lại có xu hướng khiến họ trông hơi trầm lắng vào cuối ngày.

Mặt khác, Mary, trông cũng giống Annabelle, nhưng không rõ ràng như Frances. Có dấu ấn của Rosemary trên gương mặt Mary.

Cằm cô hơi nhỏ hơn chiếc cằm bạnh của Frances, và mắt cô thường lấp lánh niềm vui.

Mary cũng có thể sẽ khốc liệt như Frances và Annabelle chị ấy, dù sao vẫn mang bản chất của một người đàn ông, và là người thừa kế danh vị bá tước, vậy nên sự khỏe mạnh của cơ thể và mạnh mẽ trong tính cách là điều cần thiết và cũng là yêu cầu của maldy đối với chị, nhưng chồng của Mary, George, lại tương đối làm nhu hòa tính cô, vì họ có bốn đứa con cùng một em bé chưa chào đời. Mary mặc một chiếc áo choàng màu xanh thiên thanh, trong khi Frances mặc màu xám sáng. Chỉ cho đến khi Lucien nhận ra bố mẹ mình đã cố thể hiện sự đoàn kết bằng cách bắt họ mặc đồ phản chiếu màu mắt của hai gia đình. Không nghi ngờ gì đó là ý tưởng của maldy nhà cậu. Bà là một người thông minh.

Amelia cao, với mái tóc nâu dài và dày dặn uốn xoắn khi ướt, giống như Lucien. Cô luôn pha trò trong gia đình, từ nhỏ tới lớn cô đã gài bẫy bọn họ vô số lần. Amelia là người duy nhất trong số các chị em kết hôn hai lần. Chồng đầu tiên của cô chết bị thảm khi cưỡi ngựa ở quảng trường Hanover Square, vài ngày sau khi sinh. Anh ấy bị vọt bẻ, và con ngựa đã ném anh xuống. Anh đã chết ngay tức khắc. Amelia đã đau buồn nhiều năm trước khi gặp gỡ và kết hôn với người mà bố mẹ họ cho rằng hoàn toàn thích hợp, không còn gì có thể từ chối. Amelia đã kết hôn với cô giáo của bọn trẻ, một người phụ nữ xinh đẹp người TFrench có mái tóc nâu sẫm, đôi mắt nâu, làn da phớt hồng, và cử chỉ hoạt bát khi không có bọn trẻ. Dù rằng Lucien biết Amelia yêu chồng mình, Theodore, nhưng cậu chưa từng thấy chị gái sống vui vẻ bên anh ta như khi ở bên người vợ Gabriella của mình.

Charlotte là người phụ nữ có vẻ ngoài cũng là nữ giới duy nhất trong gia đình ngoài Rosemary. Trong khi cô có chiều cao của Rosemary, và màu tóc của bà, cô lại có đôi mắt xanh dương của Hawthorn, như tất cả mọi người trong nhà, và thân hình gầy gò của Annabelle với một chiếc cằm bạnh. Charlotte chắc chắn là một mỹ nữ của gia đình, dù rằng cô luôn nói Lucien mới là người đó. Cô là tia nắng bé nhỏ luôn dành lời khuyên cho mọi người, và cũng là người duy trì hòa khí toàn gia. Sự lãng mạn của cô ngấm vào máu, từ nhỏ đến lớn cô đều dành thời gian lên kế hoạch cho đám cưới của cả bản thân lẫn Lucien với người chồng tương lai của hai người họ. Khi Lucien lên mười một và Charlotte mười bảy, cậu đã thấy chị viết một danh sách những thứ mình muốn ở người chồng: Chung thủy, tốt bụng, tận tâm, dịu dàng, nhân ái, mạnh mẽ, đáng tin cậy, thành thật, tham vọng, quý tộc, giàu có, lãng mạn, thành thật, và tốt với trẻ con. Lucien đã bật cười, vì chắc chắn làm gì có người đàn ông nào sở hữu tất cả những tính cách đó, nhưng cậu đã nhầm. Charlotte đã gặp và kết hôn với Rourke McCalfrey, Bá tước xứ Kent, mà gia đình anh gắn liền với gia đình hoàng gia Tscotland. Rourke là một người đàn ông cao lớn, chỉ hơi lớn hơn Heathcliff một chút, với mái tóc đỏ hoang dã, có chòm râu quai nón màu đỏ dày, và đôi mắt xanh lơ lấp lánh. Anh yêu Charlotte cùng sáu đứa con của họ, họ sống trong căn nhà bằng một nửa Điền trang Yorkshire. Annabelle không quan tâm đến người đàn ông Tscotland với nụ cười thường trực trên môi, cũng như không quan tâm đến Gabriella hay George, bà chẳng quan tâm đến ai hết, nhưng Rourke không để ý, anh đã có thứ anh muốn. Anh có Charlotte.

Và giờ thì đến lượt Lucien. Đến lượt cậu kết hôn và bắt đầu có con, tạo lập gia đình của riêng mình. Cậu rất mừng. Cậu mong chờ. Cậu....

Cậu phát ốm rồi.

Đẩy tay Heathcliff ra, Lucien chạy ngang qua anh đến bãi cỏ giữa vườn và nôn hết ra. Cậu quỵ gối và lại tiếp tục nôn cho đến khi không còn gì nữa, rồi cậu rên lên và mở mắt. Các chị cậu đều đang đứng đó nhìn cậu đầy quan tâm, và Heathcliff quỳ bên cạnh cậu, cầm khăn tay.

“Cám ơn anh,” Lucien lẩm bẩm khi cầm khăn lau khóe môi.

“Nhai cái này đi,” Charlotte nói, cầm một miếng bạc hà. Mẹ đã trồng nó trong vườn vì bà nói ai mà biết lúc nào sẽ cần đến. Bà đã đúng.

Cám ơn Charlotte, Lucien tiếp nhận nhánh bạc hà và ngắt lá nó trước khi thả vào miệng và nhai.

“À, Luce, em ốm hay lại quên ăn đấy?” Frances hỏi, khoanh tay trước ngực.

“Cái sau ạ,” Cậu nhỏ giọng thừa nhận.

“Chà, vậy, giờ chị biết tại sao Maddy lại bảo bọn chị vừa gặp là lôi em về nhà ngay rồi. Lại đây. Đứng dậy. Bọn chị sẽ nhồi cho em ăn,” Cô ra lệnh thật nhanh. Lucien đứng dậy với sự giúp đỡ của Heathcliff rồi theo Frances và Mary vào nhà, Amelia và Charlotte đi đằng sau.

“Có thật là tại em không ăn, hay là vì lý do khác đấy?”

Heathcliff thì thầm với cậu khi họ quay lại phòng khách. Lucien đang ăn một đĩa trái cây và bánh tạc mà Frances đem qua. Không đủ no, nhưng sẽ tạm ổn cho đến khi bữa ăn sẵn sàng.

Lucien lắc đầu, “Em không biết.” Cậu thậm chí còn không biết cậu thích ý nào hơn.

Một mặt, bị ốm vì quên ăn từ ngày hôm trước khiến cậu cảm thấy mình là một người bất tài cần người lèo lái, nhưng mặt khác, nếu cậu thực sự đang mang thai, thì gia đình cậu và mọi người sẽ biết hết.

Họ bước vào phòng khách, và Lucien mỉm cười khi bảy cháu đáng yêu reo lên khi cậu xuất hiện và chạy ùa đến. Đứa cháu gái lớn nhất của cậu, Adelaide, chỉ mới mười tuổi. Con bé khoác một chiếc áo choàng màu vàng, tóc nâu, thừa hưởng từ mẹ Sophie, được búi lại thành búi lộn xộn sau đầu. Lucien bật cười khi con bé cau gợn chải lại tóc. Con bé luôn bảo cậu là muốn cắt hết đi như những người đàn ông khác trong xã hội. Trong khi Frances cảnh báo con bé gạt bỏ ý tưởng đấy ngay, thì Lucien lại biết là Adelaide cứng đầu thế nào khi con bé muốn thứ gì đó. Cậu gần như có thể cam đoan rằng khi Adelaide đến tuổi, con bé sẽ cắt tóc mình như vài cậu trai khác xung quanh đã làm.

Lucien dịu dàng mỉm cười với con bé và giơ tay lên để bọn trẻ chú ý. Bọn trẻ lập tức ngưng trò chuyện, quay thành vòng tròn quanh cậu và Heathcliff, hình tượng của một người đàn ông cao quý.

“Các cháu, để cậu giới thiệu, đây là vị hôn phu của cậu: Quý Công tước xứ Pompinshire.” Trong khi nhìn Heathcliff, Lucien liếc ra hiệu với các cháu. “Thưa ngài, tôi xin giới thiệu, Lord Adelaide, Lord Albert, Lady William, Lady Henry, Lady Rebecca, Lady Lorraine...,” Cậu tiếp tục gọi tên từng đứa cháu một cho đến khi xong hết. Cuối cùng cậu có chút hụt hơi, vì nói quá nhiều, nhưng từ nụ cười trên gương mặt bọn trẻ, chúng xứng đáng nhận được nỗ lực này. “Các cháu, kính chào quý ngài đi nào.”

Lucien tự hào nhìn các cháu trai cúi đầu chào một cách hoàn hảo, và cháu gái nhún sâu đầu gối nghiêng mình thể hiện sự tôn trọng với Heathcliff.

“Rất hân hạnh được gặp ngài,” Bọn trẻ đồng loạt chào.

“Ta cũng rất vui được gặp các cháu,” Heathcliff cúi đầu đáp lại.

Lucien mỉm cười và gật đầu với bọn trẻ. “Các cháu đi tìm bố mẹ hay bảo mẫu đi.” Bọn trẻ bước về phía người giám hộ.

Tất cả trừ Adelaide và Albert, bước đi, nhỏ giọng nói chuyện, rồi quay lại nhìn cậu tò mò và bối rối. Đáng yêu quá. Lucien nhìn xuống hai đứa cháu và nhún mày. “Cậu giúp gì được hai đứa nào?” Cậu hỏi.

“Cậu Lucien, cậu có thể bảo với Albert là Nafoleon Bonafarte không có liên quan gì đến chúng ta không,” Adelaide yêu cầu khi tiến lại chỗ cậu.

Lucien cười khúc khích và nhìn Heathcliff đang sững sờ ngó cậu. “Em thích đọc sách lịch sử, mà cũng dành rất nhiều thời gian để lập gia phả của gia đình,” Cậu giải thích.

“Em hiếu học thật đấy,” Heathcliff khen.

Lucien đỏ mặt, nhìn sang phía khác và hơi nhún vai.

“Đúng vậy, chú ấy rất hiếu biết về con gái,” Adelaide đáp lời, nhìn Heathcliff với vẻ nghi ngờ.

“Chú tưởng là hiếu biết về con người chứ,” Heathcliff cãi lại, và Lucien kinh ngạc quay lại nhìn anh.

“Anh nghĩ vậy à?” Cậu hỏi đầy ngạc nhiên.

“Ừ,” Heathcliff đáp lời, gật đầu, “Đúng vậy. Rất rõ là đằng khác.”

“Chú không thể so sánh đàn ông và phụ nữ. Đàn ông cao hơn nhiều so với phụ nữ. Ai chẳng biết điều đó,” Adelaide cãi lại, khoanh tay trước ngực.

Heathcliff quay sang nhìn con bé, Lucien thầm than. Quan điểm ghét phụ nữ của Adelaide không chỉ xuất phát từ Frances và Annabelle mà còn từ họ hàng bên mẹ. Lucien thích các bé trai, thật sự là vậy, nhưng cũng khá khó chấp nhận Adelaide mà không kiệt sức cả về cảm xúc lẫn tinh thần. Cậu phải đối mặt với việc bị xem là thị dân trung tầng xã hội cậu ghét bị đối xử như vậy trong chính gia đình mình. Cậu có thể là phụ nữ, nhưng cậu có trí óc, cậu có thành tựu, tham vọng, và cảm xúc. Cậu sẽ không bao giờ nói ra khi có bạn nam giới đi cùng, nhưng cậu đã nói với những người phụ nữ khác cậu gặp hàng tuần rằng cậu có quan niệm rằng phụ nữ không chỉ có thể làm những gì đàn ông làm được mà còn có thể làm tốt hơn. Đàn ông không bao giờ sinh con được, và nếu bị ép phải sinh, có lẽ họ sẽ không làm được tốt.

Lucien thoát khỏi những suy nghĩ nhờ tiếng chuông báo của quản gia giục họ vào phòng ăn để dùng bữa. Maddy của cậu và Công tước xứ Cumbria bước ra khỏi văn phòng và nhanh chóng đến chỗ vợ mình để hộ tống họ đi ăn. Người giám hộ của các chị em vội vã dẫn bọn trẻ lên tầng ăn. Lucien mỉm cười nhìn theo các cháu rời đi. Cậu đặt tay lên vai Albert ngăn lại, con bé ngược lên nhìn cậu. Lucien cúi xuống chỗ cháu gái và bẹo má con bé.

“Albert, chúng ta không có liên quan gì đến Nafoleon Bonafarte,” Cậu nói.

Albert mở miệng định phản đối, Lucien lắc đầu. “Cậu biết bảo mẫu cũ của cháu nói thế.” Sophie đã nói với cậu về những gì bà nói với bọn trẻ rằng gia đình họ là hậu duệ và có liên quan đến các nhà độc tài, bạo chúa hay những kẻ phản bội. Sophie thậm chí còn không bàn bạc với Frances trước khi sa thải người phụ nữ yếu ớt đó. Frances rất giận, họ khó khăn lắm mới vượt qua được, mà nhờ vậy họ đã thực sự thân thiết hơn từ đó. Đó cũng là lý do tại sao Sophie lại mang bầu lần nữa.

“Bà ấy là một bà già nhỏ nhen, và bà ấy chỉ nói vậy vì bà ấy giận các cháu thôi, cũng như bà ấy không thích bố mẹ cháu vậy,” Cậu nói với cô bé. Ở cái tuổi lên chín này, Albert vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết rằng con người có thể rất đáng sợ, và cũng không hiểu hết những lời châm chọc và dối trá.

Con bé vẫn còn khá ngây thơ, trong khi Lucien thấy như vậy rất đáng yêu, thì cùng lúc cũng phiền lòng, vì theo như Lucien thấy, Albert dường như không có đủ nền tảng tinh thần và tương đối theo sau các anh chị em cũng như họ hàng mình.

“Cháu đã hiểu chưa?” Cậu hỏi Albert.

Albert cắn môi dưới và cuối cùng cũng ngược lên nhìn vào mắt Lucien. “Ý cậu là bà ấy nói dối?” Cậu bé hỏi.

Lucien gật đầu. “Chính xác, cháu yêu ạ.”

Albert lắc đầu. “Thật là xấu xa,” cậu bé bĩu môi.

“Đúng vậy,” Lucien nói, hôn lên trán Albert và bảo cậu bé đi cùng các anh chị em của mình. Cậu đứng lên và gần như lập tức cảm thấy choáng váng. Cậu cảm thấy bàn tay to lớn của Heathcliff giữ khuỷu tay cậu, và thở dài khi Heathcliff buông cậu ra ngay khi cậu đứng vững lại. Khi cảm giác đó biến mất, Lucien quay sang nhìn vị hôn phu của mình.

“Cám ơn anh,” Cậu nhỏ giọng nói.

“Không có gì. Hi vọng là em ổn,” Heathcliff nói, dò xét gương mặt Lucien xem tình hình bệnh tật cậu thế nào.

“Em cũng mong vậy,” Lucien đồng ý.

“Em nói là ba tuần nhỉ?” Heathcliff dịu dàng hỏi.

Lucien gật đầu. “Đã được lên lịch trước như vậy,” Cậu nhắc Heathcliff.

Anh nhìn khắp nơi, toàn khu vực, khiến Lucien cũng làm như vậy. Tạm thời họ đang ở một mình ngoài hành lang, đứng góc ngoặt. Heathcliff nâng tay lướt trên má Lucien. Lucien ngược lên nhìn vào đôi mắt xám bạc của Heathcliff, giờ đang bị phủ kín bởi khao khát. Cậu nín thở.

“Anh đang muốn hôn em đúng không?” Cậu hỏi, giọng cực kỳ mềm mại.

Heathcliff gật đầu và nuốt nước bọt. “Anh chưa bao giờ ngừng muốn hôn em,” Anh thú nhận. Lucien giật mình khi Heathcliff dẫn cậu về lại phòng khách, mong chờ ngập tràn trong từng thớ thịt, mong chờ và sợ hãi cùng lúc. Nghe được hơi thở dồn dập, hờn dỗi từ ***g ngực Heathcliff, nhưng cậu lại thấy sống động và mạnh mẽ hơn cả, là hơi thở của anh từ nay đã thuộc về cuộc đời cậu.

Thỏa mãn tràn ngập trong lòng Lucien, cậu quay đầu lại, tiến đến hôn vị công tước của mình. Heathcliff rên lên và đáp lại Lucien. Khi môi họ hoàn toàn chạm vào nhau thì nghe thấy tiếng giạt mình từ cửa. Họ mau chóng tách ra và quay lại, thấy người bắt quả tang họ, mẹ của Lucien, Rosemary, đang ngỡ ngàng đứng ở cửa, vẻ mặt sững sốt. Bà lắc đầu và bước vào phòng. “Ta sẽ không nói với maldy của con về chuyện này đâu, Lucien, vì hai đứa không có đủ thời gian để làm gì khác ngoài hôn, nhưng đây vẫn là hành vi không thể chấp nhận được. Ta muốn con vào phòng ăn và ăn uống ngay,” Bà ra lệnh trước khi quay sang Heathcliff. Bà chỉ vào mặt anh. “Còn cháu. Con trai bác là một cô gái ngây thơ. Nó còn trinh trắng. Ta và maldy của nó đảm bảo là vậy. Nếu ta phát hiện ra cháu định làm hại nó, ta sẽ tự xử cháu. Mọi người đều nghĩ vợ ta là người đáng sợ, nhưng không ai nhận ra rằng chẳng có gì đáng sợ hơn một người mẹ bảo vệ con mình đâu. Dù cho chắc chắn rằng cháu sẽ cưới thằng bé và biến nó thành công tước phu nhân, nếu cháu dám làm hại con ta, ta sẽ xử cháu và cháu sẽ ước gì được thoải mái như ở dưới địa ngục đấy. Đã hiểu chưa?”

Heathcliff vội vã gật đầu, Rosemary cười thật tươi trước khi quay lại nói với họ. “Đi thôi, mọi người đang đợi đấy,” Bà vui vẻ nói.

“Mẹ em đáng sợ thật đấy,” Heathcliff thì thầm với Lucien khi họ theo bà ra khỏi phòng.

“Đã là gì đâu. Nếu em mang thai, ngay cả người đứng đầu lực lượng Hải quân Hoàng gia cũng không cần được bà ấy xử anh đâu,” Lucien nói thầm, cảm thấy sợ hãi.

Bản gốc: “His Majesty’s Royal Navy”. ‘His Majesty’ là tôn xưng để gọi người đứng đầu như Nữ hoàng, Bộ hạ. ‘Royal Navy’ hay Hải quân Hoàng gia (Anh quốc) vào thế kỷ 18 19 chính là một lực lượng quân đội hùng mạnh nhất hành tinh. Thực ra tôi nghĩ nếu dịch thì chỉ cần “Bộ hạ” là được. nhưng tác giả dùng cách gọi Bộ hạ như thế này là để ám chỉ rằng Bộ hạ chính là người đứng đầu lực lượng Hải quân. (Raph)

Họ bước vào phòng ăn. Người lớn đã ngồi ở đó cả rồi.

Maldy của Lucien đứng dậy và nâng cốc, mọi người cũng vậy. Bọn trẻ cuối cùng cũng đã lên tầng đến khu cho trẻ ăn trưa, còn người lớn ngồi quanh chiếc bàn lớn. Lucien và Heathcliff dừng bước ở cửa khi mọi người nhìn họ.

“Chúng ta tập trung ở đây để mừng lễ đính hôn của Lady Lucien Hawthorn và Quý Công tước xứ Pompinshire,” Annabelle tuyên bố, nâng cốc. Các chị của Lucien và chồng đều vỗ tay, những tiếng xì xào vang lên khắp căn phòng khi họ thảo luận về việc kết hôn. “Sáu tháng nữa họ sẽ kết hôn,” Annabelle tự hào nói. “Nhà Hawthorns sẽ mãi mãi liên kết với nhà Công tước xứ Cumbria.”

Tiếng chúc mừng đồng thanh và những lời chúc tụng có cánh vang lên khắp bàn, dù Lucien mỉm cười, tay cậu lại siết chặt lấy khuỷu tay Heathcliff. Gia đình cậu đang rất hạnh phúc, nhưng họ sẽ làm gì nếu phát hiện cậu đang mang thai? Cảm giác sợ hãi tràn ngập trong cậu khi cậu nhận ra hành vi bốc đồng của mình có thể ảnh hưởng theo cách khó lòng mà thay đổi đến toàn bộ gia đình. Cậu tự hỏi rằng nếu cậu ở trong tình huống tương tự mà phải kết hôn với Madison thì thế nào. Đó cũng là một người đàn ông mà cậu lựa chọn. Một người cậu biết. Và dù cho Madison rất hấp dẫn, anh ta lại chẳng đẹp trai một cách ***g lộn như Heathcliff. Không. Nếu maldy của cậu thông báo đám cưới sắp tới với Madison, Lucien sẽ không bị tổn thương vì tội lỗi và bị tấn công bởi nỗi sợ hãi khi bị phát hiện. Mặc dù Madison là người thừa kế danh vị tử tước, thấp hơn nhà Hawthorns, và dù cho maldy sẽ thông báo lễ đính hôn mà không chút nghi ngờ, thì bà vẫn sẽ chẳng thể nào nhiệt tình được như cuộc hôn nhân với công tước.

Rất có thể cậu đang mang thai vì đã cố gắng tiếp tục tự mình định đoạt cuộc đời mình trong một cái thế giới mà người ta cho rằng cậu không được phép lựa chọn người mình sẽ lấy, cơ hội giáo dục mình có thể

theo, và làm chủ mọi thứ.

“Ôi chúa ơi, mình đã làm gì thế này?” Cậu thì thầm.

11. Chương 8

“Ôi chúa ơi, mình đã làm gì thế này?” Lời thì thầm của Lucien lọt vào tai Heath, và tội lỗi dâng lên trong anh. Với anh đó là một cảm giác khá mới lạ. Heath chưa từng cảm thấy tội lỗi về bất cứ thứ gì trong đời, nhưng việc ăn nằm với Lucien khiến anh hoàn toàn rối ren. Nhưng có lẽ họ đã lo lắng quá mức. Cơ hội Lucien mang thai ngay lần đầu tiên họ ăn nằm với nhau là bao nhiêu chứ? Heath chưa từng nghe về chuyện này trước đó, đặc biệt là không phải khi dùng bao cao su rồi bị rách. Vậy nên có lẽ họ đang lo lắng vô cớ. Đúng, là vậy. Họ đang lo lắng một chuyện không hề xảy ra.

Ngay khi Heath dẫn Lucien về chỗ của mình và kéo ghế ra cho cậu, anh thừa nhận lời bảo đảm của bản thân là vô nghĩa. Anh ko thể phớt lờ nút thắt trong lòng đang nói với anh rằng cơn buồn nôn và chóng mặt của Lucien là bằng chứng Lucien thực sự đang mang thai. Đứa con của anh. Họ phải tìm cách giải quyết tình huống. Anh nghĩ đến đám bọt biển mà một trong số những người tình của anh thường mang theo và tự hỏi Lucien có dùng được không. Khi anh ngồi xuống ghế cạnh Lucien, Heath biết rằng Lucien sẽ không bao giờ làm vậy. Cậu ấy là một người đầy tự trọng, và làm vậy sẽ còn rơi vào tình huống tệ hại hơn.

Đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong tâm trí Heath, và mặc dù có thể sẽ thất bại, anh biết mình phải thử. Cũng vẫn là rút ngắn thời gian, nhưng nếu họ kết hôn trong ba tháng thì sẽ có tác dụng, miễn là Lucien không thể hiện ra. Họ có thể xin nghỉ phép tới thành phố, khi thời gian này qua, thì đứa trẻ cũng chào đời rồi. Họ sẽ đợi chín tháng và rồi báo với gia đình về việc đứa trẻ thừa kế. Anh là người nhà Eddington nên chắc chắn con cháu của anh là con trai, và là một đứa bé mạnh mẽ. Đúng vậy. Đó là một kế hoạch hoàn hảo. Giờ thì anh chỉ phải hi vọng bá tước và bố anh đồng ý. Anh đợi đến khi người hầu đem lên món đầu tiên, anh liền nghiêng người sang chỗ bố.

“Con muốn tuyên bố một chuyện, có được không ạ?” Anh hỏi nhỏ. Bố anh tròn mắt, và Heath đợi ông xem xét một chút rồi gật đầu.

Douglas đưa tay về phía Yorkshire. “Thưa ngài? Có vẻ như con trai tôi muốn tuyên bố một chuyện mà tôi đảm bảo là rất tốt đẹp.”

Yorkshire nhìn Heath một lúc rồi đưa tay đáp ứng. “Rất sẵn lòng, thưa ngài,” Bà nói. Khi mọi người đã chú ý, Heath đứng dậy và tiến về phía họ. Lucien nhìn anh sợ hãi, Heath mỉm cười trấn an cậu, nhìn vào Lord Yorkshire và rồi nhìn bố mình.

“Trước tiên, con xin cảm ơn bố và Lord Yorkshire vì đã sắp đặt việc kết hôn tuyệt vời này giữa con và Lucien. Con cảm thấy Lucien là một người xinh đẹp, thông minh, đức hạnh, đứng đắn, tài năng, uy thế, được nuôi dạy và giáo dục tốt. Thực sự, con rất hài lòng về cuộc hôn nhân này. Và nếu hai bên gia đình vui lòng, đồng thời nếu vị hôn thê của con đồng ý, con đề nghị thay vì đợi sáu tháng, con muốn kết hôn trong vòng ba tháng tới,” Anh nói.

Bố Heath kinh ngạc nhìn anh và rồi nhìn Lucien với vẻ nghi ngờ. Lord Yorkshire giơ tay để thu hút sự chú ý, mọi người trong phòng lập tức nhìn bà. “Tôi không có ý kiến gì, tôi sẽ để Lucien quyết định,” Bà nói.

Mọi người đều giật mình. Yêu cầu dời ngày cưới đối với một thiếu nữ trẻ khi hôn lễ đã được sắp đặt chưa từng xảy ra trước đây, đặc biệt là trong những thành viên cực kỳ có tầm ảnh hưởng của tầng lớp thượng lưu mà người phụ nữ dưới tuổi hai mươi một. Mà Lord Yorkshire vừa mới làm vậy. Trong cuộc hôn nhân này, Lucien thực sự không có quyền lên tiếng, hay thậm chí, ngay cả việc sẽ tổ chức đám cưới ở đâu, Heath không muốn phải đau khổ vì việc thay đổi sự kiện này, vì chắc chắn Lucien sẽ thấy nhay cảm trong việc đẩy đám cưới lên sớm hơn so với dự định thông thường. Douglas mở miệng, rõ ràng là định phản đối, nhưng lập tức ngậm lại trước cái nhìn của Lord Yorkshire. Vì bà là người có địa vị cao hơn, chính vì thế có ảnh hưởng cao hơn tới Đức vua, mọi người đều biết rằng Lord Yorkshire nắm giữ nhiều quyền lực hơn trong xã hội.

Lucien lo lắng nuốt nước bọt và nhìn từ Heath tới mẹ mình và cuối cùng là maldy của mình. Heath có thể thấy được Lucien khá quen thuộc với việc bị làm lơ. Heath ước gì có thể chạm vào tay Lucien để an ủi và trấn an, nhưng, không thể làm vậy, anh chỉ đơn giản cầu nguyện với Chúa rằng Lucien sẽ đồng ý.

“Con cảm thấy ngài đây là một người đàn ông toàn vẹn, trí tuệ, được giáo dục với tính cách hoàn hảo. Anh ấy cũng rất thuận mắt, và con nghĩ anh ấy sẽ trở thành một người chồng tuyệt vời của con, cũng là một người cha tuyệt vời cho bất kỳ đứa trẻ nào của chúng con trong tương lai,” Lucien nói, giọng nói dịu dàng nhưng du dương. Heath lại một lần nữa muốn ngồi xuống lắng nghe người thanh niên này nói chuyện hàng tiếng đồng hồ, nhưng thay vì vậy anh vẫn đứng đó, hồi hộp chờ đợi quyết định của Lucien. “Con nghĩ nếu anh ấy thấy con đủ hoàn hảo và muốn rút ngắn thời gian kết hôn, vậy con rất sẵn lòng tiếp nhận đề nghị ấy.”

“Vậy quyết định vậy đi,” Yorkshire nói, vẻ hài lòng, dù là quay sang nhìn Heath đầy nghi ngờ và giận dữ khiến đôi mắt xanh sáng của bà lạnh như băng. “Lady Lucien và Công tước xứ Pompinshire sẽ kết hôn trong ba tháng tới. Chúng ta sẽ bắt đầu lên kế hoạch cho đám cưới và tuyên bố kết hôn tại nhà thờ với sự có mặt của cả bên hai gia đình vào đầu tuần này.”

“Đợi chút đã,” Douglas lần đầu lên tiếng.

“Thưa ngài,” Yorkshire cắt ngang ông, giọng bà sắc và kiên quyết.

Douglas lập tức im lặng. “Bọn trẻ muốn kết hôn sớm. Có vẻ như chúng ta đã tạo ra một cuộc hôn nhân có tình yêu. Chúng ta là ai mà bắt bọn trẻ đợi lâu hơn nữa chứ? Bọn trẻ sẽ kết hôn trong ba tháng tới.”

Douglas hắng giọng và gật đầu. “Chính xác.” Ông nói.

Sau đó căn phòng vỡ òa. Các chị của Lucien, mẹ cậu, và mẹ Heath đều nói về khả năng có một lễ cưới thật thịnh trọng giữa hai gia đình môn đăng hộ đối trong thời gian ngắn như vậy.

Yorkshire híp mắt nhìn Heath và rồi nhìn về phía Lucien. “Giờ thì,” Bà nói, một lần nữa quay lại bàn ăn. “Chúng ta hãy cùng thưởng thức bữa ăn mà đầu bếp đã chuẩn bị, sau đó, Công tước xứ Cumbria, Pompinshire, và chính tôi sẽ hoàn công việc để soạn thảo hợp đồng hôn nhân và sắp đặt của hồi môn.”

“Cám ơn ngài,” Heath nói, Lord Yorkshire gật đầu, có vẻ đề nghị hơn là chấp nhận lời cảm ơn, rồi bà ngồi xuống.

Heath có cảm giác Yorkshire và bố mình đều biết nguyên nhân chính xác anh và Lucien muốn kết hôn sớm. Giờ thì Heath đã có cả thời gian của một bữa ăn để lo lắng điều gì đang chờ đợi anh trong buổi gặp mặt sắp tới.

Bữa ăn cũng khá dễ chịu. Lucien thảo luận kế hoạch đám cưới với những người phụ nữ ở bàn trong khi đàn ông thì thảo luận về tiệc đi săn sắp tới do nhà Cavendishes chủ trì. Trong suốt bữa ăn, Heath nhận thấy Lord Yorkshire tiếp tục liếc sang anh và đánh một cái nhìn đầy thất vọng và buồn bã khi quay về phía Lucien. Còn về Lucien, cậu chẳng để ý gì cái nhìn từ maldy mình, mà tiếp tục mỉm cười bên lên với Heath. Mỗi một nụ cười đều khiến Heath ngập tràn hạnh phúc và can đảm cho buổi gặp mặt sắp tới. Chưa đến lúc đó, mà anh đã đầy sợ hãi khi cáo từ bàn tiệc rồi theo bố và Lord Yorkshire ra khỏi phòng. Tiếng giày họ trên sàn gỗ vang lên cho tới khi tới thư phòng của Yorkshire, ngay lúc họ bước vào, Heath lập tức thấy mình bị bố và Lord Yorkshire sấm soi.

“Cậu gặp con trai ta lần đầu khi nào vậy?”

Yorkshire hỏi mà không hề do dự. Heath mở miệng định chối rằng đã gặp cậu vào một ngày bất kì nào đó trước đây, nhưng bị Lord Yorkshire lắc đầu ngăn lại. “Xin đừng xúc phạm trí thông minh của ta bằng cách chối rằng cậu đã gặp đứa con út của ta, trước ngày hôm nay, và không chỉ gặp mà còn quyến rũ nó, ngủ với nó, làm nó có bầu từ trước.”

Heath nhận thấy Douglas nhìn mình đầy thất vọng. Heath thở dài và lắc đầu rồi ngồi xuống ghế trước mặt bá tước. Yorkshire ngồi ở ghế bành đằng sau bàn trong khi Douglas ngồi cạnh Heath.

“Thưa ngài, bọn con không chắc rằng Lucien có thực sự mang thai không,” Anh nói, cố gắng xoa dịu người đàn ông. Lord Yorkshire giễu cợt và lắc đầu, Heath giơ tay lên, thành công ngắt lời bà. “Chỉ mới tối đa

một ngày từ ngày cháu ngủ với một người tên là Timmy, mà đến hôm nay cháu mới phát hiện ra là con trai bác, vị hôn thê của cháu, Lucien.”

Lord Yorkshire thở dài và sờ mũi. “Timmy là nickname Arlington, bạn của con gái ta, Lord Hawthorn, gọi Lucien khi nó còn nhỏ,” Bà mệt mỏi nói. Bà nhìn vào mắt Heath. “VẬY là Lucien đã không nói với cháu tên thật.”

“Là để mời chàng rể!” Douglas kết tội.

Yorkshire chưa kịp cãi lại và phản đối lời Douglas vừa kết tội Lucien thì, Heath đã nói. “Con cũng không dùng tên thật hay họ đâu bố. Mà Lady Lucien ngây thơ trong mấy chuyện thân mật đến mức con biết em ấy không có ý định mời chàng rể đâu.”

“Đấy là con nghĩ thế thôi. Đàn ông mang bản chất phụ nữ rất dễ dàng làm ra vẻ như chưa từng quan hệ,” Douglas hăng hái nói.

“Tôi cam đoan, thưa ngài”—Lord Yorkshire nói với vẻ kính trọng xen lẫn phiền phức—“con trai tôi chưa từng quan hệ. Nó chưa bao giờ có người yêu, và nếu có ai là người có lỗi ở đây thì chính là con trai ngài.”

Douglas trông có vẻ bị xúc phạm. “Ngài lấy đâu ra cơ sở nói vậy?”

Yorkshire cười cay nghiệt. “Làm ơn đi, thưa ngài, đừng có giả mù sa mưa hay ông ọ ở đây. Công tước xứ Pompinshire có tiếng là ăn chơi trác táng trước khi tiếp xúc với Lucien. Tôi đảm bảo nếu chúng ta tiếp tục hỏi, chúng ta sẽ biết được rằng Công tước xứ Pompinshire đã quyến rũ Lucien, lấy đi trinh tiết của chàng rể, và làm chàng rể mang thai,” Bà khẳng định.

Heathcliff nện nắm đấm xuống bàn, cả hai người đàn ông dừng lại nhìn anh với vẻ kinh ngạc, “Cả hai người đang quên rằng Lady Lucien và con đã được hứa hôn. Hai người sắp đặt cuộc hôn nhân này trước cả khi bọn con biết nhau. Lucien đang chìm trong sầu khổ ở Remmington vì bị tước đoạt quyền quyết định, thì con bước vào rõ ràng với mục đích tương tự,” anh nói, lườm họ. “Ai quyến rũ hay ai sai có gì quan trọng ở đây hả? Bọn con đã bị sắp đặt kết hôn vì hai người muốn có được lợi ích mà cuộc liên hôn này mang lại.” Anh chỉ vào Lord Yorkshire. “Bác muốn liên kết với hoàng gia để gia đình bác có được quan hệ với công tước, cũng như đảm bảo con út của bác có một cuộc hôn nhân tốt đẹp với tầng lớp quý tộc trong giới thượng lưu.” Anh chỉ vào Douglas. “Còn bố thì muốn tiền và quan hệ xã hội mà sẽ kiếm được bằng cách để con kết hôn với con út nhà Hawthorn.” Anh lắc đầu và đứng dậy. “Hai người muốn cuộc hôn nhân này, và giờ sắp có được rồi. Sớm hơn cả mong đợi, con xin nhấn mạnh như vậy. Xin đừng chơi trò người bị hại ở đây khi mà Lucien và con đã phải chịu đựng quá đủ sự khinh miệt và xỉ xâm khi em ấy thực sự đang mang thai và sẽ bị phát hiện. Lucien còn hơn cả bản thân con. Hai người đã đánh cược lớn. Đời hai người đã diễn nhiều rồi, trong mắt con, hai người đều đã thắng. Không chỉ sát nhập hai gia đình, mà còn có thêm cháu chắt,” Anh nói, chỉ vào Lord Yorkshire, đang ngạc nhiên nhìn anh với sự tôn trọng. “Còn bố,” Anh nói, lại chỉ vào bố mình, “sẽ có đứa cháu đầu tiên.”

Heath thở dài và ngồi lại xuống ghế. “Nào, chúng ta có thể làm ơn triển khai cái việc đã định không? Con muốn hoàn thành hợp đồng hôn nhân này, ký, và mọi thứ sẽ được ổn thỏa để con còn rảnh vị hôn thê đi xem nhạc kịch.”

Cả hai người đàn ông gật đầu, rồi Yorkshire triệu tập quản gia bằng chuông. Khi cửa mở ra và quản gia, một người đàn ông già nua với làn da ngăm đen với gương mặt vô cảm, bước vào, Lord Yorkshire bảo ông triệu tập luật sư mà gia đình ông đã đặc biệt mời nhân dịp này.

“Ta có thể mời cháu một ly rượu vang không?” Yorkshire đề nghị.

Heath thở dài và lắc đầu. Anh có thể nói là cần can đảm và tỉnh táo để đối mặt với bố và Lord Yorkshire. Vài phút sau có tiếng gõ cửa vang lên, cửa bật mở, một người phụ nữ cao, bờ vai rộng, và cực kỳ đầy đặn bước vào. Bà có mái tóc màu hạt dẻ và đôi mắt màu xanh lá cây, mỉm cười rạng rỡ khi bước vào phòng. Lucien, Lady Yorkshire, và Jane theo sau.

Các bà mẹ thường không được can thiệp vào việc thiết lập hay ký kết hợp đồng hôn nhân, nhưng Heath biết tình huống này rất khác và anh không nói gì. Anh lập tức đứng dậy rảo bước về phía Lucien.

Anh không chạm vào người cậu, vì bố anh và Lord Yorkshire biết Lucien mang thai, nhưng mẹ họ thì không, và anh không muốn làm tình hình tệ hơn bằng cách chạm vào cậu khi chưa đến lúc. Thay vào đó, anh dừng lại ngay trước mặt Lucien và kiểm tra cậu.

“Em ổn chứ?” Anh dịu dàng hỏi.

Lucien khẽ cười khúc khích. “Chỉ là chút lo lắng về kế hoạch đám cưới thôi, Ro—Heathcliff. Em ổn,” Cậu trấn an anh.

“Đây là lần đầu tiên cháu gọi tên đệm của con trai cô,” Jane ngẫm nghĩ, nhìn hai người. “Hai đứa đã từng gặp nhau à?”

Heath thăm rủa. Mẹ cậu thật là quá miễn cảm. Anh mở miệng định thú nhận tất cả nhưng bị ngăn lại khi bố anh hắng giọng. Anh thấy bố và ngài Yorkshire cùng lắc đầu và nhìn sang luật sư.

“Bọn anh có chuyện quan trọng hơn phải bàn đây, em yêu,” Douglas nói.

“Tất nhiên rồi, thưa phu quân,” Mẹ anh nhẹ nhàng trả lời, và Heath biết bố mẹ sẽ có khá nhiều chuyện để nói khi quay về dinh thự.

Lord Yorkshire hắng giọng, tắt cả mọi con mắt đổ dồn vào bà. “Đúng vậy. Trước tiên để ta giới thiệu, đây là Mr. Elizabeth Burrows. Bà ấy là một viên chức dân sự có khả năng thực thi pháp luật với những vấn đề như thế này.”

“Bà có kinh nghiệm về việc này chứ, Mr. Burrows?” Bố Heath hỏi, híp mắt.

“Vâng, thưa ngài. Tôi là một luật sư và đã soạn thảo nhiều hợp đồng hôn nhân trong hơn mười lăm năm qua rồi.” Bà gật đầu khi thấy ánh mắt dò hỏi của Douglas. “Giờ thì, thưa các ngài, chúng ta sẽ thảo luận hợp đồng chứ?” Bà mỉm cười hỏi. Giọng bà trầm hơn bất cứ giọng người đàn ông nào trong căn phòng này. Heath hơi nhướn mày, nhưng không nói gì, chỉ đơn giản gật đầu và quay lại chỗ ngồi cạnh bố trong khi Lucien ngồi với lớp phụ nữ ở ghế trống.

Mr. Burrows nhìn họ. Lord Yorkshire đứng dậy và chỉ vào một chiếc ghế trống. Mr. Burrows ngồi ở chiếc ghế được yêu cầu.

“Giờ thì,” Mr. Burrows nói, rút ra một tập giấy da từ cái phong bì khá lớn mà bà đem theo. “Chúng ta bắt đầu thôi.” Bà mở trang đầu tiên. “Tên của cô dâu và chú rể là gì?”

“Công tước xứ Pompinshire và Lady Lucien Timothy Hawthorn,” Lord Yorkshire trả lời.

“Tước vị đầy đủ của ngài Công tước là gì?” Burrows hỏi.

“Công tước xứ Pompinshire, Hầu tước xứ Manchester, Bá tước xứ Southerby, Tử tước xứ Berkinstock, Nam tước xứ Hempstead, người thừa kế địa vị Công tước xứ Cumbria,” Douglas trả lời.

Burrows gật đầu và viết thật thành thạo trên giấy. Bà lật trang và mỉm cười với Lucien. “Lady Lucien, tôi muốn gửi lời chúc mừng tới cậu về lễ cưới sắp tới,” Bà nói.

“Cám ơn cô, Mr. Burrows,” Lucien trả lời, mỉm cười xấu hổ, Heath nhìn hai người họ, híp mắt. Có chuyện gì giữa Lucien và Mr. Burrows? Giữa họ có quan hệ gì? Heath lắc đầu lấy lại tinh thần, dù là giữa họ có tình cảm, Lucien cũng chưa từng quan hệ, vả lại cậu ấy sắp kết hôn với Heath, vậy nên chẳng sao cả.

“Và giờ thì hai người sẽ sống ở đâu,” Burrows nói.

“Theo di nguyện của ông nội tôi, sau khi kết hôn tôi sẽ thừa kế Trang viên Southerby, đã được luật sư của tôi đảm bảo và giám sát từ sau khi ông qua đời,” Heath nói. “Chúng tôi sẽ sống ở đó.”

“Trang viên Southerby?” Lady Yorkshire lên tiếng.

“Nhưng nó nằm ở đâu kia Angland, trong thành phố.”

“Đúng vậy,” Heath trả lời. Lady Yorkshire lên tiếng định phản đối nhưng bị Lord Yorkshire đưa mắt cản lại.

“Mẹ, chúng ta vẫn luôn biết rằng một ngày nào đó con sẽ kết hôn, và có khả năng con sẽ phải sống xa bố mẹ. Chị Charlotte và chị Mary cũng không sống gần đây mà,” Lucien giải thích.

“Ừ, mẹ biết, nhưng mà...,” Bà phản đối và rồi dừng lại, lắc đầu. “Tất nhiên là con nói đúng. Mẹ cũng chẳng biết nói gì được nữa cả.” Bà nhìn Heath với vẻ mạnh mẽ. “Tôi có thể đến thăm đứa con trai út duy nhất của mình chứ, thưa ngài Công tước?”

“Ồ vâng, tất nhiên, thưa cô,” Heath lập tức đáp lời.

Burrows bật cười. “Đáng sợ đúng không?” Bà thì thầm với Heath.

“Đáng sợ,” Anh đồng tình.

“Được rồi,” Mr. Burrows nói lớn. “Tiếp tục thôi.”

Họ ở trong thư phòng của Lord Yorkshire ba tiếng trong khi các bậc phụ huynh tranh cãi về một việc rất rõ ràng, bắt đầu bằng việc Lucien có quyền không bị coi là một phần của tài sản sở hữu của Heath, “Vậy thì mọi việc mới ổn được,” Douglas phản đối.

“Không đứa con nào của tôi là tài sản sở hữu của ai hết. Con gái tôi là không, và con trai tôi cũng không,” Yorkshire tranh cãi. Điểm đặc biệt đó kéo dài một tiếng, bố Heath tranh luận chống lại không chỉ Lord Yorkshire mà còn cả Heath. Cuối cùng Douglas cũng chấp nhận. Bố anh có niềm tin khá mạnh mẽ về quan điểm cổ hủ đối với phụ nữ và hôn nhân.

Có một vấn đề là Lucien phải hứa sẽ sinh cho Heath người thừa kế và một đứa con dự phòng trước khi được phép tham dự bất cứ loại hoạt động ngoài trời nào, xung quanh thị trấn, hay Angland khi có chồng đi theo. Trong lúc các bậc phụ huynh bắt đầu tranh cãi về việc đó, chính lời nói của Lucien đã chấm dứt việc tranh cãi này. “Con thật sự không muốn đi du lịch nhiều đâu, Maldy và mẹ biết mà. Con gần như ở lý trong nhà và chỉ vào thị trấn khi đến Mùa thôi.” Heath mỉm cười hòa nhã với vị hôn thê của mình.

Lady Yorkshire yêu cầu tiền tiêu vặt hàng tháng của Lucien phải dư giả để được tự do theo đuổi những sở thích riêng.

Lần này Heath nhanh chóng đồng ý trước khi bố anh kịp phản đối. Anh biết bố mình không cần một công tước phu nhân có nhiều tiền như vậy mà phải phụ thuộc hoàn toàn vào chồng trong mọi việc. Nhưng Heath muốn khuyến khích ước mơ tương lai của vợ, dù có là gì. Jane kiên quyết yêu cầu Lucien chủ trì ít nhất ba buổi vũ hội mỗi năm cũng như ít nhất một bữa tiệc tại nhà ở dinh thự trong thành phố. Lucien sẵn sàng chấp thuận điều kiện đó, và Heath mỉm cười với cậu. Rồi thì đến chuyện của hồi môn....

“Tôi đã đặt đút tiền cho tất cả các con,” Yorkshire tự hào nói với Burrows. “Của hồi môn của Lucien là một trong số những hồi môn lớn nhất mà tôi từng biết.”

“Chồng à, anh cứ phải khoe khoang vậy sao?” Lady Yorkshire vui vẻ cười hỏi.

“Đúng, phải vậy chứ,” Lord Yorkshire khẳng định. “Tài sản của gia đình đã tăng lên tương đối kể từ khi Charlotte kết hôn, và nhờ vậy, hồi môn của Lucien cũng tăng lên. Hồi môn của thằng bé là hai trăm nghìn bảng.” (Raph: Theo tỷ giá hiện tại của bảng Anh ngày 22/3/17 thì nó tương đương hơn 5 tỷ rưỡi tiền Việt)

Heath há hốc đến rớt cả cằm, anh chú ý thấy Lucien cũng vậy. Lady Yorkshire đơn giản cười khúc khích và đặt tay dưới cằm Lucien để đỡ nó lại. Heath nhìn bố mẹ và rồi nhìn bố mẹ vợ tương lai. Lucien có số hồi môn vượt xa con số lớn nhất trong lịch sử. Với số tiền ấy, Lord Yorkshire có thể lựa chọn bất cứ ai kết hôn với con mình, mà lại chọn Heath. Anh vừa tự hào vừa có chút khiêm tốn. Vị hôn thê của anh còn giàu hơn cả anh nữa. Anh không bỏ thời gian suy nghĩ nhiều hơn nữa, biết rằng sau này sẽ có cơ hội mà nghĩ, Heath nhìn bố mình. Mặt Douglas tái nhợt khi nhìn Yorkshire và rồi nhìn Lucien.

“Tại sao chứ, đó là một con số đáng kể,” Cuối cùng ông nói. Heath chỉ có thể gật đầu đồng tình. Anh nhìn mẹ mình và nhận thấy bà vẫn không biết nói gì mà trông có vẻ hoàn toàn bại trận. Burrows vẫn đang bận rộn với hợp đồng khi Jane lên tiếng.

“Với số hồi môn như vậy, ngài có thể chọn bất kỳ người đàn ông nào trong thành phố, trên thế giới, cho Lady Lucien. Tại sao lại là Heathcliff?” Jane hỏi.

Lord Yorkshire bật cười. “Đây là bà nói thôi. Nếu của hồi môn của Lucien được công khai, vậy chúng ta sẽ có quyền kiểm soát những tên ăn chơi trác táng và vô lại ngay từ khi bước ra cửa. Đàn ông hứa hẹn tình yêu với đứa con ngây thơ của tôi nhẹ tựa lông hồng và cố lấy cho bằng được nó chỉ để chạm được vào của

hội môn. Tôi biết gia đình bà giàu có, và vì vậy, tôi biết gia đình bà nghĩ rằng đang ở trên cơ trong hợp đồng này. Đây là vì lợi ích của tôi vì ông bà sẽ không chọn cho Công tước xứ Pompinshire kết hôn với Lady Lucien vì tiền mà vì nguyên nhân khác.”

Heath ngạc nhiên và sợ hãi vì sự khôn ngoan và xảo quyệt của bá tước. Anh biết rằng nếu đến lúc thật cần một ai đó, Yorkshire sẽ là người đó. Anh thấy Lucien sợ hãi nhìn maldy rồi nhìn sang Heath. Heath đơn giản mỉm cười với Lucien. Và khi Lucien mỉm cười đáp lại, anh vui vẻ thở ra và quay lại nhìn Mr. Burrows.

“Đã hoàn tất hợp đồng. Giờ thì, tôi cần có chữ ký của hai bên gia đình và sau đó là ngài Công tước và Lady Lucien, là xong. Sau đó tôi sẽ quay lại văn phòng và làm bản sao cho hai gia đình rồi gửi đến sau,” Bà nói.

Heath đứng dậy và bước lại chỗ Lucien đang đứng.

Họ đứng cạnh nhau, tay hơi chạm vào nhau trong khi đợi đến lượt ký hợp đồng. Heath ra hiệu cho Lucien đi trước, thở phào nhẹ nhõm khi hoàn thành hợp đồng để rồi ba tháng nữa anh sẽ được kết hôn với viên kim cương tinh khiết nhất. Tuy nhiên, anh biết, do bố anh và ngài Bá tước biết Lucien có thể đang mang thai, anh sẽ không có nhiều cơ hội ở một mình với vị hôn thê, mặc dù biết là phải đợi đến khi kết hôn thì rất đau khổ, nhưng Heath tin rằng điều này là đáng giá.

Hết chương 8

[Góc kiến thức]

Hí hí. Cái này các bạn có thể bỏ qua. Kì tới truyện đâu.

Giả mù sa mưa

“Not play coy”: “coy” là một điều bí mật hoặc một điều không được nói ra. Khi người kia muốn tránh đưa ra câu trả lời trực tiếp nên họ giả như là không biết nhưng người nghe lại biết thừa điều đó, người nghe sẽ khuyên người nói là “thôi mà đừng có play coy nữa đi”. Chắc là “giả mù sa mưa” nhỉ?

Viên kim cương tinh khiết nhất

“A diamond of the first water” nghĩa mặt chữ là “viên kim cương nước đầu”. “Of the first water” là 1 idiom = “highest quality” = “chất lượng thượng đẳng”. Cả câu này có nguồn gốc từ ngành công nghiệp đá quý, khi mà sự tinh khiết của kim cương được quyết định bởi màu sắc trong hay đục của viên kim cương đó. Kim cương càng trong giống như nước thì chất lượng càng tốt

12. Chương 9

Người dịch: Yoyo

Hiệu đính: Raph

Một tuần sau, Lucien giật mình tỉnh giấc. Cậu để ý thấy không có ánh sáng lọt qua rèm. Trong lúc tự hỏi cái gì đã đánh thức mình, cậu liền cựa mình nằm xuống, thế rồi một con buồn nôn dữ dội ập tới. Biết rằng không thể nôn vào bồn hay toilet được, cậu liền chạy vội tới chiếc chậu rửa ở trên bàn rồi nôn ra cả mặt xanh mặt vàng. Nôn xong, cậu lấy một cái khăn lau miệng.

Sau khi lê bước đến chỗ chiếc chuông, cậu kéo dây gọi hầu gái rồi đến ngồi bên mép giường.

“Cậu chủ, cậu gọi tôi ạ?” Patty hỏi từ cửa phòng.

“Ừ, Patty. Tôi sợ là tôi lại ốm rồi,” Cậu mệt mỏi nói.

“Cứ để tôi lo, thưa cậu chủ. Cậu muốn lấy bạc hà để nhai trong khi tôi đi pha cho cậu một cốc trà gừng không?” Cô lịch sự hỏi.

Lucien gật đầu. “Cám ơn cô, Patty.” Cô rút rè lấy cái chậu, và rời khỏi phòng. Lucien thở dài và quay về nằm trong chăn, tựa vào đầu giường. Tâm trí cậu lập tức nghĩ đến hình ảnh lần cuối gặp Heath, là vào một tuần trước. Ngày mà họ ký hợp đồng hôn nhân, Heathcliff đã hỏi bố mẹ Lucien coi có thể dẫn Lucien đi xem phim không. Lucien chần chừ bố mẹ sẽ nói đồng ý vì họ đã ký hợp đồng hôn nhân rồi, thế nhưng maldy của cậu lại dứt khoát nói không, và thay vì cãi lời, Heathcliff chỉ đơn giản chấp nhận và hỏi có thể gọi cho Lucien sau được không. Annabelle lại một lần nữa nói không và thông báo cho Lucien rằng cho đến khi kết hôn, cậu sẽ chuyển về nhà. Lucien muốn phản đối, nhưng Heathcliff khế lắc đầu, nên đành thôi.

Lucien khá ngạc nhiên vì hành động của maldy. Bà có vẻ cẩn trọng hơn trước. Thông báo về hôn lễ sắp tới của Lucien với Heathcliff đã lên Thời báo từ hôm nọ, và Annabelle đã hứa rằng Heathcliff được phép đến chơi một ngày một lần và đưa Lucien đi xem phim, nhạc kịch, ballet, hay đi dạo quanh Công viên Hyde một tuần một lần. Lucien muốn phản đối, thật sự muốn vậy, nhưng cậu nghén ăn nghén ngủ quá nên không thể cãi lại lời maldy. Thật không may, cậu vẫn không thể gặp Heath vì bị ốm. Charlotte trêu rằng có khi cậu mang thai rồi liền khiến Lucien giật thót, mẹ cậu lập tức nheo mắt nhìn xuống cái bụng vẫn còn phẳng lì của cậu.

Cửa bật mở, Lucien ngước lên. Cậu tưởng là Patty nhưng ngạc nhiên khi thấy, thay vì hầu gái, Heathcliff lại là người bưng trà kèm theo miếng bạc hà lên.

“Anh đã làm gì Patty rồi?” Lucien hỏi nhỏ ngay khi thả chân xuống giường định đứng dậy.

“Không, không. Đừng đứng dậy,” Heathcliff nói. Anh đặt tách trà và đĩa lên bàn và bứt vài lá bạc hà. Lucien nhận lấy chúng và bắt đầu nhai trong khi Heathcliff cởi chiếc áo khoác ngoài màu đen rồi ngồi bên mép giường, lặng lẽ và chậm rãi cởi giày.

“Anh giỏi nấp trong phòng và lặng lẽ thay đồ nhỉ,” Lucien nhẹ nhàng nói.

“Anh đã tập mà,” Heathcliff vội vã giải thích. Lucien gật đầu và quay đi. Cậu thường quên rằng Heathcliff có nhiều kinh nghiệm hơn cậu trong chuyện thân mật. Cậu muốn hỏi Heathcliff về những người tình cũ của anh nhưng sợ rằng có biết cũng sẽ không gặp lại họ hoặc là cậu sẽ mất tinh thần rồi cảm thấy mình không xứng đáng. “Còn về Patty, cô ấy về phòng rồi. Và sẽ báo cho anh kịp lúc để trốn đi trước khi bố mẹ em phát hiện.”

“Nhưng sao anh lại ở đây?” Lucien hỏi. “Chúng ta không thể ở bên nhau như trước, vì chắc chắn bố mẹ em vẫn còn đang để ý.”

Heathcliff gật đầu. “Anh biết,” Anh nói, “Nhưng có điều gì đó mách bảo anh rằng tuần này em sẽ ốm cả ngày lẫn đêm, ngủ hàng giờ, và cảm thấy chóng mặt khi ngủ dậy cũng như đi lại. Nếu muốn em có thể nhờ Patty bảo với những người hầu khác là em quá lo lắng về hôn lễ sắp tới. Anh đã nói chuyện với phù rể Laura rồi, anh nghe tên cô ấy từ các thành viên trong gia đình, nhưng cần phải làm gì đó với người giúp việc ở đây về việc ốm đau của em. Anh cần phải báo cho em về tin đồn trong giới đã làm anh phải đến đây. Hơn nữa, sự thực anh cũng muốn đến để ít ra thì cũng được ôm em ngủ trong vòng tay. Chúng ta đã không có cơ hội làm vậy. Anh muốn ở đây giúp đỡ và động viên em.”

Lucien khịt mũi và lau nước mắt. Cậu đã xúc động vô cớ, nhiều hơn bình thường, và cậu giận bản thân vì đã khóc trước mặt Heathcliff khi mà cậu muốn tỏ ra mình mạnh mẽ. “Cám ơn anh. Em rất vui,” Cậu nói với Heathcliff trong khi tiếp tục sụt sịt. Cậu nuốt lá bạc hà, gần như ngay lập tức bụng cậu kêu réo.

“Anh rất vinh hạnh, tin anh đi.” Heathcliff xoay người lấy tách trà và đĩa đưa cho Lucien. “Đây, em uống cái này đi,” Anh ra lệnh. Lucien tiếp nhận cái tách và khéo léo nhấp một hớp trà, cong cong ngón út như đã được dạy.

“Vậy kế hoạch đám cưới thế nào?” Một lúc sau Heathcliff hỏi. Lucien đặt cái tách xuống và nhìn mặt. Heathcliff khế cười. “Tệ vậy sao?”

Lucien gật đầu. “Các chị em với mấy ông anh rề rề đều có ý kiến riêng, và họ ghé thăm gần như mỗi ngày để đưa ra lời khuyên chuyên gia của mình,” Cậu khinh khỉnh nói, lắc đầu. “Mẹ em thì cứ khóc và ôm chặt em, còn Maldy... chà.... Heathcliff, em nghĩ bố biết rồi.”

Heathcliff gật đầu. “Ừ, bố anh cũng biết rồi,” Anh thừa nhận.

“Cái gì?” Lucien kêu lên.

“Suýt,” Heathcliff suýt cậu. “Cái ngày chúng ta ký hợp đồng hôn nhân ấy, họ gọi anh vào thư phòng của maldy em để nói chuyện. Sau đó họ truy hỏi anh. Anh ko thể nói dối maldy của em khi bà nhìn anh như thể sẽ giết anh và ăn thịt anh vậy.”

Lucien cười khúc khích. Maldy của cậu có thể hơi khắc nghiệt, nhưng vẫn chưa là gì so với mẹ cậu. “Sao anh không nói với em là bố em biết rồi? Em đã làm bà không vui suốt mấy ngày nay.” Cậu thở dài và gật gù. “Việc này lý giải cho hành động của mẹ em. Rõ ràng là maldy cũng đã nói với mẹ, và mẹ khóc không phải vì em sắp kết hôn, bà cũng chẳng bao giờ làm vậy với các chị của em, mà vì bà biết em đang mang thai trong khi vẫn chưa kết hôn.”

Heathcliff dựa sát vào cậu. “Chúng ta có thể trốn đến Gretna Green như đã nói,” Anh đề nghị, nhướn mày.

Lucien lắc đầu và quay sang đặt tách và đĩa lên bàn.

“Không, em đã làm bố mẹ thất vọng vì đánh mất trinh tiết cho một người không phải chồng mình rồi,” Cậu nói.

“Ba tháng nữa anh sẽ là chồng em mà,” Heathcliff phản đối.

Lucien gật đầu. “Đúng vậy, anh sẽ, nhưng cả hai chúng ta đều không biết trước điều đó. Nếu việc này lộ ra, danh dự của em sẽ bị phá hủy trong xã hội thượng lưu, và gia đình em sẽ phải xấu hổ. Em sẽ không kết hợp những sai lầm bằng cách bỏ trốn khỏi đám cưới của gia đình mình. Có lẽ anh nên rời đi như em đã nghĩ, Công tước ạ. Nếu anh bị bắt thì sao? Nếu có ai đó phát hiện anh ở đây trong phòng ngủ của em thì sao?”

Heathcliff thở dài, “Anh đã rất khổ sở để đảm bảo chuyện ấy không xảy ra. Túi của anh để lại trước nhà Widow Gloucester, và anh đi bộ đến đây, đảm bảo là anh mặc đồ tối màu. Anh thậm chí còn trốn ở sau nhà. Và anh sẽ chỉ ở lại cho đến khi mặt trời mọc, sau đó anh sẽ rời đi. Đề nghị bỏ trốn là một đề nghị liều lĩnh, nhưng anh phải cố gắng,” Anh nói. Anh kéo áo choàng xuống và đặt nó lên trên cái áo ở ghế gần cửa sổ. Anh trèo lên giường và nằm xuống kế bên Lucien.

“Vậy, cậu bé của anh. Ba tháng nữa chúng ta sẽ kết hôn. Kể anh nghe về em đi nào. Vì chúng ta chẳng có cơ hội tán tỉnh nhau, mặt đối mặt trong căn phòng khiêu vũ đông người và giá mà hàng tháng anh đều đưa danh thiếp cho một loạt những tên ăn diện, những kẻ ăn chơi trác táng, và những tay quyền quý khác với hi vọng mình được chọn, thì có khi giờ chúng ta đã biết nhau rồi,” Heathcliff nói.

Lucien bật cười trước bức tranh Heath vẽ ra. Cậu mỉm cười và tựa mình thoải mái hơn trên giường rồi quay lại đối diện Heathcliff.

“Anh muốn biết gì nào?” Lucien hỏi, đưa một tay ra chọc vào vòng ngực rộng của Heathcliff.

Heathcliff hít sâu, và khi Lucien nhìn vào mắt anh, cậu thấy chúng đã tương đối tối sẫm. Cậu mỉm cười khi Heathcliff tóm lấy tay cậu và ghì chặt vào ***g ngực, giữ nó ở đó.

Anh xoay lưng, kéo theo Lucien, đầu Lucien tựa lên ngực anh.

“Chà, anh biết em thích đọc sách lịch sử, nhưng em còn thích gì nữa không?” Heathcliff hỏi.

Lucien hừm hừm, tự hỏi nên tiết lộ bao nhiêu về con người thật cho người đàn ông mà cậu không thật sự biết mấy nhưng sẽ lấy trong ba tháng tới. Nhận ra Heathcliff sẽ tìm hiểu tất cả mọi thứ để biết thêm về cậu là chuyện không thể nghi ngờ, Lucien quyết định thật thà kể hết.

“Em còn thích đọc thơ lãng mạn nữa,” Cậu thú nhận.

“Thật sao?” Heathcliff có vẻ ngạc nhiên.

Lucien gật đầu, tựa má vào ngực Heathcliff. “Em đã đọc rất nhiều về cái chết, về sự hủy diệt, về chiến tranh, ám toán và bệnh tật trong lịch sử đến mức đôi khi em phải nhắc nhở bản thân rằng vẫn còn có những thứ tốt đẹp trên thế giới. Cách tốt nhất để làm điều đó là đọc thơ lãng mạn mà ở đó người đàn ông sẽ hỏi người phụ nữ muốn gì?” Lucien thú nhận.

“Anh chưa bao giờ suy nghĩ như vậy. Rõ ràng là em nói đúng,” Heathcliff nói. “Còn gì nữa?”

“Em thích đi xe ngựa, nhưng chỉ đến công viên thôi, và em thích ngồi dưới tán cây đọc sách, chỉ để hưởng thụ thiên nhiên. Em vẽ, và chơi piano.” Lucien do dự và cảm thấy bàn tay Heathcliff bắt đầu xoa xoa lưng cậu.

“Còn gì nữa nào? Đột nhiên em căng thẳng, vậy nên anh biết là còn điều gì đó,” Heathcliff động viên cậu.

Lucien hít thở sâu và nhắm mắt rồi nói. “Em còn hát nữa,” Cậu nhỏ giọng thừa nhận.

“Thật sao?” Heathcliff có vẻ vừa ngạc nhiên vừa hài lòng, Lucien nghiêng đầu nhìn lên anh.

“Vâng,” Cậu nói.

“Em nghĩ mình có thể hát nho nhỏ cho anh nghe không?” Heathcliff hỏi.

Lucien lắc đầu. “Không, không. Anh không muốn nghe em hát đâu,” Cậu nói, từ chối ý đó.

“Nếu không muốn thì anh đã không hỏi rồi,” Heathcliff không đồng ý với cậu.

Lucien hít thở sâu và bắt đầu nhỏ giọng hát bài “Nụ hôn Ae Fond,” một bản ballad nổi tiếng của Tscottish được viết hai mươi năm trước, nhắm nghiền hàng mi, sợ thấy bất kỳ phản ứng tiêu cực nào từ vị hôn phu. Mẹ cậu thường hát cho cậu nghe mỗi tối trước khi đi đến những buổi vũ hội hay dạ tiệc mà bà buộc phải tham dự. Rosemary hát và hôn lên trán cậu. Annabelle sẽ chờ ở cửa, và khi Rosemary hát xong, nghĩ rằng Lucien đã ngủ, bà sẽ ra cửa với Annabelle, và hai người sẽ trao nhau một nụ hôn thật ngọt ngào rồi đi. Lucien thích những bài hát ru đêm muộn mẹ hát, học thuộc chúng, và khi đi ngủ, thậm chí ở tuổi thành niên, cậu vẫn lẩm nhẩm hát cho đến khi ngủ thiếp đi.

Hát xong nốt nhạc cuối cùng của bài hát, Lucien mở mắt nhìn Heathcliff, hi vọng là thấy anh đã ngủ, nhưng lại thấy anh đang nhìn mình dò hỏi.

“Sao vậy?” Cậu hỏi.

“Em có giọng hát rất hay, Lucien,” Heathcliff nói với cậu.

Lucien đỏ mặt và lắc đầu quây quây. “Cám ơn anh,” Cậu thì thầm.

Heathcliff đưa tay nâng cằm cậu lên, và cậu thấy mình đang nhìn vào đôi mắt của Heathcliff.

“Đừng làm vậy. Đừng trốn tránh anh. Đừng bao giờ trốn tránh anh,”

Heathcliff nói với cậu. “Em có một giọng hát tuyệt vời. Giọng hát đó rõ ràng đã được Chúa cẩn trọng ban phát. Vẻ đẹp trong giọng hát của em không chỉ sánh với khuôn mặt xinh đẹp của em, mà còn sách cả với vẻ đẹp tâm hồn em.”

Lucien mỉm cười. “Em không nhận ra rằng anh là người lãng mạn như thế đấy. Có lẽ anh nên sáng tác thơ lãng mạn cho em đọc,” Cậu trêu chọc.

Heathcliff nhướn mày bối rối. “Anh không lãng mạn mà,” Anh nói.

Lucien khịt mũi cười nhẹ. “Vẻ đẹp trong giọng hát của em không chỉ sánh với khuôn mặt xinh đẹp của em, mà còn có thể sánh cả với vẻ đẹp tâm hồn em.’ Những lời này với em là cực kỳ măng mạn đó,” Cậu mỉm cười giải thích.

“Nhưng anh chỉ nói như vậy với em thôi. Anh chưa từng nói ra lời như vậy với ai khác.”

“Thật sao?” Lucien hỏi, hạnh phúc ngập tràn.

“Đúng vậy, là thật,” Heathcliff đáp lời.

Lucien cười rạng rỡ và rướn người hôn lên môi Heathcliff, lướt ngón tay xuống vết sẹo trên mặt Heathcliff. Cậu đảm bảo sẽ nhớ để hỏi về nó sau. “Nào, cùng ngủ thôi,” Cậu nói trước khi xoay người để tựa lưng vào ngực Heathcliff. Lucien có thể cảm nhận cự vật của Heathcliff chọc vào lưng, cậu khẽ cười tự hào khi biết rằng bản thân, một kẻ gần đây vừa mới mất đi sự trinh tiết và chỉ quan hệ tình một đêm với một người đàn ông, một lần, lại có thể gọi lên phản ứng như vậy. Cậu cảm tay của Heathcliff đặt lên eo mình trong khi chân hai người cuốn vào nhau.

“Heath hoặc Cliff, đừng gọi Heathcliff,” Một lúc sau Heathcliff lên tiếng phá vỡ sự yên lặng.

“Sao cơ?” Lucien hỏi, bắt đầu lơ mơ. Cậu xoay đầu nhìn Heathcliff qua vai, mỉm cười khi những ngón tay to của anh tùy ý đưa lên chải tóc cậu. “Anh muốn em gọi anh là Heath hoặc Cliff, đừng gọi là Heathcliff. Chúng ta sắp kết hôn mà. Ở nơi có thể, vào lúc một mình, anh muốn em gọi anh là Heath hoặc Cliff,” Heathcliff nói.

Lucien gật đầu. “Được rồi, Heath,” Cậu nói, thử lần đầu tiên. “Nhưng anh phải gọi em là Luce. Mẹ và các chị gọi em như vậy.”

“Maldy của em gọi em là gì?” Heath hỏi.

“Lucien,” Lucien gần như trả lời ngay lập tức.

Heath bật cười. “Vậy anh sẽ gọi em là Luce,” Anh nói rồi cúi xuống hôn lên má Lucien. Anh cọ mũi xuống cổ Lucien và hít sâu rồi rên lên. “Em thơm quá,” Anh dịu dàng lẩm bẩm. Lucien run lên cự vật của anh, lúc trước mới chỉ hơi cương cứng, giờ đã hoàn toàn dựng thẳng. Cậu vẫn nằm im cho đến khi cảm thấy bàn tay của Heath lướt từ bụng mình xuống đến khe quần ngủ của cậu, vừa đứng tầm dưới đầu gối của anh. Tay Heath trượt xuống khóa quần và đặt lên vật nhỏ của Lucien, và anh nắm lấy phần gốc của vật nhỏ đã cương cứng của Lucien. Lucien giật mình, nhỏ giọng rên.

“Em phải im lặng, hiểu không, người đẹp?” Heath thì thầm nói, Lucien gật đầu. “Tốt lắm,” Heath nói khi bắt đầu chậm rãi nhưng chắc chắn sục vật nhỏ của Lucien. Anh trượt ngón tay trên đầu phân thân Lucien, cậu liền giật mình. Cậu túm lấy cái gối trên đầu rồi kéo xuống che mặt. Sự vuốt ve một cách chậm rãi đến phát bực của Heath không hề dừng lại anh tiếp tục sục và đưa Lucien lên đỉnh cực khoái. Lucien có thể cảm thấy sự dịch chuyển đáng sau trong khi Heath tiếp tục ve vuốt cậu. Cậu định quay lại hỏi Heath xem anh đang làm gì thì cậu cảm thấy một ngón tay ẩm ướt chậm rãi xoa quanh lối vào chặt khít của mình, thật chậm, thật sâu trong cái lỗ nhỏ. Lưng Lucien cong lên, cậu kéo gối xuống che miệng, cắn nó để kiềm chế.

“Cứ rên đi, tình yêu. Cho anh thấy sự nhiệt tình của em,” Heath dịu dàng nói trong khi tiếp tục sục vật nhỏ của Lucien và bắt đầu đưa ngón tay ra vào cửa hậu của cậu. Cho đến tận khi Lucien nghĩ rằng mình không thể chịu được hơn nữa, cho đến tận khi cậu nghĩ rằng ngọn lửa cháy hừng hực bên trong cậu không thể nóng và sáng hơn nữa, thì Heath lại siết lấy vật nhỏ và ghì chặt vòng đệm bên trong trực tràng Lucien. Thân thể Lucien căng cứng, tiếng kêu thỏa mãn của cậu bị chiếc gối cậu dùng để che mặt bịt lại. Heath tiếp tục sục vật nhỏ của Lucien rồi thọc hết ngón tay mình vào bên trong cơ vòng của Lucien, cho đến khi thân thể Lucien hoàn toàn thả lỏng. Cậu cảm thấy hoàn toàn kiệt sức. Cậu bỏ gối ra khỏi mặt và chớp mắt với Heath, người đang cười cực kỳ miễn cưỡng.

“Chà, đó không phải lý do anh lên vào phòng em đâu, anh đảm bảo,” Anh nói, cứng nhắc nằm xuống.

“Vậy để làm gì?” Lucien hỏi khi xoay người qua. Cậu dừng lại, mắt mở lớn khi thấy Heath liếm ngón tay vừa bỏ ra khỏi người Lucien.

“Anh đang làm gì vậy?” Lucien hỏi.

Heath mở mắt và nhướn mày. “Hử? À, anh đang ném thử tinh hoa của em,” Anh nói.

“Nhưng tại sao anh lại làm vậy?” Lucien hỏi, bối rối.

“Lần trước em, ừm...em...” Anh do dự, đỏ mặt.

“Anh sục cái đó của em,” Heath gật đầu nói. “Đúng vậy. Nhưng có rất nhiều cách để nhận được sự thỏa mãn, và thưởng thức em, bất kì cách nào anh có thể làm, đều khiến anh hạnh phúc.”

Lucien mở to mắt, há miệng. Cậu nhìn xuống thân thể Heath và cự vật của anh, nơi mà cậu nhìn thấy được bằng chứng cho sự khao khát của Heath. Không nghĩ thêm về nó nữa, cậu chỉ muốn cho Heath khoái cảm như Heath đã cho cậu, Lucien quỳ xuống, đặt tay lên khóa kéo quần anh, và bắt đầu chậm rãi cởi nó xuống.

“Luce, em đang làm gì vậy?” Heath hỏi, hần giọng.

“Em sẽ làm cho anh thoải mái. Em muốn biết mùi vị của anh thế nào, và anh đã nói có rất nhiều cách để tạo ra khoái cảm. Đường như anh cũng đạt khoái cảm khi cho em khoái cảm. Có lẽ em cũng vậy,”

Lucien giải thích rồi giải phóng cự vật của Heath. Cậu ngưỡng mộ cự vật của Heath cả về chiều dài và đường kính của nó. Cậu không có khái niệm về việc mình đang làm, thế nhưng chợt nhớ đến lúc Heath đã làm cho mình hơn một tuần trước, Lucien thè lưỡi ra và liếm lên đầu cự vật của anh, nếm chất lỏng đã hình thành từ đó.

Heath giật nảy mình và rên rỉ, tay anh bấu chặt ga giường hai bên hông. Lucien mỉm cười trước phản ứng của Heath và mở miệng sục lên chiều dài đầy ấn tượng ấy. Cậu hơi nghẹn khi đầu cự vật chạm vào cuống họng. Nâng miệng lên, cậu ho ra, mắt ướt ướt.

Heath đưa tay lùa vào mái tóc của Lucien, đã quăn lại và ướt nhẹp vì mồ hôi. “Từ từ thôi. Đừng cố tiếp nhận nó ngay lập tức,” Anh chỉ dẫn.

Lucien gật đầu, “Em muốn làm điều này cho anh.”

Heath lắc đầu, đôi mắt xám của anh lấp lánh. “Chỉ cần em chạm vào anh là đã tốt lắm rồi,” Anh nói rồi đảo mắt.

“Em nói đúng. Anh sẽ gọi đó là một trò ngốc lãng mạn vậy.”

Lucien cười khúc khích. “Em thích vậy.” Cậu lại ngậm cự vật của Heath vào. Cảm giác về sự cương cứng của người đàn ông trên đầu lưỡi, sự giật giật cũng như tiếng rên rỉ của Heath khi Lucien sục vào và liếm lấp chiều dài cự vật của anh đã tiếp thêm sức cho Lucien.

Giờ cậu đã biết tại sao đàn bà con gái luôn ngồi tán gẫu và chia sẻ những ghi chú về chuyện chiều chồng bằng miệng rồi. Cậu không hiểu rõ lắm, cho đến khi gặp Heath, cậu vẫn chưa cảm nhận được những thân mật thể xác thực sự. Giờ thì cậu cảm thấy không thỏa mãn. Cậu sục cho Heath sâu vào trong cổ họng, thở bằng mũi trong khi phồng má liếm quanh cự vật.

“L-Luce,” Heath lắp bắp. Lucien ngược nhìn lên đôi mắt Heath và thấy chúng tròn lớn. Lucien luồn tay xuống tinh hoàn của Heath. Cậu cọ móng tay lên đó và cảm thấy mạch máu chạy rần rần trong cơ thể Heath. Cậu kinh ngạc vì cự vật của Heath căng lên hơn nữa và bắn ra từng dòng chất lỏng vào miệng cậu. Ban đầu, cậu giật mình và không chắc phải làm gì, nhưng nhớ rằng Heath đã nuốt xuống mầm móng của cậu, Lucien liền nuốt vào nhiều nhất có thể. Vị hơi mặn nhưng không hề khó chịu. Khi Heath ngừng run rẩy và không còn bắn ra mầm móng nữa, Lucien liếm cự vật đã mềm đi và nhả nó ra. Cậu vỗ nhẹ lên cự vật đã mềm của Heath và mỉm cười.

“Em. Thật. Tuyệt,” Heath thở dốc.

Lucien cười thật tươi. “Sao anh lại cảm ơn em chứ, anh chàng tốt bụng,” Cậu trêu chọc, và xoay người nằm xuống, tựa đầu lên ngực Heath.

“Anh nghĩ giờ chúng ta ngủ được chưa?”

“Ừ, được rồi,” Heath đáp, Lucien ngáp rồi nhắm mắt lại để giấc ngủ ập đến.

“Công tước, Công tước.” Một giọng nói kéo Lucien ra khỏi giấc ngủ, cậu mở mắt và thấy Patty đứng cạnh giường, khẽ lay vai Heath. Cậu nhận thấy ánh nắng bắt đầu nhòe qua mép rèm. Cậu giật mình ngồi dậy. Patty đưa mắt ngăn cản, Lucien hơi bắn khoăn, vì cô ấy thấy cậu ở trần nhiều rồi, nhưng khi nhìn sang Heath, vì cậu ngồi dậy khiến tấm chăn làm lộ thân thể trần trụi của Heath. Giật mình, Lucien liền lấy chăn trùm lên người Heath.

“Heath!” Cậu hơi kêu lên. Heath mở mắt, nhìn Lucien bối rối một lúc rồi mới toét miệng cười.

“Sao vậy, người đẹp?” Anh hỏi, giọng anh vẫn còn ngái ngủ. Anh giơ tay vuốt ve tấm lưng của Lucien. Lucien liền đưa tay đánh anh.

“Thôi đi,” Cậu giận dữ nói, tim cậu tràn ngập sợ hãi và có chút vui thích vì sự đụng chạm của Heath. “Anh phải đi thôi. Mau lên.”

Heath nhìn ra cửa sổ, không bắt ngờ gì khi thấy ánh nắng mà Lucien đã nhìn thấy chỉ một lúc trước đó, anh khẽ nguyền rủa. Patty chân chừ và lúng túng. Heath bỏ chăn ra và ngồi dậy khỏi giường. Lucien nhìn anh

nhANH chóng mặc quần áo rồi đến ghế lấy gile và áo khoác rồi ngồi lên mép giường để đi giày. Anh nghiêng người hôn thật nhanh mà sâu lên đôi môi Lucien.

“Hôm nay em sẽ làm gì?” Anh hỏi.

Lucien động não nhớ lại. “Bọn em sẽ đến tiệm may. Em phải sửa áo cưới cho hợp với chiếc quần, sau đó mẹ em sẽ đưa em đi chuẩn bị trang phục cưới rồi sẽ uống trà với mẹ anh.” Cậu nói.

Heath gật đầu rồi chạy ra cửa đi về phía phòng Patty. Lucien nhận ra hẫng đó là cách anh lên vào nhà. Có một cái vách bên ngoài của sổ của Patty. Patty và Laura, Lucien biết đó là phù rề của Heath, thường dùng nó để ghé thăm nhau.

“Buổi chiều anh sẽ gọi cho em. Có lẽ maldy của em sẽ cho phép anh sau khi dạo quanh Công viên Hyde cùng em thì đôi mình sẽ tiếp tục đi xem phim,” Heath nói.

“Em rất mong được gặp lại anh, ngài quý công tước ạ,” Lucien mỉm cười nói.

Heath mỉm cười dịu dàng với cậu và cúi đầu trịnh trọng. “Anh cũng mong được gặp lại em, quý cô của anh. Cho đến khi chúng ta gặp lại,” Anh nói trước khi rời đi.

Lucien thở dài và lại hạnh phúc nằm xuống gối.

Cậu nhắm mắt và nhanh chóng thiếp đi.

Khi cậu mở mắt lần nữa, Patty đã kéo màn ra để ánh nắng ủa vào, và cửa phòng cậu mở. Mẹ cậu, Charlotte, và Amelia đứng đó, Patty đứng sau họ bưng một khay đồ ăn sáng.

“Sao con vẫn còn ngủ thế?” Rosemary kêu lên khi bước vào phòng. “Hôm nay chúng ta có nhiều việc phải làm mà lại có quá ít thời gian đây.” Bà vỗ tay. “Nào, ngồi dậy ăn đi. Patty sẽ làm tóc cho con. Charlotte sẽ chọn trang phục cho con, còn mẹ con mình sẽ nói chuyện.” Bà ngồi lên giường, chỉnh trang lại áo để đảm bảo không bị nhăn. Patty đặt khay đồ ăn sáng của Lucien lên đùi cậu, nháy mắt với cậu khi cậu ngược lên nhìn cô, cậu khẽ thở phào nhẹ nhõm vì Heath đã trốn đi mà không bị phát hiện. Cậu để Patty xếp lại khăn trải giường, rồi ăn gì đó, nâng tách trà lên môi và uống một ngụm trà gừng thơm. Dạ dày cậu gần như lập tức bình ổn khiến Lucien rất biết ơn vì điều đó. Mẹ cậu sẽ buồn lắm nếu cậu ốm, có khi còn khiến bà nghi ngờ, trong trường hợp bà chưa biết gì hết. Bà biết chứ, hay maldy của cậu sẽ giữ bí mật?

Cậu đặt lại tách lên đĩa và nhìn xem có gì ăn được mà không nôn ra không.

“Mẹ nghe bảo con thấy không khỏe,” Rosemary nói khiến Lucien lập tức thấy cảm động. Cậu nhìn mẹ mình khi bà ngồi kế bên cậu với vẻ cỗi mở. Cậu không phải thẳng ngực.

“Có lẽ là do thay đổi thời tiết thôi ạ,” Cậu nói với bà.

Rosemary gật đầu. Bà quay đầu nhìn Amelia và vẫy tay ra hiệu bảo cô ra ngoài. “Amy, để mẹ và em con nói chuyện nhé. Mẹ và thằng bé cần thảo luận chút chuyện phụ nữ,” Bà nói.

Amelia chần chừ. “Mẹ, mẹ phải nói chuyện đó sao?” Cô lẩm bẩm khi đi ra tới cửa, rồi liền mở cửa bước ra.

Lucien cười khúc khích nhìn mẹ mình, đang có vẻ thất vọng, rồi nhanh chóng chuyển sang giận dữ. “Mẹ đã cảnh cáo nó rồi mà.” Bà đập bàn.

“Mẹ, đừng mà,” Lucien phản đối, đưa tay ra. “Anh ấy không biết đó là con. Anh ấy tưởng con là người khác!”

“Vậy là thật hả?” Rosemary giật mình.

Lucien rủ mắt. “Con tưởng mẹ đã biết rồi chứ.”

Rosemary lắc đầu. “Không, mẹ mới nghi ngờ thôi, nhưng đến giờ vẫn chưa chắc chắn.”

“Maldy không nói với mẹ ạ?” Lucien kinh ngạc hỏi.

Rosemary sầm mặt giận dữ. “Maldy của con biết, mà không nói với mẹ hả?”

Lucien mở miệng than. Rosemary mỉm cười, nhưng không ảm áp chút nào, và Lucien cảm thấy lo sợ thay cho maldy của mình. Mẹ cậu thật đáng sợ. Thật sự đáng sợ.

Lucien nhìn lại cái khay và để ý thấy món bánh mì nướng bơ, khoai tây chiên, trứng rán, bánh mì rán, xúc xích, bánh pudding đen, bánh mì nướng ủ nóng trong khăn, bơ ngọt, sung hầm, và pate Melton ở đó. Dạ dày cậu quặn lên, cậu che miệng. Rosemary gọi Patty, cái người mà vừa mới đi ra ngoài để lựa đồ mà cô cần để sửa soạn đầu tóc cho Lucien. Patty chạy lại và nâng cái khay lên, đặt lên bàn, và mang cho cậu cái chậu mà cô đã trả về từ buổi sáng sớm. Lucien nôn khan, tổng khứu giác chất lỏng ấm nóng mà chỉ có thể là trà vừa mới uống.

Sau khi nôn xong, cậu lại dựa vào gối. Cậu vẫy tay về phía đồ ăn, “Patty, đem nó đi đi. Tôi còn không nghĩ được mùi nó cơ,” Cậu phàn nàn.

“Để lại trà và bánh mì nướng nhé, Patty,” Rosemary yêu cầu.

Lucien lắc đầu. “Mẹ, không đâu,” Cậu rên rỉ.

“Mau lên,” Bà quở trách. “Con phải ăn, trà và bánh mì nướng sẽ giúp dạ dày con ổn định.” Bà lấy đồ từ Patty và đưa chúng cho Lucien.

“Đây ạ, thưa cậu chủ.” Patty đưa cậu một cốc nước và một chiếc chậu cho Lucien. Lucien súc miệng, và sau đó cắn một lát bánh mì nướng. Dạ dày cậu không sôi lên nữa sau khi nuốt xuống, thế nên cậu tiếp tục ăn cho đến khi hết. Sau đó cậu mới uống nốt trà và thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy là được rồi,” Rosemary nói. Bà nhìn Patty. “Gọi người đến đem chậu và khay đi. Ta muốn cô búi tóc cho Lucien và giúp cậu chủ thay đồ. Chúng ta có hàng giờ mua sắm và thử đồ rồi mới thể thể nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi đây, nên nhớ ta muốn trông Lucien tuyệt vời nhất. Cậu chủ của cô sắp là Công tước phu nhân rồi.”

“Vâng, thưa bà chủ,” Patty khẽ cúi người nói.

“Giờ thì mẹ sẽ đến thư phòng maldy của con bàn chuyện trước khi đi. Charlotte!” Bà gọi.

“Dạ, mẹ?” Charlotte xuất hiện gần như ngay lập tức.

“Mẹ biết con nghe thấy hết rồi. Ở đây với em trai con và giúp nó thay đồ đi. Mẹ sẽ quay lại với hai đứa sau một tiếng nữa,” Rosemary nói.

“Vâng, thưa mẹ,” Lucien và Charlotte đồng thanh. Lucien nhìn mẹ ra khỏi phòng, sau khi quay sang cậu liền thấy Charlotte đang nhìn mình chằm chằm.

“Em đang mang thai hả?” Cô hỏi.

Lucien thở dài và nhắm mắt, nhún vai. “Em không biết.”

Charlotte khịt mũi. Lucien mở mắt và nhìn cô. “Tiếng đó là sao?” Cậu hỏi.

Charlotte lắc đầu và bước về phía cậu. “Em biết mà. Phụ nữ chúng ta luôn biết điều đó. Em chỉ không muốn thừa nhận sự thật thôi. Thân thể em đang cố nói với em, mà em cứ cố phớt lờ nó.”

Lucien rì rầm, đưa tay che mặt. Cậu biết, cuộc đời cậu sẽ ngày càng phức tạp hơn nữa. Cậu đang mang trong mình đứa con của Heath. Giờ thì cậu phải nói cho anh và hi vọng rằng mình sẽ không bắt đầu biểu hiện ra trước đám cưới.

Raph: Bạn Heath quả thật k hổ là cao thủ tình trường, nói mấy câu sến rện k ngưng mồm luôn =)))

13. Chương 10

Người dịch: Yoyo

Hiệu đính: Raph

Heath đứng bật dậy và quay sang nhìn Miss Pickering. Lucien đứng cạnh anh ta, đang run rẩy.

Bàn tay Heath hơi run lên, trong một khắc anh đã lo lắng Lucien không hề mang thai mà chỉ là bị bệnh thôi, thậm chí có thể là bệnh nan y.

Chapter 10

Heath nghiêng người để nhắm chuẩn cú đánh trên bàn bi-a khi thấy Randall, một trong số những người hầu của Remmington, đang nhìn về phía mình. Anh đứng thẳng dậy khi người đàn ông đi về phía anh.

“Chờ chút nhé, ông bạn,” Heath nói với người đàn ông đang chơi bi-a với mình, và đợi Randall đến gần.

“Xin lỗi, thưa ngài công tước, rất tiếc vì đã gián đoạn cuộc chơi của ngài,” Randall nói với vẻ xin lỗi.

“Không sao đâu, Randall. Cậu cần gì à?” Heath hỏi.

Randall liếc nhìn vết sẹo của Heath và nuốt nước bọt. Heath thở dài. Có những khi anh có thể quên về vết sẹo đã phá hoại khuôn mặt mình, nhưng cũng có những khi dường như là không thể khi mà những người khác cứ nhìn vào nó. Anh cố gắng không mất kiên nhẫn và cáu giận với người hầu, nhưng có vẻ càng khó khăn hơn khi người đàn ông tiếp tục lấp bấp và nhìn vào vết sẹo ấy.

“Thôi đi,” Heath gằn giọng. Randall giật mình và gật đầu.

“Có hai người phụ nữ trẻ muốn nói chuyện với ngài bên ngoài,” Anh ta nhanh chóng nói.

“Hai người phụ nữ muốn nói chuyện với tôi? Chuyện gì?”

“Tôi không biết lý do họ đến đây, nhưng họ bảo tôi nhắn rằng Timmy cần gặp ngài,” Randall nói.

Heath mở to mắt ngạc nhiên, chuyển cây gậy đánh bi-a cho bạn mình là Blaine Myerscough và bắt đầu kéo ống tay áo xuống.

“Timmy là ai?” Blaine hỏi. Heath quay lại nhìn người bạn lâu năm và biết rằng có thể tin tưởng để tiết lộ. Anh và Blaine đã phục vụ cho Đức vua Navy cùng nhau hơn 20 năm trước khi một trận chiến đặc biệt khốc liệt nổ ra khiến họ bị thương, cùng hai người bạn học khác ở trường Eton Quincy Davenport và Orley Garrick, họ cùng chung đội chơi bi-a.

“Timmy là vị hôn thê của tôi,” Heath nhỏ giọng nói, giữ giọng đủ thấp để không ai nghe được.

“Cậu ta làm gì ở đây? Đây không phải chỗ cho mấy quý cô trẻ tuổi đâu,” Quincy nói vọng lại từ phía bên kia bàn.

Heath liếc nhìn Quincy. Quincy là người to lớn nhất trong số bốn người bạn họ, nhưng sự thông minh không phải là thế mạnh của cậu ta. Cậu ta là một con thú trên chiến trường hoặc trong trận đấu quyền anh, nhưng bất cứ ai quen Quincy đều biết anh ta có trái tim vàng và luôn cần người quan tâm đến mình.

Have a heart of gold: thành ngữ (idiom) chỉ đức tính vô cùng hào hiệp và tử tế (Từ điển Oxford Anh-Anh)

Thường thì Heath hiểu, nhưng anh lo lắng cho Lucien. Sao cậu lại trốn đến tìm anh ở Remmington? Chắc là có chuyện quan trọng. Tâm trí anh lập tức nghĩ đến vấn đề của hai người, và đột nhiên cảm thấy như nước đá đông lạnh mạch máu.

“Cậu biết chuyện gì phải không,” Blaine nhỏ giọng nói. Heath gật đầu rồi quay sang ghé để áo gile và áo khoác. Anh nhanh chóng mặc chúng vào. Anh để mở cúc cổ tay và bỏ khuy áo vào ví.

“Tôi phải đi xem cậu ấy đây. Để lần sau nhé?” Anh hỏi bạn bè.

“Tất nhiên,” Orley nói, vẫy tay xua cậu đi. “Tốt lắm,” Heath nói, vỗ vai Blaine rồi rảo bước ra khỏi phòng. Anh đã cố không chạy khi đến phòng chính. Anh không muốn mạo hiểm để ai phát hiện mình đang chạy ra khỏi Remmington, nhưng anh không muốn bắt Lucien đợi lâu hơn nữa. Heath bước ra khỏi cửa trước của Remmington và dò tìm quanh phố. Anh thở ra đầy thất vọng khi không thấy Lucien đâu rồi quay người vào trong. Một chiếc xe đỗ lại trước mặt anh.

Rèm xe vén lên, và Heath nhướn mày khi thấy gương mặt của Charlotte.

“Ngài công tước,” Cô cúi người chào.

“Lady Kent,” Heath hơi cúi người chào lại.

“Không biết anh có vui lòng lên xe ngồi với tôi không,” Cô lịch sự nói. “Chồng tôi đang ở bên trong và muốn nói chuyện với anh về Timmy.”

Heath khó nhọc nuốt nước bọt và gật đầu. Anh bước lên cửa xe và gật đầu chào người đánh ngựa đang mở nó cho anh. Anh trèo vào trong và ngồi lên ghế đối diện với Charlotte, ngay cạnh Lucien.

Chồng Charlotte gật đầu chào Heath, Heath liền gật đầu đáp lại. Lord Kent có đôi mắt màu xanh lơ không lấp lánh như thường lệ. Nó chứa đầy bức tức, nóng giận khiến Heath e sợ về thời khắc gặp mặt sắp tới. Kent nâng tay lên đập vào nóc xe.

Chiếc xe bắt đầu tiến lên. Bên trong xe đầy im lặng.

Heath ngày càng cảm thấy không thoải mái, đặc biệt là khi rèm đã kéo xuống. Sau một hồi yên lặng, Heath ước chừng khoảng một giờ, xe ngựa rẽ, năm phút sau thì dừng lại. Rèm vén lên và cửa mở ra.

“Ra ngoài đi,” Kent nói, và Heath gật đầu quay ra cửa xe.

Anh vượt trội hơn hầu tước, bởi người đàn ông kia mặc dù to lớn hơn, nhưng lại chưa từng phục vụ trong quân đội. Nhưng Heath đã từng. Nếu phải đánh nhau với người khác, không nghi ngờ gì Heath có thể nắm chắc phần thắng, thế nhưng thực ra anh không muốn giết anh rể của Lucien. Khi bước ra, anh thấy mình đang đứng trước Trang viên Winston, nhà của phu nhân và quý ngài Kent.

Heath quay lại đỡ Lucien xuống xe, rồi đưa tay ra đỡ Charlotte xuống. Cô bước sang phía bên kia cửa xe, Heath bước sang bên cạnh để Kent có thể trèo ra. Heath muốn biết đang xảy ra chuyện gì, muốn biết tại sao họ lại đưa anh đến nhà Charlotte, nhưng Charlotte hơi lắc đầu khiến anh phải ngừng lại. Ánh mắt Heath dừng lại ở vòng ba của Lucien. Người thanh niên trẻ đang đứng ngay trước mặt anh, anh thầm than.

Vòng ba của Lucien rộng và chắc. Heath không thể đợi đến khi có cơ hội khác đâm cựa bằng cự vật của mình.

“Thưa ngài công tước, xin hãy theo chúng tôi vào trong,” Kent nói, giọng anh như một chiếc roi quất tan trí tưởng tượng của Heath.

“Tất nhiên, thưa ngài,” Heath đáp lại. Anh xoay người về phía căn nhà và đưa khuỷu tay cho Lucien, cậu sẵn sàng đón nhận. Anh nhìn vào mắt Lucien và thấy một nụ cười nhẹ trên gương mặt cậu. Heath thở phào nhẹ nhõm. Nếu Lucien cười với anh thì cuộc trò chuyện chắc cũng không tệ.

Heath và Lucien theo vợ chồng ngài Kent vào nhà rồi đi cầu thang lên phòng khách. Họ bước vào một căn phòng trang trí bằng màu đỏ sẫm, xanh sẫm, và vàng. Kent quay người đóng cửa.

Ngay khi cửa vừa đóng, Lucien liền bước ra xa khỏi Heath, và Heath thấy mình đang đứng đối diện với Kent.

“Anh đã làm ô uế Lucien,” Kent nói mà không có mở đầu. “Anh có biết chuyện gì xảy ra với đàn ông ở Tscotland khi dám lấy đi sự trong trắng của một người còn trinh tiết trước khi kết hôn với họ không?” Anh hỏi.

Heath lắc đầu, anh liếc mắt nhìn Lucien.

“Họ sẽ không bị xấu hổ như ở đây đâu. Người đàn ông trong gia đình phát hiện ra chuyện tày đình như vậy xảy ra có quyền giết chết kẻ cưỡng ***. Trong tình huống này là Lord Yorkshire, nhưng bà ấy quá bận lo chuyện giấu diếm vợ mình, có nghĩa là, do tôi là người thứ hai phát hiện ra, vinh dự đó thuộc về tôi,” Kent thô bạo nói.

Bờ vai Heath cứng lại. “Tôi không biết Timmy là Lucien khi chúng tôi ngủ với nhau,” Anh nói.

“Nhưng anh biết thằng bé là con nhà quý tộc và là một xử nam.” Đó không phải là câu hỏi, mà là một lời khẳng định.

“Đúng...đúng vậy,” Heath lắp bắp.

Lord Kent gật đầu, nhắm mắt. “Tôi ghét phải giết một tên công tử bột,” Anh nói với vẻ hối hận.

Heath kinh ngạc nhìn Lucien, không thể tin rằng vị hôn thê của anh, người mà anh nghĩ mình bắt đầu thích và thậm chí còn đang yêu thương từng ngày, lại để anh tham gia vào một trận đấu.

Kent cười phá lên, và Heath mở to mắt ngạc nhiên. Kent lắc đầu và nhìn Charlotte. “Xin lỗi bà xã, anh không nhịn được thêm nữa, anh nói trong tiếng cười.

Heath nhìn Charlotte, Lucien, và Kent khi họ bắt đầu cười. Anh bối rối cực độ, rồi tự hỏi liệu bố mình có biết rằng bệnh tâm thần hình như là một căn bệnh di truyền trong nhà Hawthorn không.

“Thoải mái đi, công tước. Tôi chỉ trêu anh thôi,” Lord Kent nói mà nhin cười khúc khích. Anh vỗ lên vai Heath. “Tôi đã phá trinh Charlotte ba tuần trước đám cưới.” Anh thì thầm vào tai Heath, “Một lần nữa.” Anh lại cười khúc khích và đứng thẳng lên. “Người nhà Hawthorns rất nhạy. Charlotte đã mang thai ngay từ lần đầu tôi ngủ với cô ấy rồi. May là đám cưới của chúng tôi đến sớm, nếu không mọi người đã nhận ra Oliver có hơi lớn hơn một chút so với trẻ sinh non rồi. Lady Yorkshire cũng ngay từ lần đầu ngủ với Lord Yorkshire đã mang thai. Đó là lý do nếu anh chú ý, sinh nhật của Lord Merseyside chỉ cách ngày kỷ niệm đám cưới của họ có vài tháng.”

Heath sững sờ nhìn Lucien khi Kent dẫn anh đến ghế. Anh đẩy Heath ngồi lên ghế, và Lucien thì ngồi kế bên. Heath lắc đầu. “Vậy tại sao tôi lại phải đến đây, Lord Kent?” Anh hỏi.

Kent ngồi trên ghế bành, kéo vợ lên đùi, “Hãy gọi tôi là Rourke. Chúng ta dù sao cũng là người nhà mà. Và trong nhà Hawthorn, tôi e rằng có lẽ chúng ta là những người lành mạnh duy nhất ở đó. Anh đến đây vì một vài nguyên nhân. Một, cách duy nhất Lord và Lady Yorkshire cho phép anh gặp Lucien bất cứ lúc nào trước đám cưới là có người giám hộ. Với bất kỳ bà chị nào khác của Lucien, anh sẽ bị soi mói bằng cặp mắt cú vọ và thậm chí còn không thể nắm tay thẳng bệ. Tôi và Charlotte có nhiều con cái phải lo, nên có thể để hai người một mình vài giờ,” Rourke cười cười nói.

Heath nghĩ rằng Rourke đang đùa, nhưng ánh nhìn của Lucien và nụ cười ngọt ngào trên mặt cậu nói cho anh đó là sự thực.

“Anh cũng đã đến đây rồi,” Rourke tiếp tục nói, Heath rời ánh mắt khỏi Lucien và quay lại nhìn người đàn ông Tscotland thật cởi mở, “Vì tôi có người bạn nợ tôi một đặc ân. Tôi đã trả nợ cho cậu ta và tránh cho cậu ta phải ngồi tù. Tình cờ cậu ta lại là bác sĩ, thế nên cậu ta có thể cho cậu biết trước liệu Lucien có đang thật sự mang thai hay không.”

Heath thở phào nhẹ nhõm, sau đó có người gõ cửa. Biết rằng cả Charlotte và Rourke đều không phản đối, Heath cầm tay Lucien và siết chặt.

Một người đàn ông cao gầy bước vào, anh mỉm cười với Rourke rồi nhìn sang Heath và Lucien. Mái tóc đỏ của anh được cột lên, thế nhưng Heath không thấy dấu hiệu ở chân tóc. Anh tự hỏi người giám hộ của bác sĩ là ai, và rồi nhận ra vị bác sĩ có lẽ không phải là quý tộc, còn luật cho tầng lớp trung lưu và hạ lưu lại hơi khác một chút.

“Tên tôi là Bradford Pickering,” Vị bác sĩ nói, giọng nhẹ nhàng và dễ chịu. Heath cảm thấy gần như lập tức bình tĩnh lại, anh mỉm cười đáp lại vị bác sĩ khi Miss Pickering mỉm cười chào đón họ. “Lucien phải không?” Cậu nói, đưa tay ra. “Cậu sẽ đi với tôi chứ? Chúng tôi sẽ kiểm tra cho cậu.”

“Cám ơn,” Lucien dịu dàng trả lời. Cậu hơi siết chặt tay Heath và đứng dậy đi theo vị bác sĩ vào phòng ngủ của Rourke và Charlotte.

Heath hít thở sâu và tựa đầu vào lưng ghế. Anh cố tập trung tâm trí cũng như trái tim để xác định xem anh muốn bác sĩ nói thế nào, nhưng chẳng tìm ra được gì.

Anh tựa mình trên ghế và ngồi thẳng lưng. Anh buông lỏng tay nhưng rồi lại bắt đầu đan hai tay vào nhau. Anh hít thở thật sâu và sau đó quyết định đếm rằng bằng lưới trong khi bác sĩ kiểm tra cho Lucien.

“Tôi biết chờ đợi rất khó khăn,” Rourke lên tiếng phá vỡ sự im lặng, Heath nhìn anh, “Nhưng hãy nhớ rằng dù Miss Pickering có nói gì, anh và Lucien cũng sẽ kết hôn, rồi một ngày nào đó anh sẽ thực sự yêu thẳng

bé như tôi đã yêu Charlotte của tôi,” Anh nói, nhìn xuống gương mặt của Charlotte đang ngược lên với đôi mắt lấp lánh yêu thương. “Tôi đến buổi vũ hội ở Season bảy năm trước và thấy cô ấy ở phía bên kia phòng. Cô ấy ở giữa một đám đàn ông, cười vì những trò đùa của họ, nhưng đôi mắt cô ấy lại đảo quanh phòng như thể đang tìm kiếm sự giải thoát. Cô ấy vẫy tay với tôi. Tôi nhớ là đã bị sốc và sợ là có khi biết cô ấy mà lại chẳng nhớ được mình đã gặp ở đâu. Vậy nên tôi chỉ vào mình để đảm bảo cô ấy đang ám chỉ tôi.”

“Tôi ám chỉ anh ấy mà,” Charlotte mỉm cười lên tiếng.

Rourke gật đầu. “Đúng là cô ấy ám chỉ tôi,” Anh đáp lại bằng một nụ cười. “Tôi bước đến chỗ cô ấy, rồi cô ấy bảo mọi người nhường chỗ cho tôi. Tôi bước qua mấy tên đàn ông đó như thể họ chỉ là nước lã. Không lâu sau tôi đứng ngay cạnh cô ấy, và khi mấy tên công tử bột bắt đầu nói chuyện, Charlotte của tôi nghiêng người ghé sát hỏi tên tôi. Tôi chưa từng gặp một người phụ nữ Anglish nào bạo dạn đến vậy. Tôi yêu cô ấy ngay từ thời khắc đó. Tôi nói cô ấy nghe tên tôi, và cô ấy mời tôi nhảy với cô ấy. Tôi đồng ý, rồi khi điệu van nổi lên, tôi dắt cô ấy ra sàn nhảy. Chúng tôi nhảy hai bản, rồi tôi nói một ngày nào đó tôi sẽ cưới cô ấy.” Rourke cười khúc khích lắc đầu rồi đưa tay lên vuốt ve má Charlotte. “Cô ấy mỉm cười và hỏi tại sao chúng tôi lại phải đợi đến một ngày nào đó khi mà chúng tôi có thể kết hôn trong vòng sáu tháng. Vậy nên tôi hỏi liệu cô ấy nghiêm túc chứ, cô ấy nói nghiêm túc, cho tôi biết tên cô ấy, và bảo tôi gọi cho cô ấy ngày hôm sau. Tôi đã làm vậy, khi có cơ hội, tôi đã trộm hôn một cái.”

“Và anh ấy đã luôn hôn tôi như vậy,” Charlotte mỉm cười nói.

Heath nhìn cặp đôi âu yếm hôn nhau và cảm thấy nổi tò mò nhói lên trong lòng. Anh cũng muốn điều đó. Anh cũng muốn yêu một người nào đó như vậy.

Không, anh không muốn yêu một người nào đó, anh muốn yêu Lucien như vậy.

Anh chưa kịp suy nghĩ về điều đó, thì đột nhiên nghe tiếng bác sĩ hắng giọng. Heath đứng bật dậy và quay sang nhìn Miss Pickering. Lucien đứng cạnh anh ta, đang run rẩy.

Bàn tay Heath hơi run lên, trong một khắc anh đã lo lắng Lucien không hề mang thai mà chỉ là bị bệnh thôi, thậm chí có thể là bệnh nan y.

“Lucien thực sự mang thai. Thật ra, cậu ấy giống cô đấy, Lady Kent. Tôi nghi ngờ là cậu ấy có thể mang thai hơn một đứa,” Miss Pickering mỉm cười nói, đặt bệnh án, ông nghe mà chắc là anh đã dùng để nghe tử cung Lucien để kiểm tra xem cậu có đang mang thai không, vào trong túi.

Heath bước đến chỗ Lucien và nắm tay cậu rồi quay sang bác sĩ.

“Điều gì khiến anh nghĩ có thể là hơn một đứa?” Anh hỏi.

Miss Pickering mỉm cười. “Đó là một giả thiết trong giới y học, rằng phụ nữ bắt đầu biểu hiện triệu chứng mang thai sớm, trong vài ngày đầu tiên mang thai, thường mang thai hơn một đứa. Vậy nên, thưa công tước, anh thực sự đã có người thừa kế và có thể chia sẻ tin này rồi.” Anh nói. Anh đóng cặp lại và quay sang Rourke. “Tôi tin là món nợ của tôi đã được cải thiện rồi chứ?”

Rourke mỉm cười gật đầu. “Được chứ, Pickering. Cảm ơn cậu,” Anh nói, bước lộp cộp ra khỏi phòng.

Heath quay lại với Lucien trong khi Rourke và Charlotte tiễn bác sĩ. Anh chải lại vài sợi tóc rối của Lucien rồi nựng gương mặt cậu. “Em thấy ổn chứ?” Anh hỏi.

Lucien nhún vai. “Em phải thú nhận là mình có chút nghi ngờ, rằng mình mang thai, nhưng để chắc chắn thì.... Phải —”

“Phải chân thực hơn thế,” Heath dịu dàng nói. Lucien gật đầu.

“Đúng vậy,” Cậu đáp lời.

Heath kéo Lucien vào lòng và hôn lên trán cậu. “Mọi thứ sẽ theo như dự định. Sẽ không có nhiều thay đổi lắm đâu. Em chỉ cần đảm bảo nhớ ăn uống, nghỉ ngơi nhiều, có vậy thôi,” Heath nói, cố nhớ lại vài lời khuyên từng nghe mọi người nói trong câu lạc bộ về vợ mình.

Lucien gật đầu trong lòng Heath và hít thở sâu. “Em phải nói với bố mẹ,” Cậu nói.

Dạ dày Heath quặn lên. “Anh cũng vậy,” Anh phỏng đoán. Có lẽ họ có thể nói với cả hai bên phụ huynh cùng lúc. Sẽ ổn hơn nếu họ hỗ trợ lẫn nhau khi bố mẹ họ tức giận hay thất vọng.

Hai người im lặng đứng đó một lúc. Rồi Lucien lại lên tiếng. “Chúng ta có thể cùng nói với họ không?” Cậu hỏi.

Heath bật cười. “Anh cũng vừa mới nghĩ vậy,” Anh nói. “Anh nghĩ đó là một sáng kiến đấy.”

Cửa bật mở, Charlotte và Rourke bước vào. “Tôi ghét phải phá vỡ bầu không khí, nhưng tôi phải đưa Lucien về chỗ may quần áo để gặp mẹ rồi đi uống trà với Công tước phu nhân,” Cô mỉm cười nói với chút do dự.

“Đây có phải là một dịp vui không?” Rourke hỏi. “Dù hoàn cảnh không lý tưởng lắm, anh nghĩ rằng một sự sống mới vẫn luôn là thứ đẹp đẽ và kỳ diệu.”

Heath nhìn xuống Lucien. “Tôi nghĩ thật vui nếu mọi chuyện đều ổn vì chúng tôi sẽ được làm bố sớm ngay sau khi kết hôn.”

Rourke bật cười. “Tôi không biết phải nói sao, thưa ngài công tước, nhưng các ngài đã làm bố rồi. Đứa bé đó không phải sinh ra để ngài bao biện cho mình đâu,” Anh nói.

Heath nuốt nước bọt một cách khó khăn và gật đầu. Rourke nói đúng. Anh đã làm bố rồi, và còn sắp là một người chồng nữa. Cuộc đời anh đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Mà tất cả là nhờ bố anh đã sắp đặt cuộc hôn nhân này.

Heath không chắc đó có phải là một chuyện tốt không.

ROURKE, CHARLOTTE, và Lucien cho Heath xuống Remmington, anh bước vào, thấy các bạn của mình, và bắt đầu uống rượu.

Vài tiếng sau, anh vẫn còn uống và thổ lộ hết câu chuyện với ba người bạn thân với mình nhất. Họ giật mình, nhin không được bật cười, và không khỏi đồng cảm.

Cuối cùng họ cũng rời khỏi Remmington vào chiều muộn, họ đã động viên Heath đáng kể và đồng ý theo anh đến nhà Lucien.

“Vậy là maldy của cậu ta ghét cậu hả?” Blaine vừa nói vừa cười. “Nhất định là cậu bối rối lắm. Cậu muốn mọi người đều thích mình mà.”

“Không phải vậy,” Heath chối, lắc đầu và nhai lá bạc hà khi họ đến gần Điền trang Yorkshire. “Nhưng tôi muốn bà ấy thích mình. Bà ấy cai quản gia đình bằng bàn tay thép, Blaine à. Nếu bà ấy nói tôi không được gặp Lucien, thì tôi không thể gặp được.”

“Tôi hiểu cậu mà, Heath. Cậu sẽ không để mọi chuyện như vậy nếu có ai đó nói không với cậu và ngăn cậu khỏi chuyện mà cậu muốn làm,” Quicy chỉ ra.

Heath chỉ vào anh ta. “Cậu nói đúng rồi đấy,” Anh đồng ý, gật đầu và tự hỏi một lúc xem liệu có khi nào anh đã ngà ngà say rồi không. “Tôi đã lên vào phòng Lucien tối qua và ở bên cậu ấy cả đêm,” Anh tự hào nói.

“Tôi sẽ làm vậy lần nữa nếu cần. Cậu ấy mang trong mình đứa con của tôi, vì vậy tôi muốn ở đó.”

“Vậy sao hai người không trốn tới Gretna Green?” Blaine hỏi.

Heath lắc đầu, “Tôi đã hỏi rồi, nhưng Lucien nói không. Cậu ấy nói không muốn làm mọi chuyện tệ hơn khi không thể đưa cho gia đình mình một đám cưới họ đáng được nhận hay gì gì đó,” Anh nói, dùng thành ngữ anh từng nghe ở Lower East End.

East End: nằm phía đông Luân Đôn nhưng là khu ổ chuột, tràn đầy tệ nạn và người nhập cư. Từ này để phân biệt với West End – bờ Tây, khu thượng lưu của Luân Đôn. Lower East End theo tôi đoán thì nó còn hạ lưu dưới đáy xã hội hơn cả East End. [Raph]

“Vậy cậu chắc là cậu ta muốn lấy cậu chứ?” Quincy hỏi.

Heath quay sang lờm người đàn ông, “Ừ, chắc chứ,” Anh khẳng định. Anh vẫy tay với ba người kia để họ im lặng khi đến trước cổng Điền trang Yorkshire. Anh thò đầu ra khỏi cửa sổ xe ngựa và mỉm cười với người hầu đứng đó.

“Công tước xứ Pompinshire tìm Lady Lucien,” Anh tự giới thiệu.

Người hầu nhìn vào xe ngựa, thấy bạn bè Heath, và gật đầu. Anh ta ra hiệu, thế nên người gác cổng mở cổng để họ vào trong. Heath thụt đầu lại và ngồi về ghế đệm. Anh chỉnh lại áo vét và áo khoác rồi đưa tay lên mũ.

“Cậu cư xử như một cô dâu còn trong trắng trong đêm tân hôn ấy,” Orley trêu anh, Heath khẽ lờm anh ta. Xe ngựa dừng lại, cửa được mở ra. Heath trèo ra ngoài rồi đến các bạn mình, không quên chỉnh trang lại quần áo và đầu tóc.

Khi biết là đã đủ chỉnh tề, anh liền bước về phía cửa chính. Anh có thể nghe thấy tiếng giày của các bạn khi đi theo anh.

Anh lên cầu thang đến cửa trước và rung chuông để báo cho quản gia rằng anh đã đến, nhưng chưa kịp bỏ xuống thì cửa đã mở. Lord Yorkshire đứng ở cửa, cau mày nhìn anh rồi nhìn các bạn của anh. Bà nhắm mắt và thở dài rồi bước lùi về sau.

“Công tước,” Bà nói, giọng nghiêm khắc. “Cậu đến làm chúng tôi ngạc nhiên đấy. Mời mọi người vào trong?”

“Cám ơn, thưa ngài,” Heath đáp lại rồi bước vào. Quản gia đứng đó nhận lấy áo của họ rồi bỏ đi.

“Để ta dẫn cậu đến căn phòng hoa hồng đỏ. Mọi người đang ở đó,” Lord Yorkshire nói.

“Mọi người?” Heath hỏi.

Lord Yorkshire quay sang nhìn anh. “Đúng vậy, mọi người. Các con của ta quyết định đến lên kế hoạch cho đám cưới cùng với Lady Lucien, mẹ cậu cũng đến cùng vì hôm nay có dùng trà với các cô gái. Bố cậu và ta đang bàn chuyện công việc, ông ấy đến đây đúng lúc mọi người đến đây. Vậy nên có vẻ như chúng ta sẽ có một bữa cơm gia đình đầy bất ngờ,” Bà nói, Heath nhận ra cái cau mày vừa rồi không liên quan gì đến việc anh không mời mà đến lại còn không hề xuất trình danh thiếp, mà là vì nhà bà đã bị mọi người chiếm đóng.

“Chà, thưa ngài, tôi và các bạn đến chơi với Lady Lucien. Thực ra là tôi muốn vậy thì đúng hơn. Và nếu có thể, liệu tôi có được phép cùng cậu ấy đi tới rạp hát tối nay không? Họ đang công chiếu vở kịch Uổng sức yêu đương của Shakespeare mà tôi dám chắc là cậu ấy sẽ thích,” Heath nói.

Love’s Labour’s Lost: Nhân vật chính của vở kịch là Ferdinand, vị vua trị vì xứ Navarre, yêu cầu các bạn của ông rằng họ phải thề bỏ vợ trong ba năm để nghiên cứu, học hành. Và trong tình huống đó, một nàng công chúa xinh đẹp và hội những người phụ nữ với dung mạo rạng ngời của cô vô tình vướng vào mối tình với Ferdinand. Từ đây diễn ra nhiều trò hề và cuối cùng từ những người dòng dõi hoàng gia lại trở thành người tình của nhau. [Nguồn: [link](#)]

Lord Yorkshire dừng lại và đi qua cửa vào phòng khách. Bà nhìn anh thật lâu, không cử động và chẳng nói gì.

Heath bắt đầu có chút không thoải mái thì bà thở dài. “Ta cho phép cậu dẫn thằng bé đến rạp hát, vì cậu có người giám hộ là bạn bè, mà, nếu họ, đều là đàn ông chưa kết hôn,” Bà suy luận.

Heath cười rạng rỡ. “Cám ơn ngài,” Anh nói.

Yorkshire xua tay. “Ba tháng nữa hai đứa kết hôn rồi, và lúc đó thì nhà ta vẫn sẽ là nhà ta thôi.” Bà nhìn xuống hành lang dài, Heath dám chắc bà đang tưởng tượng một lối thoát. “Cậu biết mà, Pompinshire, ta nghĩ nhờ Chúa ban phước lành mà ta đã cho vợ ta năm đứa con, ba đứa là con trai. Trong số tất cả các bạn bè của ta, ta là người duy nhất có nhiều con trai hơn con gái trong nhà. Ta chỉ phải giới thiệu con gái với tầng lớp thượng lưu hai lần. Chỉ cần chuẩn bị hai phần của hôn môn. Chỉ phải chuẩn bị tâm lý giao đi hai đứa con. Nhưng ta quên mất một chuyện.” Bà thở dài và nhìn anh. “Mỗi một người mà ta yêu thương, đều sẽ có người mà mình phải kết hôn, có nghĩa là sẽ phải dự định cho một đám cưới. Và sẽ chỉ lo lắng gấp bội khi mà trách nhiệm của ta là chủ trì hôn lễ. Mà ta lại không hề đánh giá cao hành động của cậu với con

traí ta, thế nên ta vẫn còn rất giận dữ và thất vọng, dù sao thì ta vẫn sẽ vui khi đám cưới này kết thúc. Ta muốn gia đình lại như xưa.”

Heath gật đầu. “Vâng thưa ngài. Tôi hiểu,” Anh nói. Anh không thật sự biết làm sao để đáp lại lời chỉ trách của người đàn ông. Anh nhìn bạn mình, tất cả đều nhún vai, cũng không hiểu lắm như anh.

“Không, cậu chưa hiểu đâu. Nhưng rồi sẽ hiểu,” Yorkshire nói, và, thở dài mở cửa vào căn phòng hoa hồng đỏ. Heath bước vào trong sau bà và lập tức tìm kiếm Lucien. Anh thấy chàng trai trẻ ngồi ở giữa phòng, vây quanh là chị gái Charlotte một bên và mẹ một bên.

“Mọi người hãy nhìn xem ai đến tham dự cùng chúng ta này,” Yorkshire thông báo với vẻ cởi mở hơi miễn cưỡng.

Heath cúi chào mọi người trong phòng và mỉm cười ấm áp với Lucien, cậu hơi đỏ mặt khi thấy ánh nhìn đó. Heath bước về phía cậu cho đến khi thấy đôi mắt Lucien phản chiếu hình ảnh của anh cùng bạn bè.

“Ồ, xin lỗi. Để tôi giới thiệu bạn bè mình,” Anh nói, “Họ đều phục vụ trong quân đội với tôi và là những người có địa vị trong xã hội.” Anh chỉ vào Blaine. “Đây là Tử tước vùng Yarborough.” Sau đó anh chỉ vào Quincy. “Đây là Hầu tước vùng Galeon.” Anh bước sang một bên để mọi người nhìn thấy Orley. “Và đây là Công tước xứ Whitcomb.” Anh nghe thấy tiếng giật mình khi giới thiệu Orley và phải cố nhịn cười.

Orley là một huyền thoại trong xã hội thượng lưu, dù cho ít người biết trông anh thế nào. Là Orley một tay lật đổ hoàng tử Tspantish tiến quân vào Angland để đánh chiếm ngai vàng của vua George. Orley còn sống sót sau khi bị bắt và tra tấn một tuần trong khi Heath, Blaine, và Quincy cố nghĩ cách giải cứu anh. Anh đã không hề tiết lộ bất kỳ bí mật quân sự hay bí mật hoàng gia nào, và khi được thả, đức vua đã mời anh ở lại trong cung điện Windsor. Trong khi Orley vẫn còn là người thừa kế tước vị Công tước xứ Whitcomb, đức vua còn sắc phong anh là công tước lần thứ hai và là thành viên danh dự của hoàng gia. Orley là một huyền thoại, có lẽ đó là lý do anh không lộ diện quá nhiều. Anh là mục tiêu của tất cả những kẻ muốn hãm hại anh và những người muốn lấy anh làm chồng. Anh từng bị buộc tội năm lần làm người khác mang thai, chỉ là cả năm người phụ nữ đều bị phát hiện là chưa từng gặp anh. Heath không hề ghen tị chút nào với bạn mình. Trong số họ, Orley là người duy nhất rất trầm tĩnh. Thời gian họ cùng phục vụ trong quân đội và những nỗ lực nguy hiểm mà họ đã thực hiện nhằm giải cứu Orley khỏi vòng vây của kẻ thù đã trói buộc họ với nhau sâu đậm đến nỗi họ trở thành anh em thực sự.

“Thưa các quý ngài,” Lady Yorkshire nói, đứng dậy. Bà quay sang Orley. “Thưa công tước.” Heath cũng như mọi người kinh ngạc nhìn theo, kể cả Lucien, cũng đứng dậy và làm vậy. Heath kinh ngạc trước sự cúi chào hoàn hảo mà Lucien thực hiện và phát hiện mình đang băn khoăn liệu Lucien có thể làm như vậy trong phòng ngủ ở dinh thự...mà không mặc gì hay không. Anh cố tập trung khi Lord Yorkshire giới thiệu mọi người trong phòng, nhưng anh phát hiện ra tia nhìn của bà khi quay sang dò hỏi vợ mình, mà suy nghĩ của bà cũng là rất tự nhiên thôi.

Anh hắng giọng, chợt nhớ về khối u xuất hiện ở cổ ông mình cho đến ngày ông qua đời. Thế nhưng cổ họng anh nhanh chóng xẹp xuống, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Các ngài có vui lòng ngồi xuống chứ ạ?” Lady Yorkshire đề nghị. “Tôi sẽ bảo người hầu đem lên ít đồ ăn nhẹ.”

“Xin đừng làm phiền mọi người,” Orley mỉm cười nói. Lady Yorkshire đóng băng, nhìn Orley đang cười thật tươi.

Heath tí nữa thì bật cười, Orley không chỉ mang vẻ đẹp trai cổ điển, như thể được tạc bằng đá cẩm thạch, mà còn có nụ cười tỏa sáng tựa như ánh nắng mặt trời, nhưng anh cũng là một người tốt thực sự. Nếu anh ta không phải bạn thân của Heath thì có lẽ anh đã hơi chán ghét anh ta rồi, dù là anh bị cảm dỗ sẽ hủy đi suy nghĩ đó khi thấy cái nhìn của Lucien giành cho Orley cũng ngưỡng mộ y như vậy. Heath hơi hắng giọng khiến tất cả phụ nữ trong phòng dường như ngồi thẳng hơn.

“Lady Lucien, tôi tự hỏi em có vui lòng đi theo tôi đến rạp chiếu tối nay không? Rạp chiếu Hoàng gia đang công chiếu vở Uổng sức yêu đương của Shakespeare. Tôi nghĩ có thể em sẽ thích,” Heath đề nghị. Anh thấy Lucien nhìn maldy, bà gật đầu đồng ý, rồi mới quay sang Heath.

“Vâng thưa ngài công tước. Tôi rất vui được đi xem phim với ngài,” Cậu cười thật tươi.

“Tôi tự hỏi hai người có sẵn lòng đi cùng với tư cách là người giám hộ không?”

Heath quay sang hỏi Rourke và Charlotte. Cả hai người họ mỉm cười, Rourke khẽ nghiêng đầu.

“Chúng tôi rất lấy làm vinh hạnh, thưa ngài,” Anh đáp lời.

“Tuyệt,” Heath mỉm cười nói. “Giờ thì, tôi có thể giúp được gì?”

Một tràng tiếng “không” của đám phụ nữ bảo anh nên sang phía bên kia phòng uống rượu vang với cánh đàn ông, Heath đưa tay lên và bước tới chỗ bố mình đang ngồi cạnh Lord Yorkshire.

“Uống rượu không con trai?” Douglas cười hỏi.

“Vâng,” Heath nói. Anh nhấp một ngụm rượu và bước sang để bạn bè nhận ly rượu. Anh nghe không tập trung lắm khi cánh đàn ông bắt đầu thảo luận về mùa đi săn sắp tới, cũng như ai bị bắt vì tội ngoại tình với ai. Toàn bộ sự chú ý còn lại của anh đều tập trung vào Lucien, đang mỉm cười khi lên kế hoạch với mẹ mình, các chị và mẹ của Heath.

“Ta biết cái nhìn đó đấy,” Douglas nói. Heath quay sang và nhận ra cánh đàn ông đang nhìn anh với kiểu cười “biết rồi đấy” trên mặt.

“Cái nhìn gì ạ?” Heath bối rối hỏi.

“Cái nhìn si mê,” Douglas nói. Ông cười khúc khích, “Ta đã cười như vậy sau một tháng tán tỉnh mẹ con.”

“Hai tháng tán tỉnh George,” Lord Merseyside nói.

“Một tháng tán tỉnh Rosemary,” Lord Yorkshire lên tiếng.

“Một giờ tán tỉnh Charlotte,” Rourke cười ngây ngô.

“Hai tuần tán tỉnh Sophie,” Lord Frances nói.

“Một ngày tán tỉnh Gabriella,” Lord Amelia thở dài nói.

Heath đang định chối thì Quincy lên tiếng. “Tôi đã nhìn Lady Isadora như vậy ngay từ giây phút đầu tiên thấy cô ấy,” Anh lặng lẽ nói. Heath quay sang nhìn cậu ta và nắm vai cậu ta tỏ vẻ an ủi. Quincy và Lady Galeon quen nhau vài tuần trước khi anh tham gia chiến tranh.

Họ đã yêu nhau chóng vánh và kết hôn bốn ngày trước khi anh lên đường.

Anh nhận được tin cô mang thai khi họ đang ở trên chiến trường.

Khi họ đang chuẩn bị về nhà nghỉ phép thì Quincy nhận được tin từ bố mẹ Isadora rằng cô đã chết vì sinh con và đứa con cũng mất. Quincy không thể nguôi ngoai hàng tuần liền, Heath đã từng thật sự lo lắng cậu ta sẽ làm gì đó ngốc nghếch như là xông ra giữa chiến trường để bị giết vậy. Quincy đã hồi phục lại, nhiều nhất có thể sau khi mất vợ con tuy nhiên, anh thú nhận thì thoảng vẫn nhớ đến cô, thậm chí là hai năm trước cũng vẫn nhớ. Heath mừng là bạn mình không còn đau khổ và thu mình để tang cho vợ con, dù vẫn có những khoảnh khắc anh thấy Quincy im lặng trong nỗi đau đớn thâm lặng, khi anh biết người đàn ông ấy đang nghĩ tới Isadora và con của hai người họ.

“Công tước?” Giọng Lucien vang lên, Heath quay sang nhìn vị hôn thê.

“Sao vậy em?” Heath hỏi.

“Anh có nghĩ đây là thời điểm thích hợp để nói với bố mẹ không?” Lucien do dự hỏi. Heath nhìn Yorkshire và Douglas rồi nhìn Lady Yorkshire và Jane. Anh nhận thấy Jane là người duy nhất trong số các bậc phụ huynh bối rối, trong khi ba người còn lại trông có vẻ thất vọng pha lẫn chút tức giận.

“Nào, vào thư phòng nói chuyện,” Yorkshire nói. Bà quay người dẫn mọi người ra khỏi phòng.

“Chúc may mắn,” Blaine nói.

“Cám ơn,” Heath nói. “Tớ tin là mình cần điều đó đấy.”

Hết chapter 10

Raph: Kì, nhân vật Orley vừa xuất hiện ở trên là nhân vật chính trong bộ 2 của tập truyện “Scandalous Whispers of the Remmington Realm” này đây: v Thông tin truyện ở đây nè:

14. Chương 11

Người dịch: Yoyo

Hiệu đính: Raph

Lucien quay sang phía Heath và thấy một phụ nữ tóc nâu đỏ bước về phía anh. Cô ta nghiêng người hôn lên má anh khiến mọi người đều giật mình, kể cả Lucien.

Lucien nắm chặt gấu áo khi đi theo bố mẹ vào thư phòng. Cậu khoác tay Heath, theo sau là ngài Công tước và Công tước phu nhân xứ Cumbria. Cậu quá lo lắng, sợ hãi rằng mình sẽ phát ốm ngay giữa hành lang.

“Mọi thứ sẽ ổn cả thôi họ đều nghi ngờ cả rồi mà. Ừ thì, mọi người trừ mẹ anh,” Heath thì thầm, cố gắng an ủi cậu. Lucien gật đầu. Cậu biết maldy sẽ không đánh cậu như các bậc cha mẹ khác thường làm với con cái, nhưng trong lòng cậu vẫn lo lắng, thế nên khi họ bước vào phòng đọc, cậu lập tức bước về phía cái góc ưa thích và chúi mũi vào gáy sách hít sâu. Mùi da và mùi giấy làm cậu dịu đi, rồi cậu thở ra.

“Chúa ơi, cậu ấy đang làm gì vậy?” Công tước phu nhân hỏi, có vẻ sợ hãi.

Rosemary bật cười, còn Lucien thì nhăn mặt. Cậu biết cười vậy nghĩa là gì. Những người không biết mẹ cậu, họ sẽ nghĩ đó là tiếng cười ngạc nhiên, nhưng cậu biết đó là tiếng găm của con sư tử bên trong. Bà giận dữ vì thấy người khác làm hại con bà, thế nên bà sắp giương nanh vuốt ra.

“Khi Lucien còn nhỏ, thằng bé thường đến phòng đọc và cố kéo sách trên giá xuống để trốn trong đó. Lúc nào người giám hộ đi tìm cũng luôn thấy thằng bé đang đọc sách, hay úp sách lên mặt ngủ trong này,” Annabelle cười nói, “Mỗi khi thằng bé căng thẳng hay lo lắng, nó sẽ ngửi mùi sách, và điều đó giúp thằng bé bình tĩnh lại. Chúng tôi đã mời bác sĩ đến kiểm tra, và họ đều nói điều đó hoàn toàn bình thường với người có tính tình và xu hướng hay lo lắng như Lucien.”

Lucien hơi giật mình khi cảm thấy có người đặt tay lên vai. Cậu quay sang và thấy đôi mắt Heath.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi.

Lucien gật đầu. “Vâng,” Cậu nói lớn. Cậu hắng giọng và thử lại. “Vâng, em rất ổn,” Cậu an ủi vị hôn phu và bước xa khỏi mấy cuốn sách để đi theo Heath đến chỗ chiếc ghế yêu thích. Cậu ngồi xuống và mỉm cười khi Heath ngồi xuống cạnh cậu.

“Bọn con muốn thông báo với bố mẹ,” Heath nói. Anh nhìn Lucien, cậu chỉ biết gật đầu. Cậu không thốt lên nổi vì sợ, mà cậu cũng không thể nói gì dù có muốn. Cậu để Heath xử lý chuyện này. “Ngày bố con gửi thư báo cho con rằng ông đã chọn Lucien làm vợ chưa cưới của con, con đã đến Remmington uống rượu để xem có khi nào tìm được ai đó để vui thú lần cuối không. Đó là ngày Lucien gặp được con. Em ấy đến Remmington với bạn, nhưng họ đã bỏ đi để em ấy ở đó với một người bạn cũ của gia đình, Arlington.”

Lucien nhìn vào mắt mẹ mình và thấy chúng ướt ươn. Xấu hổ, cậu quay đi và nhìn vào lò sưởi trống.

“Con nghe Arlington gọi cậu ấy là Timmy, và vì vậy con nghĩ đó là tên cậu ấy. Con tự giới thiệu bản thân là Robert vì con không muốn để vị hôn thê biết con đã ở cùng người khác vào ngày con biết bọn con sẽ kết hôn. Tối đó bọn con đã xảy ra quan hệ,” Heath nói. Công tước phu nhân giật mình, và Lucien nhìn bà.

“Heathcliff, sao con có thể làm vậy? Lucien là một cậu bé trong trắng, hoặc từng là vậy. Sao con có thể làm hại thằng bé như vậy?” Bà hỏi.

“Con xin lỗi mẹ. Đặc biệt là còn nữa,” Heath thở dài nói, “Con biết dùng bao cao su là bất hợp pháp, nhưng con đã dùng với Lucien, lúc đó con gọi là Timmy, nhưng nó bị rách. Bọn con rất lo lắng, nhưng lại rất hợp nhau, với vai trò là Robert và Timmy đến nỗi Heathcliff sẵn sàng bỏ Lucien, và Lucien sẵn sàng bỏ Heathcliff để đến với nhau. Đặc biệt là nếu có một đứa trẻ ở giữa.”

Lucien hạ mắt khi cố gắng hiểu chuyện Heath đang tuyên bố, nhưng cậu thầm lắc đầu. Cậu không cần hiểu cậu đã ở đó. Cậu biết toàn bộ câu chuyện.

“Khi bọn con phát hiện bọn con thực sự được hứa hôn, bọn con đều mừng và biết rằng, với khả năng có con, bọn con cần phải đẩy ngày cưới lên sớm hơn nhiều. Ừm, hôm nay bác sĩ đã khám cho Lucien và—” Heath dừng lại và thở dài.

“Con đang mang thai,” Lucien nhỏ giọng nói, nhưng nghe tiếng giật mình và kêu lên, cậu biết mọi người đều nghe thấy.

“Vây, là thật sao?” Annabelle hỏi.

“Vâng, Malyd,” Lucien trả lời.

“Ôi chúa ơi, con có nghĩ đến những lời đồn đãi không? Đám phao tin sẽ thích chuyện này lắm,” Công tước phu nhân nói.

“Vây là bọn trẻ sẽ kết hôn trong ba tháng tới như dự định—Hi vọng là đến lúc đó Lucien không biểu hiện gì—sau đó sẽ quy ẩn khỏi thành phố trong chín tháng, đến khi chúng ta nhận được thông tin, sẽ nói với người khác rằng Lucien đã hạ sinh người thừa kế cho Heath,” Công tước nói.

“Chỉ khi thằng bé không thể hiện gì ra thôi,” Rosemary nói.

“Có khi chúng ta nên đẩy đám cưới lên sớm hơn nữa, và rồi không cần lo lắng nữa,” Công tước phu nhân nói.

“Nếu đẩy đám cưới lên sớm hơn nữa, mọi người sẽ bắt đầu bàn tán. Như bây giờ, coi như mọi người đã lên kế hoạch đám cưới và muốn đám cưới đẩy lên sớm hơn thì cả con và Lucien đều không thể giải thích gì về điều này. Dù cho có sớm hơn đến đâu, thì mọi người cũng sẽ biết Lucien đang mang thai,” Heath chỉ ra.

“Thằng bé nói đúng đấy, Jane,” Cumbria nói.

“Chúng ta không hiểu vấn đề rồi,” Annabelle nói, lần đầu lên tiếng. Lucien ngược nhìn vào mắt malyd của mình và ngạc nhiên vì sự ấm áp, động viên, và quan tâm lấp lánh trong đó.

“Con thì sao Luce? Con có thấy ổn không? Có không thoải mái quá không? Mẹ con cực kỳ ốm nghén và mệt mỗi khi mang thai mấy đứa bọn con đấy.”

Lucien nuốt nước bọt, lắc đầu rồi gật đầu. “Con rất buồn nôn—gần như cả ngày, và lúc nào con cũng mệt mỏi. Con vẫn chưa có triệu chứng nào mẹ nói mẹ từng có, nhưng ngoài ra, con cảm thấy không còn là chính mình,” Cậu nói.

Annabelle gật đầu.

“Chà, mẹ xin lỗi vịt con à, đứa bé càng lớn sẽ càng tệ hơn,” Rosemary nói.

Lady Cumbria bắt đầu sụt sịt, và Lucien nhìn bà.

“Phu nhân, bác không sao chứ?” Lucien hỏi.

Bà gật đầu và lau nước mắt. “Ừ, bác-bác chỉ không tin nổi là mình sắp làm bà,” bà nói và mỉm cười.

Lucien cười khúc khích. “Chà, vậy thì cháu và bác rất hợp nhau đấy, vì cháu cũng không tin nổi là mình sắp làm fotmy,” Cậu nói.

Mọi người bật cười nhưng lại nhanh chóng trầm xuống. “Con và Lucien thật sự cần phải lộ mặt quanh thị trấn cùng nhau,” Heath nói.

“Bác đồng ý,” Rosemary nói trước khi Annabelle lên tiếng phản đối. “Thông báo đã được công bố trên trang đầu. Sẽ thật kỳ lạ nếu các con không đi dạo quanh Hyde Park, dự vài buổi vũ hội, và đi nghe nhạc cùng

người giám hộ, đi xem phim, và nhạc kịch vài lần trước khi kết hôn. Nếu không, trông sẽ như là công tước không vừa ý Lucien.”

“Không thể đúng hơn ạ,” Heath lẹ miệng nói.

Lucien quay sang mỉm cười với anh và cảm thấy dạ dày nhộn nhạo. Cậu nhắm mắt và đặt tay lên miệng, tay còn lại đặt lên bụng cố nén cơn buồn nôn.

“Lucien?” Heath hỏi. Lucien lắc đầu và giơ một ngón tay lên. Cậu cố làm theo lời Charlotte và hít sâu bằng mũi và thở ra bằng miệng. Cậu lờ đi câu hỏi quan tâm của mọi người xung quanh và chỉ tập trung vào hít thở để cơn buồn nôn qua đi. Sau một lúc tưởng chừng như cả tiếng đồng hồ, bụng cậu bình ổn, và cậu mở mắt thở dài. Mọi người trong phòng nhìn cậu, lo lắng hiện rõ trên mặt, cậu mỉm cười trấn an họ.

“Con không sao,” Cậu nói.

“Tất nhiên là có rồi, vệt con,” Rosemary nói. “Giờ thì”—Bà vỗ tay—“quay lại tiếp tục bàn chuyện đám cưới thôi. Đây sẽ là đám cưới hoành tráng nhất trong lịch sử Angland,” Bà cười rạng rỡ nói.

Lucien đứng dậy khoác tay Heath và thở dài. Họ đã thông qua việc nói chuyện với bố mẹ mà vẫn sống sót. Tuyệt nhất là maldy của cậu không thách đấu với Heath. Mà cậu biết Heath từng phục vụ trong quân đội, maldy của cậu cũng vậy, nếu nói Heath tạo ra một bầu không khí nguy hiểm thì bà gần như là đã chạm đến sự cực độ thịnh nộ.”

“Lucien,” Rosemary nói.

“Có lẽ con nên lên nhà nghỉ ngơi một chút chờ đến lúc đi xem phim với Heath và các bạn, Charlotte, và Rourke,” Bà đề nghị.

Lucien định phản đối, nhưng khi vừa há miệng, cậu biết lý do không mệ không hề có tác dụng. Nên cậu thở dài và gật đầu.

“Con nghĩ đó là một ý kiến hay ạ,” Cậu nói.

“Con cũng nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời,” Heath bơm thêm.

Lucien lườm chồng tương lai và cảm thấy một khao khát mãnh liệt đập lên vai anh. Cậu kiềm chế để không làm vậy một lady sẽ không bao giờ giơ tay đánh người trong giận dữ. Vậy nên cậu chỉ có thể lườm. Heath nhỏ giọng cười khúc khích và đặt tay còn lại lên lưng Lucien ẩn sau cùi chỏ. “Anh chỉ muốn đảm bảo sẽ chăm sóc được cho em thôi.”

Lucien thở dài. Ừ thì cậu chẳng thể giận người đàn ông này khi anh ấy quan tâm cậu như vậy. Cậu gật đầu và mỉm cười với Heath.

“Cảm ơn đã quan tâm đến tôi, thưa ngài.”

Heath nghiêng đầu, đôi mắt bạc của anh lấp lánh niềm vui. Khi họ đến chân cầu thang, Annabelle yêu cầu một người hầu, Halsey, hộ tống anh lên lầu. Lucien quay lại và chào mọi người, cười với Heath, rồi mới quay người lên lầu. Cậu cảm thấy hơi mệt, nhưng không nghĩ là đủ mệt để ngủ.

Tuy nhiên, sau khi Patty giúp cậu thay đồ và mặc đồ ngủ, Lucien nằm xuống trùm chăn, nhắm mắt, và nhanh chóng thiếp đi.

Tối muộn, Lucien ngồi trước gương ở bàn trang điểm trong khi Patty chỉnh trang đầu tóc cho cậu. Cô búi mái tóc dài lên đỉnh đầu, để tóc mái rủ xuống theo khuôn mặt cậu, và dùng một chiếc kẹp tóc nhỏ trong suốt cố định. Mặt cậu được đánh phấn nhẹ, Lucien nhìn không hắt hơi. Patty đánh ít phấn còn cho đôi mắt của cậu, thứ mà maldy của cậu nhập khẩu từ vùng Ả-rập để chắc chắn rằng Lucien và mẹ mình trông tuyệt vời và thời thượng nhất, trước khi dặm phấn hồng lên má cậu.

Phấn côn (kohn): một thứ phấn đen đánh mi mắt của người Ả-rập.

Khi đã chỉnh trang xong tóc và gương mặt, Lucien đứng dậy và bước đến mắc áo nơi Patty treo đồ cho tối nay. Cậu để cô khoác áo cho mình, siết vòng eo còn khá bằng phẳng bằng corset, và hơi cần nhẫn khi cô siết chặt vòng dây hơn để đảm bảo độ chặt.

Cậu lấy tất từ tay cô và đi vào, mừng là khi cậu tỉnh giấc việc đầu tiên Patty làm là dùng dao cạo cạo lông chân cậu để loại bỏ những sợi lông nhỏ mọc lên từ lần cạo trước. Cậu xỏ chân vào quần rồi xỏ tay vào chiếc áo màu hồng nhạt làm từ lụa. Cậu lặng lẽ đứng dậy trong khi Patty cài nút áo, nghĩ về Heath và buổi tối nay. Lucien thấy bạn bè Heath cực kỳ thú vị, ít nhất là dựa vào lượng thời gian ít ỏi được tiếp xúc, và tự hỏi lòng rằng liệu họ có sẵn lòng san sẻ chuyện về thời còn đi học và trong quân đội không.

Cậu ngược lên, dõi mắt nhìn từ rào chắn quanh phòng, đến hai chiếc ghế trước lò sưởi lạnh lẽo, trống rỗng.

Lucien quay đầu lại khi Patty lấy cái cà vạt và thắt cho cậu một cách chuyên nghiệp, vuốt lại cho phẳng khi đã thắt xong. Cô quay lại mặc áo lấy xuống chiếc áo khoác màu xám tối. Cô khoác lên vai cho cậu và vuốt dọc theo sợi vải, để những sợi thừa ra rơi xuống sàn. Lucien giơ cổ tay lên để cô cài những viên kim cương vào những lỗ hổng, mỉm cười khi nhớ đến em trai của maldy mình, chú Edward, đã tặng chúng cho cậu năm trước. Cũng không phải vì lý do đặc biệt gì chú Edward chỉ tặng cho Lucien vì thích cậu thôi.

Lucien ngồi vào chiếc ghế bành màu xanh lá để Patty giúp cậu đi giày. Cậu phát hiện ra quỳ gối và gập người khiến cậu buồn nôn, vì vậy cậu cố tránh. Đôi giày của cậu gây ra tiếng động nhỏ khi cậu đưa vào một cái túi nhỏ chứa ít muối gừng với lá bạc hà phòng trường hợp choáng váng hay buồn nôn. Cuối cùng là áo khoác trùm đầu màu hồng nhạt lông ngắn, chằm sàn. Patty buộc dây quanh cổ cậu, khi đã xong, cậu dang tay ra.

Muối gừng: để chữa ngất, gồm amoni cacbonat và chất thơm.

“Trông tôi thế nào, Patty?” Cậu hỏi.

Patty nghiêng đầu. “Trông cậu vẫn tuyệt như mọi khi, thưa cậu chủ,” Cô trả lời một cách ngơ ngẩn, ánh mắt lia khắp người cậu.

“Cô nhìn cứ như thể có gì đó không đúng vậy,” Cậu đáp.

“Tôi cảm thấy như thể có gì đó...” Cô đáp lời, trước khi bật ngón tay. Cô vội vã ra khỏi phòng. Lucien không di chuyển, mà ngược nhìn dò xét đôi bốt cao gót màu đen khi Patty quay lại với một bông hồng. Cô cài nó vào sau tóc cậu, Lucien liền quay lại ngắm mình trong gương bên bàn trang điểm. Cậu giật mình khi thấy mình trong gương.

Raph: Bản gốc dùng từ “Milady”, tức gọi Lucien là “phu nhân”. Ồi cái thế giới này TT

“Ồi chúa ơi,” Cậu thở ra. Patty khiến cho cậu đẹp chưa từng thấy. Cậu trông rất khỏe khoắn, trẻ trung như cách một người phụ nữ có địa vị cần có—thuần khiết và ngây thơ—không hề giống một người phụ nữ đang mang thai ngoài giá thú ba tháng. Cậu quay sang Patty và ôm chầm lấy cô. “Cảm ơn cô nhiều, Patty.”

Patty cố nhịn, không ôm lại cậu một hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng vòng tay choàng lấy cậu. Cô cười khúc khích. “Không có gì, thưa cậu chủ,” cô nói. “Tôi chỉ làm lộ ra vẻ đẹp tự nhiên của cậu thôi mà.”

Lucien buông cô ra rồi lắc đầu. “Cô còn làm được hơn thế. Tin tôi đi.” Cậu đảm bảo. Nhìn vào gương lần cuối, cậu chọn chiếc quạt ren màu xám đen mẹ cậu cho mượn và bước về phía cửa. Cậu nghe thấy tiếng gõ. Patty mở cửa.

“Chào Patty,” Giọng nói uy quyền của Annabelle vang lên qua cánh cửa khép hờ. “Cô vui lòng báo cho Lady Lucien biết ngài công tước đã đến để hộ tống cậu ấy đi xem phim nhé.” Bà nói.

Patty mở rộng cửa, và Lucien đứng đó lo lắng nhìn maldy của mình. Bà mở to đôi mắt ngập nước nhìn con trai, chớp mắt và hắng giọng. “Trông con đã trưởng thành rồi đấy, con yêu,” Bà bảo, khiến Lucien đỏ mặt.

“Cảm ơn, Maldy,” Cậu dịu dàng nói.

“Nào. Để ta dẫn con xuống nhà,” Bà nói, Lucien gật đầu và bước lên khoác tay maldy. Bà lặng lẽ dẫn cậu xuống hành lang, liên tục nhìn cậu và im lặng sục sùi. Khi họ lên đến đỉnh cầu thang, Lucien quay sang.

“Maldy? Maldy ôm ả?” Cậu hỏi.

“Không,” Bà dịu dàng nói, lắc đầu. “Chỉ là ta quên mất con đã trưởng thành rồi.”

Không hiểu rõ lắm phải làm gì khi bà khóc, Lucien rướn người hôn lên má bà. Họ xuống nhà, Lucien nhìn thấy Heath đang đợi ở dưới. Anh thật lộng lẫy trong bộ vest đen với sơ mi trắng tinh, áo gile màu hồng nhạt—Anh đã hỏi Patty màu Lucien sẽ mặc—và thắt cravat màu trắng.

Anh mặc áo khoác đen có gấu dưới màu đỏ. Áo khoác anh có đuôi, mái tóc đen được vuốt thành hàng sau cổ.

Raph: Chắc là chỉ áo đuôi tôm của quý tộc châu Âu thời xưa.

Đôi mắt xám của anh lấp lánh trong ánh sáng dịu nhẹ của chiếc đèn chùm, một bên tay anh cầm một chiếc mũ đen và đôi găng tay trắng, tay còn lại cầm một chiếc gậy có đầu rồng bằng bạc. Quần anh được là thẳng thớm, và đôi chân đi đôi bốt đen sáng bóng. Anh há hốc miệng khi nhìn thấy Lucien, những người khác cũng vậy. Lucien bắt đầu cảm thấy có chút không thoải mái.

“Đơn giản là họ choáng ngợp vì vẻ đẹp của con đấy,” Annabelle nói, vỗ lên cánh tay đang khoác vai bà. Cậu gạt đầu và mỉm cười với mọi người.

Bạn Heath cũng mặc tương tự, đều trong bộ vest đen với áo sơ mi trắng tinh, dù mỗi người lại phối với áo gile khác màu.

Rourke cũng mặc vest đen, dù vẫn nhìn ra phong cách của người Scotland điển hình. Áo gile của anh màu đỏ, xanh lá và vàng caro của vùng đất mẹ, thế nhưng Lucien ngạc nhiên khi anh không mặc váy mà lại mặc quần đen.

Theo trang phục truyền thống của người Scotland thì nam mặc váy.

Charlotte mặc một chiếc đầm dạ hội màu đỏ khoét sâu gần như ôm trọn đường cong của cô, mái tóc đen búi lên thanh lịch, vài bông hoa và ngọc trai nhỏ được cài quanh những lọn tóc.

Khuôn mặt hoàn mỹ của cô còn đẹp hơn nữa với lớp trang điểm nhẹ, cô đeo một đôi găng tay dài màu trắng. Lucien nhìn xuống tay mình và ngần ngại khi nhận ra mình không đeo găng tay. Mọi người giật mình khi cậu giơ tay lên. Cậu và maldy dừng lại khi còn ba bước là xuống đến nơi, bà quay sang cậu.

“Con ổn chứ con trai?” Bà hỏi.

Lucien cố nén những giọt nước mắt chẳng rõ vì sao và lắc đầu. “Con không đeo găng tay,” Cậu nói. Annabelle mỉm cười trấn an và nựng má cậu.

“Mẹ con đã chuẩn bị cho con rồi, con yêu,” Bà dịu dàng nói. Lucien thở phào nhẹ nhõm và gạt đầu, “Váy là ổn cả rồi chứ?”

“Vâng, Maldy,” Lucien đáp lời.

“Tốt lắm,” Bà nói, và họ tiếp tục bước xuống. Còn hai bước, Heath đưa tay ra, Lucien ngại ngần cười nắm lấy.

“Quý cô của anh, em là biểu tượng của sắc đẹp, của hoàn hảo trong hoàn hảo, của thanh nhã, và trắng lệt. Anh rất vui vì mình là người đàn ông may mắn có được vinh dự hộ tống em tối nay và làm người bạn đi kèm của em,” Heath nói, cúi đầu hôn lên bàn tay của Lucien rồi nhận lấy găng tay từ Rosemary và đưa chúng cho Lucien.

Lucien lại đỏ mặt và cười phá lên. “Anh lại thế rồi, vẫn lãng mạn như vậy,” Cậu dịu dàng nói.

“Lời nói của anh có thể là hoa mỹ, nhưng điều đó không hề làm chúng bớt đúng tí nào. Em chính là ánh mặt trời rạng rỡ chiếu sáng màn đêm,” Heath nói.

Lucien mỉm cười lắc đầu xỏ tay vào găng rồi khoác tay Heath.

“Đi nhé?” Heath đề nghị, đội mũ lên đầu và đi ra cửa.

“Vâng,” Lucien nói, háo hức ngập tràn khi nghĩ tới việc đi chơi với Heath lần đầu tiên.

Mọi người sẽ thấy họ đi cùng nhau, sẽ trầm trồ bàn tán về việc họ đẹp đôi thế nào, dù những người khác sẽ ghen tị, nhưng mọi người sẽ nhìn thấy họ.

“Đi vui vẻ nhé,” Rosemary nói khi đứng ở lối vào, khoác tay Annabelle.

“Xem kịch xong nhớ đưa Lucien về nhà ngay nhé,” Annabelle ra lệnh.

Heath dừng bước và quay sang Annabelle, bỏ mũ ra và cúi đầu chào một cách hoàn hảo. “Vâng thưa bác. Cháu bảo đảm,” Anh nói rồi lại quay ra cửa và đội lại mũ lên đầu. Patty, người mà Lucien không hề chú ý đến, đưa cho Lucien một cái mũ lụa màu hồng phớt để cậu đội lên, cậu xoay người lại để Patty cố định chiếc mũ bằng một cái trâm bằng kim cương.

Lucien khoác tay Heath ra khỏi cửa, cảm thấy như thể đang ở trong giấc mộng, cậu cười rạng rỡ khi họ xuống cầu thang và đến chiếc xe lớn của nhà Công tước xứ Pompinshire. Heath mở cửa cho Lucien, và cậu leo vào với sự giúp đỡ của Heath. Cậu ngồi ở một bên xe và mỉm cười khi Heath ngồi xuống cạnh cậu. Công tước xứ Whitcomb và Lord Gaeon ngồi cùng phía với họ, trong khi Lord Yarborough ngồi ở phía bên kia với Rourke và Charlotte.

Người hầu của Heath trèo lên phía sau xe, lái xe điều khiển xe chạy, và họ khởi hành.

Không ai nói gì cho đến khi ra đến cổng biệt thự, và rồi thở hắt ra nhẹ nhõm. Lucien bật cười.

“Ai cũng phải nín thở bóp cò vì sợ maldy của tôi sẽ gọi lại và không chịu cho đi, hay là vì sợ tôi đấy?” Cậu hỏi.

“Anh cũng thắc mắc,” Heath trả lời.

“Tôi cũng vậy,” Những người khác cũng nói như thế, và họ đều bật cười. Họ đi qua Mayfair về phía quảng trường Grosvenor và đi tới đường Drury, chỗ rạp chiếu. Bên ngoài rạp chiếu, một hàng xe đứng đợi, mỗi cái đều xếp hàng để thả khách trước khi đi tiếp. Lucien hít thở sâu cố ổn định dạ dày. Cậu đã đến rạp chiếu phim với gia đình và bạn bè nhiều lần, nhưng đây là lần đầu cậu đi với vai trò là vị hôn thê của Công tước xứ Pompinshire. Cậu nhìn Heath khi anh nắm lấy và khẽ siết tay cậu.

“Em lo lắng hả?” Heath hỏi.

Lucien gật đầu. “Em sợ ạ,” Cậu thừa nhận.

“Tại sao?” Heath hỏi, nhíu mày.

“Đây là buổi hò hẹn chính thức của chúng ta với tư cách được hứa hôn. Có thể coi như một dấu mốc,” Lucien nói, bối rối vì Heath không lo lắng như cậu.

Heath lắc đầu. “Không đâu. Đây là khi chúng ta bước tới trước mặt giới thượng lưu và thể hiện ra rằng chúng ta đang hạnh phúc với cuộc hôn nhân này, và cũng là để bớt đi những đồn đãi của họ về mục đích của gia tộc hai ta. Ngày mà chúng ta kết hôn mới là một dấu mốc,” Anh nói.

Lucien nhìn vào mắt Heath và thở dài. “Anh lại lãng mạn rồi,” Cậu mỉm cười nói.

Heath bật cười và gật đầu. “Anh là vậy mà.”

“Người ta đang nhìn đấy,” Orley nhỏ giọng nói bên cạnh Heath.

“Tớ biết mà,” Heath trả lời, và Lucien lại căng thẳng. Heath tò mò nhìn cậu, “Chắc em hay là tâm điểm của mọi ánh nhìn nhỉ?” Anh hỏi Lucien.

“Chỉ một lần trong dạ tiệc trưởng thành của em thôi,” Lucien trả lời.

Dạ tiệc trưởng thành (Debutante Ball): có xuất xứ từ thế kỷ 18, được đề xướng bởi hoàng gia Anh (Vua George đệ tam), là một nét đặc trưng văn hóa của quý tộc châu Âu dành cho các quý cô.

Trong buổi dạ vũ xa hoa đó, những khách mời sẽ mặc trang phục dạ hội haute-couture, phục sức tinh tế, sang trọng và được hộ tống bởi những hiệp sỹ (cavaliers) của sự kiện. Họ sẽ mở màn bằng điệu waltz với cha của mình, rồi sau đó giới thiệu mình thông qua những thông điệp, ước mơ cùng chương trình hành động của họ.

Khách mời của Paris Le Bal được lựa chọn rất kỹ lưỡng, không theo tiêu chuẩn phân bố địa lý mà chỉ dựa trên yếu tố nền tảng gia đình cũng như cá nhân của người được mời. [Nguồn: Tổng hợp]

“Sao lại thế được?” Heath hỏi, nhìn Charlotte, đang trêu mếu nhìn Lucien.

“Luce của chúng tôi không thật sự thích ra ngoài. Nó hiếm khi xuất hiện ở các buổi vũ hội, thay vì vậy thì lại ở nhà đọc sách hay vẽ hoặc viết lách, trừ phi maldy bắt nó tham dự. Ngay cả lúc đó nó cũng tìm một cái ghế gần tường và ngồi nhìn mọi người. Nhiều người nghĩ nó mờ nhạt, nhưng sự thực là nó rất thông minh nên thấy vũ hội thật là tẻ nhạt,” Charlotte, lên tiếng hộ cậu.

“Những con lừa ngốc nghếch,” Heath trêu chọc, khiến Lucien kinh ngạc. “Trừ anh, em yêu,” Anh nói, nhìn Lucien. “Nhưng bất cứ ai ở bên em ba giây đều sẽ biết rằng em không hề mờ nhạt.”

Lucien đỏ mặt. “Cám ơn anh,” Cậu đáp lại.

Xe ngựa dừng lại, và người hầu trèo xuống đi tới mở cửa cho họ. Lord Yarborough ra ngoài trước, theo sau là Rourke, quay lại đưa tay đỡ Charlotte và sau đó là Lucien bước xuống vỉa hè trước rạp chiếu Hoàng gia. Lucien bước sang một bên để Heath, Công tước xứ Whitcomb, và Lord Galeon có thể bước xuống cậu bước vào một tòa nhà có kiến trúc tuyệt đẹp. Được xây dựng vào năm 1663, xây lại vào năm 1791 và xây lại lần nữa vào năm 1809 sau một trận hỏa hoạn, và mới mở lại hai năm trước. Lịch sử tòa nhà lướt qua tâm trí Lucien khi cậu nhìn thấy kích thước và vẻ đẹp của cấu trúc sau khi xây lại.

“Em yêu? Em ổn chứ?” Heath lên tiếng hỏi.

“Vâng,” Lucien hít sâu, ngược nhìn Heath và cười. “Em chỉ đang nghĩ đến lịch sử tòa nhà này. Nó bị thiêu rụi và phá hủy nhiều lần, mà vẫn tiếp tục hồi sinh từ tro tàn giống như một chú phượng hoàng đầy kiêu hãnh. Vài vở kịch nổi tiếng đã thành công khi công diễn ở đây. Thật là tráng lệ.”

“Em thấy được sao?” Charlotte cười khi tách ra khoác tay Rourke để anh dẫn cô đến cửa rạp chiếu. Lucien lắc đầu trước ý kiến của chị gái và cũng khoác tay Heath. Họ bước lên cửa trước tòa nhà và đi vào trong. Họ đi ngang qua những người bảo trợ thuộc tầng lớp hạ lưu và trung lưu đang đi vào hội trường, rồi lên cầu thang đến chỗ đã đặt dành cho tầng lớp quý tộc. Khi họ đi xuống hành lang đến chỗ ngồi của Heath, họ nghe một giọng nữ gọi tên Heath—không chỉ là họ của anh như mọi người vẫn gọi, mà là Heathcliff.

Lucien quay sang phía Heath và thấy một phụ nữ tóc nâu đỏ bước về phía anh. Cô ta nghiêng người hôn lên má anh khiến mọi người đều giật mình, kể cả Lucien.

“Ôi, Heathcliff, anh yêu. Em đã rất mong đợi anh đến chỗ em, nhưng sáu tháng rồi, mà vẫn không nhận được tin gì. Đừng nói với em là anh đã phát chán với em nhanh vậy nhé,” Cô ta liến thoắng, ôm tay Heathcliff. Lucien nhìn tới nhìn lui người phụ nữ vô danh buông mình vào lòng Heath mà không hề biết xấu hổ, tựa như... như... một cô gái *** nào đó và Heath, nhìn như thể phát ốm. Lucien bước tới gỡ tay mình ra khỏi tay Heath nhưng dừng lại khi Heath giữ cậu sát vào thân thể mình hơn, cầm chặt tay cậu.

“Lady Addlebury, để tôi giới thiệu cho cô Lady Lucien Hawthorn, con trai Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Yorkshire, vị hôn thê của tôi.” Heath nói, giới thiệu Lucien cho người đàn bà kia. Cô ta nhìn Lucien từ trên xuống dưới rồi khẽ cười, có chút tò mò.

“Rất hân hạnh được quen biết quý ngài. Tôi là Tử tước phu nhân Addlebury,” Cô ta nói với vẻ lịch thiệp giả tạo.

Lucien chưa từng trực tiếp cắt đuôi ai đó trước đây, nhưng một thứ cảm giác cậu chưa từng trải nghiệm, thứ gì đó thiêu đốt ruột gan và làm cậu nóng lên, khiến cậu nhìn Lady Addlebury từ trên xuống dưới rồi quay sang nhìn Heath. “Em sẽ đi với chị em, anh rể và bạn anh để tìm chỗ trước. Anh có thể quay lại khi giải quyết xong trò chơi của mình,” Cậu nói với vẻ hóm hỉnh rồi quay đi, bấu chặt chiếc áo choàng, lần đầu tiên ước gì có được quyền lực của chị gái để thực thi công lý, rồi khoác tay Lord Yarborough, để anh ta dẫn cậu vào chỗ ngồi.

Họ đều im lặng bước đi, nhưng khi bước vào chỗ, Charlotte cười khúc khích. “Làm tốt lắm em trai,” Cô nói, vỗ tay. “Nhiều người từng cắt đuôi Lady Addlebury, nhưng chưa ai làm đẹp như em.”

“Em làm anh ngạc nhiên đấy, Lucien,” Rourke nói, nhìn vợ mình. “Anh chưa từng nghĩ em xử lý tình huống giỏi như vậy.”

“Em biết mà,” Lucien than thở, đặt tay lên bụng. “Em cảm thấy phát ốm vì mấy vụ này. Em chưa từng làm chuyện như vậy lần nào, nhưng cô ta tới vì Heath—Ý em là Ngài Công tước—mà em không biết...,” cậu nhún vai nói. “Em chỉ theo phản xạ thôi.” Cậu lắc đầu và bước lên sàn trống giữa các chỗ ngồi. “Có lẽ em nên đi xin lỗi cô ta.”

“Tại sao chứ?” Charlotte chế giễu. “Lady Addlebury là một góa phụ với cả đồng trai gọi rồi thỏa thích sống theo lối sống mà cô ả muốn. Điều cô ta làm là quá phận. Cô ta không chỉ bỏ mặc người đi cùng, mà còn phớt lờ em để làm một cử chỉ thân mật về thể xác với công tước giữa nơi công cộng. Cô ta đáng bị đối xử như vậy.”

“Charlotte!” Rourke trầm giọng và kinh ngạc. “Anh chưa từng nghe em nói như vậy về ai,” anh nói, giọng có vẻ bất ngờ. Lucien cũng ngạc nhiên. Trong số các chị gái, miệng lưỡi Charlotte sắc bén hơn cả, và trong trường hợp nào đó, một người phụ nữ trẻ sẽ phát khóc mà chạy đi. Cô chẳng bao giờ ác tâm, và chỉ lên tiếng khi cảm thấy ai đó không tôn trọng hay xúc phạm gia đình cô, nhưng chắc chắn không phải lần đầu tiên.

“Con quạ đó, con-con *** đó đã xúc phạm em trai em trước. Cô ta không những ngó thẳng bé như thể không xứng để phí thời gian mà còn bu bám cả bạn trai thẳng bé. Cô ta rất hư hỏng, Rourke, cô ta cũng biết báo chí đã công bố Công tước và Lucien sắp kết hôn, cô ta biết Công tước đã hứa hôn, mà còn cư xử tệ hại như vậy trước mặt mọi người,” Charlotte nói với vẻ ghê tởm. Cô tháo găng tay ra và chỉ vào Rourke. “Nếu Lucien không cắt đuôi cô ta trước, thì em đã làm, và giờ em đã xử lý cô ta rồi!”

Cô giận dữ quay đi, chiếc váy lượn theo đường cong của cô khi cô sai bước tới chỗ mình và ngồi xuống. Rourke thở dài, sờ lên cánh mũi, rồi nhìn lên trần nhà. Mọi anh mấp máy, nhưng chẳng phát ra lời nào. Lucien nhận ra anh đang cầu nguyện, và cậu thấy thương cho anh rể mình, không chút nghi ngờ là sau nhiều năm kết hôn anh mới bắt chợt nhận ra vợ mình lại nóng tính như vậy. Lucien chỉ có thể tự hỏi Charlotte đã che giấu điều đó bao lâu. Có cơ hội phải hỏi chị mới được.

“Xin thứ lỗi?” Công tước xứ Whitcomb lên tiếng, Lucien quay sang.

“Vâng?” Lucien nói, dạ dày vẫn đang cuộn lên.

“Tôi chỉ muốn cho cậu biết rằng không cần phải quá lo lắng về hành động của mình với Lady Addlebury. Tôi biết Công tước xứ Pompinshire, và không nghi ngờ gì về việc cậu ta rất tự hào về cậu, rằng cậu biết cư xử như thế nào. Cậu nói mọi thứ cần nói, và không nói gì dư thừa. Mà theo như tôi biết, Lady Addlebury và Công tước xứ Pompinshire mới quen nhau một tuần thì cậu ấy đã tặng quà chia tay cô ta. Gã ấy chưa từng gặp được người bạn đời nào có ý nghĩa cho đến khi gặp cậu,” Orley nói.

Lucien thở dài và gật đầu. “Cám ơn anh,” Cậu mỉm cười nói. “Trong một lúc tôi đã quên mất giá trị của mình. Tôi rất trân trọng lời nói của anh.” Cậu nhìn ra cửa sổ bên và cau mày. “Nhưng nếu anh ấy tự hào về cách xử sự của tôi như vậy, thì anh ấy đang ở đâu?”

15. Chương 12

“Anh có thể kể cho em về vết sẹo không?” Cậu hỏi, còn Heath thì nhắm mắt.

Khi Lucien cùng với bạn bè Heath và anh chị mình đi khỏi, Heath nổi giận đến mức tay cuộn thành nắm đấm. Một tay vẫn đang bị Madeleine giữ.

“Heathcliff! Anh làm đau em đấy,” Cô ta kêu lên, dù Heath rút tay mình khỏi tay cô ta một cách lịch sự, nhưng lại mạnh mẽ hết sức có thể.

Anh hạ giọng và ghé sát lại, nhìn quanh để đảm bảo không ai nghe được lời anh sắp nói.

“Madeleine, khi tôi rời khỏi nhà cô sáu tháng trước, tôi đã nói chúng ta đã chấm dứt và tôi không bao giờ muốn nghe hay nhìn thấy cô nữa. Không một từ nào trong đó có thể gây ra hiện tượng mất trí nhớ ở cô

đấy chứ. Tôi biết cô cũng đã đọc hay nghe tin tôi được đính hôn với Lady Lucien Hawthorn, người mà cô xúc phạm lúc nãy,” Anh nói.

“Nhưng cậu ta chỉ là cô dâu sắp đặt. Cậu ta không thể có ý nghĩa gì với anh hết,” Madeleine nói.

Heath cười châm biếm. “Cô quá sai lầm khi nói vậy. Cậu ấy cực kỳ có ý nghĩa với tôi. Đây là cuộc hôn nhân của đam mê, cảm xúc, tình yêu, và dự vọng thông thường thực sự. Hiện giờ, cũng như sau này, tôi sẽ không bao giờ ngoại tình hay làm bất cứ chuyện gì đánh mất lòng tin của người con trai đó,” Anh nói, chỉ về hướng Lucien vừa mới đi vào. “Tôi tin rằng tốt nhất là cô nên trở lại với người bạn của mình và cố hưởng thụ tối nay đi.”

Nói rồi, Heath quay đi và bước về chỗ ngồi. Anh có thể thấy, lóe lên trong khóe mắt, là gương mặt của Lucien—thất vọng, tổn thương, ghen tỵ, và giận dữ. Heath sẽ làm bất cứ điều gì có thể để xóa đi chúng trên gương mặt cậu trai trẻ. Anh và Lucien rất hợp nhau, và anh không muốn—không, anh sẽ không bao giờ để cho—bất cứ thứ gì xen vào giữa họ.

Anh đang đi về chỗ thì bị cản lại bởi Hầu tước xứ Rhodes, ông ta muốn thảo luận về buổi đi săn, khiến cho anh bị Hầu tước phu nhân xứ Rhodes hỏi về Lucien và đám cưới của họ. Cuối cùng Heath cũng được quay về chỗ, nhạc kịch nổi lên. Ánh đèn hạ xuống, Heath nhìn xuyên qua bóng tối để tìm Lucien.

“Luce?” Anh nhỏ giọng gọi.

“Đằng này.” Giọng nói nhỏ nhẹ, vỡ vụn của Lucien vang lên phía bên trái, Heath nhanh chóng ngồi vào ghế trống cạnh cậu.

“Xin lỗi,” Họ đồng thanh xin lỗi.

Heath nhú mày. “Sao em lại xin lỗi?” Anh hỏi.

Lucien thở dài và chấm nước mắt bằng khăn tay, mà khăn này không phải của Heath. Heath tự hỏi người bạn nào của anh đã để ý thấy vị hôn thê của anh đang khóc và đưa cậu chiếc khăn. Anh cảm thấy tội tệ, và xấu hổ như thể gánh nặng ngàn cân trong bụng.

“Em xin lỗi vì đã làm anh xấu hổ,” Lucien nói. “Em chưa từng có mối quan hệ nào trước đây, và em vẫn không chắc đâu là cách cư xử đúng mực. Em đã được học, nhưng tất cả chỉ là lý thuyết, không phải thực tiễn. Em thấy cô ta khoác tay anh, dựa sát vào anh thân mật như vậy và....” Lucien do dự và lắc đầu. “Cũng không hề gì. Em chỉ muốn anh biết rằng em hiểu có bao nhiêu lễ cưới ở tầng lớp thượng lưu được cử hành, và dù bố mẹ hay anh chị em em không dạy trước, em cũng hiểu nếu mà anh muốn Lady Addlebury là... tình nhân, thậm chí sau khi chúng ta kết hôn.” Giọng Lucien rất nhỏ, thế nhưng Heath có thể nghe được những thứ mà cậu chưa nói ra hết.

Lucien đang nói với Heath rằng cậu sẽ không phản đối hay thậm chí nhắc tới chuyện ngoại tình của Heath, dù rằng nếu anh chọn làm vậy, cậu sẽ bị xé tan thành từng mảnh và gặm nhấm bên trong. Lucien bị bao quanh bởi những cuộc hôn nhân mắc kẹt trong tình yêu, sự tận tâm, lòng trung thành, sự chung thủy và thành thật. Trong thâm tâm cậu chẳng trông chờ điều gì hơn nữa. Cậu đang thổ lộ thứ mà cậu nghĩ rằng Heath muốn có chính là khao khát đích thực tuân theo tiếng gọi của tự nhiên.

Hay có lẽ nhìn sâu hơn chính là điều Lucien thấy ở giá trị bản thân.

Heath lắc đầu, khi chỗ ngồi tối hơn và vở kịch bắt đầu, anh đặt tay Lucien lên cự vật đã nửa cương cứng của bản thân. Dựa lại gần vị hôn thê đang hoảng sợ của mình, Heath dịu dàng nói, “Em là người khiến anh như vậy, Lucien.” Anh ước hông lên để Lucien có thể cảm nhận cự vật của anh ngày càng cương cứng hơn. “Từ giờ phút này anh không có ý định ngủ với bất cứ ai khác ngoài em cho đến khi anh trút hơi thở cuối cùng,” Anh tận tình thì thầm. “Anh xin lỗi vì em đã gặp phải cảm giác phiền toái như vậy. Lady Addlebury không phải là người anh muốn lãng phí thời gian. Nếu có thể, anh sẽ dành từng giây phút ở bên em. Anh xin lỗi vì bị vài người hỏi han rồi bàn mấy chuyện phù phiếm, còn em có thể xem những thứ em nhìn thấy chỉ là nhìn nhầm mà thôi. Anh vô cùng tự hào về em vì đã đứng lên để bảo vệ, không chỉ bản thân em, mà còn bảo vệ cho mối quan hệ và tình cảm chúng ta dành cho nhau.” Anh khẽ lướt ngón tay bên dưới cằm Lucien xoay mặt cậu về phía mình. “Anh đảm bảo anh đã làm tương tự khi em đi khỏi. Lady Addlebury sẽ không còn là vấn đề với chúng ta nữa. Anh hứa.”

Lucien thở phào và gật đầu, khẽ mỉm cười. Heath mỉm cười lại với cậu.

“Pompinshire, cậu mà không hôn cậu ấy thì tớ hôn hộ đấy,” Tiếng thì thầm của Blaine vang lên phía sau trong bóng tối. Heath bật ra một tiếng cười nhỏ và tiến lại đặt lên môi Lucien một nụ hôn ngọt ngào và nhẹ nhàng. Gặp phải Madeleine không được thoải mái lắm, nhưng hôn Lucien trong bóng tối của rạp chiếu, bàn tay của chàng trai trẻ đang sục lên cự vật của Heath qua lớp vải quần, tất cả đều đáng giá.

ĐỘT NHIÊN, Heath vội vã rời khỏi môi Lucien và bỏ tay đang cứng nựng gò má chàng trai trẻ ra. Anh cố ra vẻ bình thường, nhưng tiếng cười của bạn bè đằng sau và tiếng khùng khục cổ nén của Rourke khiến cho má anh đỏ lựng. Charlotte lắc đầu và suýt rồi bảo Rourke ra ngoài lấy đá bào để chườm môi cho Lucien. Blaine, Quincy, và Orley đi theo, để tìm ít đồ uống và bảo sẽ đem về cho mọi người.

“Đá bào?” Heath bối rối hỏi, nhìn đôi môi sưng mọng và gương mặt vui vẻ của Lucien mà cảm thấy tự hào.

“Nó làm bết sưng đấy,” Charlotte nói, nhìn xuống cự vật của anh rồi nhìn lên và cười ranh mãnh. “Có lẽ nên lấy ít đá cho người anh em của anh luôn nhỉ, Ngài Công tước?”

Heath nhìn xuống và thấy cự vật của mình vẫn đang hiên ngang đội quần lên và lại đỏ mặt, vô thức thả tay xuống đùi (Yoyo: chắc ý là để che). Lucien bật cười, âm thanh khẽ vang lên trong rạp chiếu, nghe như tiếng phát ra từ bụng, và Heath không còn xấu hổ về cự vật của mình nữa anh tự hào về nó, vì hành động cố gắng che đậy của anh lại khiến cho âm thanh đó bật ra từ đôi môi Lucien.

Rourke quay lại và đưa cho Charlotte một cốc đá. Cô lấy chiếc khăn tay vừa nãy Lucien bỏ ở ghế trống bên cạnh và đổ đá vào. Cô ra hiệu cho Lucien tiến lại, Heath dõi theo khi Lucien tựa vào ghế và rùng mình khi Charlotte chườm chiếc khăn bọc đá lạnh vào môi. Heath đắm đuối nhìn theo, vài phút sau, Charlotte bỏ cái khăn đã ướt sũng ra, và đôi môi của Lucien đã trở lại kích thước bình thường, còn đỏ hơn vì lạnh.

“Wow,” Heath kêu lên.

Charlotte bật cười. “Anh sẽ học được nhiều thứ khi vụng trộm với một người đàn ông Tscotland lực lưỡng đấy,” Cô nói. Heath bật cười và quay lại khi cửa mở. Quincy, Orley, và Blaine bước vào, đem theo đồ uống lấy cho mọi người. Heath nhận lấy cốc rượu của mình và nhìn Lucien nhấp từng ngụm và mỉm cười. Anh đưa cốc cho Rourke, lúc này đang nốc toàn bộ một hơi và lau miệng.

“Rượu làm em thấy không khỏe à?” Heath hỏi.

Lucien lắc đầu. “Không. Em không thích vị của nó,” Cậu thừa nhận.

Heath gật đầu. “Không phải ai cũng uống được rượu,” Anh an ủi.

Lucien mỉm cười biết ơn. Ánh đèn bắt đầu mờ đi, màn che kéo lên để chiếu phần thứ hai của vở diễn.

Heath giữ im lặng, dù rằng cầm tay Lucien trong suốt màn tiếp theo, anh biết mình nhất định phải xem lại vở kịch với người con trai hấp dẫn này. Anh phát hiện mình đang dõi theo từng phản ứng của Lucien với vở kịch hơn là thưởng thức vở kịch, và khi vở kịch kết thúc, anh sửng sốt khi nhận ra anh chẳng biết diễn biến gì hết. Anh vỗ tay cùng với mọi người và đứng dậy. Anh đỡ Lucien đứng dậy, giữ cậu khi cậu hơi lảo đảo.

“Em thấy không khỏe à?” Heath hỏi.

Lucien gật đầu. “Chỉ hơi chóng mặt thôi ạ,” Lucien nói.

“Là vì em cần nghỉ ngơi đấy,” Charlotte nhắc nhở cậu, và dù rằng Heath thất vọng vì phải tiễn Lucien về nhà, anh cũng đồng ý rằng Lucien cần phải ngủ đủ giấc. Cầm tay Lucien đặt lên khuỷu tay mình, Heath dẫn cậu ra khỏi rạp chiếu và vào hành lang nơi những thành viên khác của tầng lớp thượng lưu đang đi ra chỗ xe ngựa đỗ.

Rourke đi lấy mũ và áo khoác cho mọi người, rồi quay lại phân cho từng người. Heath giúp Lucien mặc áo choàng và nhìn chàng trai trẻ cuốn tóc thành búi đã chuẩn bị trước, với sự giúp đỡ của chị gái. Khi Lucien đeo găng tay, Heath nhận ra anh chưa mua nhẫn đính hôn cho Lucien. Anh tự hứa với bản thân là sẽ mua ngay sáng mai.

Khi mọi người đã sửa soạn xong, Heath dẫn đường ra khỏi rạp và ra vỉa hè. Anh tìm xe ngựa nhà mình và thấy nó đang tiến tới. Khi chiếc xe dừng lại trước mặt, anh đỡ Lucien vào trước rồi đưa một tay ra cho

Charlotte và giúp cô trèo lên xe. Sau đó anh cũng trèo lên, ngồi kế bên Lucien và cầm tay cậu. Cảm thấy trời lạnh, Heath với tay xuống gầm ghế và kéo ra một cái chăn. Anh đặt nó lên đùi Lucien và đưa tay cậu lên môi, khẽ thổi để làm ấm rồi bỏ ra. Khi mọi người đã an vị, anh bảo lơ xe đưa họ về Điền trang Yorkshire.

Chặng đường về khá yên lặng, mọi người chìm đắm trong suy nghĩ riêng hay nhớ lại vở kịch, nhưng Heath chỉ có thể nghĩ về Lucien—Tay trong tay, môi kề môi, cảm giác lưỡi hai người quấn lấy nhau. Heath liền cương cứng, hơi cựa mình trên ghế. Anh áp chặt chân mình vào chân Lucien và mỉm cười khi Lucien cũng làm vậy.

Cuối cùng họ cũng về đến cổng Điền trang Yorkshire và đi thẳng vào trong. Xe ngựa dừng lại trước cánh cổng để ngỏ, Yorkshire và Lady Yorkshire bước ra. Heath thấy dự định tận hưởng một nụ hôn chúc ngủ ngon tan biến thành mây khói khi Rourke bước ra khỏi xe ngựa để giúp Charlotte và Lucien leo xuống, Heath thầm nghĩ tối nay anh sẽ lại lên vào phòng Lucien.

Anh ra khỏi xe sau ba người họ và tiễn Lucien lên cầu thang đến cửa nơi bố mẹ cậu đứng đợi. Anh cúi đầu chào Yorkshire và Lady Yorkshire, chào Charlotte và Rourke rồi cuối cùng là Lucien.

“Anh đã có một buổi tối rất tuyệt, em yêu,” Anh dịu dàng nói.

“Em cũng vậy,” Lucien mỉm cười nói, ánh sáng từ trong căn nhà lớn càng tô điểm thêm gò má đỏ ửng của cậu.

“Lần sau lại đi nhé,” Heath nói, rồi nâng tay Lucien lên môi, hôn lên đó rồi thả ra.

“Tạm biệt,” Heath chào tạm biệt, cúi đầu chào rồi quay ra xe ngựa.

Anh trèo lên và ra hiệu cho lơ xe về nhà. Anh nghe thấy bạn bè mình thảo luận về vở kịch trong khi mưu toan làm sao để ngủ ôm Lucien trong vòng tay mà không bị bắt gặp lần nữa.

“Cậu đang âm mưu gì đấy?” Blaine hỏi, Heath nhìn cậu ta đầy kinh ngạc.

“Sao cậu lại nghĩ là tớ đang mưu đồ bất chính?” anh hỏi.

Blaine lắc đầu. “Tớ có nói là bất chính đâu, nhưng tớ biết cậu đang mưu tính gì đó. Lúc chúng ta đi giải cứu Orley trông cậu cũng như vậy,” anh nói.

Heath nhìn bạn bè, và họ đều gật đầu. Anh bật cười. Đúng ra anh phải biết là không thể qua mặt được bạn bè chứ.

“Tớ đang nghĩ cách quay lại dinh thự để gặp Lucien,” Anh thừa nhận.

“Cậu chỉ mới rời khỏi cậu ấy thôi mà,” Quincy nhắc nhở.

Heath gật đầu. “Tớ biết, nhưng vậy không đủ,” Anh nói. “Tớ muốn ôm lấy em ấy càng lâu càng tốt. Tối nay tớ sẽ quay lại để gặp em ấy, dù có phải tự trèo qua cái cổng kia cũng phải làm.”

Blaine và Quincy cười phá lên, chê Heath là đồ ngốc nghếch. Orley chỉ nhìn anh rồi vỗ vai anh. “Tớ hiểu,” Anh nói, giọng buồn bã. “Và chúc cậu thành công vì tớ hiểu cái nhìn của ngài bá tước nhìn cậu. Cậu cần phải thật may mắn đấy.”

Heath nhìn theo suốt con đường ra khỏi bãi đất trống của Điền trang Yorkshire và nhanh chóng chạy qua đó bằng đôi chân mới nhừ. Tìm thấy cửa sổ phòng Lucien, Heath đi đến cửa sổ người hầu của cậu và lén lút leo lên tấm lưới rào. Đến cửa sổ, anh khẽ đập vào nó. Vài phút sau, trong khi Heath bám chặt lưới rào, cửa sổ mở ra và anh nhanh chóng trèo vào phòng cô hầu. Đứng lên, Heath tưởng sẽ thấy Patty thì lại thấy mình đang nhìn vào đôi mắt xanh vui vẻ của vị hôn thê.

“Lucien?” Heath hỏi, nhìn quanh xem có phải mình trèo vào nhầm cửa sổ không. Rồi anh nhận ra không thể trực tiếp trèo vào cửa sổ phòng Lucien, vì làm gì có lưới rào ở đó.

“Em biết tối nay anh định quay lại, nên em chờ anh,” Lucien dịu dàng nói.

Heath cười ranh mãnh và mở rộng vòng tay để Lucien nhanh chóng sà vào. Heath quàng tay quanh cậu rồi siết chặt. Anh hít hà để hưởng thụ mùi hương hoa hồng Lucien dùng, cũng như mùi hương của chính mình. Heath cúi đầu và tì mũi vào hõm cổ Lucien rồi lại hít thở sâu.

Lucien cười khúc khích. “Anh đang làm gì vậy Heath?” Cậu hỏi nhỏ.

“Ngủ em,” Heath nói.

“Tại sao?” Lucien hỏi, trong khi Heath đưa mũi và môi từ cổ xuống ngực cậu, dụi mũi vào đôi nhũ hoa đã cứng lại của Lucien.

“Để khi về nhà anh vẫn có cảm giác có em ở bên,” Heath nói như thể đó là điều hiển nhiên.

“Ôi, anh lại thế rồi,” Lucien cảnh cáo, Heath mỉm cười rồi ngẩng lên. Anh cầm tay Lucien và dẫn cậu về giường.

“Tối nay em có vui không?” Heath hỏi.

“Em nghĩ nên quay lại rạp để xem vở kịch đó nữa, vì em gần như lỡ nửa đầu và chỉ xem nửa sau,” Lucien nói, đượm ý cười.

Heath ngồi lên mép giường quay sang ôm eo Lucien. “Cái gì làm em mất tập trung thế, em yêu, đến mức em không tập trung được vào xem kịch?” Anh hỏi với giọng trêu chọc trong khi vuốt lưng Lucien.

Lucien nuốt nước bọt. “Một quý ông. Một chàng trai. Với mái tóc đen dày lộng lẫy và đôi mắt xám bão táp,” Cậu đáp lại.

Heath mỉm cười và dán mặt vào bụng Lucien. Anh dựng đôi tai để tìm dấu hiệu của con họ trong đó. Nhịp tim, cử động, bất cứ điều gì. Nhưng anh chẳng nghe thấy gì cả, vậy nên anh cực kỳ thất vọng.

“Anh đang làm gì thế?” Lucien hỏi trong khi dịu dàng lùa tay vào tóc Heath. Heath có thể cảm thấy mắt rưng rưng, và anh cố kìm lại.

“Anh đang cố kiểm cử động của bé con nhà chúng ta,” Anh thủ thỉ.

“À,” Lucien cảm thán, “Chà, em cũng không cảm thấy gì—Charlotte nói rằng còn quá sớm—Nhưng em bảo đảm là bé con ở đó. Em vẫn ốm nghén và kiệt sức, đủ để chứng minh điều đó.”

Heath nhìn Lucien vẻ quan tâm. “Em thấy khỏe chứ?” Anh hỏi.

Lucien mỉm cười trêu mếu. “Em rất khỏe, Heath ạ,” Lucien trả lời.

Heath gật đầu và buông Lucien ra. Anh cúi xuống và bắt đầu cởi giày. Đó là một việc dễ dàng mà anh ghét làm nhất. Anh không phải dân Di-gan, nhưng nhiều lần anh ước gì không phải đi giày. Dĩ nhiên, là cho cho đến khi ra đường và nhận ra rằng anh không thể nào tưởng tượng nổi đến việc ra ngoài mà không đi chúng. Chiếc giường rung lên khi Lucien ngồi xuống cạnh anh, Heath thấy những ngón tay lúng túng của cậu qua khoeo mắt. Anh nhìn lên Lucien, đang mỉm cười với anh nhưng không nói gì. Anh cởi được một chiếc, rồi quay sang cởi chiếc kia.

Người Di-gan (người Gíp-sy hoặc người Bô-hê-miêng) rất hiếm khi đi giày mà thường đi chân trần ảnh hưởng bởi lối sống giao hòa với thiên nhiên. Nếu cảm thấy không thoải mái, nam sẽ có thể đi sandal da, nữ sẽ đeo một sợi dây bao quanh mắt cá nhân và mu bàn chân. Nguồn: costumes.lovetoknow.com

“Anh muốn em giúp không?” Lucien đề nghị, đứng dậy và quỳ xuống chỗ chân Heath. Cậu bắt đầu tháo dây giày cho Heath. Heath cố tập trung suy nghĩ về đôi giày và hình ảnh Lucien quỳ trước mặt mình. Tâm trí anh xoay quanh những tưởng tượng Lucien quỳ bên giường, miệng căng ra ngậm lấy cự vật của Heath trong khi Heath ra vào miệng cậu.

“Việc cởi giày làm anh nổi hứng sao?” Lucien hỏi.

Heath bật cười. “Chỉ khi em là người cởi chúng thôi, em yêu,” Anh đáp lời.

Lucien đỏ mặt và lắc đầu. Cuối cùng cũng cởi xong giày cho Heath, rồi Lucien đặt chúng sang bên.

“Em sợ rằng mình không xứng với một người đàn ông hào hoa và khéo miệng như anh,” Cậu thừa nhận.

Heath nghiêng đầu, và mỉm cười ấm áp với cậu. Anh cầm tay Lucien rồi đỡ cậu đứng dậy. Ôm Lucien vào lòng, Heath áp sát thân thể vào cậu và bắt đầu chậm rãi khiêu vũ quanh phòng, dịu dàng nhắm bài “Je

t'aime mon amour". Lucien tựa đầu lên vai Heath và hít thở. Heath mỉm cười và hôn lên đỉnh đầu Lucien, mái tóc nâu của cậu để xõa gọn sóng nhẹ nhàng xuống lưng như thác nước.

Je t'aime mon amour: Nhạc Pháp, tạm dịch: "Anh yêu em, tình yêu của anh"

"Em không cần học cách nói chuyện, hay trò chuyện với người khác, hay học cách đánh mắt, hay chạm vào một người đàn ông cốt để khiến anh ta quy phục, Luce," Heath nói sau một thời gian dài khiêu vũ. "Điều duy nhất em cần làm là mỉm cười. Em chỉ cần cười thôi đã khiến anh quy phục, hay thậm chí là trèo tường để đến với em," Anh thừa nhận.

"Thật sao?" Lucien hỏi.

"Thật," Heath nói.

"Em không phải là một người xinh đẹp. Các chị và em đều có điểm mạnh và cá tính riêng. Bố mẹ em luôn mô tả bọn em một cách chính xác, và em chưa từng là một người xinh đẹp. Chị Charlotte mới là người xinh đẹp. Frances là người mạnh mẽ. Mary là người thông minh. Amelia là người khôn khéo. Còn em lại là người trầm tĩnh," Lucien nói.

Heath lắc đầu và ôm Lucien chặt hơn. "Anh không tin em chỉ là một người đơn điệu hay bị ai đó quản chế," Anh nói. "Khi nghĩ về em, đúng vậy, anh nghĩ là em rất trầm tĩnh." Lucien khẽ sụt sịt trong lòng anh, và Heath an ủi cậu, vuốt ve sống lưng và dịu dàng vỗ về cho đến khi Lucien mềm nhũn trong lòng anh. "Nhưng anh nghĩ rằng em rất xinh đẹp, quyến rũ, thông minh, vui vẻ, nhưng quan trọng nhất—" Anh nâng mặt Lucien lên để nhìn vào mình. "—Em là của anh." Heath cúi đầu và hôn Lucien.

Họ hôn nhau ở đó, trong phòng Lucien, sâu kín, nồng nhiệt, và không suy nghĩ gì về những thứ khác thật lâu, cho đến khi Heath dứt ra và mỉm cười nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của vị hôn thê.

"Đi ngủ thôi," Anh đề nghị, khi thấy vẻ khao khát và đam mê cháy bỏng trong đôi mắt xanh của Lucien, anh có thể thấy một môi bắt đầu lẩn át những cảm xúc đó.

Lucien không phản đối. Cậu chỉ đơn giản gạt đầu và lên giường. Heath làm theo, cởi áo khoác, áo gile, và lần này, cả áo sơ mi. Anh bỏ cả lên ghế và trèo lên giường nằm cạnh Lucien. Vừa an vị, Lucien xích lại gần anh hơn, tựa đầu lên ngực Heath, bắt đầu lùa tay vào tóc anh. Họ im lặng nằm đó một lúc lâu, hơi thở họ dần chìm vào sự tĩnh lặng của căn phòng. Rồi Lucien hít sâu như thể đã lấy hết can đảm để nói hay hỏi gì đó.

"Anh có thể kể cho em về vết sẹo không?" Cậu hỏi, còn Heath thì nhắm mắt. Anh đã hi vọng có lẽ là rất ngốc nghếch, rằng Lucien sẽ không bao giờ đề cập với anh về vết sẹo. Rõ ràng là anh đã hy vọng chưa đủ rồi.

16. Chương 13-1

Lucien cảm thấy Heath cứng người lại khiến cậu chỉ muốn tự vỗ trán mình. Đúng ra cậu phải biết rằng vết sẹo là một vấn đề tế nhị đối với Heath, vậy mà cậu còn muốn hỏi. Lucien từng nghe vài cô gái nói chuyện và thì thầm về công tước "Pompinsire" ở vũ hội cũng như ở các buổi tụ tập mà vài lần hiếm hoi bố mẹ bắt cậu rời khỏi căn nhà cổ hữu của mình, thế nhưng cậu chưa từng chú ý tới. Cậu không có hứng thú với bất kỳ loại tin đồn ngớ ngẩn nào, hay thậm chí bất cứ cái gì cậu cảm thấy nên biết vì "lợi ích của mình". Cậu thừa biết đó chỉ là cái cớ để biện minh cho việc nói xấu sau lưng người khác, vậy nên cậu sẽ không tham dự vào nó.

Giờ thì cậu chỉ ước gì mình đã nghe mấy câu chuyện nhảm nhí ngu ngốc đó, vậy thì cậu đã không phải hỏi Heath rồi. Mặc dù theo lời mẹ cậu nói, tin đồn qua tai người khác liền biến thành lời nói dối mà người ta không nên nghe.

Cậu thở dài trong lòng. Cậu không biết phải làm sao. Có lẽ cậu nên nói với Heath rằng cậu không cố ý và anh không cần phải nói đâu. Có vẻ đó là ý hay. Cậu mở miệng định nói vậy, nhưng Heath bắt đầu lên tiếng.

“Là lúc chiến tranh năm 1812,” Anh dịu dàng nói.

Lucien giật mình. “Chỉ mới hai năm trước,” Cậu nói.

Heath gật đầu. “Anh phục vụ trong quân đội hoàng gia vì đã đến tuổi trưởng thành, nhưng mỗi khi anh bị quá tải, hay chỉ huy nói vậy, thì anh sẽ bắt đầu giết chóc một cách bừa bãi, họ sẽ cho anh về nhà nửa năm. Không phải là anh giết chóc bừa bãi Luce à, mà là mỗi khi chỉ huy muốn anh làm nhiệm vụ bí mật, hay ai đó cần phải bị hành quyết, anh đều tự nguyện làm nó. Anh có những nỗi đau, bóng đen sâu thẳm trong tâm hồn, và anh không biết làm sao đối mặt. Vậy nên họ bắt đầu cho anh về nhà. Một lần họ cho anh về nhà cả năm. Chiến tranh năm 1812 vừa mới bắt đầu ác liệt thì Orley bị bắt.” Anh lắc đầu thở dài. “Anh không dễ dàng có bạn, Lucien à. Anh thấy đa phần mọi người khá tệ nhạt và vô vị, cũng như em thường cảm thấy, thế nhưng Orley, Blaine, và Quincy—Anh đã làm bạn với họ từ khi còn nhỏ ở Eton. Anh không thể để chúng bắt cậu ấy.”

Lucien bắt đầu xoa ngực Heath tỏ ý an ủi, hi vọng có thể xoa dịu nỗi đau và kiềm lại những câu hỏi dấy lên.

“Khắp nơi đều là thi thể. Không khí nồng nặc mùi thuốc súng. Vũ khí rải đầy mặt đất. Anh tìm và thấy một trong số những tên người TFrance đâm máu buộc dây quanh cổ tay Orley kéo cậu ấy đi, bắt cậu ấy chạy sau ngựa của hắn. Anh gào lên gọi Quincy và Blaine, kể họ nghe chuyện xảy ra, rồi bọn anh đã bỏ đi mà không hề nói gì,” Heath nói. “Anh có thể nghe thấy tiếng la hét của cậu ấy từ giữa trại nơi chúng trói cậu ấy. Chúng đốt cậu ấy, chém, đâm cậu ấy. Bẻ gãy ngón tay cậu ấy, nhổ từng nhúm tóc, cắt những vết nhỏ trên lưng và thân cậu ấy, rồi còn đốt gan bàn chân để cố bắt cậu ấy khai ra, nhưng cậu ấy không chịu khai.”

TFrance: tương đương với Pháp (France)

Lucien muốn hỏi tại sao họ không đi cứu bạn mình ngay, nhưng cậu biết việc đó không chỉ làm Heath cảm thấy khó chịu và tổn thương, mà còn là một sự mạo phạm. Ai cũng đã từng nghe về việc Orley được bạn bè giải cứu, nhưng Lucien không hề biết rằng họ đã ở đó chứng kiến anh ấy bị tra tấn.

“Tiếng la hét của cậu ấy vẫn luôn ám ảnh anh. Không ai trong bọn anh phải dùng gậy ngoài cậu ấy, nhưng bọn anh đều dùng vì tình cảm anh em,” Heath kể lại. “Bọn anh phải đợi đến đúng thời điểm. Nếu bọn anh xông vào sai thời điểm, họ không những bắt được mà còn giết bọn anh, và tất cả sẽ trở thành vô ích. Vậy nên bọn anh đợi. Bọn anh thay ca nghỉ ngơi. Bọn anh nghe tiếng la hét của cậu ấy và ngửi thấy mùi da thịt cậu ấy bị đốt. Bọn anh nghe tiếng cậu ấy khóc lóc gọi mẹ, người đã mất trước đó nhiều năm, và rồi bọn anh nghe thấy cậu ấy bắt đầu cầu kinh của Chúa. Bọn anh không nhận ra rằng cậu ấy biết bọn anh ở bên ngoài cho đến lúc đó.”

Lucien thu tầm mắt. “Em không biết. Làm sao anh ấy biết được rằng cầu kinh sẽ giúp các anh biết bọn anh ở đó?”

“Đó là thứ bọn anh thường làm khi trốn giáo viên ở Eton. Nếu giáo viên ở gần đó, một trong số bọn anh sẽ bắt đầu cầu Thánh Thi 23, nhưng nếu bọn anh muốn để cho những người còn lại biết bọn anh ở đó hay hỏi xem họ có ở đó không, thì bọn anh sẽ cầu Kinh Lạy Cha, nhưng chỉ một phần cụ thể,” Heath giải thích. “Và rồi không dẫn bọn anh vào sự cám dỗ, mà là biến bọn anh thành ác quỷ.”

Thánh Thi 23:

Đức Giê-hô-va là Đấng chăn giữ tôi: tôi sẽ chẳng thiếu thốn gì.

Ngài khiến tôi an nghỉ nơi đồng cỏ xanh tươi, Dẫn tôi đến mé nước bình tĩnh.

Ngài bổ lại linh hồn tôi, Dẫn tôi vào các lối công bình, vì cơ danh Ngài.

Dầu khi tôi đi trong trùng bóng chết, Tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào vì Chúa ở cùng tôi Cây trượng và cây gậy của Chúa an ủi tôi.

Chúa dọn bàn cho tôi Trước mặt kẻ thù nghịch tôi Chúa xức dầu cho đầu tôi, Chén tôi đầy tràn.

Quả thật, trọn đời tôi Phước hạnh và sự thương xót sẽ theo tôi Tôi sẽ ở trong nhà Đức Giê-hô-va Cho đến lâu dài.

Kinh Lạy Cha: Kinh Lạy Cha là lời cầu nguyện phổ thông nhất và thịnh hành nhất trong Kitô giáo (gồm Công giáo, Chính thống giáo và các hệ phái Tin lành), đồng thời cũng là lời kinh phổ thông nhất trong mọi tôn giáo trên thế giới. Đoạn đầu là ca tụng Chúa. Đoạn sau mới cầu nguyện cho chính mình.

Lạy cha chúng con ở trên trời,

Chúng con nguyện danh cha cả sáng,

nước cha trị đến,

ý cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời.

Xin cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày,

và tha nợ chúng con

như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con.

Xin chớ để chúng con sa chước cám dỗ

Nhưng cứu chúng con cho khỏi sự dữ.

Amen

Lucien gật đầu, hiểu được ngay. Dòng đó đặt đức tin ở Chúa và nếu nói cho người khác, tức là dấu hiệu tin tưởng họ.

“Bọn anh nghe thấy cậu ấy niệm đi niệm lại và cuối cùng, một đêm, anh đáp lại. ‘Vì đức vua của chúng ta.’ Anh thấy Orley mỉm cười. Một nụ cười đầm máu. Thật ngạc nhiên là cậu ấy vẫn còn đầy đủ răng lợi,” Heath nói, lắc đầu. “Tối đó bọn anh tấn công. Bọn anh lặng lẽ đột nhập từng lều, cả ba người bọn anh, và cắt cổ lính gác bên trong trước khi chúng kịp báo động. Bọn anh đã giết từng người trong trại, giải thoát Orley khỏi chỗ bị trói, khi bọn anh định rời khỏi thì có năm tên chỉ huy cưỡi ngựa, mới được cử đi gia nhập trung đoàn đó xuất hiện. Bọn anh phải đặt Orley xuống đất khi đánh nhau. Bọn anh đã suýt chết. Anh nghĩ mình sắp chết khi cảm thấy lưỡi dao của tên Tfrance sắc bén sượt qua mặt, nhưng bọn anh vẫn còn sống. Còn chúng chết.” Anh lắc đầu. “Bọn anh không phải lo lắng về việc bị cáo buộc đào ngũ hay về sự hèn nhát, nhưng khi bọn anh quay về trại, Orley đang thoi thóp, Blaine với vết thương trên đầu vẫn đang chảy máu, Quincy bị một lỗ bên sườn, còn anh với vết chém lớn trên mặt, chúng nhắc nhở bọn anh nhớ về thứ đã đánh đổi để Orley biết ơn bọn anh vì đã cứu cậu ấy. Nếu không có nó thì bọn anh đã bị treo cổ rồi.” Heath thở dài và ôm eo Lucien, kéo cậu sát lại phía mình.

Lucien bàng hoàng, nhưng không phải vì câu chuyện, mà bằng sự tinh tế và nhạy cảm mà một cậu trai trẻ sống trong hòa bình suốt cuộc đời mình nên có. Cậu đã dành đủ thời gian để đọc sách lịch sử về chiến tranh và chết chóc để câu chuyện của Heath không ảnh hưởng tới cậu đến mức đó.

Cậu đau lòng vì vị hôn phu của mình. Cậu muốn ôm Heath vào lòng và bảo anh khóc ra cho vơi nỗi đau. Tuy nhiên, xã hội yêu cầu đàn ông không được phép thể hiện cảm xúc, vậy nên ngay cả khi Heath cảm thấy muốn khóc, anh cũng sẽ không làm vậy trước mặt Lucien. Không, Lucien bàng hoàng là vì cách Heath kể lại câu chuyện không chút cảm xúc, như thể đó là chuyện của người khác vậy. Lucien không thật sự muốn nhìn đàn ông khóc lóc không kiểm soát, thế nhưng Heath, Heath của cậu, thì khác. Người đàn ông lãng mạn này chưa từng lãng mạn với ai khác ngoài Lucien.

Với suy nghĩ đó, Lucien làm việc duy nhất có thể làm. Cậu rướn người dịu dàng hôn Heath. Sau đó cậu chậm rãi và nhẹ nhàng hôn lên từng tắc trên vết sẹo của Heath, từ khóe môi trái lên đến chân tóc.

Cậu cảm thấy Heath cứng người lại, nhưng cậu không để tâm, mà tiếp tục dịu dàng hôn lên làn da của Heath, cho đến khi nụ hôn đặt trên trán Heath, cậu nhìn xuống. Đôi mắt xám lấp lánh nước mắt của Heath đang chậm rãi chảy xuống gò má. Lucien lờ đi những giọt nước mắt, cậu biết rằng Heath sẽ xấu hổ nếu cậu chú ý đến chúng, thay vào đó cậu cúi xuống hôn lên môi Heath thật lâu. Họ hôn nhau thật sâu rồi Lucien mới rời khỏi đó và mỉm cười nhìn Heath.

“Cám ơn anh đã kể cho em nghe,” Cậu nói.

“Cám ơn em đã lắng nghe,” Heath đáp lại, Lucien đơn giản gật đầu rồi lại tựa đầu vào ngực Heath. “Khi bọn anh từ chiến trận trở về, dường như mọi người chỉ nói về chuyện đó,” Anh dịu dàng nói, “Mọi người bắt đầu soi mói vết sẹo của anh và đàm tiếu. Đàn bà ném mình vào vòng tay anh vì vết sẹo khiến anh có vẻ nguy hiểm và tàn nhẫn. Đàn ông thì sợ anh vì nếu anh đã có thể nhận một dao mà còn sống quay về, thì anh chắc hẳn sẽ rất đáng sợ, đúng không?” Anh cười gằn. “Không ai muốn biết câu chuyện thực sự mà chỉ muốn biết rõ về anh hơn... trừ em. Em đã tặng anh một món quà quý giá, Luce. Anh vừa nghĩ đến đó thôi là đã mụ mị hết cả người rồi.” Heath dịch người cho đến khi giữ được thăng bằng bằng cùi trỏ, nhìn xuống Lucien.

“Là gì thế?” Lucien hỏi.

“Niềm tin,” Heath trả lời.

Cảm động vì lời nói của anh, Lucien quàng tay lên ôm cổ Heath và kéo anh vào một nụ hôn nồng nàn. Nụ hôn kéo dài tưởng chừng như vĩnh viễn, và rồi Heath nâng đầu lên và tựa vào ngực Lucien. Lucien thở dài và lùa tay vào tóc Heath cho đến khi cậu cảm thấy Heath thả lỏng chìm vào giấc ngủ, và rồi cậu cũng chìm vào giấc ngủ theo anh.

“CẬU CHỦ! Cậu phải dậy rồi!” Giọng Patty vang lên khẩn thiết, Lucien mở to mắt, Heath nhanh chóng bật dậy trên giường.

“Patty? Sao vậy?” Lucien hỏi, gạt tóc rối trên mặt.

“Maldy của cậu đang tới!” Patty kêu lên.

17. Chương 13-2

Tim Lucien như ngừng đập, cậu quay sang Heath và bắt đầu đẩy vai anh. “Đi đi! Anh phải trốn vào phòng Patty ngay,” Cậu nói liền một hơi.

“Không được rồi cậu chủ.” Patty cắt lời cậu, lắc đầu.

“Sao lại không?” Lucien hỏi.

“Quản gia đang ở đó với một người hầu nữa. Họ đang quyết định xem ai ở và đi khi cậu kết hôn với công tước,” Patty nói.

“Sao họ lại làm chuyện đó vào lúc này chứ?” Lucien hỏi thầm.

“Gia đình em sắp chuyển vào thị trấn, người đẹp à. Nếu họ không làm vậy lúc này, thì họ hàng em sẽ đến, người hầu sẽ cực kỳ bận rộn với khách khứa và chuẩn bị cho em xuất giá,” Heath bình tĩnh giải thích, Lucien tròn mắt nhìn anh.

“Sao anh lại bình tĩnh thế chứ?” Cậu hỏi, giọng hơi gắt.

“Vì anh có thể trốn dưới gầm giường em mà,” Heath nói, mắt đầy vui vẻ.

Lucien mở to mắt, há hốc miệng. Cậu nhắm mắt thở dài. “Đúng, tất nhiên là anh nói đúng.” Cậu đẩy Heath xuống giường, chỉnh lại chăn ga trong khi Heath và Patty lôi quần áo và giày của Heath xuống gầm giường theo.

“Anh chui vào đi,” Lucien giục anh.

“Anh không được nụ hôn chào buổi sáng nào sao?” Heath hỏi.

“Không có thời gian hôn hít đâu!” Lucien bực bội nói, vươn tay đẩy vai Heath. Vai Heath run lên khi cười khẽ rồi mới trườn xuống sàn nhà chui xuống gầm giường.

Lucien leo lại lên giường, còn Patty chỉnh lại xung quanh, kéo ga giường để đảm bảo che đi hoàn toàn đến mức không cho ai nhìn thấy Heath.

Lucien lấy gối của Heath, kéo lại dọc theo người rồi đặt bên cạnh, quay lưng về phía cửa phòng Patty. Cậu nhắm mắt và cố điều hòa nhịp thở để trông có vẻ như mới bị đánh thức dậy.

Khi Patty bước về cửa phòng mình và chậm rãi kéo rèm như thường làm mỗi sáng thì tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. Patty khẽ bước đến mở cửa.

“Chào bà chủ.” Lucien nghe tiếng Patty vang lên, giả vờ ngủ.

“Lady Lucien dậy chưa?” Giọng của maldy khá thoải mái vì mới sáng sớm.

“Chưa ạ, thưa ngài. Tôi đánh thức cậu ấy nhé?” Cô hỏi.

“Không cần đâu. Để tự ta làm,” Annabelle đáp lại. Lucien biết bà sẽ đánh thức mình, và đợi đến khi nghe tiếng giày gõ nặng nề lên sàn rồi cậu mới giả vờ thức dậy. Cậu chớp mắt vì ánh sáng, mà cái này thì đâu cần giả vờ, rồi lại lăn lộn trên giường như thể chuẩn bị ngủ tiếp.

“Lucien? Đến giờ dậy rồi con trai,” Annabelle nói, giọng bà ân cần và đầy tình cảm. Lucien giật mình bởi giọng bà đến mức không cần phải giả vờ liền bật dậy vì giật mình, mở mắt và nhìn lên maldy của mình.

Nhanh chóng ngồi dậy, Lucien vội vã cố gắng chỉnh trang lại tóc thành nếp theo đúng trật tự.

“Maldy ạ?” Cậu khẽ cúi đầu.

“Đến giờ dậy và sửa soạn cho ngày mới rồi. Gia đình ta sẽ chuyển đám cưới của con lên hai tháng nữa tính từ hôm nay,” Annabelle vui vẻ nói với nụ cười rạng rỡ.

“Hai tháng?” Lucien hỏi, nhanh chóng ngồi hẳn dậy. “Nhưng không phải còn gần ba tháng nữa sao?” Cậu bắt đầu nhắm tính trong đầu.

“Chúng ta không thể đặt được chỗ ở Nhà thờ Whitehall khi cần, nhưng hai tháng nữa lại có chỗ, vậy nên đơn giản là chúng ta quyết định đẩy ngày cưới lên. Như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều cho rắc rối nhỏ của con đấy. Đến thời điểm đó thì con chưa lộ ra ngay đâu. Mặc dù con giống các chị và sẽ có hơn một đứa, thì bụng con...nhỏ lên vẫn sẽ nhỏ hơn,” Annabelle giải thích, điều chỉnh rèm rồi chuyển sang bệ lò sưởi điều chỉnh các món trang sức mà Lucien đã được người nhà tặng nhiều năm qua.

Whitehall Chapel: [.alamy.com/stock-photo/whitehall-chapel.html](https://www.alamy.com/stock-photo/whitehall-chapel.html)

“Vậy nên, con dậy đi, tắm rửa, và để Patty chải tóc cho. Các cô các bác và anh chị em của con sẽ đến Yorkshire hôm nay, và ngài công tước, công tước phu nhân và vị hôn phu của con sẽ đến ăn tối để xem cái thứ mà mẹ con gọi là nhạc kịch ngẫu hứng. Con sẽ hát, vậy nên hãy nghĩ trước xem hát gì đi,” Annabelle nói khi xoay người rời khỏi phòng.

Bà đi ngang qua Charlotte đang tươi cười bước vào.

“Em nghe thấy không? Cả gia tộc sẽ đến ngay hôm nay chứ không phải tuần sau! Đường như họ đi từ rất sớm,” Cô hào hứng nói. Lucien cố nhớ xem mình có nhận thức gì về việc cả gia tộc sắp tới không, nhưng tâm trí cậu ngập tràn những suy nghĩ về Heathcliff, buổi tối trong vòng tay nhau, và cơ bắp tinh xảo của anh. Cậu chẳng nhớ được gì, và vì vậy mà cậu cực kỳ tức giận, vì họ đến dự hôn lễ của cậu mà. Nói đến việc đó thì....

Lucien bĩu môi. “Vâng, em mới nghe rồi. Sao chẳng ai hỏi em và công tước xứ Pompinshire xem bọn em có muốn đẩy ngày cưới lên không chứ?” Cậu hỏi.

“Tại sao chứ? Vậy là cực kỳ thô lỗ đấy! Anh ấy vừa mới ở đây tối qua, đúng ra có thể hỏi anh ấy ngay lúc đó rồi.”

Charlotte lắc đầu và mỉm cười với cậu như thể cậu thật là dễ thương. “May mắn là Maldy và Cumbria không đẩy ngày lên tuần tới đấy, là do...tình huống khó xử của em thôi,” Cô phân tích.

Lucien đỏ mặt. Charlotte mỉm cười và đi đến chỗ tủ quần áo của cậu. “Giờ thì, mẹ bảo chị đến để đảm bảo Patty đã diện cho em bộ đồ thích hợp để đón gia tộc.” Cô hừm một tiếng khi ngắm qua quần áo rồi kéo ra

một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, một cái gile có đuôi tôm màu đỏ, quần jean và cà vạt màu trắng, cô đi đến bàn trang điểm và rút ra mấy sợi lông vũ màu đỏ, rồi đặt xuống. Cô quay sang nói với Patty và chỉ vào Lucien. “Uốn tóc như khi thằng bé đi xem nhạc kịch nhé,” cô nói tiếp. “Và gài lông vũ lên. Ông ngoại sẽ đến, thế nên Malady muốn Lucien mặc trang phục thích hợp.” Cô quay sang Lucien và tặng cậu một nụ hôn. “Hãy đảm bảo em chỉ dặm ít bột phấn thôi nhé. Hẹn em ăn sáng dưới lầu. Giờ chị xuống cho em chuẩn bị đây. Chào ngài công tước,” cô nói vọng.

“Chào Lady Kent,” Giọng Heath đáp lại từ dưới gầm giường, Lucien lồm bồm che mặt. Tiếng cười khúc khích của Charlotte vang vọng suốt quãng đường ra cửa. Patty đóng cửa sau lưng Charlotte, nở một nụ cười bí ẩn.

“Giờ tôi giúp cậu thay đồ được chưa, cậu chủ?” Cô hỏi.

Lucien lắc đầu và ngã người lên giường. Cậu nghe được tiếng động dưới gầm giường, Heath đột ngột xuất hiện, cười gian và hơi dính chút bụi bẩn, mặt đượm vẻ tươi cười. Lucien lắc đầu chỉ vào anh.

“Không vui chút nào đâu.” Cậu bĩu môi nói.

“Ngược lại đấy chứ,” Heath nói. “Anh nghĩ là khá thú vị mà. Anh dám chắc là malady của em cũng đã biết anh ở đây rồi nhưng quyết định không nói gì, mà anh nghĩ vậy cũng tốt cho chúng ta.”

Lucien lắc đầu. Cậu chẳng thấy như vậy chút nào. Cậu thấy thật mất thể diện và muốn giấu mặt đi vì xấu hổ và lúng túng. Nhưng cậu chẳng thể làm gì cả. Cậu phải thay đồ và chuẩn bị cho cuộc tổng tấn công của gia tộc.

“Anh sẽ đi ngay đây,” Heath nói, nghiêng người hôn lên trán Lucien. “Chiều nay anh sẽ quay lại gặp em.”

Lucien gật đầu nhìn theo Heath đi ra cửa đến phòng Patty và dán tai lên vách tường gỗ rồi lướt vào trong. Lucien quay sang nhìn Patty đang thất thần nhìn theo anh và thầm rít khe.

“Nào, Patty, nói tôi nghe đi,” Cậu nói.

“Cậu chủ, tôi đảm bảo là tôi chẳng hiểu cậu nói gì,” Patty từ chối.

Lucien giận dỗi, “Chắc chắn cô biết mà,” Cậu cãi lại.

Patty gật đầu và nhìn tránh đi một lúc rồi quay lại với cậu. “Tôi chỉ khuyên cậu nên cẩn thận thôi. Phụ nhân chắc hẳn đã biết ngài công tước ở đây khi vào nơi này lúc sáng mà quyết định không nói gì. Tôi không tin bà ấy sẽ làm vậy lần thứ hai đâu. Có lẽ tốt nhất là ngài công tước đừng đến gặp cậu vào ban đêm nữa cho đến khi cậu kết hôn,” Cô nói.

Lucien gật đầu. Nghe có vẻ hữu hiệu, nhưng làm sao cậu có thể giải thích cho Patty rằng cậu cảm thấy khỏe hơn khi có Heath nằm ngủ kế bên? Rằng cậu sẽ vui vẻ đối mặt với sự giận dữ của malady, của mẹ, của các chị, và thậm chí là cả Đức vua, chỉ cần được ngủ cả đêm trong vòng tay anh? Lucien có thể thích đọc thơ tình, nhưng cậu không lãng mạn, không có trí tưởng tượng phong phú. Cậu dám chắc sẽ không có khả năng diễn đạt câu từ một cách có ý nghĩa, không giống như Heath làm vậy. Thay vào đó cậu chỉ biết gật đầu, xếp lại chăn, và trượt xuống giường. Cậu đi đến bàn trang điểm để Patty cột tóc.

“Tôi sẽ quay lại khi chuẩn bị bồn tắm xong », Patty lặng lẽ nói rồi rời phòng. Và Lucien lại gật đầu, tâm trí cậu quay cuồng với những lời của cô hầu gái.

Lucien đang ngồi trong phòng vàng, hay còn được gọi là phòng khách chính thức, với gia đình lúc này, chờ đợi cả gia tộc đến, khi quân gia thông báo họ đang trên đường vào. Lucien vắt chân và thẳng người lên một cách duyên dáng. Cậu đưa tay chỉnh trang lại quần áo, hi vọng che giấu được những dấu hiệu nhỏ mà cậu dám chắc là sẽ khiến mọi người nghi ngờ cậu mang thai. Patty đã nói một cách không chắc chắn cho lắm là không để lại dấu vết gì và rằng cậu chỉ “gây gò và xinh đẹp” như mọi khi, nhưng Lucien không tin cô. Cậu để ý thấy cách đôi mắt cô vẫn trượt xuống bụng cậu, và cậu biết điều đó có nghĩa là cô ấy thấy dấu hiệu cũng như cậu vậy. Cậu chỉ hi vọng không ai khác chú ý. Cậu bước vào phòng tiếp khách và đứng cạnh Charlotte ở cuối đường. Malady của cậu luôn đảm bảo chúng được sắp xếp theo đúng vai vế, với vợ chồng và con cái xếp hàng ở bên kia. Thường thì Lucien không để tâm đến ai đứng đối diện, tâm trí cậu tràn ngập

hình ảnh và câu từ về sự kiện và thảm kịch lịch sử, nhưng sáng nay cậu chỉ có thể nghĩ đến việc cậu ước ao biết bao Heath ở đây, đứng ở phía đối diện, mỉm cười động viên cậu, đôi mắt xám lấp lánh.

“Ôi cái bầu không khí Tlondon đáng sợ này!” Một tiếng rít vang lên ở cửa, Lucien quay đầu và mỉm cười khi nhìn thấy bà ngoại, Rowena, và gia đình phía sau. Bà lùn, mập mạp, mà đúng ra phải là một người phụ nữ cao to, đẹp như tượng nếu toàn bộ chiều cao của bà không tập trung hết vào cân nặng. Nói bà có làn da sạm màu thì đúng hơn là làn da thời thượng, mái tóc quăn đen được uốn lên thành lợn trên đỉnh đầu. Bà mặc một chiếc váy bó sát màu vàng, và chiếc túi màu trắng của bà treo ở dây quanh cổ tay. Bà gấp chiếc dù che nắng xuống và bước vào nhà, ôm chặt Rosemary.

Lucien khẽ cười khi gương mặt mẹ mình hơi ửng đỏ vì cái ôm chặt của mẹ. Sau khi cuối cùng cũng được thả ra, cậu lập tức tỉnh táo lại khi bà ngoại đối mặt với maldy của cậu.

Sự căng thẳng trong phòng tăng lên khi hai người đối mặt nhau. Mọi người trong gia đình đều biết về mối thù diễn ra giữa Rowena và Annabelle. Mối thù bắt đầu khi Annabelle bắt đầu tán tỉnh Rosemary, mà Rowena thì phản đối. Martin, bố của Rosemary, đã khuyến khích hội đồng, thấy được cơ hội để tiếng tăm gia đình tăng lên đáng kể nhờ việc liên hôn với nhà Hawthorn, nhưng Rowena chỉ quan tâm đến tai tiếng Annabelle có trong các buổi vũ hội và khách phòng. Bà đã phản đối nhiều đến mức Martin phải kiềm chế bà để ngăn bà phản đối mọi thứ khi tuyên bố kết hôn, và thậm chí trong đám cưới. Vào bữa sáng của đám cưới, Rowena bước tới chỗ Annabelle và đe dọa mọi thứ tồi tệ sẽ xảy ra nếu bà dám lừa dối Rosemary. Annabelle đảm bảo với Rowena rằng bà sẽ không bao giờ ngoại tình, nhà Hawthorns không bao giờ làm vậy, nhưng Rowena chỉ hếch mũi và ngúng nguẩy bỏ đi. Mọi thứ đã căng thẳng từ lúc đó.

“Lord Yorkshire,” Rowena khẽ cúi chào.

“Lady Nibley,” Annabelle cúi người đáp lại. Không ai cử động khi dõi theo xem chuyện gì xảy ra kế tiếp. Lần tụ tập trước, nhân dịp sinh nhật hay kỷ niệm của ai đó, Lucien cũng chẳng nhớ nữa, maldy và bà ngoại cậu đã lên giọng ngay trong thư phòng của maldy. Chỉ nghe có tiếng gì đó đập vào bàn, Rowena rời khỏi phòng, giận dữ bảo với chồng là cảm thấy “không được khỏe” rồi họ rời đi. Sau khi họ rời đi, Lucien đã lo lắng về cuộc gặp mặt tới. Khi Rowena đơn giản gạt đầu và đi đến chỗ Mary, mọi người mới đều thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục trò chuyện chào hỏi nhau.

Lucien phẩy phẩy vạt áo gile. Cố gắng dập tắt mọi hi vọng Heath sẽ đến sớm. Cậu biết đó là một suy nghĩ ngốc nghếch của bản thân, và cậu thật sự không nên cảm thấy cần kíp như vậy, vì cậu mới gặp anh hồi sáng, mà có vẻ như chẳng có tác dụng gì. Lucien gạt những suy nghĩ u sầu của mình đi khi nhìn thấy đôi giày cao gót của bà ngoại lọt vào tầm mắt.

Cậu ngẩng đầu và mỉm cười với bà ngoại.

“Bà ngoại,” Cậu vui vẻ gọi, ôm chặt bà.

“Ôi Lucien yêu dấu của bà,” Rowena nói, giọng vui vẻ và hơi ửng ửng. Lucien nghiêng người lo lắng nhìn bà.

“Sao thế?” Bà hỏi.

Rowena vẫy tay trước mặt cậu. “Không, không. Bà chỉ kinh ngạc khi nghĩ đến cháu, vệt con của bà, sắp kết hôn rồi,” bà nói và rút khăn tay ra khỏi tay để chấm lên mắt. Lucien mỉm cười trừu mến.

“Đừng để ý,” Martin, ông ngoại của Lucien nói, một người đàn ông cao lớn với thân hình, thô cứng và làn da nhợt nhạt, thể hiện mình chứng về tình yêu với thức ăn và ghét bỏ tập tành, rất tự nhiên, ông bước tới cạnh Rowena. “Bà vẫn luôn ửng ửng vậy mà.”

Lucien mỉm cười và gạt đầu, xấu hổ. Cậu yêu ông ngoại, nhưng khi còn nhỏ cậu lại từng luôn xấu hổ trước sự xuất hiện của ông.

Năm cậu lên mười, khi từ cung lần đầu hình thành thì ông bà cậu đến thăm. Cậu đang chạy qua vườn giả vờ làm cướp biển định lấy cắp kho báu thì ông bà bước vào phòng. Lucien dừng lại và khẽ cúi chào như đã được dạy, và khi đứng dậy, cậu cảm thấy bụng dưới chao đảo. Cậu thở hổn hển và đặt tay lên bụng, kêu lên và bắt đầu khóc. Khi bà chạy tới, cậu nói với bà là mình sắp chết. Bà hỏi làm sao cậu biết, và cậu bảo có gì đó cổ chui ra khỏi bụng. Bà im lặng và rồi dịu dàng cười. Ông giận dữ và bảo cậu rằng cậu là con gái, chỉ là cơ thể đảm bảo với cậu rằng cậu đang không mang thai thôi.

Ông cậu không nói lời nào mà bỏ ra khỏi phòng.

Lucien cảm thấy xấu hổ và hơi ngốc nghếch, rồi kể từ đó cậu luôn xấu hổ khi gặp ông, không muốn nói chuyện với ông vì sợ nếu cậu nói gì đó thì sẽ khiến mình thêm xấu hổ. Việc cậu đứng trước mặt ông, mang thai mà chưa kết hôn, khiến cho cậu nghẹn ứ ở cổ họng. Mặt cậu nóng lên khi nhìn vào ánh mắt đánh giá đầy lạnh lùng của ông trước khi hạ tầm mắt nhìn xuống sàn biểu hiện sự khuất phục, một lần nữa cảm thấy như một cô gái nhỏ lần đầu dậy thì.

“Cháu chào ông ạ,” Lucien nói, khẽ cúi chào.

“Chào cháu, Lucien,” Martin nói, cúi đầu cười tươi. “Nghe nói cháu sắp kết nối gia tộc danh giá của chúng ta với nhà của công tước xứ Pompinshire và Cumbria?”

Lucien hơi đỏ mặt cúi đầu. “Vâng, thưa ông,” Cậu đáp lời.

“Chà, tốt đấy,” Martin nói. “Cháu sẽ đem lại niềm vinh dự lớn cho gia tộc.”

“Tôi đảm bảo với ngài, rằng tôi mới là người cảm thấy vinh dự,” giọng Heath vang lên ở cửa, và Lucien ngẩng đầu lên nhìn ra cửa ngay, mắt mở lớn, trong tim ngập tràn hạnh phúc.

Heath trông thật rực rỡ trong chiếc áo choàng đỏ, quần đen, và áo sơ mi trắng, chiếc cà vạt màu trắng được thắt một cách hoàn hảo quanh cổ. Chiếc mũ đen nằm trên đầu anh tạo thành một góc, khiến cho sự xuất hiện của anh gần như có chút tự mãn, ngay cả khi anh tựa vào cây gậy. Đằng sau, các bạn anh, công tước xứ Whitcomb, Lord Yarborough, và Lord Galeon đứng đó, cũng như bố mẹ anh, Công tước và Công tước phu nhân xứ Cumbria. Lucien tự hỏi làm sao anh gọi bố mẹ đến gặp mặt nhanh vậy, nhưng rồi nhận ra dù sao cậu cũng chẳng quan tâm. Vấn đề là Heath đang ở đây, và Lucien sẽ không phải đối mặt với cuộc gặp mặt gia đình một mình.

18. Chương 14-1

Heath thấy được vẻ nhẹ nhõm và hạnh phúc lấp lánh trong đôi mắt Lucien, anh hiểu rằng mình đã quyết định đúng đắn khi đưa mọi người cùng tới Điện trang Yorkshire để gặp gia đình Lucien lúc họ định tạt qua để đi ăn sáng. Lucien hơi nhón đầu mũi chân, Heath biết cậu gần như không thể nào kiềm chế việc chạy tới và sà vào vòng tay của anh.

Heath mỉm cười thật tươi và bước vào, bỏ mũ và áo choàng ra, đưa chúng cho quản gia rồi cúi đầu chào Yorkshire.

“Chào ngài Công tước,” Yorkshire chào đón họ bằng nụ cười, cúi thấp người đáp lễ. Dường như bà không hề ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của họ, vì vậy Heath gần như chắc chắn Lady Yorkshire đã hiểu ước muốn của anh khi đến nhà họ cùng với gia đình và “bạn chiến đấu,” Whitcomb, Galeon, và Yarborough, vậy nên hai gia đình có thể gặp mặt.

“Hi vọng ngài thứ lỗi cho chuyến viếng thăm hơi sớm một chút này của tôi. Chúng tôi đến hơi sớm cho bữa trưa, nhưng tôi cảm thấy bản thân muốn giành nhiều thời gian nhất có thể cho vị hôn thê của mình,” Heath nói.

“Thật ra, tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của cậu, vì tôi cũng cảm thấy điều tương tự với vợ tôi mà. Bà ấy đã báo với tôi rằng cậu muốn dành cả buổi sáng nay bên Lady Lucien khi chúng ta gặp mặt. Việc cậu có mặt ở đây sáng nay chẳng phải rắc rối gì lớn cho lắm. Cứ vào đi,” Yorkshire chào đón anh bằng một nụ cười.

“Cám ơn,” Heath cúi chào nói. Anh giới thiệu bản thân với Lady Yorkshire, nâng tay bà rồi cúi đầu hôn lên đó.

“Lady Yorkshire, bác vẫn rạng rỡ như mọi khi,” Anh nói.

“Công tước quá lời. Cám ơn,” Bà cúi người nói và mỉm cười mà không thực sự vui vẻ lắm. Heath lo lắng nuốt nước bọt khi bà siết chặt tay anh và nhướn mày lên nhìn anh.

“Đó là vinh hạnh của cháu ạ,” Anh cúi người đáp lại rồi bỏ tay ra khỏi cái bắt tay của bà và hắng giọng chỉnh lại áo.

Heath đi tới, khịt cười khi Charlotte nói trộm anh “khá là tỉnh tại”, rồi dừng lại trước mặt Lucien.

“Nữ thần của tôi, vẻ đẹp của em luôn trộm đi hơi thở tôi,” Heath nói, cúi thấp xuống tỉ mỉ hôn lên bàn tay của Lucien, bí mật thè lưỡi ra liếm. Anh mỉm cười khi Lucien giật mình cứng người.

“Cám-cám ơn ngài, vì đã hạ cố đến thăm tôi vào sáng sớm như vậy. Tôi dám chắc ngài còn nhiều việc khác cần phải chú tâm hơn,” Lucien nói.

“Không gì quan trọng hơn cô dâu của tôi,” Heath tuyên bố.

Anh quay sang khoác tay Lucien, trông sang cả gia tộc Lucien đang đứng trong phòng nhìn anh.

“Em yêu, hãy giới thiệu tôi với gia đình mình đi nào,” Heath lịch sự đề nghị với nụ cười trên mặt.

Lucien gật đầu. “Bên ngoài của tôi.” Cậu chỉ vào một nhóm người, hầu hết đều có làn da rám nắng và mái tóc quăn đen.

“Ông bà tôi, Nam tước và Nam tước phu nhân xứ Nibley. Cậu tôi, Mr. Edward Nibley, và chồng, Mrs. Octavio, cùng ba đứa con, Mr. Layton, Mr. Leatha, và Mr. Leopold. Dì tôi, Mr. Esmeralda Nibley và vợ Mrs. Parthenia, cùng hai con, Mr. Penelope và Miss Percival.” Cậu quay sang chỉ vào nhóm người khác, hầu hết đều cao ráo và xinh đẹp như tượng, với mái tóc vàng hoe và đôi mắt xanh lấp lánh.

“Bên nội của tôi. Chú tôi, Mr. Solomon Hawthorn, và vợ Mrs. Deborah Hawthorn, cùng bốn đứa con, Mr. David, Mr. Jonathan, Mr. Abigail, và Mr. Martha. Cô tôi, Mr. Gwendolyn Hawthorn, và chồng, Mrs. Justin Hawthorn, cùng con gái họ, Mr. Theodora. Chú tôi, Mr. Kenneth Hawthorn, và chồng, Mrs. Wellington Hawthorn, cùng sáu đứa con, Mr. Katherine, Mr. William, Mr. Elsa, Mr. Amanda, Mr. Gabrielle, và Mr. Jana.”

Trí óc Heath xoay vòng vòng với mấy cái tên và những khuôn mặt mà Lucien mới giới thiệu. Tuy nhiên, đã quen xử lý mấy việc này, anh chỉ cúi chào từng thành viên trong gia tộc với nụ cười trên mặt.

“Rất hân hạnh được gặp gia tộc yêu thương gắn kết với vị hôn thê của tôi.” Anh quay sang với bố mẹ và bạn bè. “Cho phép tôi giới thiệu bố mẹ tôi. Công tước và Công tước phu nhân xứ Cumbria.” Heath đợi cho đến khi mọi người cúi đầu hoặc cúi chào bố mẹ anh, theo cách phù hợp với địa vị, rồi nói tiếp.

“Và cho phép tôi giới thiệu đến bạn bè, anh em chiến đấu của tôi, dù không chung dòng máu.” Anh giới thiệu tên họ của Quincy, Blaine, và Orley, rồi nhìn gia tộc Lucien tròn mắt khi anh làm vậy. Họ đều lấp bắp tỏ vẻ kính trọng Orley trước lúc gặp gỡ.

“Và giờ chúng ta đã thư giãn xong xuôi rồi,” Lady Yorkshire mỉm cười nói, “Tôi dám chắc mọi người cần một lúc để sửa soạn. Người hầu đã mang túi xách của mọi người lên phòng. Chúng tôi sẽ sửa soạn trà trong phòng vàng. Khi nào sẵn sàng mọi người có thể tham dự.”

Phòng vàng / phòng hoàng kim (gold room): Đại để là 1 căn phòng sang trọng, được trang hoàng rất lộng lẫy trang trọng, thường để tổ chức tiệc.

Heath nhìn theo cô dì, chú bác, anh chị em họ và ông bà của Lucien chậm rãi rời khỏi phòng rồi quay sang mỉm cười nhìn Lord và Lady xứ Yorkshire. “Hai bác có phiền không nếu cháu đưa Lady Lucien đi dạo quanh vườn?” Anh hỏi.

Yorkshire lắc đầu, đưa tay lên khi Lady Yorkshire định phản đối, “Hãy để bọn nhỏ tự do khi còn cơ hội, Rosemary,” Bà nói, giọng mệt mỏi. Bà xua họ đi. “Đi đi. Đi với cả Charlotte và Rourke nữa, cứ đi đi.”

Heath chỉ vào Charlotte và Rourke, các bạn anh cũng vậy, nhìn Charlotte và Rourke giao bọn trẻ cho bảo mẫu dẫn ra vườn ươm rồi tiến bước tới hành lang qua cửa để đến sân sau.

“Ồ, tôi tưởng là chúng ta phải dùng trà với mấy người khó chịu đó chứ,” Charlotte thở phào nhẹ nhõm.

Heath bật cười. “Họ đâu có vẻ tệ vậy đâu.”

“Đó là vì anh mới biết họ qua việc cúi chào mà chưa cãi nhau với họ đấy thôi. Anh không biết đâu, họ nói về thời tiết như thể đó là thứ thú vị nhất trên thế giới, rồi thì bắt đầu thảo luận xem người hàng xóm nào trong trang trại chăn nuôi với đám gia súc.”, Lucien kêu lên.

Heath hơi trượt chân. “Cái gì cơ?”

Lucien và Charlotte bật cười.

“Chắc là sẽ hài hước lắm,” Blaine nói.

Lucien lắc đầu. “Không đâu. Nhà ngoại em sống ở biên giới Devonshire. Có rất nhiều nhân vật thú vị ở đó. Bọn em nghe nhiều chuyện về những người yêu động vật hơn cả những chuyện khác đấy.”

“Vậy sao chúng ta không bắt đầu từ họ hàng nhà Maldy nhỉ!” Charlotte kêu lên.

“Họ ngồi lại và lúc nào cũng bàn về chuyện sát nhập, tiếp nhận, quyền sử dụng đất, chính trị, và các thí nghiệm khoa học. Họ là một tập thể các quý ông kiêu căng. Họ còn thích chọc giận Maldy nữa chứ.”

“Tại sao thế?” Heath hỏi, tưởng tượng đến cảnh gia đình vị hôn thê và thấy phản ứng của Charlotte và Lucien với họ khá là thú vị.

“Ông bà nội tôi chỉ sinh con trai. Anh chị em của Maldy đã kết hôn với những người phụ nữ chỉ sinh con trai. Ban đầu Maldy cũng làm mọi việc khá ổn. Mary, Frances, và Amelia đều là con trai, thế nhưng kế đó là tôi, mà tôi thì là nữ, rồi sau đó là đứa con trai duy nhất lại cũng là nữ.” Charlotte lắc đầu.

Ấm chỉ Lady Lucien, là con trai nhưng có buồng trứng và kì kinh nguyệt (tựa tựa nữ chuyển giới) tương đương với vị trí xã hội của một người con gái.

“Maldy bị trêu chọc hoài không buông vì việc mầm mống không đủ mạnh để cho vợ nhiều hơn ba cậu con trai. Họ lừa đi sự thật rằng Maldy được bao nhiêu người đàn ông khác trong xã hội thượng lưu ngưỡng mộ vì có nhiều con trai như vậy họ chỉ so sánh bà với họ. Họ chẳng có gì ngoài những người vợ nghĩa vụ chỉ biết sinh con trai cho họ để duy trì dòng dõi Hawthorn, trong khi Maldy có vẻ dè dặt khi sinh cho dòng dõi nhà Hawthorn hai cô con gái.”

“Chà, thật là nực cười,” Quincy nói. “Mọi người đều biết người mang thai mới là người quyết định việc sinh con. Vậy nên những lời nói về mẹ cô rằng maldy của cô không thể sinh nhiều con trai quả là dối trá sai sự thật.”

Mọi người dừng bước trên đường dẫn đến khu vườn, quay sang nhìn Quincy. Anh nhìn họ bối rối. “Sao vậy?”

“Anh là một người tương đối ngốc phải không?” Rourke hỏi, giọng run lên vì cười.

Quincy lắc đầu. “Không phải, tôi đã nghe các bác sĩ thảo luận rằng sự thực là những người sinh đứa trẻ mới là người quyết định chắc chắn giới tính.”

Heath bật cười. “Những tay bác sĩ đó là những tên đần độn.” Anh lắc đầu. “Vậy thì không phải ai mang thai cũng muốn đảm bảo họ sinh con trai để tránh phải để lại một phần hồi môn sao?”

Quincy lắc đầu. “Không phải, vì khi đó họ sẽ phải trải nghiệm nguy cơ con trai cạnh tranh và có khi còn ý nghĩ giết người vì gia sản.”

Mọi người gật đầu đồng tình. Lucien động tay, rút tay khỏi tay Heath. “Bất kể thế nào,” cậu nói, “người mang thai cũng không phải là người xác định giới tính của đứa trẻ. Người bố hay maldy mới là người xác định. Không phải người mẹ hay fotmy. Nếu...ừm...căn nguyên của người bố hay maldy thôn gầy và ướt át, thì đứa trẻ sẽ là con gái. Tuy nhiên, nếu nó đầy đặn và rắn chắc, thì đứa trẻ sẽ là con trai. Có trường dạy cách suy nghĩ kiểu như gió Bắc thổi thì sẽ hình thành con trai, và gió Nam thổi thì là con gái.”

Ý Lucien là bộ phận sinh dục nam.

Heath và những người khác ngạc nhiên nhìn Lucien.

“Làm sao em biết?” anh hỏi.

Lucien nhún vai. “Em đọc trong sách và... nói thế nào nhỉ...em nghe giảng về các nhà triết học cổ đại, như Hippon, Hippocrates, và Aristotle.”

“Giảng về cái gì?” Heath hỏi, không hề tức giận khi rõ ràng là Lucien đã trốn đi nghe giảng, vì phụ nữ không được phép đi nghe giảng, tò mò thôi thì được.

“Giảng về sinh học ạ.” Lucien nhỏ giọng thừa nhận. Charlotte giật mình.

“Lucien! Em có thể vướng phải rắc rối nghiêm trọng nếu bị bắt gặp đấy. Làm sao em có thể tham gia chứ hả?”

“Arlington,” Lucien thừa nhận.

Heath gật đầu. Có vẻ như anh và chàng pha chế rượu sắp có cuộc trò chuyện nho nhỏ về hành vi nên có của vị hôn thê tương lai mới được.

“Để cái chuyện không thoải mái lắm này sang một bên đi, và thay vào đó tiếp tục ra vườn thôi,” anh mỉm cười nhún vai, lại đưa khuỷu tay ra để Lucien khoác. Anh làm lơ khi Lucien nhìn anh và thay vào đó bắt đầu đi theo những người khác. Heath phát hiện khao khát học hỏi những thứ mới mẻ và kích động của Lucien, nhưng việc học hỏi đó có thể khiến cậu bị ném vào tháp Tlondon, mà đó thì không phải là điều Heath trông đợi. Anh sẽ phải tìm cách làm dịu đi sự thôi thúc học hỏi bằng bất cứ giá nào của cậu mà đồng thời không làm cậu mất tinh thần.

Họ đều nằm hay ngồi trên thảm cỏ trong vườn, trò chuyện và cười đùa, khi vài anh chị em họ của Lucien và Charlotte từ nhà đi ra, cùng với các chị gái và vợ chồng mình. Có vẻ như những người trẻ tuổi sắp tụ tập bên ngoài trong khi những người lớn tuổi ngồi trong nhà uống trà. Người hầu đi theo dường như không vui vẻ lắm khi họ đến gần. Heath cảm thấy Lucien kể bên có hơi cứng người. Anh chạm vào tay Heath để trấn an cậu và mỉm cười khi cảm thấy Lucien đang dần căng thẳng.

Heath nhìn, đánh giá từng người khi người hầu đặt khăn lên để họ ngồi xuống hay trải chúng lên bàn ghế cho họ, anh muốn trở mắt vì sự cầu kỳ mà họ thể hiện.

“Thưa Ngài Công tước,” Một trong số họ, Heath nghĩ rằng tên là Theodora, nói khi phủ váy lên chân, “Tôi ngạc nhiên khi thấy ngài nằm ườn trên cỏ như một kẻ du mục vậy.” Mặc dù giọng cô có vẻ thoải mái, nhưng Heath vẫn có thể nghe được sự khinh thường toát lên trong lời nói.

“Thật là, Theo à,” Charlotte nói, trừng mắt. “Chị nghĩ mình có quyền quái gì mà nói với người trên kiệu đó hả? Tại sao à, nếu công tước thích ngồi trên cỏ, vậy thì chị phải có trách nhiệm cùng gia nhập với lũ kiến chứ!”

Heath lén cười khi thấy Lucien đã không giấu được tiếng cười bên cạnh, anh lắc đầu khi thấy cậu vờ ho để che lấp sự thích chí.

“Này, Charlotte,” Mr. Theodora Hawthorn nói, sụt sịt một cách ngượng ngùng, “Chị thấy là cưới một người đàn ông Tscotland vẫn chưa dạy cho em cách cư xử gì hết.”

“Charlotte của tôi đã biết mọi cách cư xử cô ấy cần rồi, và tôi nghĩ là câu đó xứng với cô đấy. Hãy nhớ lại rằng tôi chẳng ngần ngại gì mà gọi cô như đã từng gọi mấy năm trước đâu,” Rourke gầm gừ. Heath nhướn mày khi nghe vậy, anh muốn biết câu chuyện đằng sau nhưng anh hiểu nội dung hắc sẽ khá dài.

“Có lẽ chúng ta chuyển chủ đề thì tốt hơn đấy?” Heath đề nghị.

“Đúng đấy, thưa công tước. Tôi sợ là cô em họ thân yêu của tôi có quá nhiều sự nóng tính của maldy trong người,” Mr. David Hawthorn nói, mỉm cười với Mr. Theodora Hawthorn. “Có lẽ ngài sẽ kể cho bọn tôi nghe về kế hoạch của vợ ngài, Lady Lucien ngọt ngào sau khi kết hôn chứ?”

Heath gật đầu, dù rằng anh thấy mình cũng đang cố kiềm chế cơn giận dữ trực chờ vì cái nhìn ngó ngàng đầy ham muốn mà Mr. David Hawthorn nhìn Lucien. “Tôi có tài sản thừa kế từ ông nội, vậy nên sau đám cưới, Lady Lucien, sẽ nhanh chóng trở thành Công tước phu nhân xứ Pompinsshire, và tôi sẽ đi du lịch tới một nơi nào đó vào tuần cuối kỳ nghỉ để hưởng tuần trăng mật. Chúng tôi sẽ ở lại một trong số rất nhiều

biệt thự của tôi cho đến khi Hạ viện mở cửa lại,” Heath mỉm cười nhìn Lucien mà nói, hi vọng anh họ của Lucien thấy được lời nhắc nhở tinh tế về sự sở hữu mạnh mẽ và danh tiếng giàu có của anh.

“Tại sao vậy, Lucien, em làm gì ở bên ngoài thành phố lâu vậy?” một người phụ nữ có mái tóc tối màu mỉm cười giả tạo nói.

« Leatha thân yêu,” Lucien nhìn lại đáp lời, “chị biết là em không cần những đam mê bên ngoài mà. Với những cuốn sách, thêu thùa, vẽ vôi, và chăm sóc gia đình chồng thì em nghĩ rằng mình là người khá nội tâm. Cả đời em đã được dạy dỗ như vậy mà.”

“À ờ, đúng rồi, em thật nữ tính với những...đam mê giải trí của em,” Mr. Leatha Nibley cười khẩy. “Ước gì anh có thể dành hàng giờ phù phiếm trong ngày để đọc sách, viết thư, và vẽ vôi, như vợ anh, nhưng thật phiền, anh đâu thể làm vậy.”

“Không, anh đơn giản là chỉ dành thời gian cho săn bắn, đánh bốc, và đánh cược vận may của gia đình thôi,” Charlotte thăm lăm lăm, dù là mọi người vẫn nghe thấy, đặc biệt là Mr. Leatha Nibley, nếu bộ mặt đỏ bừng của anh được coi là dấu hiệu của việc đó.

“Charlotte.” Giọng Rourke trầm xuống cảnh báo.

“Công tước, còn ngài gì sao? Ngài sẽ làm gì ngoài thành phố?” Mr. Martha Hawthorn hỏi.

Heath nhún vai và nhìn Blaine, người đang nhìn anh với ánh mắt giấu giếm sự vui thích. “Tôi cũng không biết nữa. Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ thêu thùa như vợ tôi. Hay có lẽ là phác họa, hoặc mở rộng tâm trí bằng việc đọc sách. Tôi đang bắt đầu thấy lịch sử cực kỳ hấp dẫn. Tôi nghĩ có lẽ mình sẽ dành hàng giờ để học hỏi tất cả những điều có thể về lịch sử thế giới. Phụ nữ dành nhiều thời gian để đọc những cuốn sách mà đàn ông chúng tôi đưa cho họ, thế nhưng bản thân chúng tôi lại không dành thời gian để dừng lại đọc chúng, vì chúng tôi quá bận rộn với bản thân cho những thú đam mê đàn ông hơn. Có lẽ đó là lý do nhiều phụ nữ thông minh hơn chúng tôi nhiều.”

Có nhiều tiếng giạt mình trong bữa tiệc, dù rằng cũng có nhiều tiếng cười chẳng kém. Heath duỗi chân và đưa tay cho Lucien, rồi đỡ cậu dậy. Rourke cũng làm vậy với Charlotte, và Blaine, Quincy, và Orley cũng đứng dậy làm theo.

“Cám ơn mọi người đã đi cùng,” Heath nói, nghiêng đầu. “Nhưng tôi thấy tôi thích đi dạo quanh vườn và ngồi giữa vườn hoa hơn.” Đưa cùi trỏ ra cho Lucien, Heath mỉm cười khi cậu khoác lấy.

“Được không?”

“Tôi nghĩ đó là một ý tưởng rất tuyệt, thưa ngài công tước,” Lucien đáp lời.

Họ đi khỏi, để lại các anh họ của Lucien sững sờ nhìn theo, và sau khi họ đi đủ xa, họ liền cười phá lên.

“Các anh có thấy mặt Leatha không? Em chưa từng thấy màu tím nào như vậy đấy!” Charlotte vui vẻ nói.

“Làm tốt lắm, ngài công tước!” Rourke nói, vỗ lưng Heath khiến cho anh hơi vấp về phía trước.

Heath đơn giản nhún vai, mỉm cười với Lucien đang tươi cười. “Cám ơn, quý ngài của em. Thế nhưng em thấy, với tư cách là một người đàn ông đã hứa hôn trong mấy tuần gần đây, dường như anh đã chống lại bất cứ ai phá hoại dự định của em dù ít dù nhiều.”

Rourke gật đầu. “Chào mừng đến với thế giới của những người kết hôn với phụ nữ nhà Hawthorn. Đó là một nơi tuyệt vời đấy.”

“Thật vậy. Đúng là vậy.”

19. Chương 14-2

Buổi tiệc trà khá căng thẳng. Heath nhận thức được những cái nhìn thoáng qua của đám anh họ nhà Lucien, cũng như vẻ hài hước từ bạn bè mình, Charlotte và Rourke. Tất cả những điều đó quả thật quá mờ nhạt so với cái nhìn đầy ngưỡng mộ mà Lucien trao cho anh từng giây từng phút từ ghế ngồi kế bên. Chúng khiến Heath cảm thấy anh là một người hùng. Một vị chúa.

Chúng khiến anh muốn yêu cầu tất cả mọi người rời khỏi phòng để anh có thể hưởng thụ Lucien trong từng tắc cuộc đời.

Điều khiến cho tiệc trà với gia đình của Lucien đầy căng thẳng đã đến.

“Ngài công tước, ngài sẽ tham dự vũ hội Cavendish tối nay chứ?” Lady Yorkshire lên tiếng, hỏi từ vị trí kế bên trong phòng.

Heath gật đầu. “Vâng ạ. Cháu định ra mắt luôn.”

“Thật tuyệt. Chúng ta cũng định tham dự, vì gia tộc Hawthorns có quan hệ lâu đời với gia tộc Cavendish. Có lẽ ngài cũng muốn dẫn theo Lucien?”

Heath để ý gương mặt Lucien hơi ửng hồng. Heath đẩy lên niềm tự hào trong lòng.

“Đó là đặc quyền lớn nhất của cháu, thừa phu nhân, nếu phu nhân sẵn lòng cho phép cháu.”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài công tước. Hai tháng nữa nó cũng đã là vợ ngài rồi.”

“Sao lại nhanh vậy?” Lord Nibley hỏi. “Cháu đang mang thai hả Lucien?”

Căn phòng im lặng đầy chết chóc khi câu hỏi của Nibley vang lên, Heath lại phải đeo lên cái mặt nạ bắt đắc dĩ. “Tôi thấy câu hỏi của ngài không chỉ lạc đề, mà còn cực kỳ xúc phạm, và như vậy tôi có quyền thách đấu một cuộc đấu tay đôi với ngài vì đã công kích danh dự của tôi không chỉ với tư cách là một người đàn ông mà còn với địa vị hoàng gia.” Giọng Heath trầm xuống chết chóc.

Anh biết mình đang đặt niềm tin vào danh tiếng của mình với tư cách là một người đàn ông nguy hiểm, đặc biệt là khi gương mặt Nibley mất hết màu sắc, và Blaine, Quincy, và Orley đứng lên phía sau, lặng lẽ thể hiện sự ủng hộ. Mặc dù Nibley đã đoán đúng rằng Lucien đang mang thai, thì hỏi theo cách lẫn lộn như vậy vẫn rất tệ, và Heath có quyền lên tiếng vì vị hôn thê của mình.

“Tôi không phải có ý coi thường, thưa ngài,” Nibley lắp bắp. “Tôi chỉ hỏi điều mà có thể người khác cũng thắc mắc khi lễ cưới đã sớm như vậy.”

Heath gật đầu tựa vào ghế. Ông của Lucien nói đúng. Tin đồn và dự đoán sẽ tăng lên khi mọi người nghe tin sớm vậy. Heath và Lucien sẽ kết hôn, nhưng họ không thể làm gì hơn nữa. Thậm chí họ phải giả vờ rằng tình yêu của họ là nhân duyên trời định, và điều đó sẽ chỉ khiến cho tình huống tệ hơn. Không nhiều người trong xã hội của họ kết hôn vì tình yêu. Họ kết hôn vì uy tín, của cải, và tầng lớp rất hiếm khi họ kết hôn vì tình yêu. Tình yêu đôi khi cũng đến, sau một cuộc hôn nhân, nhưng rất hiếm khi, đó là lý do tại sao không hiếm để tìm ra ai đó bị bắt gặp ngoại tình, hay có mặt ở bữa tiệc cuối tuần ở biệt thự trong thành phố để rồi phát hiện ra cuộc truy hoan.

Heath sẽ không bao giờ ngây ngô bước vào một buổi tiệc trong thành phố một lần nào nữa.

“Tôi có thể hiểu nghi vấn của ngài, nhưng thật sự là vấn đề thời gian. Nếu đợi lâu hơn, kỳ nghỉ sẽ kết thúc và mọi người sẽ quay lại thành phố, nhiều gia đình của chúng ta và bạn bè khó mà tham dự được,” Lord Yorkshire nói. “Chúng ta còn phải đặt trước ở nhà thờ khi có chỗ trống không may là họ không coi trọng đám cưới này hơn những sự kiện khác diễn ra ở đó. Nếu chúng ta không lên lịch đám cưới trước hai tháng thì công tước xứ Pompinshire và Lady Lucien có khi phải đợi tới tận kỳ nghỉ sau.”

Heath gật đầu và cũng nói, “Còn nữa, đợi cho đến năm sau, chà, tôi sợ rằng tôi không thích như vậy lắm.”

“Sao lại không chứ?” Lady Nibley hỏi.

Heath cười khúc khích. “Thưa quý bà xinh đẹp,” anh nói và nghiêng đầu. “Chắc hẳn ngài cũng để ý thấy vết sẹo trên mặt tôi. Trong khi rất nhiều người phụ nữ trẻ từ các gia tộc có tiếng thấy vết sẹo của tôi bảnh

bao và hấp dẫn, cũng là nguyên nhân sai lệch cả. Họ nghĩ rằng tôi thú vị hơn là họ nghĩ, và khi họ phát hiện ra tôi thích ở trong nhà đọc sách hơn, chà, họ sẽ bỏ đi ngay tắp tự. Và mặc dù tính cách của tôi là lẳng mạn đầy nguy hiểm và chiếm hữu, thì trên thực tế cũng chẳng nhiều người đánh giá cao chúng. Đó là một trong nhiều nguyên nhân tôi vẫn chưa kết hôn. Tôi đã chờ đợi một người phụ nữ, có thể tự tin xử lý những sai sót này để khiến cô ấy hay cậu ấy hấp dẫn hơn trước tôi.” Heath nhìn Lucien và mỉm cười rồi quay lại với ông bà Lucien.

“Lucien rất đẹp, thông minh, tốt bụng, tận tâm, hiểu biết, cảm thông, giàu lòng trắc ẩn, và có một tâm hồn rộng lượng. Họa chăng tôi phải là kẻ ngốc mới không muốn kết hôn với cậu ấy. Tôi sẽ còn ngốc nghếch hơn nữa nếu cho cậu ấy thời gian để đi tìm một người khác. Có thể bố mẹ chúng tôi là người đã quyết định cuộc hôn nhân này, nhưng chính tôi là người sẽ hoàn thiện nó, chính vì nguyên nhân ích kỷ đó mà tôi không muốn Lucien nhận ra rằng cậu ấy có thể làm tốt hơn nhiều.”

Căn phòng tràn ngập tiếng cười khe khẽ, Heath nâng tách trà lên môi nhấp một ngụm. Anh gần như muốn sặc khi cảm thấy đầu gối của Lucien hơi tì nhẹ vào mình. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng đủ để tìm Heath loạn nhịp trong ***g ngực. Anh cần phải về nhà để chăm lo cho cự vật đang cương cứng trong quần trước khi anh làm gì đó thật xấu hổ, như dạng chân Lucien ra và vác lên, như con chó mastiff của anh, Chancellor.

Heath hắng giọng và đặt lại tách trà lên bàn. Anh rướn người và đặt nó lên xe đẩy rồi đứng lên. Anh cúi đầu chào Lucien và toàn thể gia đình.

“Cám ơn sự tiếp đón của mọi người. Tôi rất vui mừng, nhưng vừa nhớ ra một chuyện rất quan trọng cần làm trước buổi vũ hội tối nay, mà tôi còn rất ít thời gian để làm, vậy nên tôi xin cáo lỗi.”

“Ôi, ngài phải đi sao?” Charlotte hỏi, nhìn mấy anh họ ngụ ý. Heath gần như không thể kiềm chế tiếng cười. Anh chỉ đơn giản gật đầu.

“Thật sự cần.”

“Vì chúng tôi đến với con trai, nên cũng xin cáo từ,” Douglas nói khi nhích lưng khỏi ghế. Bạn bè Heath cũng đứng dậy để rời đi. Heath lắc đầu và bật cười khi bố anh thấy anh cầm tay Lucien và cúi chào.

“Tối nay nhé, em yêu,” anh dịu dàng nói, cố gắng dùng mắt truyền tải cho vị hôn thê anh cần cậu đến nhường nào. Từ vết hồng nhạt chớm nở trên má Lucien, anh biết mình đã làm tốt.

Heath hoàn toàn đứng thẳng dậy, gật đầu trịnh trọng chào mọi người rồi sải bước ra khỏi phòng. Tiếp nhận áo choàng từ quần gia, Heath bước ra khỏi cửa và xuống bậc thang ra xe ngựa đang chờ.

Sau khi đưa bố mẹ về nhà, Heath và bạn bè đi đến Rundell và Bridge trên đồi Lundgate để tới chỗ bán đá quý.

Trong khi mua trang sức và thời trang được coi là thứ gì đó tệ hại, hay trước đây được coi là vậy, thì trong quân đội, Heath đã tạt qua Rundell và Bridge vài ngày trước khi đi dạo với Blaine để tìm chính xác chiếc nhẫn anh muốn tặng cho Lucien. Chỉ đường cho tài xế đội trước cửa hàng cho đến khi họ xong việc, Heath bước vào cửa hàng, cùng với các bạn mình.

“Ôi, lạy chúa tôi, Công tước xứ Pompinshire!” Chủ cửa hàng, Marie-Etienne Nitot, một phụ nữ mang giới tính đàn ông cao ráo, xinh đẹp với mái tóc đen dài, quăn, đôi mắt xanh lấp lánh, đôi môi dày màu hồng, và dáng người gầy, gần như tinh tế, lên tiếng từ trong cửa hàng, mở rộng vòng tay chào đón. Miss Nitot nổi tiếng với sự cởi mở điên dại và cực kì lẻo lết, nhưng, dù là mọi người đều biết anh làm trang sức cho Nafoleon, anh vẫn được phép mở cửa hàng ở Angland vì những thiết kế tuyệt đẹp của mình.

Heath cúi thấp. “Madam Nitot.” Anh chỉ vào bạn bè đằng sau và nhận thấy Blaine và Marie cứ liên tục nhìn nhau rồi lại quay đi. “Tôi giới thiệu bạn tôi nhé?” Anh giới thiệu Quincy và Orley, và giới thiệu lại Blaine, thấy mặt Marie hơi đỏ lên.

“Thật mừng là các ngài đã ghé thăm cửa tiệm giản đơn này của tôi. Tôi có thể giúp gì cho các ngài?” Anh hỏi.

Heath gật đầu và cởi găng ra, gấp lại, đặt chúng vào túi áo choàng. Anh bước tới tủ kính trưng bày nhẫn và vòng cổ và bắt đầu ngắm chúng. Anh muốn nện nắm đấm lên mặt kính khi nhận thấy chiếc nhẫn anh muốn đã biến mất, nhưng anh phải kiềm chế lại và thay vào đó quay sang mỉm cười với Marie.

“Tôi đang tìm một chiếc nhẫn đính hôn cho vị hôn thê Lady Lucie Hawthorn của tôi. Tôi đã thấy chiếc nhẫn tôi muốn, nhưng nó không còn nữa. Có khi nào anh có cái nào đẹp hơn cho tôi xem không?”

“Ồ!” Marie vui vẻ vỗ tay. “Thật tuyệt. Tôi có nghe đồn ngài đã đính hôn, thưa ngài công tước! Chúc mừng ngài!” Anh chạy vội đến tủ kính, vỗ tay gọi đồng nghiệp tới trợ giúp. Heath kinh ngạc nhìn theo khi ba người phụ nữ khác trong tiệm nhanh chóng đi tới lấy nhẫn ra và bày lên tủ trưng bày.

“Màu mắt của cô ấy là màu gì?” Marie hỏi.

Heath thở dài khi nghĩ đến đôi mắt xanh tuyệt đẹp của Lucien, cự vật của anh đã cương lên khi nghĩ tới chúng với một đôi mắt đen tối đầy dục vọng và đam mê.

“Đó là màu xanh tuyệt đẹp nhất. Màu xanh nhẹ, tựa như bầu trời.”

Marie gật đầu. “Màu xanh Hawthorn.” Anh gõ cầm với móng tay dài, cắt tỉa đẹp đẽ. “Tôi tin rằng chúng tôi có một chiếc nhẫn hoàn hảo cho ngài.” Anh xoay người và đi qua rèm vào căn phòng phía sau. Khi trở lại, anh mang theo một chiếc hộp nhỏ màu đen, cùng với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt. Anh đi thẳng tới chỗ Heath và đưa nó cho Heath. Heath mở hộp và nhìn vào trong. Anh nghe thấy bạn bè giật mình phía sau, anh hiểu phản ứng của họ cũng như cảm giác bàn tay ướt đẫm và tim bắt đầu đập loạn của mình vì đó là chiếc nhẫn dành cho Lucien.

“Tôi sẽ lấy cái này.”

20. Chương 15-1

Lucien đeo găng tay trắng và đứng dậy trước bàn trang điểm. Cầm túi lên, cậu đi về phía cửa phòng ngủ và nhận lấy chiếc quạt vàng mà Patty đưa cho. Cậu mặc một chiếc áo gile trắng vàng có đuôi quét xuống sàn. Với chiếc quần ống chèn màu trắng trang trí bằng vàng, cậu đi một đôi bốt cao gót màu trắng mẹ cậu đã đặc biệt đặt cho bộ đồ cậu mặc. Tóc cậu được chải chuốt, thoa phấn, uốn và kéo sang bên để ngả trên vai. Đuôi sam lờ được dùng hoa bao quanh, những chiếc cặp tóc nhỏ đính kim cương cố định những sợi tóc vàng dư ra của tóc. Mắt cậu được đánh phấn lót màu đen, đôi môi tô chút màu đỏ rượu, còn má thì được dặm phấn hồng nhạt. Lúc này cậu cảm thấy như thể mình là hoàng tử Edward vậy, thể nên cậu phải cố gắng không cười quá tươi với Patty khi cô tuyên bố cậu là người phụ nữ đẹp nhất cô từng nhìn thấy.

Cậu bước vào hành lang ngay khi cửa bật mở, đặt một tay lên bụng để trấn an. Toàn thể gia đình cậu sẽ tham dự vũ hội Cavendish, và theo truyền thống của Hawthorn, họ đều mặc quần áo hỗ trợ cho nhau. Đàn ông mặc đồ đi săn màu xanh điểm vàng, còn phụ nữ mặc màu trắng điểm vàng. Chỉ đến lúc đó Lucien mới nhận ra rằng đúng ra cậu nên phối hợp trang phục với vị hôn phu, và cậu chỉ có thể hi vọng rằng trong vòng năm tiếng kể từ lần cuối họ gặp nhau thì có người đã nghĩ tới việc nhấn tới Heath về màu nên mặc.

Tất cả những suy nghĩ đó bay biến khỏi tâm trí khi Lucien dừng lại ở đầu cầu thang. Heath đứng ở trong phòng khách, đưa cây gậy, mũ, và áo khoác cho quần gia, mặc một bộ vest đen có đuôi, một áo sơ mi màu trắng, áo vest màu vàng, và cà vạt màu trắng. Lucien thậm chí còn không có thời gian mừng vì vị hôn phu của mình đích thực đã phối với màu vàng thì Heath đã liếc nhìn lên. Cảm xúc mãnh liệt trong đôi mắt xám của anh đập vào mắt Lucien khiến cậu nghẹn thở. Toàn bộ căn phòng mở đi quanh họ, Lucien thấy tim mình đập đồng bộ với dự định. Cậu nhìn theo, nhẹ nhàng di chuyển, khi Heath bước về phía cậu, lên lầu, không nói gì, chỉ hấp háy mắt. Cuối cùng cũng đứng trước mặt Lucien, Lucien ngược nhìn vào đôi mắt vàng tối của anh và hít thở sâu.

“Em là ảo ảnh, đắm chìm trong giấc mơ anh.”

Lucien lắc đầu, muốn từ chối lời nói của Heath, nhưng Heath đã quỳ xuống trước mặt cậu mà không hề báo trước.

“Thứ lỗi cho anh vì đã không trao cho em trước đó, nhưng anh chỉ có thể trách hiện thực rằng suy nghĩ về em đã níu chân anh khiến anh mê mết đến mức phát hiện rằng mình không thể sống mà thiếu vắng em,”

Heath khẽ mỉm cười nói. “Anh chỉ có thể hi vọng em sẽ chấp nhận món quà này như một sự kính trọng và coi nó là thước đo cho sự thành tâm của anh.”

Lucien mỉm cười rạng rỡ với Heath và nhìn vào chiếc hộp đen anh lấy ra khỏi túi áo. Lucien giật mình khi mở chiếc hộp ra, một tay ôm ngực kinh ngạc. Nép mình bên trong chiếc hộp trang sức với chiếc nhẫn đẹp nhất cậu từng thấy trong đời. Một viên saphia, viên saphia lớn nhất mà Lucien từng nhìn thấy—lớn hơn cả của mẹ cậu—với kim cương bao quanh, chờ để được đeo lên tay cậu. Mắt Lucien ngập nước.

“Ôi cậu chủ! Cậu không được khóc đâu đấy! Phấn sẽ bị lem mất,” Patty cảnh báo. Lucien bật ra một tiếng cười ụt át khi đưa tay ra cho Heath.

“Vậy thì tôi sợ là sẽ đến vũ hội muộn mất Patty, vì những giọt nước mắt này chẳng cho tôi chút khái niệm nào về việc phấn sẽ bị trôi mất.”

Heath bật cười khúc khích, lấy nhẫn ra khỏi hộp và đeo vào tay cho Lucien rồi hôn nhẹ lên ngón đeo nhẫn. Heath ngược nhìn Lucien và dịu dàng mỉm cười.

“Em đã làm cho anh cực kỳ hạnh phúc,” Heath nói.

“Em cũng cảm thấy hạnh phúc, thật đấy,” Lucien nghẹn ngào. Cậu mỉm cười rạng rỡ và bước lại chỗ Heath đứng.

Lucien quay sang Patty. “Trông tôi tệ lắm sao?”

Patty lắc đầu và vội dẫn Lucien quay về phòng.

Sau đó Lucien choàng chiếc áo choàng lông trắng rồi được Heath đỡ lên xe ngựa. Heath ngồi đối diện với Charlotte, Rourke, và bá tước xứ Whitcomb, còn Lucien ngồi kế bên anh và Yarborough. Xe ngựa đi thẳng từ Điện trang Yorkshire đến Trang viên Cavendish, Lucien phát hiện bàn tay đang đặt trên đùi run nhẹ, găng tay ở tay trái cậu nhô lên quanh chiếc nhẫn. Cậu đã khiến cho mọi người bật cười khi cậu đeo nó lên trên găng tay rồi lại tháo ra và đeo bên dưới găng tay thì mới đi được.

“Em ổn chứ, em yêu?” Heath nói thầm với cậu.

“Vâng.” Lucien gật đầu. “Rất ổn ạ.”

“Ôi Luce, hi vọng là em không lo lắng về Madison Kipling,” Charlotte lên tiếng ở phía đối diện.

“Người thừa kế tước vị Tử tước?” Heath hỏi.

Lucien rên rỉ và cúi đầu xấu hổ.

“Sao em lại lo lắng về Kipling?”

“Khi còn nhỏ Lucien yêu Madison,” Charlotte nói, giọng trêu chọc.

“Thật sao?” Heath có vẻ ngạc nhiên.

“Hai năm trước thì cũng không tính là nhỏ lắm ạ,” Lucien lẩm bẩm. Xe ngựa chìm vào yên tĩnh.

“Nhưng mà, hoàn toàn là đơn phương, thưa ngài công tước. Tôi bảo đảm,” Charlotte vội nói.

Lucien nhìn Heath, anh đang chăm chú nhìn cậu, cậu gật đầu đồng tình. “Em đảm bảo với anh mà. Ngài Kipling thậm chí còn chẳng biết đến sự tồn tại của em.”

“Chà, vậy thì cậu ta đúng là tên ngốc,” Heath chốt câu cuối.

Không ai nhắc tới chuyện này nữa, Lucien ngồi ngay ngắn, vừa đủ với bộ trang phục, lên đệm ngồi sang trọng trong chiếc xe ngựa xa hoa của Heath. Họ nhanh chóng đến trước Trang viên Cavendish rồi cho xe

ngựa xếp hàng đợi. Khi họ đến cửa trước, chồng Charlotte bước xuống trước đỡ cô, còn Lucien được Heath đỡ xuống, anh vẫn luôn mỉm cười từ lúc Lucien bước xuống khỏi xe ngựa.

Họ đi lên bậc tới cửa và đưa áo choàng cũng như áo khoác cho những người hầu đang đợi. Lucien khoác tay Heath và đi cùng anh vào phòng dạ hội, theo sau là bố mẹ hai bên cùng với bạn bè Heath. Những âm thanh sôi cuốn của điệu Cadri (điệu vũ bốn cặp nhảy thẳng góc với nhau) vang vọng đến tận hành lang khi họ đi vào phòng dạ hội, cả phòng tiệc lộng lẫy trong những bộ trang phục. Lucien phải cố ngăn bản thân lắc lư đầu theo nhạc. Bố mẹ Heath được giới thiệu trước, Lucien chỉ có thể lo lắng nuốt nước bọt. Rồi bố mẹ Lucien bước lên và đưa thẻ cho quản gia để ông giới thiệu.

“Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Yorkshire,” quản gia thông báo. Lucien hơi mỉm cười khi bố mẹ cậu bước lên trước rồi bước vào phòng dạ hội. Charlotte và Rourke được giới thiệu kế đó, rồi đến Mary và George, rồi khi Frances và Sophie bước lên, Lucien liền thấy Madison bên kia căn phòng. Cậu nín thở phát hiện bản thân chôn chân tại chỗ trước đôi mắt màu xanh lơ của người thừa kế dòng tộc Cavendish.

Madison cao và gầy, nhưng không lêu nhêu. Thậm chí anh ta gần như chẳng có chút nào gọi là vạm vỡ và cơ bắp như Heath. Nhưng trong khi ở Heath là kiểu cơ bắp cuộn cuộn, nguy hiểm, và sự chiếm hữu đáng sợ thì Madison lại phong nhã, tinh tế, và đẹp đẽ. Với đôi mắt mở to đầy vui mừng khi thấy Lucien như thể lần đầu gặp cậu, anh bắt đầu bước tới.

“Thưa ngài, đây là Công tước xứ Pompinshire và vị hôn thê Lady Lucien Hawthorn,” quản gia giới thiệu. Toàn bộ căn phòng ngừng lại.

Lucien có chút kinh ngạc khi biết rằng Madison Kipling, người đàn ông cậu từng khao khát và mơ ước bấy lâu, cuối cùng cũng thích cậu, để rồi nhận ra không thể có được cậu. Lucien nở một nụ cười thanh thản khi thực sự chỉ muốn cười phá lên, siết nhẹ tay Heath.

“Em sẵn sàng chưa, Người đẹp?” Heath hỏi.

“Không còn nghi ngờ gì ạ.”

Họ bắt đầu bước xuống, mọi ánh mắt đổ dồn vào họ cho đến khi họ xuống tới nơi, và chỉ khi đó họ mới dừng lại. Đó là khoảnh khắc Lucien nhận ra người duy nhất có địa vị cao hơn Heath ở vũ hội là bạn anh, Bá tước xứ Whitcomb. Hiểu được điều đó thì đã vượt quá ngưỡng khiêm tốn rồi. Thậm chí còn hơi đáng sợ.

“Thưa ngài, đây là bá tước xứ Whitcomb,” quản gia nói.

Lucien quay sang chỗ Heath nhìn theo bá tước xứ Whitcomb chống gậy bước xuống, ngẩng cao đầu, kiêu hãnh và khinh khỉnh như thể toàn bộ nhân loại xung quanh anh đều là áo giáp. Anh bước tới đứng cạnh họ và mỉm cười rồi ra hiệu cho nhạc công đợi chỉ dẫn từ anh.

“Tiếp tục chơi nhạc đi,” Bá tước xứ Whitcomb mỉm cười nói. Âm nhạc lại nổi lên, và các vũ công bắt đầu nhảy vũ điệu cadri.

“Cho phép tôi mời công nương điệu nhảy này?” Bá tước xứ Whitcomb cúi người hỏi Lucien. Lucien giật mình, mọi người xung quanh cũng vậy. Được bá tước xứ Whitcomb mời nhảy, đặc biệt là khi mọi người đều biết anh ta là một anh hùng, không chỉ là một sự ngạc nhiên mà còn là niềm vinh hạnh lớn lao. Bá tước xứ Whitcomb còn rất nổi tiếng là người chỉ nhảy một điệu duy nhất, và thật vậy, người mà anh ta chọn nhảy cùng cũng được coi là người phụ nữ danh giá nhất.

“Rất hân hạnh, thưa ngài. Tuy nhiên, tôi sẽ coi đó là ngài không đòi hỏi quá cao,” Lucien nói, híp mắt.

Bá tước xứ Whitcomb. “Tôi xin giành tặng em lời thề trân trọng nhất.” Anh đưa khuỷu tay ra cho Lucien, và, sau khi buông tay Heath, Lucien khoác tay bá tước xứ Whitcomb rồi theo anh ra sàn nhảy. Khi cậu đứng đối diện với bá tước xứ Whitcomb, Lucien để ý thấy Frederick, em trai của Arlington, thấy cậu ta đi xuyên qua đám đông, và rồi khuất tầm mắt. Khi Lucien và bá tước xứ Whitcomb bắt đầu nhảy, âm nhạc lập tức ngừng và thay đổi.

Lucien nhận ra bá tước xứ Whitcomb có lẽ không thông thạo điệu cadri. Thế nên tay vì điệu đó, thì khúc van lại nổi lên, Lucien thở phào và vỗ tay vui mừng.

“Tôi thích điệu van lắm, thưa bá tước, nhưng chưa có cơ hội để nhảy ở ngoài,” cậu thốt lên.

Bá tước xứ Whitcomb nhướn mày—không nghi ngờ gì, anh nhìn thấu màn trình diễn nhạt nhẽo của Lucien—nhưng sự biết ơn phản chiếu trong ánh mắt anh nói lên anh đánh giá cao điều đó. “Chà, vậy thì tôi rất vui có được cơ hội là người đầu tiên em nhảy van cùng.”

Khi bá tước xứ Whitcomb cúi chào, Lucien rụt rè, rồi đặt tay trái mình lên bờ vai rộng của Orley và tay phải đặt lên bàn tay to lớn của người đàn ông ấy. Cậu đã bỏ ngoài tai những lời phản đối của những giáo viên lớn tuổi vẫn luôn không chấp nhận cho nhảy điệu van ở vũ hội và giữa những con người “tươi tắn”, mặc dù điệu van đã được chấp thuận bởi một số thành viên ưu tú của Almack từ hai năm trước. Thay vì lo lắng, cậu thả lỏng thân thể và bắt đầu thả mình theo những bước nhảy. Cậu mỉm cười với bá tước xứ Whitcomb, bỏ qua vài lần anh hơi vấp ngã khi xoay, mà thay vào đó để âm nhạc truyền vẻ đẹp và ánh sáng tới thân thể mình. Cậu bắt gặp cái nhìn của Heath đứng ở một bên sàn nhảy nhìn theo, niềm tự hào tỏa sáng lấp lánh trong đôi mắt anh, Lucien mỉm cười thật tươi với anh.

“Em thật sự thích cậu ấy đúng không?” Bá tước xứ Whitcomb hỏi. Lucien quay sang nhìn anh, giật mình vì câu hỏi bất ngờ nên hơi vấp.

“Tôi mới là người phải vấp té. Chứ không phải em.” Bá tước xứ Whitcomb bật cười, khi Lucien ngã chúi vào anh trong giây lát, khiến cho những người đang nhảy quanh họ hay đang quan sát họ phải xi xào tự hỏi tại sao họ không hề chú ý đến việc Orley hấp dẫn và điển trai đến thế nào.

Hay ít nhất đó là điều cậu nghĩ là họ đang bàn tán. Trong xã hội thượng lưu lúc nào chẳng có bao nhiêu là đồn đãi.

“Vâng, tôi đoán vậy,” Lucien thừa nhận. “Dù tôi phải thừa nhận là tôi không biết rõ về anh ấy như tôi cảm thấy mình nên biết. Nếu tôi cưới anh ấy, không phải tôi nên biết mọi thứ về thời thơ ấu của anh ấy sao? Kỳ vọng, ước mơ, nỗi sợ hãi của anh ấy? Những thứ này đều ngoài tầm hiểu biết của tôi, và điều đó làm tôi cực kỳ tức giận.”

Bá tước xứ Whitcomb gật đầu. “Em biết gì về cậu ấy?”

Lucien nghiêng đầu sang bên, suy nghĩ câu hỏi. “Tôi biết anh ấy tốt bụng hơn nhiều so với những gì người ngoài nghĩ. Anh ấy lãng mạn, dù có vẻ đó là một phát hiện mới mẻ mà anh ấy chỉ để lộ khi đi với tôi. Anh ấy có thể khá tinh quái. Anh ấy khôn ngoan. Anh ấy chín chắn, tham vọng và có chí hướng. Anh ấy chung tình và thành thật. Anh ấy khiến tôi cười. Anh ấy nồng nhiệt và sẵn sàng. Anh ấy còn dũng cảm nữa.”

Bá tước xứ Whitcomb. “Tại sao lại phải thế, tôi tin em biết nhiều hơn thế về vị hôn phu của mình trong vài tuần hơn bất cứ người phụ nữ nào hiểu biết về người chồng họ trong suốt cả cuộc đời.” Anh vỗ lên eo Lucien. “Tự tin lên, cậu bạn nhỏ. Hiểu biết đi kèm với thời gian. Với thời gian và khoảng cách. Điều mà khiến cho tình yêu thăng hoa và trở thành gốc rễ kéo họ xuống thật sâu đến nỗi họ không thể rời đi.”

Ánh mắt Lucien lấp lánh, cậu nhỏ giọng cười. “Đàn ông phục vụ trong quân đội đều nói lời lãng mạn như vậy, hay là chỉ riêng anh và công tước xứ Pompinshire?”

Bá tước xứ Whitcomb bật cười sảng khoái khiến cho vài cặp đôi xung quanh giật mình khi đang nhảy. “Tại sao à, tôi tin rằng điều đó chỉ giành riêng cho chúng ta thôi.”

Âm nhạc đi đến hồi kết, Lucien hơi bước lùi lại rồi cúi người chào thật thấp và mỉm cười khi vị bá tước cúi chào mình. Cậu đứng dậy và khoác tay bá tước xứ Whitcomb rồi đi sang một bên nơi Heath đứng đó với gia đình mình và gia đình Lucien.

“Sao thế Lucien, trông con thật là đáng yêu,” Rowena nhận xét với nụ cười vui vẻ.

“Cảm ơn bà.” Lucien buông tay bá tước xứ Whitcomb ra và nhìn theo đầy cảm thông khi anh dùng gậy để đi tới ghế ngồi xuống cạnh Rosemary.

“Ôi thưa ngài. Ngài có muốn gia nhập với cánh đàn ông ở phòng đánh bài không?” Rosemary hỏi, hạ tầm mắt quan tâm.

Bá tước xứ Whitcomb bật cười và lắc đầu. “Không thưa quý ngài. Ông tôi nuôi dạy tôi thành một người đàn ông đúng mực không hứng thú với những trò chơi về cơ may và cá cược. Thay vào đó, tôi thể hiện bản

thân trong các trò chơi về thể thao và kỹ năng. Tôi thách thức trí óc và thân thể, chứ không phải số phận.”

“Ngài đúng là một người đàn ông trẻ tuổi thông tuệ,” Rowena mỉm cười nói.

“Nếu tôi có đứa cháu gái nào khác thì đã gả nó cho ngài rồi.”

Mọi người bật cười, nhưng Lucien cảm thấy Heath đang ngồi bên cạnh căng thẳng.

Lucien biết bà không có ý xúc phạm đến vị hôn phu của cậu, dù là rõ ràng Heath đang nghĩ như vậy. Cậu mở miệng định nói với Heath vì cậu hiểu được vì sao Heath đột nhiên căng thẳng.

“Lady Lucien, em ngày càng đáng yêu hơn kể từ lần trước tôi gặp em đây,” Madison lên tiếng phía sau.

Lucien quay đầu khỏi cái nhìn đột nhiên lạnh lẽo của bà Rowena sang Madison. Cậu cúi chào và mỉm cười. Cậu nhận thức một cách rõ ràng thân thể gần như đang run lên của vị hôn phu và thầm thắc mắc lý do tại sao.

“Ngài quá khen rồi.” Cậu chỉ về phía gia đình mình. “Tôi tin là ngài còn nhớ mẹ và bà tôi?”

“Có chứ.” Madison mỉm cười và cầm tay họ hôn nhẹ lên lưng bàn tay họ. “Rất vinh dự lại được nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của quý bà.” Madison nhìn qua gương mặt của những người đàn ông ở đó, khóe miệng hần nhếch lên thành một nụ cười đều rồi nhanh chóng biến mất. Việc Lucien cúi chào gần như khiến hắn ta vui lên trông thấy, nhưng, nhớ đến cách cư xử và thực tế là họ có bạn nhảy đi cùng, hắn đành phải dằn lòng mời các thành viên của gia đình cậu ngồi xuống ghế trường kỷ hai chỗ ngồi cùng với ngài Kipling.

Ghế “tête-à-tête”

“Còn đây là chị gái tôi, Lady Kent, và vợ, Lady Merseyside, Lady Theodore Hawthorn, và Lady Sophie Hawthorn.” Cậu chỉ vào từng người, mọi người đều hơi mỉm cười và cúi chào với Madison, rồi cậu chỉ sang chỗ khác. “Và đây là Công tước phu nhân xứ Cumbria, mẹ chồng tương lai của tôi, mẹ của vị hôn phu của tôi, Công tước xứ Pompinshire và cũng là người thừa kế tước vị Công tước xứ Cumbria.” Lucien rất hài lòng khi thấy Madison cứng hàm vì lời nói của cậu trước khi nghiêng người hôn lên tay mẹ của Heath rồi quay sang lịch sự cúi chào anh. “Còn đây là Bá tước xứ Whitcomb, một người bạn thân của công tước xứ Pompinshire.”

“Và cũng là bạn của cậu,” Bá tước xứ Whitcomb lên tiếng với một nụ cười bí ẩn.

Lucien cúi chào và mỉm cười đáp lại. “Cám ơn ngài.”

Cậu quay sang nói với Madison. “Và cũng là bạn của tôi nữa.”

“Chào ngài,” Madison cúi chào trịnh trọng. Hắn đứng đó với đôi mắt ánh lên vẻ hứng thú, “Tôi có thể nói, thay mặt bố mẹ và toàn thể gia đình tôi, chúng tôi nên làm thế nào để thể hiện niềm vinh hạnh khi được tiếp đón ngài ở vũ hội của Trang viên Cavendish đây?”

Bá tước xứ Whitcomb nghiêng đầu. “Thực ra được ngài mời mới là đặc ân của tôi, thưa ngài Kipling. Tôi không thường ra ngoài lắm. Tôi e rằng vết thương mình gặp phải trong khi phục vụ Hải quân Hoàng gia khiến tôi khá hướng nội. Tuy nhiên, theo yêu cầu của những người bạn thân nhất, Công tước xứ Pompinshire và Lady Lucien, tôi đành phải bắt bản thân hạ cố xuất hiện nơi đây.” Anh rút ngắn lại lời nói khi chăm chú nhìn Madison như thể cố gắng xác nhận sự hiện diện, nhưng bộ mặt thiếu quan tâm của ngài công tước đã sớm lọt vào tầm mắt anh.

Lucien muốn cười phá lên khi nghe Bá tước xứ Whitcomb nói và biết rằng Madison không muốn nghe rằng bá tước xứ Whitcomb sẽ không tham dự vũ hội vì cậu và Heath. Tất nhiên là, sự giáo dục và chỗ đứng xã hội ngăn không cho Madison thể hiện sự chán ghét, nên hắn nghiêng đầu rồi quay sang Lucien.

“Lady Lucien của tôi. Giờ mới là nguyên nhân tôi xuất hiện trước mặt em. Tôi không chắc về khả năng khiêu vũ của em, nhưng tôi tự hỏi, liệu em có thể mở lòng, dành một chỗ cho tôi được không? Tôi rất muốn được nhảy một bản với em,” Madison nói với ý cười xấu xa nơi đáy mắt. Lucien cảm thấy thân thể Heath ngày càng căng thẳng, cứng rắn như một cây sồi hùng vĩ, không chịu khuất phục và kiên cường, dường như thân thể anh gầm lên một tiếng gầm nhỏ. Lucien siết tay vị hôn phu và cúi chào mỉm cười.

“Ngài Kipling, tôi rất vui được nhảy với ngài. Cũng đã lâu rồi chúng ta không làm gì chung đụng,” Lucien nói.

Cậu quay sang nhìn Heath và hi vọng Heath có thể đọc được trong ánh mắt của cậu rằng khiêu vũ không thể hiện được điều gì. Khi Heath gật đầu khẽ đến mức gần như không thể nhìn thấy, Lucien thở phào nhẹ nhõm. Lucien cúi chào Heath, thả tay anh ra và tiếp nhận cánh tay của Madison, để hắn dẫn cậu ra sàn nhảy vũ hội.

Lucien bắt đầu tiến vào vị trí nhảy côticông, nhưng Madison lại giơ tay lên và ra hiệu cho ban nhạc, rồi một chuỗi nhạc chậm của van vang lên. Lucien nhướn mày nhìn Madison rồi đưa mắt nhìn quanh đám đông khi tiếng xôn xao nổi lên về sự trớ trêu của Madison. Một vũ hội mà lặp lại hai điệu van là cực kỳ không thỏa đáng. Van là điệu nhảy của hai thân thể đam mê, khao khát được đụng chạm và dán vào đối phương hơn bất kỳ điệu nhảy nào khác trong một bối cảnh lịch sự. Lucien không chắc là Madison đang dự định gì khi làm vậy, nhưng cậu biết mình không thể tránh né lúc này. Không phải là khi mọi người đang theo dõi cậu.

Cô-ti-công (cotillion): điệu nhảy tập thể, phổ biến ở châu Âu và châu Mỹ vào thế kỉ thứ 18. Điệu nhảy truyền thống là cho bốn cặp đôi trong một đội hình hình vuông.

Cậu đặt tay trái lên vai và tay phải trong tay Madison rồi bắt đầu khiêu vũ. Cậu cứ dõi nhìn theo khuôn mặt không thể giãn ra của Heath cho đến khi Madison hắng giọng, và rồi Lucien ngược nhìn lên. Thấy được vẻ ham muốn đen tối không thể chấp nhận được trong đôi mắt Madison, Lucien liền lục tìm trong tâm trí một chủ đề để thảo luận.

“Tôi nghĩ là tôi đã nhìn thấy ngài Remmington trong buổi vũ hội lúc nãy,” cậu cẩn trọng nói.

Madison cứng người một chút rồi khịt mũi, “Ồi công nương, em hấp dẫn tôi biết bao! Em nghĩ rằng tôi sẽ thực sự cho phép con út của nhà Remmington đến dự vũ hội ở Trang viên Cavendish sao?”

Lucien nhướn mày khi nghe tiếng khịt mũi của Madison, cậu đã phải kìm lại để không đẩy người đàn ông này ra vì ghê tởm. “Ngài Kipling, ngài cũng biết đấy, gia tộc Remmington khá thân thiết với gia tộc của tôi. Ngài nói về họ như thể họ là hạ đẳng của xã hội vậy.”

“Tôi không có ý xúc phạm, thưa Lady Lucien, tôi bảo đảm. quý ngài Remmington cũng không quá tệ như những người khác, và nghĩ tới thì, anh ta đã đến đây. Muốn bàn chuyện kinh doanh với tôi. Nhưng không đúng lúc và cũng chẳng đúng chỗ.”

Lucien cau mày. Suy nghĩ sao Madison phải vội vã hẹn gặp nhà Remmington như vậy nảy ra trong trí óc? Đặc biệt là khi chuyện đó vừa mới xảy ra.

Sự lo lắng dấy lên, nhưng cậu chưa kịp đắm chìm sâu hơn, thì một phần khác trong câu nói của Madison lại vang lên trong tâm trí.

“Mà ngài nói ngài thấy ai còn tệ hơn cơ, ngài Remmington,” cậu hỏi.

“Anh ta là người rất nguy hiểm, Lucien,” Madison nhỏ giọng nói.

“Ai cơ?” Lucien hỏi, hạ tầm mắt bối rối.

“Công tước.” Madison lắc đầu khi xoay người Lucien.

“Có rất nhiều câu chuyện về việc anh ta tham gia những trận chiến ở East End chỉ vì sở thích. Anh ta đã bị gọi ra đấu tay đôi vài lần, và Lord Thorbishare nói rằng Công tước xứ Pompinshire sẵn người trên mảnh đất của mình thay vì sẵn cáo. Chưa kể đến những hành động của anh ta trong chiến tranh.”

Lucien bật ra một tiếng cười nhỏ. “Thorbishare không phải là kẻ ngốc, và ai cũng biết điều đó. Công tước xứ Pompinshire không nguy hiểm với tôi. Anh ấy chỉ hơi nguy hiểm với những ai tìm cách làm hại những người yếu đuối hay người thân của anh ấy thôi. Nhưng tôi không phải một người trong số đó. Cám ơn ngài đã quan tâm, nhưng thực sự không cần làm bản thân gặp rắc rối. Và ngài làm sao biết về nhiệm vụ của anh ấy trong chiến tranh chứ? Theo tôi biết thì ngài mới là người chẳng làm gì trong chiến tranh năm 1812 cả.”

Madison hơi nhún vai lắc đầu. “Có thể là vậy, thưa công nương, tôi nghe được vài chuyện. Việc bố tôi không sẵn lòng mua một chỗ đứng giúp tôi phục vụ trong quân đội hoàng gia thì cũng không ngăn cản tôi nghe

được vài truyền thuyết về những sự kiện đê tiện rò rỉ trong các doanh trại kịch cớm hay những trận chiến ghê tởm. Sao em lại gắn bó với một người như vậy chứ Lucien?”

“Đã lâu rồi ngài không gọi tôi là Lucien, vậy mà tối nay ngài lại gọi tôi bằng cái tên đó hai lần. Tại sao vậy?”

Madison dịu dàng cười với cậu, một nỗi lo lắng hình thành trong Lucien. “Tối nay khi em bước vào, lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài tôi mới gặp em. Thật sự gặp em. Em không còn là đứa con út của bạn bè của bố mẹ tôi. Em còn từng là, vẫn đang là một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Lần này tôi đã nhìn thấy tất cả những điều đó hiện hữu, và tôi biết mình phải cư xử đúng mực khi vẫn còn có thể làm vậy.”

“Nhưng ngài không thể làm vậy,” Lucien từ chối. “Tôi đã đính hôn với ngài công tước, Madison. Tôi sẽ kết hôn với anh ấy. Việc đó đã được báo chí công bố rồi.”

“Em có thể từ hôn. Việc như vậy lúc nào chẳng xảy ra. Tối nay chúng ta có thể tới Gretna Green và bỏ trốn. Khi chúng ta quay lại thì đã quá muộn rồi.”

21. Chương 15-2

Lucien lắc đầu. Như vậy thì quá kỳ quặc rồi. Cậu đã giành hàng năm trời theo đuổi Madison, cầu nguyện, ước ao và hi vọng người đàn ông này sẽ coi trọng và muốn có được cậu, nhưng Madison lại không làm như vậy, và rồi đột nhiên, bất ngờ làm sao, anh ta lại muốn cậu bỏ trốn với anh ta? Có gì đó không đúng lắm trong câu chuyện này, nhưng Lucien không thể đồng tình với việc làm của Madison. Có lẽ là do số hồi môn mà maldy cho cậu? Người chồng của cậu không nghi ngờ gì sẽ có được số tiền khổng lồ đó. Hay có lẽ là còn điều gì đó hơn thế nữa. Lucien nhận thấy phản ứng gần như bạo lực của Heath trước sự xuất hiện của Madison, và cậu không thể ảo tưởng rằng vị hôn phu của cậu đang yêu cậu một cách mù quáng vào thời điểm này, vậy nên chỉ có khả năng là Heath biết Madison ở một mức độ khác, đáng sợ hơn? Điều mà có thể khiến vị công tước phản ứng tiêu cực khi thấy Madison ở vũ hội và là điều sẽ khiến Madison bày tỏ với Lucien, khi mà anh ta chưa từng làm vậy trước đó.

Cậu đã quá chìm đắm vào trong việc suy nghĩ, bởi vì khi cậu nhận thức được xung quanh, cậu nhận ra Madison đã dẫn dắt cậu ra khỏi vũ hội tới sân thượng.

“Madison? Chúng ta đang làm gì ở đây?” Lucien hỏi, kinh ngạc vì đã bỏ qua cái nhìn cảnh báo, ngệt thở, bảo vệ quá mức của maldy và mẹ mình ném cho, cổ đẩy Madison đang ôm chặt cậu ra.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với em thôi, Luce. Chỗ nào đó riêng tư. Làm ơn,” Madison hỏi.

Lucien ngừng giãy dụa và thở dài. Cậu nhìn lại về phía vũ hội, nhưng không còn thấy Heath nữa. Cậu gạt đầu nhưng hơi giật mình khi Madison túm tay cậu và kéo ra khỏi sân thượng rồi xuống cầu thang. Họ nhanh chóng băng ngang sân và đi đến lối vào mê cung Cavendish khét tiếng. Những câu chuyện về những người bị lạc trong mê cung và chết trong những bức tường bụi cây. Còn có những câu chuyện khác, những lời thì thầm ở hành lang và đằng sau những cánh cửa đóng chặt, về những đôi tình nhân trốn vào mê cung Cavendish để bí mật liên lạc—những người đàn bà đã kết hôn trốn chồng đểchim chuột, hay đàn ông nổi hứng trong bóng tối của mê cung với vợ của bạn bè và những người khác. Lucien chưa từng đi vào mê cung, bị bố mẹ cấm tuyệt đối và cũng chưa từng có hứng thú với nó ngay cả khi được phép.

Khi Madison vội vã kéo cậu vào mê cung, Lucien cố gắng chú ý tới các lối rẽ vừa đi để có thể tìm đường quay về.

Đột nhiên họ đến trung tâm của mê cung, ghế trường kỷ và băng ghế. Madison dừng lại và thả tay Lucien ra. Lucien cẩn trọng nhìn theo khi Madison bắt đầu bước tới, cư xử kỳ lạ và lo lắng luồn tay vào tóc.

“Madison? Mọi chuyện ổn cả chứ?” Lucien hỏi.

“Em phải kết hôn với tôi, Luce,” Madison nói.

Lucien nhướn mày trước giọng nói điên cuồng của Madison.

“Tại sao?” Cậu hỏi.

“Vì tối nay tôi mới nhận ra rằng tôi yêu em,” Madison nói, dù rằng Lucien cảm thấy nó giống một câu hỏi nhiều hơn, vậy nên cậu bật cười.

“Anh không yêu tôi, Madison. Tại sao à, trước buổi tối nay anh thậm chí còn không thèm nhìn về phía tôi. Anh có ác cảm với Công tước xứ Pompinshire chứ gì? Tất cả những chuyện này là vì vậy chứ gì?” Lucien hỏi, khoanh tay trước ngực.

Madison lắc đầu. “Tôi không quan tâm gì đến hấn. Đây là vì chúng ta, Luce. Bố mẹ em muốn chúng ta kết hôn lâu rồi, em biết không?”

Lucien nhướn mày. “Thật sao?”

Madison gật đầu. “Đúng vậy. Ban đầu tôi phản đối vì nhiều năm rồi, dường như em không có vẻ sẽ làm một Tử tước phu nhân tốt. Tuy nhiên, khi em bước vào vũ hội tối nay, tôi thấy rằng em có được sự duyên dáng, vẻ đẹp, và giai cấp để có được danh vị.”

“Chà, cảm ơn anh, Madison. Anh quá khen rồi. Nhưng tôi đã nhận lời Công tước xứ Pompinshire, cũng như với Công tước và Công tước phu nhân xứ Cumbria và bố mẹ tôi. Tôi sẽ không phản bội lại lời hứa.”

Madison lắc đầu và bước lại gần Lucien, khiến cậu lùi lại cho đến khi lưng phải bức tường cây tạo nên mê cung. Madison nhìn xuống gương mặt cậu và mỉm cười *** đang.

Nỗi sợ dâng lên trong Lucien.

“Tôi không nghĩ là em hiểu, Luce.” Madison giơ tay lên và chạm vào một bên má Lucien, cười đều khi cậu run rẩy. “Chúng ta phải kết hôn. Tôi và em. Em thuộc về tôi, và em phải thuộc về tôi từ khi mới sinh ra. Tôi không quan tâm hấn ta là ai. Tôi không quan tâm cam kết mà maldy của em đã lập với Công tước xứ Cumbria. Em là của tôi. Chúng ta sẽ kết hôn. Dù có phải làm em mang bầu để chuyện đó xảy ra.”

Lucien mở miệng định nói với Madison rằng quá muộn rồi, nhưng Madison lại xem việc cậu mở miệng là mồi gọi, rồi Lucien phát hiện mình bị hôn. Trong khi nụ hôn của Heath làm lu mờ mọi giác quan và khiến cậu rên lên và thở dốc van nài thêm nữa, nụ hôn của Madison lại chỉ khiến Lucien cảm thấy buồn nôn. Cậu đẩy vai Madison ra cố trốn đi, nhưng dù rằng Madison không vạm vỡ như Heath, hấn ta vẫn khỏe hơn Lucien nhiều. Hấn ta dễ dàng giật lấy tay Lucien và kéo chúng ra đằng sau, giữ chúng bằng một tay. Tay còn lại hấn giật mạnh và nắm lấy quần của Lucien. Lucien cắn vào môi dưới của Madison, hi vọng sẽ khiến cho hấn buông ra vì đau, thay vào đó, Madison lại rên lên thỏa mãn và tiến sát hơn. Madison đẩy Lucien cho đến khi cậu áp mặt vào cành lá trên tường mê cung và rồi kéo quần áo của cậu xuống nốt. Gương mặt Lucien nhăn lại vì bị lá cây cào vào, và cậu giật mình khi thân hình to lớn của Madison ép thân hình cậu về phía trước cho đến khi đầu của một cành cây gậy đâm vào da vùng xương đòn.

Lucien run rẩy và rên lên. Cậu muốn gào lên vì đau...để kêu cứu...nhưng biết rằng nếu có ai đi đến, điều này sẽ phá hủy danh dự của cậu và cho Madison có được đúng cái hấn muốn. Cậu sẽ phải thỏa hiệp, sẽ phải kết hôn với hấn, bất chấp thực tế là cậu đang mang trong mình đứa con của Heath.

“Madison, làm ơn dừng làm vậy,” Cậu bật khóc, nước mắt lăn dài trên má, thiêu đốt vết rách trên mặt.

“Tôi biết em sợ, nhưng em sẽ thích thôi,” Madison nói.

“Không. Làm ơn. Dừng.”

Lucien cảm thấy cự vật trần trụi của Madison nhấn vào phần mông trần của cậu, cậu nhăn mặt khi đôi tay bị trói ấn chặt hơn vào bụi cây. Cậu đã cầu nguyện thật thành tâm, rằng ai đó sẽ đến cứu cậu.

Cậu cầu nguyện để Rourke, Heath, Blaine, hay thậm chí là chị Frances đến chỗ mình.

“Madison, làm ơn dừng lại,” cậu nói hơi to hơn khi cố trốn khỏi người đàn ông. Cậu giật mình khi Madison đặt tay lên cổ cậu.

“Im đi,” Madison rít lên. “Chẳng hiểu tại sao đàn bà các người luôn giả bộ không muốn. Các người quát roi vào tôi, cười, và chạm vào tôi. Các người dán cơ thể vào tôi, cho tôi biết rằng các người muốn tôi, và rồi khi tôi đến lấy đi cái các người trưng ra, thì các người lại khóc và nói là không muốn.”

“Nhưng tôi không muốn vậy mà, Madison,” Lucien thốt lên, liên tục gọi tên Madison, hi vọng cái tên quen thuộc sẽ khiến người đàn ông ngừng cuộc tấn công.

Lucien bị giật lại và ngã lên mặt đất. Máu chảy ra ở vết thương nơi đầu do ngã xuống đất cứng chảy xuống đầm phần cổ. Cậu những tưởng sẽ cảm thấy thân hình cao lớn của Madison đè lên người cậu. Thay vì vậy, cậu nghe tiếng cằn nhằn, gầm lên, và âm thanh da thịt chạm vào nhau. Mở mắt, Lucien thấy mình đối diện với cảnh tượng huy hoàng nhất trên đời. Heath, trông như một thiên thần đen tối báo thù, đang động nắm đầm vào mặt Madison. Yarborough giữ tay Madison sau lưng để Heath đầm vào bụng hắn.

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn, Lucien ngược nhìn lên và thấy Galeon, bá tước xứ Whitcomb, Charlotte, và Rourke. Charlotte nhanh chóng chạy tới và quỳ xuống bên cạnh Lucien. Cô vòng tay ôm chặt cậu. Lucien vòng tay ôm eo chị nức nở, thân hình run rẩy khi nhận ra mình vừa được cứu khỏi nỗi kinh hoàng không nói thành lời.

“Đủ rồi, anh bạn,” Cuối cùng Rourke lên tiếng, Lucien ngược nhìn.

Lau mặt, cậu cau mày khi nhìn thấy mớ da thịt đầy thương tích từng là Madison Kipling. Yarborough thả tay hắn ra, và hắn đổ sập xuống đất, cổ hít thở. Rourke quỳ xuống cạnh hắn, túm tóc hắn và giật đầu hắn về sau.

“Nghe kỹ đây. Hãy vào trong, đóng gói đồ đạc, và biến đi. Mày phải biến ngay và đừng bao giờ quay lại. Nói với bố mẹ mày tìm nơi tu hành hay lý do gì cũng được, nhưng nếu tao nghe được những tin đồn dù là nhỏ nhất rằng mày quay lại đây, tao sẽ cho mày biết tại sao Công tước xứ Pompinshire thật ra chẳng phải người đáng gờm nhất ở đây đâu.”

Rourke vẫn luôn là một người đàn ông vui vẻ, hạnh phúc và điều đó khiến mọi người nghĩ rằng anh không có khả năng làm ra bất kỳ hành vi bạo lực nào, nhưng Lucien đã thấy được người đàn ông này hơn một lần sử dụng bạo lực với những người đe dọa người thân trong gia đình anh. Đó là cảnh tượng rất đáng sợ. Không còn đôi mắt lấp lánh và nụ cười dễ chịu, mà thay vào đó là cái nhìn giận dữ của loài rắn, không loài sư tử, chuẩn bị gầm lên. Rourke rất đáng sợ khi nổi giận.

Nhất là khi lúc này anh ấy làm vậy là đúng.

Lucien hỉ mũi cựa mình dậy, cảm thấy cổ chọc vào phần móng trần, cậu nhìn Heath đứng lên đá vào thân hình nằm sòng soài của Madison. Cậu biết mình cảm thấy có chút thương hại—cậu không phải là người khát máu như anh—thế nhưng vào lúc đó cậu chỉ muốn nói Heath hãy tiếp tục đá Madison và phải đá hắn mạnh hơn nữa.

“Sao-sao mọi người biết được?” Lucien hỏi Charlotte khi cô xoa xoa tay cho cậu.

“Công tước xứ Pompinshire và Yarborough đi theo em. Bọn chị đi ngay sau. Họ lạc trong mê cung và bọn chị cũng vậy, nhưng một lúc sau, họ nghe thấy giọng em,” Charlotte trả lời. Giọng cô có chút nức nở. “Nếu họ đến muộn một chút thôi...”

Lucien bắt đầu ngồi dậy nhưng hơi ngừng lại khi thấy một cái chắn trong rương trong vườn. Charlotte giúp cậu kéo cái quần đã rách lên, cậu rùng mình khi cảm thấy cổ chọc vào làn da trần trụi, những cảnh tượng đó có thể sẽ ám ảnh cậu. Gió thổi qua, quất vào cơ thể cậu khiến cậu khóc thút thít, cái lạnh càng khiến cậu nhớ lại hơi thở nóng rực đáng sợ của Madison phả vào cổ mình khi hắn chuẩn bị....

Heath cuốn khăn lên người Lucien và cúi xuống luồn tay xuống dưới thân thể Lucien, vừa vặn cuốn mảnh vải quá khổ quanh phần sau của thân thể Lucien. Mùi hương của anh trong chốc lát đã xóa bỏ đi ký ức về Madison.

“Tôi đi gọi xe,” Yarborough vội nói, rồi chạy đi, bá tước xứ Whitcomb đi theo để nhắc lối ra khỏi khu vườn rồi đi khỏi chỗ Lucien và Heath.

“Chị sẽ đi báo cho Mady và mẹ,” Charlotte nói nhỏ rồi chạy đi cùng với Rourke bên cạnh, hai người họ đang cầu nhàu làm sao để thoát khỏi mê cung.

Lucien đưa tay lên sờ mặt Heath nhưng dừng lại khi anh quay đầu tránh né.

“Xin lỗi, Heath,” Lucien xin lỗi.

Heath lắc đầu. “Không phải lỗi của em,” anh phủ nhận.

“Vậy tại sao anh không để em chạm vào anh?”

Heath nhìn xuống gương mặt Lucien, và Lucien giật mình khi nhìn thấy anh. Cậu thấy đôi mắt Heath tràn ngập giận dữ và có chút ngạc nhiên, thậm chí cậu còn từng thấy chúng mơ hồ giận dữ, nhưng cậu chưa từng thấy chúng như lúc này—tối sầm như thể mây bão kéo đến ở nơi xám xịt sâu thẳm. Giận dữ sục sôi trong đôi mắt Heath, tay Lucien run lên.

“Nếu em chạm vào anh, anh sẽ đặt em xuống và quay lại giết hân,” Heath đồng dục tuyên bố. “Hiểu chưa?”

Lucien đơn giản chỉ gật đầu và đặt tay lên đùi. Cậu không nói gì khi Heath bế cậu ra khỏi mê cung và đi qua bãi đất. Họ đi vòng quanh ngôi nhà và ra xe ngựa đang đợi trước đó để chở Công tước xứ Cumbria, Heath nhẹ nhàng đặt Lucien lên đệm và trèo vào sau, rồi bế Lucien ngồi lên đùi mình. Charlotte và Rourke lên sau. Cửa xe ngựa nhanh chóng đóng lại sau lưng Rourke khi chiếc xe chuyển bánh chạy thật nhanh.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Lucien hỏi, hơi lạnh bắt đầu thâm nhập vào mạch máu cậu khiến thân thể cậu lạnh toát.

“Bọn chị sẽ đưa em về nhà, vịt con à,” Charlotte nói, vươn tay đặt lên vai cậu.

“Chị-chị chưa-chưa từng gọi-gọi e-em là vịt-vịt con,” Lucien lấp bắp trong tiếng nguyền rủa.

“Pompinshire.” Giọng Rourke trầm thấp.

“Em biết rồi” là câu duy nhất Heath đáp lại rồi nâng Lucien lên ôm trong vòng tay, cái ôm mạnh mẽ của anh sưởi ấm da thịt nóng bỏng của Lucien.

Lucien tiếp tục run rẩy khi ngồi trên đùi Heath. Cậu tựa trán vào cổ Heath và hít hà mùi hương thơm ngát cổ điển của dầu thơm bergamot và gỗ đàn hương. Cậu đẩy cái chăn bao quanh mình xuống và bám vào áo sơ mi của Heath. Cuộn mình như một quả bóng, Lucien cố ý lờ những cơn run rẩy dường như đã chiến thắng cậu và xua đi những hình ảnh ám ảnh kia.

Bergamot: một loại quả lai giữa chanh và cam. Là loại hương liệu đặc trưng làm nên vị trà Bá tước (trà Earl Grey) – trà cổ điển của nước Anh, loại trà mà bạn Raph thích nhất trên trần đời:3 Mùi hương của nó có tác dụng an thần.

“Suyt.” Giọng Heath dịu dàng vang lên trong bóng tối của chiếc xe ngựa im ắng. “Anh đã ở bên em rồi. Có anh ở đây rồi.”

Lucien mở miệng định trả lời, nhưng bóng tối mà cậu đã cố đấu tranh chống lại cuối cùng đã bao phủ lên cậu, và cậu cảm thấy mình bị kéo theo dòng xoáy của nó.

Đầu cành sắc bén vươn ra cào vào làn da cậu, xé rách khuôn mặt cậu. Hơi thở của sói ập vào lưng cậu. Hơi thở nóng rẫy, ẩm mốc đổ phả vào cổ cậu. Nụ hôn ngọt ngào đặt lên vùng da đó, và cậu nhận ra đó không phải con thú đã bắt cậu bất động, ít nhất không phải loài bốn chân. Là một người đàn ông. Hân siết chặt tay, tay bao quanh cổ họng Lucien, cướp đi không khí khi hơi thở của hân phả vào da thịt Lucien. Phần đầu cứng, rỉ nước của cự vật thuộc về một người xa lạ nhấn vào cửa mình Lucien, cậu cố gào lên, nhưng không phát ra tiếng. Cậu cố giãy dụa để trốn thoát, nhưng cành cây lại phát triển và vây quanh cậu, giữ chặt cậu khi người lạ đó chạm vào má và khen cậu đáng yêu thế nào. Cậu nghe âm thanh kinh tởm của người đàn ông đang xoáy vào cửa mình rồi hân bắt đầu đẩy cự vật vào bên trong thân thể Lucien. Đến lúc đó thì cổ họng Lucien bật mở với một tiếng thét lớn.

Hết chương 15

Raph: Nếu ai đó có suy nghĩ giống mình là có gì đó giữa anh dai Bá tước xứ Whitcomb Orley thì phải làm các bạn chế thất vọng rồi. Có một truyện riêng cho anh ấy nhé ở Quyển 2 của series này, thông tin và link như tôi đã viết ở trang mục lục, tên là “The Servant Duchess Of Whitcomb”.

22. Chương 16-1

Heath đang ngồi trong phòng ngủ thì nghe tiếng hét của Lucien.

Không nói một lời với bố mẹ Lucien hay bố mẹ mình, anh liền bật người xông lên tầng trước hết thấy mọi người, chạy thẳng vào phòng Lucien.

Anh thấy Patty đang cố giữ Lucien, cậu đang đánh vật với cô trên giường, mắt nhắm, vẫn đang la hét.

“Cậu chủ! Thức dậy đi mà,” Patty nức nở nói.

“Ôi chúa ơi,” Lady Yorkshire bật khóc và ngã vào vòng tay của vợ.

Tuy nhiên, Heath không có thời gian để an ủi sự nhạy cảm của bà. Anh phải giúp Lucien.

Anh nhanh chóng đến bên giường, đẩy Patty ra thật nhanh và nhẹ nhàng nhất có thể. Anh nâng Lucien lên ôm vào lòng, giữ tay Lucien rồi dán môi mình vào tai cậu.

“Người đẹp. Em không sao rồi. Là anh. Heath đây. Anh đây rồi. Hấn không có ở đây. Hấn không thể hại em nữa đâu. Em không sao rồi,” anh lặp đi lặp lại. Lucien từ từ ổn định, cuối cùng cũng bình tĩnh lại và chớp mắt tỉnh dậy. Cậu ngược nhìn Heath, đôi mắt ngập nước. Cậu giật mình bật khóc.

“Ôi, Heath,” Cậu thì thầm rồi chôn mặt vào lòng Heath và bật khóc nức nở. Heath choàng tay ôm lấy thân thể mảnh dẻ của Lucien, an ủi cậu. Anh thấy bố mẹ mình và Lucien ở góc giường, ánh mắt quan tâm. Heath nghiêng răng kèn kẹt, cơn giận bùng lên khi tai anh vang vọng tiếng la hét từ Lucien.

Giận dữ rừng rực trong tĩnh mạch, không giống bất cứ thứ gì anh từng cảm nhận, khiến cho tay anh siết chặt và nghiền chặt hàm. Anh nhìn bố mình rồi quay sang Yorkshire. Anh không nói gì, nhưng truyền đạt ý nguyện chỉ bằng ánh mắt. Cả hai người gật đầu.

Khi Lucien bắt đầu khóc lả rồi chìm vào giấc ngủ, Heath đặt cậu xuống và lùi lại để Patty phủ chăn cho cậu. Đến lúc anh quay lại, Charlotte và Rourke đã đứng ở cửa. Heath nhìn Rourke, anh gật đầu đúng như cách mà Douglas đã làm trước đó rồi dẫn Charlotte vào. Heath nhìn theo khi cô nằm lên giường, ôm lấy Lucien, đặt tay lên an ủi cậu, còn Douglas ngồi vào ghế trước lò sưởi, như một người bảo hộ.

Rourke, Yorkshire và Heath ra khỏi phòng và đi xuống cầu thang, không ai nói gì. Rourke và Heath đợi ở cửa trong khi Yorkshire lui về thư phòng và bà quay lại sau đó, mặc quần và khoác áo gile với khẩu súng cầm trên tay. Heath và Rourke Kent từng người một ra khỏi cửa.

Blaine và Orley đang đợi ở ngoài cạnh xe ngựa của Heath, mọi người đều mặc đồ đen và cầm theo vũ khí. Heath không chắc là liệu họ có phải đánh nhau cả không, nhưng anh hiểu loại đàn ông như Kipling và thực tế đã từng đánh nhau với những người như gã. Chúng là những thằng hèn. Chúng tấn công phụ nữ vì chúng biết chúng có khả năng thu hút phụ nữ. Chúng chạy trốn trong trận chiến, và khi đến lúc chúng phải đấu tay đôi hay đối đầu trực tiếp, thì chúng luôn dẫn theo cả băng đảng đợi nhảy vào nếu chúng bắt đầu thua. Kipling đã nghe lời Rourke trốn đi, nhưng Heath tương đối chắc chắn rằng gã không chỉ không đi, mà còn đang đợi Heath ở nhà, đợi để dụ anh vào chuồng ngựa, như hấn đã làm với Lucien. Heath sẽ có chuẩn bị.

Tiếng la hét của Lucien cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí và hình ảnh gương mặt đầy tổn thương cũng như thân thể trần trụi run rẩy của Lucien trên mặt đất ở Trang viên Cavendish trong khi Kipling cố cưỡng bức cậu đã choáng hết tâm trí anh, Heath lên xe và im lặng về nhà.

Họ dừng xe ngựa cách đó không xa rồi đi xuống. Mới đi được vài bước thì họ bắt gặp Quincy bước ra từ bóng tối.

Heath dừng lại và nhìn vào bạn mình.

“Bao nhiêu?” Anh hỏi.

“Tám.”

Heath gật đầu. Kipling dẫn theo tám tên. Vậy có nghĩa là hấn chín người còn Heath chỉ có sáu.

Vậy có nghĩa là vừa vặn.

Quincy cười rạn vỡ và rút ra chiếc dao găm từ giày mình.

Heath nhếch mép, kể đó họ liền rảo bước rời đi. Khi họ đến nhà Heath, anh đã đi tới cầu thang lên nhà hàng xóm và lấy băng đạn ra. Anh vào trong và rút súng, chuyển cho Rourke rồi thò tay vào lấy kiếm và bao kiếm. Anh đặt chúng lên sàn và thay đạn, dặt bao kiếm ở eo, nghiêng đầu ra hiệu cho nhóm người đi theo rồi bước về phía chuồng ngựa sau nhà.

Khi anh chỉ còn cách chuồng ngựa ba bước thì mùi vị của máu xộc vào mũi khiến anh phải cau mày. Nhìn xuống, anh thấy người giữ ngựa của mình đã chảy máu vì vết thương nghiêm trọng ở đầu.

“Lần trước mày đã làm tao khá ngạc nhiên đấy, thế nhưng lần này tao sẵn sàng rồi. Tao sẽ chăm sóc mày hết như tao từng làm khi còn đánh đấm ở Badajoz,” Giọng Kipling vang lên trong bóng tối.

Lúc đó thì Heath đã nhớ lại—Anh từng thấy Kipling đánh trận bên phía Trench và Spantish trong trận chiến Badajoz vào tháng ba năm 1812. Đáng ngạc nhiên là anh lại thấy một gã người Anh đánh trận vì Napoléon và giết chết anh em mình, Heath đã nâng súng lên và nhắm vào mục tiêu. Anh thấy tên đó ngã xuống và tiến tới cận chiến, anh đã dám chắc mình là người chiến thắng, thế nhưng rõ ràng anh đã sai. Đôi mắt tối đó đã ám ảnh anh nhiều năm, đặc biệt là khi anh núp trong bụi cây chứng kiến bạn mình, Orley và đồng đội bị tra tấn, nghe thấy tiếng nói của quân địch khi chúng liên tục nói Orley rằng anh đã “đứng về phía chủ chúng vì chút tiền mọn.”

Heath cau mày. “Tao vẫn luôn biết mày là kẻ phản bội đức vua, thằng hèn.”

Kipling cười một cách hiểm ác rồi bước ra ngoài ánh sáng. Mặt hắc bầm tím và hắc hơi khắp khiếm, thế nhưng hắc vẫn còn sống. Heath đã hi vọng rằng tên khốn vô lại đó đã chết vì thương tích khi trốn khỏi London hay có lẽ chúa đã rủ lòng từ bi cho hắc một sự trả thù tốt bụng, ngọt ngào, khoan dung, mà mọi ruột từ vết thương đâm máu của hắc bằng cách quăng hắc xuống ngựa. Thằng khốn.

“Tao không phản bội. Tao là thương nhân. Tao sẽ giàu có và sẽ trở thành người đáng được thêm muốn trong xã hội thượng lưu. Tao chỉ cần cho họ thứ họ muốn. Mà mày, Orley, và bọn bần tiện chúng mày đã phá hoại công việc của tao.” Kipling lắc đầu. “Và rồi mày đính hôn với con út nhà Hawthorn với số hồi môn to sụ mà tao chưa từng được biết tới, thế mà khi tao chiếm đoạt nó, mày lại xuất hiện ngăn cản tao có được số tiền này.” Hắc rút ra một thanh mã tấu phản chiếu ánh sáng từ đèn đường trên đầu. “Mày là cái gai trong mắt tao lâu rồi, Pompinshire. Tối nay tất cả sẽ kết thúc.”

Khi Kipling vung dao về phía Heath, anh đã sẵn sàng và dễ dàng gạt nó đi. Khi Heath chống đỡ từng cú đâm chém của Kipling, anh vẫn chú ý tới âm thanh của trận chiến diễn ra sau lưng, tự hỏi liệu có người hàng xóm nào báo công an vì chuyện đang diễn ra không nhỉ.

Chính sự xao lãng đó đã khiến anh phải trả giá. Heath rút lên khi dao của Kipling chém vào tay mình. Vết thương sâu nóng ran và nhức nhối khi máu ứa ra. Heath híp mắt nhìn theo gương mặt đều giả của Kipling và biết rằng thời gian chơi đùa một cách khoa trương đã hết.

Anh phản đòn và chém về phía vai Kipling. Họ hung hãn chiến đấu, không ai trong số họ chiếm ưu thế, cho đến khi Heath thấy được sơ hở và chém vào bụng Kipling. Anh kéo áo Kipling lại khi hắc làm rơi dao. Trận chiến lập tức dừng lại, Heath cau mày nhìn vào đôi mắt trợn trừng của Kipling.

“Tên khốn bần thiú như mày không bao giờ có thể làm hại Lady Lucien được nữa. Mày là kẻ đê tiện không xứng hít thở chung bầu không khí với một tạo vật như Lady Lucien. Xuống âm phủ đi mà biết rằng cậu ấy chỉ thuộc về tao mà thôi.”

Đẩy Kipling ra, Heath thả kiếm xuống và nhìn hắc đổ sập xuống đất. Quay người, anh nhận thấy mọi người đi theo mình có vẻ không bị tổn hại gì. Chỉ có ba tên còn sống, nhìn Heath bằng ánh mắt kinh hoàng.

“Tao cho bọn mày một tiếng để thu thập thi thể đồng bọn, đem chúng ra khỏi nhà tao, và một tiếng nữa để tìm cách giải thích cái chết của chúng. Bọn tao sẽ lo vụ quý ngài Kipling,” anh nói, giọng không cảm xúc. “Nếu bọn mày không làm được, tự tao sẽ liên hệ với cảnh sát trưởng và kể cho ông ta mọi thứ.” Anh vẫy tay ra hiệu cho Rourke và Quincy, cả hai người bước tới, cần nhân khi nâng thân thể vô hồn của Madison lên. Họ mang hắc ra cửa sau, còn Heath thì dùng khóa để vào nhà, dù rằng anh biết chắc người hầu sẽ chạy tới mở cửa. Anh bảo Laura tìm cảnh sát chịu trách nhiệm và bảo vài người hầu chăm sóc người giữ

ngựa bị thương.

23. Chương 16-2

Khi cảnh sát chịu trách nhiệm cùng vài người phụ tá tới, hắn liền hỏi han Heath, bạn bè Heath, Rourke, và Lord Yorkshire hàng giờ về sự việc xảy ra. Cho đến khi Orley tiết lộ Kipling gia nhập quân Trench và Napoleon thì người này mới thôi thẩm vấn và đồng ý không kiện họ ra tòa. Cười nhạo, hắn lặng lẽ tuyên bố “kẻ phản bội đức vua tốt nhất là chết trong chuồng ngựa ở Công viên Hyde hay trong tòa tháp ấy” rồi nhanh chóng rời đi, thân thể của Kipling được phủ vải và được trợ tá đem đi. Heath thở phào nhẹ nhõm, nhún vai xua đi sự căng thẳng nơi hai đầu vai. Anh biết Tử tước Cavendish sẽ không để cho vấn đề hoàn toàn chìm xuống cho đến khi tìm thấy thân thể Kipling và tòa sẽ buộc tội ai đó giết Kipling, nhưng anh vẫn chẳng cảm thấy chút hối hận nào. Anh không chỉ đã trả thù cho vị hôn thê bị tấn công, mà còn cho người bạn bị bắt cóc trong trận chiến. Không nói lời nào, Heath bước về phía xe ngựa, theo sau là bạn bè và Yorkshire. Họ lên xe và lặng lẽ đi về Điện trang Yorkshire. Khi đến nơi, họ xuống xe mà không nhìn nhau. Quần gia mở cửa, và mọi người ngoại trừ Heath bước vào hành lang về phía thư phòng, trong khi Heath ra vườn, nơi anh rửa máu của Kipling trên kiếm, đôi tay run rẩy. Khi xong việc, anh bỏ kiếm vào bao, ra khỏi vườn và quay vào nhà, tựa lưng vào tường, nhắm mắt hơi run rẩy. Hình ảnh về ánh mắt sợ hãi của Lucien và thân thể vô hồn của Kipling hiện lên trong tâm trí anh, Heath siết chặt nắm đấm, cố gắng không đâm vào tường. Anh là một người đàn ông nguy hiểm. Anh giết người khi cần phải giết, nhưng trong khi mọi người nghĩ anh chẳng thấy hối hận, thì thực ra anh lại cảm thấy hối hận vô cùng. Khuôn mặt từng người anh từng giết ám ảnh anh, khiến anh phải uống thật say hay dùng cồn để ngủ mỗi tối. Từ khi gặp Lucien anh không còn phải làm như vậy nữa—một lý do khác khiến anh phải ngạc nhiên. Anh hít một hơi thật sâu, cố bình ổn trái tim đập nhanh khi dùng cravat băng vết thương rỉ máu, thế rồi anh cần môi lại để ngăn chặn đau đớn. Khi anh cảm thấy mình đã có thể bình ổn tâm trí, anh mới gia nhập với những người khác.

Blaine đang đợi anh, một tay cầm chai Tscotch và một tay cầm ly rót cho mọi người. Heath nhận ly mà không nói một lời rồi một hơi uống cạn. Anh đưa ra lấy ly khác, sau khi nhanh chóng uống sạch, Blaine đổ đầy cốc lần thứ ba, cuối cùng Heath cũng bắt đầu cảm thấy chút gì đó bình thường.

Anh bước về phía thư phòng của Yorkshire, theo sau là Blaine và phát hiện ra những người khác đang đợi ở trong, bố anh cũng vậy.

“Ta tin là con đã thành công?” Douglas hỏi sau khi Heath đóng cửa.

“Cực kỳ thành công ạ,” Heath nói. “Có một người giữ ngựa phải đi khám, nhưng bác sĩ có tiếng thận trọng. ngoài ra, bọn con đều nhận ít thương tích nhất.”

“Tốt lắm,” Douglas nói.

“Đúng vậy,” Yorkshire gật đầu nói, “Tôi tin là chuyện đó sẽ không bao giờ được nhắc tới nữa. Dù là bất cứ ai. Không bao giờ.”

Tất cả mọi người đồng ý, còn Heath nhận thấy anh không phải là người duy nhất nhìn lên trần nhà.

“Lucien....Cậu ấy, uhm...,” Heath lắp bắp.

Douglas lắc đầu. “Không, không còn những cơn ác mộng nữa. Như thể thằng bé biết rằng mối đe dọa đã được giải quyết.”

Heath nghiêng đầu. “Vậy thì tốt quá rồi.”

“Đúng vậy,” Yorkshire tươi cười nói. “Còn giờ thì, các chàng trai, đã muộn rồi. Có lẽ tôi sẽ thu xếp cho các ngài phòng để các ngài không phải về nhà ngay?”

Dù cho Annabelle nói kiểu lịch sự, Heath vẫn hiểu lời đề nghị đó là gì. Nếu báo động tới cảnh sát về vụ giết người trong chuồng ngựa phía sau nhà Heath, họ sẽ hỏi Heath. Tuy nhiên, nếu anh và tất cả bạn bè cả tối

nay đều ở biệt thự, nơi mà người hầu và toàn thể gia đình Hawthorn chứng nhận, họ sẽ miễn hành động sai trái cho anh, vì anh chắc chắn là người đó, đầu đó cũng biết xác chết đã từng ở đó trước đó.

“Tôi nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời đấy,” Douglas nhanh chóng lên tiếng.

“Đúng vậy,” Orley nói.

Heath chỉ gật đầu, ngay cả khi anh ngồi xuống để bổ bắt đầu chăm sóc vết thương trên tay, biết được con trai đã trải nghiệm những gì và muốn thể hiện con trai có tác động tới mình. Mặc dù anh chỉ ước sao có thể đến phòng Lucien kiểm tra cậu, dù biết vây quanh cậu là những người phụ nữ khác. Cậu an toàn, và nếu Heath phải giết người để bảo đảm cậu được an toàn, thì đó là một cái giá rất nhỏ phải trả. Heath đang từ từ nhận ra anh chẳng thể làm gì cho Lucien. Không làm được gì hết.

Một ngày trước đám cưới, Heath đến Điền trang Yorkshire với một món quà cho vị hôn thê, để rồi được biết là Lucien không muốn gặp anh. Đây là lần thứ tư trong tuần anh bị báo lại như vậy, Heath có đôi chút quan tâm hơn đến chuyện có thể xảy ra với vị hôn thê hoặc những gì anh vô tình gây ra có thể đã khiến cho cậu có phản ứng như vậy. Anh nhận thấy đôi mắt quầng thâm như dụ dằng giàu lòng trắc ẩn, rồi anh thở dài và gật đầu, anh để thư lại cho người đẹp với mái tóc màu vàng để liên lạc với cậu khi tiếp khách, Heath quay lưng bỏ đi, để rồi nghe được tên anh vang lên phía chuồng ngựa. Quay về hướng đó, anh thấy vợ chồng Yorkshire ăn mặc theo sở thích cưới ngựa, anh đi về phía họ, vẫn mang theo cái hộp đựng chiếc áo choàng mới, dài, thêu màu vàng trắng, đính lông anh đặc biệt đặt từ Tfrance cho Lucien trong tay.

“Chào buổi sáng, ngài công tước,” Lady Yorkshire nói, cúi đầu mỉm cười.

“Chào bà,” Heath cúi đầu đáp lại.

“Cơn gió nào đã đưa cậu đến đây vậy?” Yorkshire hỏi.

“Tôi mua tặng Lady Lucien một món quà,” Heath nói, nâng chiếc hộp màu trắng được gói lại cho ông xem.

Yorkshire gật đầu và liếc nhìn ngôi nhà. “Sao cậu không tự đưa?”

“Tôi bị từ chối không cho vào.”

Yorkshire thở dài. “Tôi sợ rằng đây là câu trả lời của thằng bé.”

“Chúng tôi không thể ép thằng bé gặp ai nó không muốn,” Lady Yorkshire nói.

“Không, không thể, nhưng mai nó sẽ kết hôn rồi. Nó phải đối mặt với công tước và nhận ra sợ hãi và lo lắng chỉ là do tưởng tượng ra thôi.”

Heath nhìn hai vợ chồng, tâm trí anh vẫn đang xoay quanh ngụ ý trong câu nói. Lucien lo lắng gì chứ? Sợ hãi gì chứ? Vài tuần trước anh còn gặp Lucien gần như mỗi ngày từ sự kiện ở vũ hội Cavendish, mà nếu như cậu từ chối ra ngoài xã giao cho đến khi vết thương trên mặt và cổ tay lành hẳn, thì cậu sẽ đi dạo trong vườn và xuống phòng khách trò chuyện. Vậy chuyện gì đã thay đổi? Chuyện gì đã thay đổi tất cả?

“Điều gì có thể làm Lady Lucien bối rối chứ?” Heath hỏi họ.

Lady Yorkshire nhìn vợ thở dài. Bà lắc đầu và ra hiệu cho Heath đi theo họ. Yorkshire ra hiệu cho người giữ ngựa đứng gần đó để anh chuẩn bị cho Heath một con ngựa.

Heath đưa gói quà cho người giữ ngựa nhờ đem vào nhà, rồi cưới ngựa cùng bố mẹ Lucien quanh biệt thự. Họ cưới ngựa khá lâu mà không nói gì cho đến khi Yorkshire kéo dây cương dừng lại. Heath cũng ghì dây cương và nhìn Yorkshire nhảy xuống, rồi lại ngó sang Lady Yorkshire khi nghe tiếng khịt mũi của bà.

“Vết thương về cơ bản đã mờ đi, nhưng ác mộng ngày càng tệ hơn, Lucien sợ rằng không thể đến với cậu nữa, cũng vì vậy mà cậu sẽ không cần nó nữa, hoặc e là cậu sẽ không chung thủy với nó,” bà thừa nhận, lắc đầu. “Thằng bé luôn giả định rằng nếu cậu từ chối nó, cuối cùng cậu sẽ từ hôn.”

Heath kinh ngạc nhìn bà. Sao Lucien có thể tin được rằng anh sẽ làm như vậy chứ? Cậu ấy không biết Heath lo cho cậu đến mức nào sao? Cậu ấy không biết rằng anh sẵn sàng giết người vì cậu, rằng anh đã giết người vì cậu? Heath không biết liệu anh đang giận dữ hay đang tổn thương vì hành vi của Lucien, vậy nên anh vẫn im lặng.

“Thằng bé cần thời gian và một cái ôm dịu dàng,” Yorkshire nói, Heath quay sang bà. Bà không nhìn anh, mà nhìn về phía ngôi nhà với vẻ bảo hộ. “Thằng bé cần phải biết rằng, đối với cậu, không chỉ là vì vẻ đẹp và thân thể thằng bé. Mà còn, đối với cậu, nó còn hơn cả một người mẹ. Rằng nó là một người đàn ông. Cũng là một người chồng.” Rồi bà nhìn sang cậu. “Hãy chứng minh với thằng bé cậu sẽ yêu nó đến đâu có chuyện gì xảy ra.”

“Làm sao được ạ?” Heath hỏi.

“Tôn trọng ý nguyện của nó nhưng biết lúc nào nên ‘đi tìm’ một câu trả lời,” Lady Yorkshire nói.

Heath gật đầu, dù vẫn cực kỳ bối rối. Anh quay ngựa đi về phía chuồng ngựa. Tuy nhiên, trước khi lên ngựa, anh nhìn lại cả Yorkshire và Lady Yorkshire.

“Xin hãy nói với Lady Lucien là sáng mai tôi sẽ gặp cậu ấy ở nhà thờ, nơi tôi sẽ rất hạnh phúc khi được kết hôn với cậu ấy. Rồi tôi và cậu ấy sẽ lui về Trang viên Southerby, và tôi sẽ cho cậu ấy thấy trở thành Công tước Phu nhân của tôi nghĩa là gì.

24. Chương 17-1

Thức dậy vào buổi sáng ngày kết hôn, Lucien cảm thấy ốm yếu muốn chết, thế nhưng đó lại không phải là vì cậu đang mang thai. Heath vẫn còn muốn kết hôn với cậu. Anh ấy bị làm sao vậy chứ? Bao nhiêu lâu rồi anh ấy không gặp cậu, mỗi lần đến đều bị cự tuyệt, vậy mà vẫn còn theo đuổi. Có lẽ anh ấy là người thích bị ngược đãi. Lucien từng nghe người ta nói thế. Chỉ là cậu chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với một người như vậy.

Ôi chúa ơi, cậu sắp kết hôn rồi.

Cửa phòng ngủ chậm rãi mở ra, Charlotte thò đầu vào phía sau cánh cửa và do dự nhìn lên giường. Thấy cậu đã tỉnh và nhìn mình, cô cười tươi gọi vọng ra, “Thằng bé tỉnh rồi!” Sau đó tất cả phụ nữ trong gia đình vào phòng cậu, ùa vào, trò chuyện về lễ cưới sắp tới, chi tiết, bữa sáng cho đám cưới, buổi lễ, khách khứa chọn tham dự, ai sẽ trốn trong phòng. Thật lâu sau mọi người mới để ý thấy Lucien đang chậm rãi, cực kỳ chậm rãi, chui sâu hơn vào trong chăn.

“Lucien, em nghĩ mình đang làm gì thế hả?” Charlotte hỏi.

Lucien nhìn ra từ dưới chăn lên nhìn chị gái.

“Em không biết.”

“Vịt con, có chuyện gì vậy?” cô hỏi, Lucien trợn mắt nhìn cô rồi ném chăn ra ngồi dậy.

Cậu chỉ vào vết thương ở cổ tay và tiếp tục bảo là nó vẫn chưa hoàn toàn mờ đi, dù họ khẳng khẳng bảo là làn da cậu trắng như sứ không chút tì vết, và vết cắt ở xương đòn không thể hồi phục hoàn toàn. “Sao chị có thể hỏi em như vậy chứ?” Cậu nhảy ra khỏi giường và đi quanh phòng, né tránh chị và chị dâu.

“Chị có biết anh ấy gọi em là ‘Người đẹp’ không?” Cậu lắc đầu. “Giờ làm sao anh ấy có thể gọi em như thế nữa chứ? Và sao em có thể đòi hỏi một vị công tước, một người phóng đảng có tiếng, chung thủy với em, mà không không đi quanh thành phố khi em không chắc chắn thậm chí có thể để anh ấy tiếp xúc thân mật với em mà không muốn xé đầu em xuống chứ?”

Charlotte giữ Lucien lại khẽ lay cậu. “Nếu công tước chỉ muốn em vì thân thể em, thì đã không đóng vai một kẻ ngốc si tình trong khi chẳng cần phải làm thế. Cậu đấy mê đắm như vậy chẳng phải vì thân thể em đâu, em yêu à. Mà là vì em. Em phải cho cậu ấy cơ hội giúp em vượt qua nỗi sợ hãi. Nếu không nó sẽ kìm hãm em suốt phần đời còn lại, và sẽ không tốt cho cả em và con em, vì chị đảm bảo một ngày nào đó em và công tước sẽ có con.”

Lucien đỏ mặt tránh nhìn vào chị dâu mình. Không ai trong số họ có vẻ như nhận biết rằng cậu đang mang thai, thậm chí ngay cả Patty cũng nói rằng bụng cậu dường như chỉ hơi tròn hơn mấy tháng trước thôi. Nhìn họ mỉm cười cảm thông với Lucien, cậu đành gật đầu và nhún vai.

“Giúp em chuẩn bị cho đám cưới đi.”

Đám cưới diễn ra trước bữa ăn sáng, vậy có nghĩa là Lucien phải ngồi chuẩn bị hàng giờ, mà không được ăn gì, thậm chí trước cả khi cậu kịp tiêu hóa bữa ăn. Thật may là, Charlotte và Patty đã mang đến một đĩa bánh mì, trái cây, và trà nhỏ cho cậu trước khi mọi thứ bắt đầu. Patty đem nước ấm đến và đổ vào bồn tắm cho cậu. Cô đổ đầy nước với tử đinh hương, vani, và hoa nhài. Mùi hương xộc thẳng vào thớ chân lông Lucien khi cậu tắm, và khi cậu đứng dậy, tóc cậu dính vào đầu cậu hình khuyên, nhờ đó cậu cảm thấy thư giãn. Cậu đứng trên chiếc khăn ấm khi Patty và Charlotte thoa nước hoa hồng ép lên da cậu, cậu bật cười khi họ chạm vào điểm đặc biệt nhột của cậu.

Khi xong việc, cậu có mùi như một nhà kính, Lucien choàng khăn tắm và bước lên chiếc giường kế bên, nơi lễ phục cưới của cậu nằm đó cùng với giày. Cậu mỉm cười với mẹ, đang ngồi khóc trên ghế rồi cùng dùng cafe với bà.

Đám cưới và đám tang chỉ diễn ra vài lần khi cả hai giới tính đều bị yêu cầu tuân theo những luật lệ nghiêm ngặt về ăn mặc. Phụ nữ phải mặc áo choàng và đàn ông phải mặc vest. Phụ nữ có giới tính nam được phép mặc một chiếc quần được thiết kế đặc biệt bên dưới lớp váy của chiếc váy xòe bông mà họ được yêu cầu phải mặc. Lucien vừa sợ hãi lại vừa muốn dự ngày này từ khi còn nhỏ. Cậu đi đến giường và xỏ vào chiếc quần lót bằng lụa Tfrance mịn màng che đi vật nhỏ mà Patty chuẩn bị. Cậu đi chiếc garter mà maldy mua cho và đeo chiếc thắt lưng truyền thống Nibley đính kim cương vàng trắng bên dưới chiếc váy.

Tương đương với Pháp.

Cậu lắc đầu, nhận ra đã mặc ngược, thế nhưng khi quay lại nhìn gia đình mình, họ chỉ âu yếm mỉm cười với cậu, vậy nên cậu lại tiếp tục.

Cậu lấy đôi vớ và chậm rãi đi vào sao cho không làm xước sợi vải mỏng manh, rồi cố định vớ vào phần đai garter. Khi mặc xong, cậu đi chiếc garter vàng trắng ở chân kia và đi về phía bên kia giường, nơi có chiếc áo sơ mi mẹ cậu mặc vào ngày cưới ở đó. Cậu để Patty khoác váy shift lên mình và rồi mặc corset. Cậu nắm lấy tay Charlotte khi dây corset được thắt càng chặt càng tốt mà không làm hại đến bé con đang lớn lên trong cậu. Lớp váy lót rộng được kéo lên đến eo và nịt quanh hông cậu.

Cuối cùng cũng đến giờ phút mà mọi người đều đang chờ đợi. Đó là lý do họ vào phòng cậu sớm như vậy trong khi thực ra cậu chỉ cần Patty và Charlotte giúp cậu chuẩn bị. Rosemary bước đến tủ quần áo và mở cửa tủ. Bên trong treo một chiếc váy màu đỏ rượu thêu chỉ vàng quanh gấu và lưng. Cậu không muốn mặc chất liệu nặng nề đến vậy giữa mùa hè, thế nhưng truyền thống buộc cậu phải làm vậy.

Tự nhiên cậu thấy ghen tị với chị dâu, Sophie, đã kết hôn với chị cậu Frances giữa mùa đông. Lucien nhìn sợi vải của váy, dừng lại ở phần thêu quanh gấu tay váy và phần đuôi váy thêu chỉ vàng. Chiếc váy khiến cho mái tóc nâu vàng và đôi mắt màu xanh của cậu sáng lấp lánh. Lucien và mọi người hít thở sâu khi cậu mặc váy vào, Patty thì chậm rãi cố định chắc chắn hàng nút dọc theo xương sống. Khi làm xong, cô đưa Lucien đến bàn trang điểm và hạ thấp ghế để cậu ngồi xuống, bảo đảm sao cho phần váy trong ôm lấy cậu và bắt đầu uốn tóc cậu thành lọn và chải chúng lên thành búi kiểu Tfrance thanh lịch trên đỉnh đầu. Cô kéo vài lọn xuống cho đến khi đủ rủ quanh gương mặt cậu rồi bắt đầu trang điểm cho cậu. Khi trang điểm xong, cô nâng đầu cậu lên để cậu nhìn được diện mạo mình. Cậu chậm rãi đứng lên, giật mình khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình đang nhìn mình trong gương.

25. Chương 17-2

Lucien không chắc chắn mình đã nghĩ xem trông mình như thế nào cho đến khi nhìn mình trong gương, thế nhưng hình tượng xinh đẹp nhìn vào cậu lại không hề như những gì cậu nghĩ. Thứ duy nhất cậu luôn suy

nghĩ khi nhìn vào chính mình là: đó không phải mình. Đôi mắt xanh của cậu được dặm phần còn (một thứ phấn đen đánh mi mắt của người A-rập), và má cậu được dặm phần hồng tương hợp. Mũi cậu lấp lánh nhờ loại son chị cậu tìm mua ở Tfrance, còn tóc cậu được buộc lên đỉnh đầu thành một đám lộn rủ xuống quanh mặt. Tất cả những điều đó đều đang chứng tỏ—cậu chưa từng nhìn thấy mình...xinh đẹp như vậy trước đó—chính là cái váy đã khiến cậu giật mình nhất.

Cậu đã từng mặc corset rồi. Là một phụ nữ trẻ tuổi, cậu bị yêu cầu phải mặc ở Almack mỗi lần tham dự sự kiện xã hội tại đó, vậy nhưng điều này cũng không làm cho cậu ngạc nhiên đến vậy. Chính cái váy xinh đẹp đã tôn lên dáng người cậu. Nó khiến cho làn da cậu sáng lên và tràn đầy sức sống. Trông cậu thật tuyệt. Thật lộng lẫy.

Trông cậu có vẻ không giống mình lắm, điều đó làm cậu chỉ muốn khóc.

Và cậu đã làm vậy thật.

“Ôi, con yêu, vệt con, có chuyện gì thế?” Rosemary chạy tới hỏi.

Lucien không thể làm gì khác ngoài việc chỉ vào mình trong gương và hi vọng mẹ cậu hiểu được cậu không thể nói được rõ ràng.

Bà không hiểu được.

“Đúng vậy, con rất đáng yêu, nhưng con vẫn luôn đáng yêu như vậy mà, con trai. Không có lý do gì phải khóc lúc này cả.” Rosemary nói, cười khúc khích và ra hiệu cho Patty. “Ta e là cô sẽ phải lau mặt cho thằng bé và bắt đầu trang điểm lại đây. Thằng bé khóc làm mọi thứ lộn xộn rồi.” Bà lại mỉm cười với Lucien và quay lại ghế của mình. Lucien nhìn theo bà, và cậu nhìn thấy Charlotte. Cô nhìn cậu đồng cảm, và cậu biết rằng không một ai hiểu được những gì cậu đang trải qua, chị ấy cũng vậy. Khi chị ấy gạt đầu, cậu lắc nhẹ đầu một cái và ngẩng mặt lên để Patty lau và trang điểm lại.

Tay Lucien đang đỏ mề hôi, và những con bướm bay lượn trong bụng cậu hàng giờ trước đã được thế chỗ bằng đàn chim khổng lồ săn mồi đang quây phá bên trong cậu và cố tìm đường ra. Cậu rên rỉ và đặt tay lên bụng.

Charlotte bật cười. “Chim ưng hay cá sấu?”

Lucien liếc nhìn cô. “Chim.”

Cô gạt đầu. “Em sẽ ổn thôi, Lucien. Hãy tin chị đi. Em sẽ đi vào nhà thờ gặp ngài Công tước và tất cả những lo lắng này sẽ mờ đi thành hư vô và nhẹ bẫng như lông hồng. Em sẽ tự hỏi bản thân tại sao phải lo lắng như vậy lúc đầu. Chị và Rourke cũng như vậy mà.”

Lucien gạt đầu, quay sang nhìn chị gái chăm chú. “Nhưng vấn đề là ở đó, Char. Chị yêu chồng mình. Còn em thì không yêu vị hôn phu sắp đặt của em.”

Charlotte nhướn mày. “Không á?”

Lucien hơi giật mình vì câu hỏi của chị gái và, rất biết ơn là, không phải trả lời khi xe ngựa dừng ở trước nhà thờ St. George. Cửa xe ngựa mở ra, và Lucien thấy mình đang mỉm cười với maldy.

“Sẵn sàng chưa, con trai?” Annabelle hỏi.

“Con đã sẵn sàng,” Lucien lắp bắp.

Rồi cậu gạt đầu, mỉm cười, và đưa tay cho maldy để bà đỡ cậu xuống xe. Cậu cố không lao đảo trên đôi giày cao gót màu trắng đang mang, nhắm mắt khi maldy siết chặt vòng tay giữ chặt tay cậu bằng khuỷu tay bà để cậu không ngã xuống đất.

“Sao mẹ con chẳng dạy cho con vài tuần để học đi bộ trên giày cao gót như những người phụ nữ khác nhỉ?” Annabelle hạ giọng hỏi, mỉm cười với những người đến dự đám cưới trẻ đang nhìn họ một cách kỳ lạ.

“Có mà, Maldy,” Lucien hỏn hển nói, cố không kêu lên.

“Nhưng con cảm thấy chẳng giống bản thân mình tí nào, vậy nên phải rút ngắn bài học.”

Annabelle gật đầu và thả lỏng tay. “Xin lỗi nếu ta làm con đau,” Bà nói thể hiện lời xin lỗi. Lucien nhướn mày khi nghe lời bà nói, từng tí nh cậu chỉ có thể cúi đầu ra về mình hiểu được.

“Con ổn mà, Maldy,” cậu nói. “Con sẽ không làm maldy xấu hổ.”

Annabelle quay sang nhìn cậu sắc lém. “Vậy là con nghĩ ta quan tâm à?” bà hỏi.

Lucien cắn môi dưới. Cậu muốn thành thật nói với maldy là có, nhưng nghe giọng điệu gay gắt của bà, cậu biết không phải vậy, vậy nên có lẽ cậu chỉ nên nói không và san sẻ cảm giác đau khổ của bà. Cậu sẽ học bằng cách khác vậy.

“Con đã do dự quá lâu, có nghĩa là con đang cố gắng xác định xem có nên nói dối ta hay không,” Annabelle kết tội, “có nghĩa là con thật sự cảm thấy như vậy.” Bà lắc đầu, đưa tay lên và nựng gò má Lucien. “Luce, con không biết ta yêu chị em con nhiều lắm sao? Cả mẹ con nữa? Mẹ con con là thứ quan trọng nhất trên đời của ta. Ta muốn con vui vẻ, bình yên, chăm sóc con từng thói quen, nếu con không khá lên. Nhưng không bao giờ, không bao giờ ta quan tâm đến việc con sẽ làm ta xấu hổ. Ta quan tâm đến việc con sẽ làm gì khiến cho con phải buồn bã hay thất vọng, đó mới là điều khiến ta tức giận.”

Lucien mở to mắt khi nghe maldy nói xong, và khi cậu nhìn sang Charlotte, đôi mắt cô cũng mở to hết như cậu. Không thể che giấu niềm vui bùng nổ trong từng thớ thịt, Lucien thả mình, với chiếc váy xòe bung, mọi thứ, nhào vào vòng tay maldy và ôm thật chặt cơ thể to lớn của bà. Annabelle bật cười và ôm lại cậu, còn Charlotte cũng nhanh chóng ôm cả hai mẹ con.

Có lẽ họ đã ở bên ngoài quá lâu đến nỗi cửa nhà thờ đã mở không mất một lúc. Họ nghe thấy một tiếng hừm rất đặc biệt, rất kích thích.

“Hai đứa làm sao vậy hả? Sắp có đám cưới diễn ra bên trong đó, giờ thì các con có định vào không đây?” Rosemary hỏi.

Tiếng cười của Lucien vang lên hòa cùng với tiếng cười của maldy và Charlotte khi họ tách ra đi về phía cửa nhà thờ đang mở. Họ hôn lên má Rosemary. Khi vào tới nhà thờ, Rosemary quay sang người hầu và khẳng định, “Không ai được rời đi cho đến khi kết thúc buổi lễ đấy.”

“Vâng thưa ngài,” họ trả lời không chút do dự.

Quả quyết gật đầu, Rosemary quay đi một cách khoa trương và bước sang bên cạnh vào chỗ của mình. Lucien cảm thấy có lỗi với tất cả những thành viên của xã hội thượng lưu nếu họ có dự tính rời khỏi buổi lễ trước khi kết thúc mẹ cậu muốn mọi người đều chứng kiến cậu kết hôn với anh và sẽ đảm bảo mọi người đều phải như vậy.

Lucien đặt tay đeo găng vào khuỷu tay trong của maldy, và khi chuỗi nhạc “Caro Mio Ben” mở đầu vang lên, cậu khẽ giật mình một chút. Tại sao chứ, cậu chưa từng nghe loại nhạc này được chơi ở đám cưới.

Cậu ngược nhìn maldy và thấy bà mỉm cười với cậu. “Ngạc nhiên không, vệt con,” bà vui vẻ nói rồi gật đầu với Charlotte, cô đang bắt đầu đi sang phía con đường rải hoa, được trang trí bởi các phù dâu, Lucien và Annabelle đi theo ngay sau. Lucien bắt đầu tìm kiếm, càng sớm càng tốt, gương mặt của Heath.

Cậu mỉm cười và gật đầu với nhà Cromwells, nhà Hales, nhà Lancasters, nhà Kents, và nhận thấy nhà Cavendishes không tham dự.

Cuối cùng cậu cũng thấy đôi mắt màu xám cậu đang kiếm tìm. Chúng bừng sáng lấp lánh trong ánh sáng mờ ảo của nhà thờ. Mái tóc đen của Heath được vuốt ngược lên, anh đã cạo sạch râu. Anh thật lộng lẫy trong chiếc quần lụa màu nâu và áo gile có đuôi, thay vì bộ quân phục như Lucien nghĩ. Bộ đồ được hoàn thiện bằng chiếc áo sơ mi trắng và áo vest mẫu mực màu vàng đỏ. Anh mỉm cười với Lucien, còn Lucien cũng phát hiện bản thân đang mỉm cười rạng rỡ đáp lại. Đúng như Charlotte đã nói, đàn chim ưng không chỉ ổn định xuống, mà còn hoàn toàn biến mất, chúng không còn xuất hiện khi Lucien phát hiện mình đang cầm tay Heath và nhìn sâu vào đôi mắt anh, cậu đã biết lý do rồi.

Cậu đang yêu vị hôn phu của mình.

26. Chương 18-1

Heath hít một hơi thật sâu vào khoảnh khắc nhìn thấy người đẹp Lucien. Người con trai trẻ tuổi này cực kỳ lộng lẫy. Cứ như thượng đế đã tạo ra một tạo vật hoàn hảo và ban cho cậu hình hài con người và rồi đặt cho cậu một cái tên và tặng cậu cho Heath. Heath cảm thấy biết ơn chúa biết bao và hạnh phúc đến nỗi suýt nữa thì quên mất việc bắt đầu buổi lễ.

À, bản gốc thực ra tác giả dùng từ “người phụ nữ” cho Lucien cơ =))))

“Thưa các vị bạn hữu, chúng ta tập trung ở đây dưới sự chứng kiến của Chúa, và những người có mặt ở đây, cùng chứng kiến cuộc hôn nhân linh thiêng giữa người đàn ông và người đàn bà này, là một sự kiện đáng tự hào, được chúa chứng giám lòng thành đôi bên, biểu thị sự kết hợp thần bí giữa chúng ta là Chúa và Giáo hội, là sự kiện thiêng liêng của Chúa được tô điểm và làm đẹp với sự có mặt của Người và phép lạ đầu tiên mà Người ban cho Cana của Galilee được thánh Paul yêu cầu sự tôn trọng giữa những người đàn ông và nhờ đó không bị bất cứ ai cản trở, cũng như can thiệp vào, khinh suất, nông nổi, hay hời hợt, nhằm thỏa mãn dục vọng xác thịt và ham muốn của người đàn ông, như những con vật không có hiểu biết, là sự tôn kính, chín chắn, thận trọng, điềm đạm, và dưới sự tôn kính Chúa Trời, cẩn trọng xem xét nguyên nhân đi đến hôn nhân.”

Cha xứ đọc với giọng đều đều, còn tâm trí Heath đã bắt đầu luẩn quẩn khi nhìn thấy Lucien. Anh chưa từng thấy Lucien xinh đẹp như vậy và chưa từng không thoải mái một cách khó tin đến vậy trong đời. Heath muốn tự bình ổn mình, nhưng anh cũng phải thẳng thắn xác định rằng gián đoạn buổi lễ để nói với Lucien rằng cậu có thể thay đồ ngay sau bữa sáng sẽ gây ra điều tiếng lớn. Vậy nên thay vì nói ra, anh chỉ mỉm cười trấn an Lucien và hi vọng người sắp thành vị hôn thê của mình hiểu được điều anh đang cố truyền đạt.

“Vì vậy, nếu có ai có thể đưa ra bất cứ lý do chính đáng nào tại sao họ không thể đến với nhau một cách hợp pháp thì hãy nói ra ngay hoặc im lặng trong hòa bình mãi mãi.”

Heath nín thở, dù anh không biết tại sao mình lại làm vậy. Không ai trong số những người tình của anh lên tiếng—họ luôn sẵn sàng đặt ra thỏa thuận trước—và khác với sự đối đầu bất ngờ ở rạp phim hai tháng trước, anh không còn qua lại với bất cứ người tình nào trước đây.

Khi không ai bước ra, Heath thở phào nhẹ nhõm, và cha xứ lại tiếp tục. Lucien mỉm cười, Heath cũng mỉm cười. Họ đều đột ngột dừng lại khi cha xứ tiếp tục nói và nghiêm nghị nhìn họ trước khi nói về việc hãy thú nhận bất cứ lý do nào họ không nên cưới nhau. Heath nhướn mày với Lucien, và anh muốn cười phá lên khi cậu cũng cười với anh.

“Heathcliff Robert Eddington, III, Công tước xứ Pompinshire, Hầu tước xứ Manchester, Bá tước xứ Southerby, Tử tước xứ Berkinstock, Nam tước xứ Hempstead, ngài có đồng ý kết hôn với người con trai này, chung sống trọn đời dưới sự chứng giám của Chúa trong cuộc hôn nhân thần thánh này không? Ngài sẽ yêu cậu ấy, trân trọng, dù là khi ốm đau hay khi khỏe mạnh, và từ bỏ mọi thứ, chỉ vì cậu ấy, trong kiếp này chứ?”

Heath hắng giọng và táo bạo tuyên bố không chút do dự, “Tôi đồng ý.” Anh suýt bật cười khi nghe tiếng thở phào đồng thanh thể hiện sự hài lòng của bố mình và maldy của Lucien. Anh mừng là họ đã chấp thuận cho anh làm những việc đúng đắn, trong khi chẳng có cây súng nào nhắm vào đầu anh bắt anh cưới Lucien sau khi đã có được cậu, anh biết rằng đó chỉ là cách nói hoa mỹ thôi. Mục sư gạt đầu và quay sang thăm định Lucien.

“Lady Lucien Timothy Hawthorn, công nương có đồng ý kết hôn với người đàn ông này, chung sống trọn đời dưới sự chứng giám của Chúa trong cuộc hôn nhân thần thánh này không? Công nương sẽ yêu anh ta, trân trọng anh ta, dù là khi ốm đau hay khi khỏe mạnh, và từ bỏ mọi thứ, chỉ vì anh ta, trong kiếp này chứ?”

Lucien dè dặt nhìn xuống, và rồi nhìn thẳng vào đôi mắt Heath. “Tôi đồng ý.”

Heath mừng rỡ khi nghe những lời Lucien nói, nút thắt trong dạ dày mà anh còn không hề biết đến đã được xoa dịu. Anh muốn đưa tay ra nắm lấy tay Lucien—không, anh muốn ôm eo Lucien, ôm chặt cậu vào lòng,

giữ chặt cậu khi cậu nói câu “tôi đồng ý!”—nhưng thay vào đó, anh lại chỉ siết chặt nắm đấm (để thể hiện sự vui mừng kiểu yes, thắng rồi, không phải vì giận dữ) và cười rạng rỡ.

“Ai là người sẽ chấp thuận cho hai người đàn ông này kết hôn?”

“Tôi, maldy của cậu ấy, chấp nhận,” Lord Yorkshire tự hào nói, rồi đưa tay Luicen cho mục sư, rồi đặt tay Luicen vào trong tay Heath. Heath cảm thấy như có kiến bò qua các ngón tay khi siết lấy tay vị hôn thê, nghiêng rằng cố kìm lại cự vật đang cố đội quần chui ra.

“Thưa ngài công tước, hãy lặp lại theo tôi,” mục sư nói, Heath gật đầu tỏ ý đã hiểu, ánh mắt tập trung vào ông, thể nhưng từng sợi tơ trong cơ thể anh lại tập trung vào Lucien.

“Tôi, Heathcliff Robert Eddington III, Công tước xứ Pompinshire, Hầu tước xứ Manchester, Bá tước xứ Southerby, Tử tước xứ Berkinstock, Nam tước xứ Hempstead đồng ý lấy Lady Lucien Timothy Hawthorn làm vợ, và từ ngày hôm nay về sau, dù tốt hay xấu, giàu hay nghèo, ốm đau hay khỏe mạnh, sẽ yêu thương và chở che, cho đến khi cái chết chia lìa chúng tôi, dưới sự chứng giám của Chúa. Vì vậy tôi xin nguyện trân trọng cuộc hôn nhân này.”

Heath cảm thấy mắt mát trong giây lát khi phải buông tay Lucien theo nghi lễ, nhưng không lâu sau Lucien lại nắm tay rồi mỉm cười với anh. Mục sư quay sang Lucien gật đầu.

“Tôi, Lady Lucien Timothy Hawthorn, con trai của Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Yorkshire, Tử tước và Tử tước phu nhân xứ Cheshire, Nam tước và Nam tước phu nhân xứ Wetherby đồng ý lấy Heathcliff Robert Eddington III, Công tước xứ Pompinshire, Hầu tước xứ Manchester, Bá tước xứ Southerby, Tử tước xứ Berkinstock, Nam tước xứ Hempstead làm chồng, và từ ngày hôm nay về sau, dù tốt hay xấu, giàu hay nghèo, ốm đau hay khỏe mạnh, sẽ yêu thương và chở che, nghe lời anh ấy cho đến khi cái chết chia lìa chúng tôi, dưới sự chứng giám của Chúa. Vì vậy tôi xin nguyện trân trọng cuộc hôn nhân này.”

Heath thả tay Lucien ra và quay sang Blaine, Blaine đưa anh cái nhẫn mà anh sẽ đeo cho Lucien. Anh nhướn mày khi thấy Lucien cũng quay sang nhận nhẫn từ Charlotte. Anh quay sang nhìn Lord Yorkshire đứng đó đối diện với các vị khách.

“Dù rằng tôi biết để cả nam và nữ đeo nhẫn cưới thể hiện tình trạng hôn nhân của họ là trái lẽ thường, đàn ông chúng tôi vẫn thường coi thường nhẫn...” Bà dừng lại khi những người đàn ông khác trong phòng bật cười. “Đàn ông nhà Hawthorn luôn đeo nhẫn ở ngón thứ tư của tay trái như vợ chồng để thể hiện chúng tôi đã hứa hôn và vẫn chung thủy như chúng tôi mong muốn ở vợ chồng mình. Dù việc từ chối hoàn toàn phụ thuộc vào ngài Công tước, chúng tôi vẫn hi vọng sẽ tiếp tục truyền thống này và đeo nhẫn.”

Mọi ánh mắt đổ dồn lên Heath, và anh biết rằng anh hoàn toàn có quyền phẫn nộ và giận dữ, không chỉ vì anh bị gồng cùm và bị việc đeo nhẫn quẫn thúc, mà còn vì anh quá đỗi ngạc nhiên bởi lời đề nghị này trong đám cưới. Anh biết anh có thể từ chối, tuy nhiên, khi anh quay sang nhìn Lucien, niềm hi vọng, tin tưởng và do dự trong mắt cậu đã giúp Heath đưa ra quyết định.

“Tôi coi đó là niềm vinh dự và đặc quyền của tôi, thưa ngài. Cảm ơn ngài,” Heath cúi đầu nói và hơi cúi chào. Yorkshire cúi chào đáp lễ, Heath quay lại với mục sư, và ông gật đầu, buổi lễ liền tiếp tục.

Blaine và Charlotte đưa nhẫn cho Lucien và Heath, họ đặt nhẫn lên quyển sách mục sư cầm. Mục sư lấy một chiếc nhẫn đưa cho Heath, anh cầm tay Lucien và đeo nhẫn lên ngón thứ tư.

“Với chiếc nhẫn này tôi đã kết hôn, thân thể thần thánh, và tất cả những thứ tài sản trần tục được phú cho: Nhân danh Cha, Con, và Thánh thần. Amen.”

Lucien mỉm cười và lấy chiếc nhẫn còn lại từ mục sư, đeo lên ngón tay thứ tư ở tay trái của Heath.

“Với chiếc nhẫn này tôi đã kết hôn, thân thể thần thánh, thiên tư và tất cả những thứ trần tục tôi sở hữu đều dành hết cho anh: Nhân danh Cha, Con, và Thánh thần. Amen.”

Rồi họ quỳ xuống, Heath phải đỡ Lucien quỳ xuống bởi chiếc váy quá rộng, và khi đã ổn định, anh cúi đầu và nhắm mắt khi mục sư đọc lời cầu kinh trang trọng nhất anh từng nghe trong đời.

Khi cầu kinh xong, mục sư để họ nắm tay nhau, Heath biết rằng anh và Lucien đã gần kết hôn xong rồi. Anh hạnh phúc đến nỗi muốn nhảy cẫng lên.

“Những gì Chúa Trời hợp nhất thì không ai có thể thoát khỏi. Vì vậy khi Heathcliff Robert Eddington III, Công tước xứ Pompinshire, Hầu tước xứ Manchester, Bá tước xứ Southerby, Tử tước xứ Berkinstock, Nam tước xứ Hempstead và Lady Lucien Timothy Hawthorn đã đồng thuận trong cuộc hôn nhân thần thánh, cùng nhau dưới sự chứng giám của Chúa và những người có mặt ở đây, đã trao nhau tín vật, và cùng được chứng kiến việc trao nhận nhẫn kết nối đôi tay, tôi tuyên bố họ đã là vợ chồng, nhân danh Cha, Con, và Thánh thần. Amen.”

Heath quay sang nhìn Lucien mỉm cười—xong rồi. Họ đã kết hôn.

27. Chương 18-2

Heath cau mày và xoay sở nhìn theo những cặp đôi khác rời khỏi dải tiếp đón và bước về bàn ngồi. Anh và Lucien dường như đã đứng ở cửa dẫn vào Yorkshire Gardens hàng tiếng đồng hồ, chào đón các vị khách đến dự bữa tiệc cưới. Heath chưa từng thấy nhiều người tập trung cùng một chỗ đến vậy. Anh cũng chưa từng giận dữ như vậy trước đó. Anh miễn cưỡng cười với các thành viên khác của tầng lớp quý tộc bậc thấp và vỗ lên tay Lucien khi cậu bám chặt tay vào tay mình.

“Cái vụ này thật là gây bực mình mà,” Lucien thì thầm. Heath cau mày đồng tình.

“Ngài công tước, rất cảm ơn ngài vì đã mời tôi đến dự tiệc,” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên trái Heath. Anh quay sang nhìn người vừa nói, cố nhớ tên. Người phụ nữ trước mặt có mái tóc đỏ sậm đáng yêu chải thành búi, những lọn nhỏ rủ xuống bao lấy khuôn mặt. Những nếp nhăn quanh mắt giúp anh biết được bà đã rất hay cười, và dù cho bà trông không hề lớn tuổi, thể nhưng gương mặt lại r ám nắng vì tiếp xúc với trời nắng một thời gian dài. Bà mặc chiếc đầm bằng vải muslin trắng thêu màu xanh đen, và cầm chiếc mũ bêrê tua rua cùng với cái dù trong tay, mỉm cười trìu mến với anh.

Heath mỉm cười với bà, dù vẫn không nhớ được tên bà, và rồi bà bật cười.

Âm nhạc nổi lên, len lỏi qua những hàng cây và cuốn Lucien theo những giai điệu tinh tế.

“Lady Adelaide Pormonteau,” Heath thở ra, cúi người nâng tay bà lên hôn lên đó.

“Tôi cứ thắc mắc là liệu trò sẽ mất bao lâu mới nhớ ra cô giáo cũ của mình đấy,” Bà lại cười.

Heath đứng đó lắc đầu. “Xin cô thứ lỗi. Đã lâu quá rồi,” Anh xin lỗi rồi quay sang Lucien. “Lady Adelaide, để tôi giới thiệu vợ tôi. Đây là Công tước phu nhân xứ Pompinshire.”

Heath mỉm cười nhìn hai người cúi chào nhau rồi trìu mến bắt tay nhau.

“Thưa bà, đây là niềm vinh dự lớn lao và đặc ân đối với tôi khi được gặp gỡ người đã góp phần nuôi nấng và dạy dỗ một người đàn ông tuyệt vời như công tước xứ Pompinshire chồng tôi,” Lucien nói, mỉm cười với Heath.

Heath hơi đỏ mặt vì lời khen của Lucien và lại càng đỏ mặt hơn nữa khi Adelaide bật cười.

“Khi đó trò ấy khá tinh quái hoạt bát đấy, thưa ngài công tước, nếu ngài cho phép,” đáy mắt bà ẩn ý cười. “Nhưng trò ấy luôn biết khi nào thì nên nghiêm túc. Về điểm này trò ấy rất có tiếng về ý thức. Tôi luôn biết rằng trò ấy rồi sẽ trở thành một vị công tước tốt. Và một ngày nào đó sẽ là người chồng người cha tuyệt vời.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý, thưa bà,” Lucien dịu dàng mỉm cười.

Heath cúi chào khi Adelaide cúi chào anh rồi tạm biệt để đi ra hòa nhập với những vị khách khác.

“Anh có vẻ như khá được yêu thích đấy, ông xã,” Lucien nói khi họ chỉ còn lại hai người.

“Toàn trò hề cả,” Heath bật cười. “Họ khen anh chỉ vì họ không hiểu về anh, hay họ sợ anh, hoặc là vì tước vị công tước của anh. Những người hiểu anh sẽ nói với em rằng anh là một gã đểu cáng khi bị chọc và không hề do dự giết kẻ dám cướp đi thứ thuộc về mình.”

Rồi họ im lặng, rõ ràng họ đang nghĩ đến ngụ ý trong lời nói của Heath. Rồi tiếng va chạm của thủy tinh vang lên, họ lại quay về bàn.

“Hãy tránh đường cho đôi vợ chồng trẻ mới cưới về chỗ để cùng chung vui với cuộc hôn nhân của họ và đừng bận tiệc nào,” Yorkshire vui vẻ nói.

“Đây, ở đây!” Douglas nói, nâng cốc sâm-panh lên.

Heath đảo mắt. Bố anh cũng đã rót đầy cốc, và tiệc cưới mới chỉ bắt đầu. Anh có thể tưởng tượng kết quả của ngày hôm nay.

Anh dẫn Lucien đến chỗ ghế dành cho họ và nhận lấy cốc sâm-panh Yorkshire đưa. Anh giúp Lucien ngồi vào ghế và hơi mỉm cười với bố khi ông cười với anh.

“Con trai tôi là con út trong gia đình. Thằng bé cũng là đứa con cuối cùng của tôi kết hôn,” Yorkshire bắt đầu nói. Bà nhìn sang Lucien và cười rạng rỡ. “Thằng bé là đứa con mà tôi và vợ tôi, Rosemary dành nhiều thời gian nâng niu và dẫn đo mồi liệu có thật sự muốn thằng bé kết hôn hay không. Mọi người thấy đấy, Lucien có tâm hồn ngọt ngào nhất mà tôi từng biết. Thằng bé thông minh và dịu dàng, và chúng ta đều biết rằng phải là một người phải được nuôi nấng rất đặc biệt mới được như vậy.”

Heath mỉm cười khi Yorkshire đặt bàn tay rắn chắc lên vai anh. “Ngài Công tước xứ Pompinshire, chính là người đàn ông này, đã khiến tôi còn trên cả hạnh phúc khi hai đứa trẻ đến với nhau và tuyên bố kết hôn. Vậy nên xin mời các vị nâng ly cùng tôi chúc mừng cho cuộc hôn nhân của chúng. Để chúng có được một cuộc hôn nhân viên mãn với những đứa trẻ, tràn ngập tiếng cười, yêu thương và sung túc, một cuộc hôn nhân đem lại lợi ích cho cả hai bên, và cuộc hôn nhân này đã đem đến niềm vinh dự cho vùng đất của chúng ta và cả hai gia đình.”

Heath cùng nâng cốc với mọi người và nhấp một ngụm, vẫn luôn để mắt đến Lucien, cậu tao nhã nhấp một ngụm rồi đặt ly lên bàn. Heath ra hiệu cho quản gia, đang dạo quanh để trông chừng bữa tiệc, và gật đầu để bà bày món lên. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng và hiệu quả. Heath muốn thấy bữa tiệc này kết thúc càng sớm càng tốt. Dù anh hiểu rất rõ tầm quan trọng của bữa tiệc, đặc biệt là khi Charlotte đã bảo với anh là buổi sáng Lucien không được ăn nhiều lắm, anh thấy toàn bộ chuyện này thật là một cuộc tra khảo khó chịu và muốn muốn lập tức đưa cô dâu mới của anh về căn nhà mới.

Ngay sau khi đồ ăn dọn lên, một bữa ăn xa hoa gồm bột yến mạch và kem ngọt, cá trích và cá hồi hun khói, cá mòi rưới sốt mù tạt, cá hồi nướng rưới sốt bơ trắng, bánh nướng bê đông lạnh, bầu dục nướng, xúc xích ăn kèm khoai tây nghiền, lưỡi bò rưới sốt củ cải ngựa và bánh mì nướng. Ba loại bánh mì tươi được bày lên bàn, và bốn loại cuốn, cùng với các loại nước sốt (bơ muối) bao gồm bơ, mật ong, mùt cam và mùt. Người phụ trách những người hầu đi loanh quanh bàn để giới thiệu với các vị khách từ các món có tiếng ở Trench và Tspanish, cho đến món rượu táo tươi, trà và cafe.

Heath vui vẻ hơn khi bắt đầu ăn, đặc biệt là khi anh thấy khẩu vị của Lucien khá tốt. Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm và thả lỏng thư giãn, quyết định tận hưởng bữa ăn trước khi kéo vợ mới cưới đi hưởng trăng mật, thì sự náo động ở cửa đền trang thu hút sự chú ý của anh.

Lord Cavendish đứng đó, nhìn thẳng vào Heath và ra hiệu cho quản gia. Chắc là thi thể Kipling đã được tìm thấy. Địa ngục đầm máu.

28. Chương 19-1

Lucien không biết chính xác lý do Lord Cavendish gây ra sự ồn ào hay tại sao ông ấy lại nhìn Heath dữ dội như vậy, nhưng khi cậu quay sang định hỏi Heath, cậu nhận thấy gương mặt chồng mình cứng lại, vậy nên

cậu hiểu rằng chuyện sắp xảy ra rất nghiêm trọng.

“Xin quý vị thứ lỗi,” Heath trầm giọng nói, và rồi đứng lên, đi về phía người đàn ông.

Lucien chỉ kịp gạt đầu một cái trước khi Heath đi khỏi. Cậu quay sang định hỏi maldy chuyện gì đang xảy ra thì nhận thấy rằng không chỉ bà mà cả Rourke, Yarborough, Galeon, Bá tước xứ Whitcomb, và công tước xứ Cumbria cũng đi theo Heath, dù là những người đi sau bước đi có chút không ổn định.

Mọi người đứng thành hình vòng cung quanh Heath khi anh nói chuyện với Lord Cavendish, và một lúc sau họ biến mất sau căn nhà.

Lucien hạ tầm mắt, cậu quay sang nhìn mẹ mình tìm kiếm câu trả lời. Cậu mở miệng trực hỏi chuyện gì đang xảy ra, thì bà lắc đầu, mắt ngập nước.

“Con trai à, rồi con sẽ học được, rằng có những khi trong hôn nhân tốt nhất là đừng đặt câu hỏi. Đây là một trong những lần đó. Con nhé...” Giọng bà vỡ òa. “Đừng hỏi con ạ.”

Lucien không chắc là điều gì khiến cậu sốc hơn—rằng mẹ mình thể hiện cảm xúc như vậy giữa nơi đông người, hay vì bà về cơ bản đang nói với cậu về quyền giữ bí mật của chồng cậu. Cậu chỉ đơn giản gạt đầu và quay lại ăn, cầm đĩa lên định ăn, nhưng lại mất khẩu vị. Cậu bí mật xoa bụng, lặng lẽ suy nghĩ xem tại sao Lord Cavendish lại đến đây vào ngày cưới của cậu. Thật lâu sau, buổi lễ vẫn tiếp tục.

Vài người đứng dậy khiêu vũ ở khoảng trống được tạo ra giữa các bàn theo nhạc điệu. Không ai công khai nhắc đến những người vắng mặt, nhưng Lucien có thể thấy được những cái nhìn trộm của các vị khách, và cậu biết rằng nếu không ai nói cho cậu sớm, cậu sẽ gào lên vì giận dữ.

Khi Lucien sắp xé rách chiếc khăn tay và gây ra cảnh khá là đáng chú ý, Heath đã kịp quay lại vườn từ ngôi nhà và nhìn sâu vào cậu, cũng không tỏ vẻ tồi tệ gì. Anh mỉm cười và đi tới bên cạnh Lucien.

“Xin thứ lỗi cho sự vắng mặt của anh, Người đẹp,” Heath dịu dàng nói. “Anh muốn đảm bảo mọi thứ em cần đã được đưa lên xe và sẵn sàng khởi hành.”

Lucien chớp mắt. “Việc anh làm có vậy thôi hả?”

Heath hạ tầm nhìn bối rối. “Tất nhiên. Em nghĩ là anh còn làm gì nữa?”

“Uhm, Lord Cavendish đến đây, và em nghĩ là—uhm—”

Heath cười khúc khích. “Maldy của em và bố anh đã nói chuyện với ông ấy và quan tòa đang đợi ông ấy bên ngoài, họ đã rời khỏi đây vài phút ngay sau đó rồi. Rourke, Blaine, Quincy, Orley, và anh thì chuyển rượu hòm, quần áo và những thứ khác của em ra xe ngựa đang đợi, đảm bảo mọi thứ sẵn sàng để khởi hành. Anh thấy là anh không thể để em ở một mình lâu hơn nữa.”

Lucien đỏ mặt khi nghe Heath nói vậy, cậu ngó quanh, nhận thấy những nụ cười kiểu biết-rồi-đấy đang nhìn về phía họ. “Ngài công tước, anh làm em xấu hổ đấy,” cậu khiển trách chồng mình.

“Chà, anh nghĩ là em phải đi cùng anh về nhà mới rồi phạt anh mới được,” Heath thì thầm vào tai Lucien.

Lucien nuốt nước bọt, làm dịu đi gương mặt đột nhiên nóng bỏng vì người chồng của mình. Cậu biết chắc cách mà Heath nói với cậu như vậy trước mặt mọi người, dù khá lạnh lẽ, là đỉnh điểm của sự không phải phép. Nhưng cậu không thể tìm được chút điểm nào như vậy để quan tâm. Cậu nghiêng đầu và mỉm cười trên choker chồng mình.

“Có lẽ là có nhiều thứ để chuẩn bị đấy, ngài Công tước ạ,” Cậu ranh mãnh đáp lại.

Heath mỉm cười và đưa tay ra. Lucien đặt đôi bàn tay còn nhỏ bé hơn nhiều so với tay Heath rồi trang nhã đứng dậy. Cậu ôm Charlotte và mẹ mình rồi hôn lên má maldy khi họ ra khỏi vườn, vẫy tay chào gia đình và bạn bè đang tung cánh hoa và gạo—vài người tung giấy, một tập tục khá cổ xưa, và rào bước đi ra chiếc xe ngựa đang đợi họ.

Lucien leo lên xe với sự giúp đỡ của Heath, chỉnh lại chiếc váy quá khổ. Cậu mong chờ được thoát khỏi bộ váy cưới lộng lẫy và mặc vào chiếc quần thường ngày ngay khi đến nhà nghỉ đầu tiên. Cậu cầm một chiếc khăn tay bằng đôi tay đeo găng, vẫy tay qua cửa sổ với bố mẹ, các anh chị em và cả gia đình khi họ chuyển

bánh. Cậu biết Heath đã phải miễn cưỡng vẫy tay chào bạn bè và gia đình trước khi ngồi vào vị trí trái đệm trong xe ngựa. Lucien cứ vẫy tay mãi cho đến khi không còn nhìn thấy gia đình, và chỉ khi đó cậu mới ngồi lại cạnh người chồng mới cưới.

Cậu đột nhiên thấy lo lắng, chẳng biết bắt nguồn từ đâu. Cậu và Heath đã mất nhiều thời gian như vậy để biết đến nhau. Họ có thể thảo luận mọi thứ trên đời, mà Lucien lại đột nhiên cảm thấy như thể mình đang dự buổi vũ hội đầu đời, đang nói chuyện lần đầu tiên.

Cậu cắn môi nhìn xuống và giật sợi giây buộc găng tay.

“Anh nghĩ là chúng ta phải đi bao lâu nữa mới nghỉ chân?” Cuối cùng cậu lên tiếng hỏi khi họ đã ngồi rất lâu trong yên lặng.

“Không quá lâu đâu,” Heath trả lời với tông giọng gần như lơ đãng. “Chắc chỉ vài tiếng thôi hay tầm đó. Anh không muốn em bị quá tải, mấy con ngựa cũng vậy, vậy nên khi nào em cảm thấy mệt thì chúng ta sẽ dừng chân nghỉ đêm ở nhà nghỉ gần nhất.”

Lucien gật đầu và quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài. Bên trong xe ngựa rất yên lặng, cậu ngắm nhìn đồng quê nước Anh lướt qua. Cậu vừa thưởng thức lại vừa khiếp sợ thời khắc này. Lần đầu tiên cậu và Heath ngủ với nhau, cậu đã cố khăng định sự độc lập, chống lại thể chế đã nói rằng, là một người đàn bà, cậu không thể tự quyết định. Thậm chí, thể chế đó ép cậu cưới một người đàn ông không hề quen biết. Trong khi Heath lại có vẻ là một người đàn ông tuyệt vời, và họ rất hợp nhau, Lucien nhận thức sâu sắc chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra, khiến cho người chồng mới cưới phải xa lánh cậu. Rất nhiều cuộc hôn nhân trong xã hội thượng lưu, đặc biệt là lại thuận lợi bằng phẳng như cuộc hôn nhân của cậu và Heath, dù rằng hoàn cảnh của họ nhất định sẽ thay đổi, chúng đầy rẫy những bí mật, phải hạn chế chuyện trò, hạn chế bạn bè, đời sống riêng. Đó không phải là điều Lucien mong đợi. Đó không phải là cuộc hôn nhân cậu mong muốn các con mình vướng vào. Cậu đã hi vọng mình và Heath sẽ xây dựng thứ gì đó hơn thế cơ. Cậu chỉ có thể tự hỏi cậu đã làm gì khiến cho họ xa cách.

Xe ngựa xóc mạnh, kéo Lucien ra khỏi luồng suy nghĩ ảm ảm, cậu giật mình, đưa tay ra chống vào thành xe ngựa cố giữ thăng bằng.

“Có chuyện gì vậy?” Cậu nói.

“Anh không biết,” Heath nói khi xe ngựa chậm rãi dừng lại.

“Anh sẽ đi kiểm tra. Ở đây nhé, em yêu, và dù xảy ra chuyện gì, đừng rời khỏi xe ngựa.”

“Em không định vậy đâu,” Lucien lẩm bẩm khi Heath mở cửa xe ngựa và đi ra.

Lucien chỉ đợi một lúc thì mở cánh cửa đối diện và khó khăn trèo xuống, nghe tiếng Heath hỏi người đánh xe chuyện gì xảy ra.

“Có vẻ như có một thi thể giữa đường, thưa ngài,” Người đánh xe nói, có vẻ ghê tởm.

“Thi thể?” Giọng Heath có vẻ thất kinh. “Cậu có biết đó là ai không?”

“Không thưa ngài, nhưng dựa vào quần áo thì có vẻ là nữ sĩ, như ngài.”

Lucien nhón chân lại gần hơn trước xe ngựa để nhìn thi thể, và khi cậu đến đủ gần, cậu đã phải che miệng rồi quay ra nôn thốc nôn tháo giữa đường.

“Luc!” Giọng Heath gắt lên. “Anh đã bảo em ở lại trong xe ngựa mà.”

Lucien run rẩy lắc đầu, đôi mắt vô hồn của thi thể vẫn ám ảnh tâm trí cậu. Cậu cảm thấy Heath đặt tay lên lưng cậu, cậu tựa vào để chồng mình ôm vì cậu rất cần an ủi. Cậu biết Patty đang tiến tới từ chiếc xe chở hành lý, thế nên cậu đã cố kiểm soát cảm xúc của mình.

Khi dần bình tĩnh lại, cậu quay lại tiếp nhận lá bạc hà Patty đưa cho từ cái hộp cô vẫn luôn khôn ngoan đem theo. Cậu thấy được vẻ buồn rầu trong mắt cô và biết cô cũng đã nhìn thấy thi thể.

“Lucien? Em biết cậu ấy là ai à?” Heath hỏi, giọng đầy sự quan tâm.

Lucien gật đầu. “Vâng. Là Frederick Remmington, em trai của Arlington.”

29. Chương 19-2

Vài giờ sau họ mới có thể đến được nhà nghỉ. Vài tiếng mới tìm được cảnh sát. Vài tiếng đó Arlington đã khóc nức nở, khẩn cầu câu trả lời vì thần linh có vẻ im lặng đến kỳ lạ.

Vài tiếng Lucien mới cho phép Heath đưa cậu rời khỏi vụ giết người khủng khiếp mà dù sao cũng chẳng khiến anh bận tâm.

Cậu bị ám ảnh vì chuyện đó. Đọc sách về giết người, âm mưu, và bí ẩn, thi thể, và cuối cùng những người tốt cũng đòi lại công bằng cho nạn nhân hoàn toàn khác với việc đối mặt với sự thảm hại của nạn nhân. Cậu sẽ không bao giờ quên được cảnh đôi mắt Frederick nhìn lên cậu, dừng lại ở kinh ngạc, hay chiếc đồng hồ được tìm thấy trên người Frederick với huy hiệu Cavendish khắc trên đó.

Hồi lâu sau, cậu đi về phía Heath trong phòng mà chủ nhà nghỉ đã chỉ cho họ và đứng giữa phòng trong khi người hầu đem rương hòm và bày biện bàn cũng như khay thức ăn ra cho họ.

Đôi mắt vô hồn của Frederick và những hình ảnh quay mòng, lộn xộn lướt qua tâm trí cậu như buổi trình diễn rạp chiếu Hoàng gia, Lucien đã phải cố không gào lên mà khóc nức nở. Cậu đi về phía cửa, quay lưng vào phòng, đặt tay lên miệng trong khi người hầu làm việc. Cậu đợi cho đến khi nghe tiếng cửa đóng hoàn toàn rồi mới thả lỏng vai mình. Bỗng cậu nghe thấy tiếng chân của Heath khi anh tiến lại.

“Người đẹp? Em ổn cả chứ?”

Lucien không thể lên tiếng đáp lại, thay vì vậy cậu đơn giản lắc đầu và quay lại nhìn Heath rồi òa khóc. Heath bao bọc cậu trong cái ôm mạnh mẽ, và cuối cùng buông cậu ra.

Lucien cũng không biết rõ về Frederick. Họ chỉ nói vài lời hữu dụng với nhau trong mấy năm vừa rồi, nhưng cậu biết Arlington thương em trai đến nhường nào. Cậu cũng biết lý do Arlington làm việc chăm chỉ như thế nào để đem lại cuộc sống tốt hơn cho ba đứa em sau khi bố họ đánh bạc mất hết của trang viên và mất sạch đất đai được thừa kế. Là con thứ, Frederick kém Arlington ít tuổi nhất và cũng là thân cận nhất.

Lucien khóc vì sự mất mát đau đớn trong đời cho đến khi cổ họng cậu khô ran và tim đập dồn. Heath bế bổng cả cậu lẫn chiếc váy đi tới chiếc giường. Heath cố đặt Lucien lên đó, tuy nhiên, lại thấy Lucien bật cười lần đầu trong hàng tiếng qua. Khung váy rộng bằng sừng khiến cậu không thể nằm thoải mái mà không bị váy ập lên mặt. Chốc lát sau cậu và Heath cùng phá lên cười.

“Chắc là anh nên giúp em cởi váy nhỉ?” Heath đề nghị.

“Và sau đó anh có thể ném luôn cái khung quái quỷ này vào lửa,” Lucien cần nhằn đứng dậy.

Heath bật cười, đặt tay kiểu chế nhạo dưới ngực. “Tại sao chứ, anh dám cá là phụ nữ trong xã hội thượng lưu không hề biết đến nó đâu. Em nên quyền tặng cái khung váy này cho một người phụ nữ nghèo khổ để cô ta có thể trải nghiệm sự thỏa mãn khi được tổ chức đám cưới trong bộ dạng xinh đẹp như em.”

Lucien trợn mắt cười phá lên. “Làm vậy em sẽ gỡ được gánh nặng cho phụ nữ trong xã hội tượng lưu đấy! Nếu em có quyền, phụ nữ sẽ được mặc quần kết hôn, còn đàn ông sẽ phải mặc váy xòe kết hôn, thứ mà họ đã dùng để giam hãm phụ nữ.” Cậu đưa tay lên tóc và bắt đầu gỡ ghim cột cao tóc, xoa tung cho đến khi nó thành một mớ tóc mất sổng khổng lồ và những lọn dài mất form rủ xuống quanh mặt. Cậu nghe tiếng Heath rên lên, nhưng rồi cậu lờ đi, mà quay lưng lại với chồng và chỉ vào hàng cúc chạy dài sau lưng.

“Nếu anh tốt bụng cứu em khỏi sự giam hãm,” Cậu nghiêm túc đề nghị. Cậu nghe tiếng cười của Heath sau lưng và mỉm cười. Cậu hơi rùng mình khi cảm thấy ngón tay Heath đụng vào những chiếc cúc trên váy.

“Anh không nghĩ là chiếc váy này lại chui qua được cái khung lớn như vậy,” (ảnh tưởng váy dạng mặc từ dưới lên) Heath tưởng tượng.

Lucien bật cười. “Không đâu. Nó trườn qua đầu em,” Cậu nói, giơ tay lên. Đây là lý do tại sao mẹ cậu đã ra hiệu cho cậu trong tiệc cưới. Bà muốn cậu thay đồ rồi mới đi để cậu không phải vật lộn với thứ này vào đêm tân hôn. Lucien nhún vai.

Chà, cậu có chút thiếu kiên nhẫn. Mà, làm gì có thứ kiên nhẫn nào hay bất cứ thứ gì khác chiến thắng được sự mong chờ chứ?

Đúng ra hôm đó cậu phải chú ý học tập hơn nữa.

Cậu lắc lắc đôi tay tự do sau khi Heath giải phóng cậu khỏi chiếc váy và mỉm cười khi chồng vẩy vẩy tay với mình rồi mới nhìn xuống váy (Còn váy trong).

“Cái quái gì vậy?” Heath kêu lên. “Phụ nữ phải mặc cái này dưới những cái váy đại tướng đó hả??

Lucien bật cười. “Sao thế, em đã nghĩ là với tiếng tăm của anh, anh phải có kinh nghiệm về thứ gì bên dưới váy phụ nữ rồi chứ,” Cậu nói.

Heath cúi xuống rồi cởi áo khoác, áo gile, và cravat, vứt chúng lên chiếc ghế cạnh lò sưởi. Lucien lập tức bị thu hút khi Heath bắt đầu cởi áo sơ mi, cậu khẽ liếm môi khi từng tắc ngực rám nắng, đầy lông của chồng cậu lộ ra dưới cái nhìn hau háu của mình.

“Em đoán đúng đấy vợ yêu. Tuy nhiên, anh vẫn luôn vội vã lột váy đám phụ nữ đến nỗi chẳng bao giờ chú ý đến bộ khung thể nào với mấy thứ khung giữ váy thế nào. Mà, thời trang ngày nay ấy, chỉ mặc váy xòe ở đám cưới thôi, họ không còn mặc chúng trên sàn nhảy và nhạc hội đâu, nhờ đó anh làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều. Nhưng không phải ở nơi nào đó, mà chính là váy của em—Hay nói đúng hơn, quần áo và quần xả lỏng của em—lại làm anh có hứng thú với thứ bên dưới hơn, hoặc là nói một cách trừu tượng là vậy, hay—anh nên nói là, Lucien, em vẫn nghe đấy chứ?”

Lucien chớp mắt và lau đi chút nước dãi khi tránh nhìn vào phần đũng quần và chiếc cổ trần trụi ấy, rồi cậu nhìn lên đôi mắt tối, màu xám của anh. Cậu chớp chớp mắt cố xua đi làn sương mù đục vọng trong não.

“Xin lỗi, em có vẻ lơ đãng quá. Anh nói gì cơ?”

Heath cười ranh mãnh. “Không có gì, em yêu. Anh nghĩ là, dù thứ nhô ra trong quần em thể hiện điều gì, thì anh cũng rất vui lòng chấp nhận chiều hướng mà em đang lơ đãng. Nếu anh cũng không mặc gì như thế, em cũng sẽ thấy vật nhỏ của anh như vậy thôi.”

Lucien nuốt nước bọt và hít thở sâu. “Thật sao?” cậu nhỏ giọng hỏi.

“Thật chứ,” Heath cũng nhỏ giọng trả lời, bước lại gần, gật đầu.

“Rồi em sẽ thấy.” Anh đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lucien. Lucien có hơi xấu hổ vì cậu tựa vào chồng như vậy, như thể cậu là một con cún mong ngóng cái vuốt ve của chủ nhân, thế nên cậu đành nhắm mắt khi làm vậy. Cậu nhanh chóng mở mắt khi Heath buông tay ra, hắng giọng khi Heath nhỏ giọng cười khúc khích.

“Anh đã nói gì về việc giải thoát cho em khỏi mớ quần áo rầy rà đó và mặc đồ thoải mái hơn chưa nhỉ? Hay là, chưa nói gì?” Heath đề nghị.

Lucien đỏ mặt gật đầu, không thể nói gì. Cậu nhìn những ngón tay của Heath nhanh nhẹn cởi dây buộc của khung váy và thấy chúng tuột xuống dưới đất.

“Làm sao anh làm được vậy?” cậu ngạc nhiên hỏi.

Heath nhún vai. “Anh cũng không biết.” Anh lắc lắc ngón tay, ra hiệu cho Lucien xoay một vòng. Lucien làm theo, và sau khi xong việc, anh nới lỏng dây buộc corset của Lucien. Khi được rảnh nợ khỏi sự hạn chế từ quần áo, Lucien hít thở sâu, đưa tay ra chống vào tường.

“Ôi không khí mới ngọt ngào làm sao,” Cậu thở ra. Cậu nghe tiếng cười lớn của Heath nhưng rồi lơ đi. Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu. Đàn ông sẽ chẳng bao giờ hiểu được sự đau đớn phụ nữ phải trải qua để làm đẹp, và mọi thứ họ phải chịu đựng vì thời trang. Đôi khi Lucien nghĩ thời trang được tạo ra bởi người đàn ông mà sống chỉ để tra tấn phụ nữ. Lucien lắc đầu. Thật đúng là một trò hề.

Cậu giật mình khi Heath kéo cậu vào lòng và rên lên khi chồng cậu gặm nhấm cần cổ cậu. Lucien run rẩy khi cánh tay nóng bỏng của Heath thiêu đốt cậu bằng sự ẩm ướt của lớp vải áo khi anh đụng chạm cậu. Ngón tay Heath lướt trên làn da Lucien, anh chậm rãi tháo chiếc thắt lưng đính kim cương, kim cương rất

xuống nền tạo ra tiếng leng keng, và tháo garter và tắt ở chân cậu, hôn từ dưới lên trên thân thể Lucien rồi lại ôm cậu.

“Anh vẫn luôn nghĩ đến việc được chạm vào em kể từ lúc mới gặp em sáng nay,” Heath thì thầm vào tai Lucien.

“Thật sao?” Lucien dịu dàng hỏi.

“Thật chứ,” Heath trả lời khi trượt tay xuống dưới áo của Lucien xuống đến đùi quần lụa của cậu chạm vào phần bùi. Lucien tựa đầu lên vai Heath và thở ra.

“Anh còn nghĩ gì nữa hả?” Lucien hỏi. Cậu cảm thấy cậu nói có chút nghịch ngợm, nhưng có điều gì đó mách bảo Heath cũng vậy, khiến cậu táo bạo hơn, như thể cậu là người đòi hỏi vậy. Hay một con ***. Đúng vậy, cậu là một trong số những người phụ nữ tình một đêm mà mẹ cậu và những người phụ nữ khác thường nói.

“Anh muốn hôn lên cổ em,” Heath nói rồi làm luôn. “Muốn lột trần em.” Anh vén áo của Lucien lên, trượt ngón tay xuống dưới quần của Lucien, và tuột nó xuống. “Anh muốn hôn lên từng tác thịt trên cơ thể xinh đẹp của em.”

Lucien chỉ được cảnh báo như vậy trước khi Heath bắt đầu hôn và liếm láp mắt cá chân, ống chân, đùi sau, đùi trước, phần hông, và phía sau cổ mình, rồi anh lại đứng về đằng sau Lucien, ôm trọn thân thể cậu vào lòng. Thật tuyệt khi được Heath ôm, vì Lucien cảm thấy như thể mình chẳng khác gì một hũ rượu trong từng giây từng phút.

“Anh muốn đưa em ra trưng bày cho mọi người thấy anh thỏa mãn em thế nào,” Heath thì thầm vào tai Lucien.

Lucien giật mình. “Nhưng rồi anh nhận ra anh không muốn ai nghe thấy âm thanh của em khi em đắm trong những giây phút nồng nhiệt nhất. Những âm thanh ấy chỉ dành cho anh mà thôi. Vậy nên thay vì làm vậy, thứ chúng ta làm tiếp theo sẽ là điều tuyệt vời nhất.”

Lucien không hiểu ý anh, cho đến khi cậu nhận ra họ đang đứng trước rèm cửa sổ, và dù là không ai có thể nhìn thấy hai người, họ vẫn có thể nhìn thấy bóng của cả hai. Heath cầm tay Lucien và đặt chúng lên hai bên cửa sổ rồi mở rộng chân cậu. Lucien thở gấp khi cảm thấy hai bên hông mở ra từng chút một, kể đó là cảm giác khi lưỡi của chồng mình lướt tới cửa mình chật hẹp.

“Em thật là tuyệt,” Heath rên lên.

Lucien rên lên khi Heath tiếp tục liếm lên xuống nếp nhăn nơi cửa mình cậu. Cậu siết chặt vải rèm cửa khi Heath chậm rãi rút một ngón tay vào.

“Ôi chúa ơi,” Cậu kêu lên.

“Đúng, ở đó đi,” Heath nói, vỗ lên mông Lucien, chậm rãi di chuyển ngón tay, rồi lại đi ngang căn phòng. Lucien nghe tiếng động, kể đến là tiếng bước chân Heath quay lại. Đôi môi của Heath đã trở về bên, lần này anh dùng cằm cổ cậu, và một ngón tay bên trong Lucien được thế chỗ bằng hai ngón tay rất trơn.

Chắc anh ấy đi lấy dầu.

Lucien căng thẳng, nhớ lại khoảnh khắc ấy, cái khoảng khắc ác mộng trong vườn, và tìm cậu lại một lần nữa đập liên hồi. Cậu run rẩy. Thứ mà cậu lo lắng nhất, rằng cậu sẽ không thể ngủ với Heath sau khi sự việc suýt nữa đã xảy ra, và đang xảy ra. Cậu nhắm chặt mắt cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi. Cậu cảm thấy môi Heath nơi cổ cậu.

“Là anh mà, em yêu. Không phải Kipling. Là anh,” anh an ủi. “Tập trung vào anh. Lắng nghe tiếng anh, cảm nhận anh chạm khẽ, môi anh, thân thể anh, và nhận ra anh sẽ không bao giờ làm những việc khiến em tổn thương, và em cũng không bao giờ làm gì khiến anh thất vọng. Không bao giờ.”

Lucien thở dài. “Anh luôn biết chính xác phải nói gì,” cậu nói. Cậu thực sự may mắn được kết hôn với người đàn ông tuyệt vời như vậy.

Đó là suy nghĩ mạch lạc cuối cùng Lucien có được. Ngón tay Heath luồn vào trong, tìm thấy gờ nhỏ sâu bên trong thân thể cậu, điểm cực cảm khiến tâm trí cậu tan chảy thành một chiếc bánh tạ ơn, và rồi cậu đắm mình trong vòng tay người chồng và mặc sức rên rỉ. Cậu cảm thấy Heath ra vào bên trong cậu, mạnh và nhanh hơn, nhận biết chính xác thời khắc hai ngón biến thành ba, và thậm chí biết được thời điểm Heath lấy cự vật bị giam trong quần, quánh quáng dùng đầu bôi trơn nó rồi đặt vào cửa mình Lucien. Tuy nhiên, cậu chẳng thể nghĩ được gì, dù là một suy nghĩ lý trí thông thường. cậu chỉ có thể rên rỉ tên Heath—Van nài, cầu khẩn, gào thét thêm nữa, mạnh hơn, nhanh hơn. Cậu cầu xin Chúa. Cậu thì thầm tên Heath như lời cầu nguyện. Cậu cào lên tường, cậu với ra sau nắm tóc Heath như thể đó là nguồn sống duy nhất, thứ duy nhất níu giữ cậu với thế giới, thậm chí ngay cả khi Heath ra vào mạnh hơn nữa trong thân thể cậu.

Lucien được lấp đầy, mọi thứ, từng tác thịt của cậu đã được Heath lấp đầy.

Khoái cảm trào dâng trong cậu. Ngọt ngào phủ lên thân thể cậu. Những lọn tóc của cậu giờ rủ quanh mắt, và mỹ phẩm của cậu đã tan chảy và rớt trên mặt cậu giây phút cậu thể hiện sự cuồng nhiệt, không còn đẹp đẽ nữa.

Cậu mở miệng rồi lại ngậm miệng. Tiếng thì thầm và rên rỉ dữ dội của những lời nguyện cầu đầy dữ dội buột ra khỏi miệng khi cậu lên đến đỉnh, cao hơn nữa, tiến đến ngày càng gần sự giải phóng. Cậu khát khao tìm thấy điều đó. Cậu ao ước vùi đầu vào vào lãng quên từ bỏ trong sự cuồng nhiệt từng có, nhưng có thứ gì đó giữ cậu lại mà cậu không chắc đó là gì.

“Em đẹp như vậy,” Heath thì thầm vào tai cậu. “Anh rất vui vì đã lấy được em.”

Là điều đó. Lucien vượt qua ranh giới mà từ bỏ. Cậu đưa tay lên bịt miệng khi bật ra một tiếng thét gào. Lỗ nhỏ của cậu siết chặt quanh cự vật của Heath. Cậu nghe tiếng Heath gầm lên phía sau và cảm thấy dòng chất lỏng nóng bỏng bên trong. Rồi cậu thở hắt ra. Heath hạnh phúc vì đã kết hôn với cậu. Dù sau bao chuyện xảy ra, Heath vẫn mãi nguyện. Có lẽ cuộc hôn nhân này sẽ hạnh phúc.

30. Chương 20-1

Trang viên Southerby

Heath nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa và thầm kêu lên.

Đã khá lâu rồi anh chưa quay lại Trang viên Southerby và giờ thì anh bắt đầu thấy hối hận. Nó cần cải cách.

Cải cách rất lớn đây.

Anh kêu lên khi thấy tình trạng tệ hại của khu vườn và chuồng ngựa.

Khi mùi ngựa ập vào như một chiếc kho sơ khai, ít nhất anh có thể thấy qua cửa sổ, bên ngoài căn nhà cần phải được dọn dẹp qua.

Lucien té nhì háng giọng. “Uhm, ông xã? Lần cuối cùng ông của anh đến đây là khi nào?” cậu hỏi.

Heath thở dài. “Ông đã qua đời ở đây.”

Lucien giật mình, Heath có thể biết được vợ mình đang nghĩ gì mà thậm chí không cần phải nghe cậu nói. Họ chắc sẽ ngủ trong những căn phòng mà ông anh đã qua đời trong đó. Dù là Heath cũng không thích điều đó lắm, nhưng chẳng còn loại phòng nào khác trong toàn bộ trang viên thích hợp dành cho Công tước và Công tước phu nhân. Dù là ngủ ở loại phòng khác Heath cũng chẳng thấy có vấn đề gì, anh sẽ không để Lucien phải chịu đựng chỉ vì anh thấy mọi thứ, tầng lớp, giai cấp, với tất cả sự xa hoa và cầu kỳ, cùng những chuyện vớ vẩn kia.

Xe ngựa tiến lại trước trang viên và dừng lại. Heath mở cửa bước ra, rồi quay lại đỡ Lucien xuống. Lucien mặc một chiếc quần da thuộc với đôi bốt cao gót màu nâu, áo sơ mi hồng nhạt, gile da thuộc, và khoác một chiếc áo khoác dài màu nâu.

Họ tỉnh giấc vào buổi sáng và sững sốt khi thấy bụng Lucien đã to ra. Không lâu nữa cậu sẽ ở cũ, vậy nên họ muốn được giải trí, như những buổi tiệc nông thôn, nhạc hội, những bữa tiệc săn bắn, sẽ sớm có thôi.

“Anh xin lỗi vì trông không đẹp mắt lắm,” Heath xin lỗi.

Lucien phẩy tay. “Có phải lỗi của anh đâu. Mà, chúng ta còn có cơ hội tự làm nên ngôi nhà của mình ấy chứ.” Cậu mỉm cười. Heath mỉm cười đáp lại, mừng vì Lucien có vẻ hài lòng.

Heath đặt tay lên lưng Lucien và quay lại đối mặt với người hầu đã xếp hàng bên ngoài đợi diện kiến Công tước phu nhân xứ Pompinshire.

Ngẩng đầu, Heath nhìn quần gia rồi chú tâm nhìn từng người hầu. Anh mỉm cười với Lucien đứng kế bên. Cậu đội mũ bê-rê trên đầu, lọn tóc rủ quanh mặt và búi gọn thả xuống cổ.

“Để tôi giới thiệu với mọi người, vợ tôi, Công tước phu nhân xứ Pompinshire.”

Tất cả người hầu cúi đầu trình trọng chào Lucien, một tràng “thiếu phu nhân” vang lên trong không gian, Heath đầy tự hào khi dẫn Lucien đi qua từng hàng và giới thiệu cậu với những người hầu cần biết.

“Đây là quần gia, Imogen, và vợ, nữ quần gia Wilhelmina. Họ đã ở đây ba mươi năm rồi,” Heath giới thiệu cả những người hầu nữ. Imogen cao, đậm người, với mái tóc đen hơi xám và đôi mắt màu xanh lục bảo tối màu. Vợ ông, Wilhelmina, là một người phụ nữ hơi lùn, tóc cũng đen búi lên sau đầu. Bà rất chuyên nghiệp, là nô lệ Tafrican trên một chiếc thuyền nô lệ trong chuyến buôn bán nô lệ mà ông Heath từng tham gia. Đó là một phần thừa kế của Heath mà Heath chẳng lấy gì làm tự hào, rằng ông của anh thích buôn bán con người, nhưng ngay khi ông của anh trở thành công tước, ông không chỉ dừng việc buôn bán nô lệ, mà còn phá hủy tất cả tàu buôn. Đó chính là cuộc đời của Wilhelmina.

Một trong số những chuyến tàu của ông nội Heath chịu trách nhiệm chuyên chở đàn bà. Thật sự là ngẫu nhiên khi ông của Heath quyết định ra thuyền nói chuyện với thuyền trưởng thì các nô lệ được chuyển đến từ chuyến này sang chuyến khác. Vài nô lệ đến Khu thuộc địa và số còn lại đến Teuba. Wilhelmina đã nhìn vào ông, và thay vì van nài, khóc lóc, hay oán hận ông, như những nô lệ Tafrican bị cùm khác đã làm, bà chỉ ngẩng đầu bước đi với tư thế và phong thái của một công chúa. Ông của Heath đã phải giật mình. Nhún nhường. Và, như ông từng nói với Heath, xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời, ông thực sự nhìn vào những người Tafrica trên tàu. Họ không phải là những con thú vô hồn mà ông từng nghĩ. Họ cũng là con người như ông. Đàn ông và phụ nữ. Giống cái và giống đực. Bố con, con trai con gái.

Hiểu được vậy, ông của Heath đã lệnh thả những người nô lệ. Khi thuyền trưởng yêu cầu trả tiền, ông của Heath không thể trả tiền cho tất cả bọn họ, dù rằng đó là tàu của ông. Tuy nhiên, ông đã đi đến chỗ người đàn bà mà sự hiện diện của bà đã thay đổi nhận thức của ông về thế giới và lập tức mua giấy tờ của bà, cho bà một chức vị trong nhà. Lúc đầu bà không thật sự hiểu ông, nhưng cuối cùng họ đã vượt qua rào cản ngôn ngữ, và bà không chỉ là người cứu vớt linh hồn ông, mà còn cứu vớt bản thân bà, nhưng bà cũng là một người chăm chỉ. Bà cũng khá xinh đẹp. Nước da của Wilhelmina màu nâu tối đẹp đẽ, như socola Heath từng có dịp uống, và thân thể bà cực kỳ đầy đặn, với vòng 1 mà vòng 3 tròn trịa.

Đôi mắt nâu của bà tối màu lấp lánh hạnh phúc và đầy bí ẩn khi bà lần đầu mỉm cười rồi cúi chào Heath.

“Con trai cả của Imogen và Wilhelmina, Dwight, là người hầu chính ở đây. Mười ba đứa con của họ đều lớn lên ở đây. Mười hai người vẫn làm việc ở đây, cũng như tám người con dâu và con rể của họ cũng vậy. Mười hai đứa cháu của họ đều đi học ở trường trong thị trấn. Một người con trai của họ không làm việc ở đây, Thompson, là một trong số những người hầu đi theo anh,” Heath nói cho Lucien.

Lucien mở to mắt. “Mười ba người con à?”

Wilhelmina bật cười. “Vâng thưa thiếu phu nhân. Cậu thấy đấy, chồng tôi, và tôi luôn muốn một đại gia đình, và chúng tôi tin chúa sẽ bảo vệ cho chúng tôi, và người đã làm vậy. Sau đứa con thứ mười ba, tôi mới ngừng sinh.”

Lucien chớp mắt kinh ngạc. “Con út của bác bao nhiêu tuổi ạ?”

“Năm ạ,” Wilhelmina trả lời.

Lucien lắc đầu. “Ồi chào,” Cậu thốt lên.

Heath cười khúc khích và cúi xuống thì thầm vào tai Lucien. “Đừng lo, anh không bắt em sinh nhiều con cho anh như vậy đâu. Anh nghĩ mười đứa là dừng được rồi.”

Lucien giật mình nhìn Heath. “Mười á?”

Heath cười phá lên rồi gật đầu với Imogen và Wilhelmina, sau đó dẫn Lucien qua chỗ nhóm người hầu kế tiếp. Anh giới thiệu cho Lucien những người anh có thể nhớ tên nhưng để Imogen, Wilhelmina, chủ yếu là Wilhelmina, giới thiệu cả những người anh chưa từng gặp.

Rất lâu sau họ mới tới trước bậc cửa và vào phòng lớn của trang viên. Heath nhìn quanh và gật đầu.

Dù rằng cấu trúc ẩn tượng bên ngoài còn thiếu sót, bên trong căn nhà lại đầy vẻ tráng lệ. Phòng chính được trang trí rực rỡ màu vàng trắng. Biểu tượng gia huy xứ Pompinshire tuyệt đẹp được khắc trên sàn phòng cũng như treo trên lá cờ lớn bằng nhung trên tường bên tay phải.

“Ông của anh chắc là rất tự hào về phần di sản để lại,” Lucien nhỏ giọng nói, đưa áo khoác cho Imogen.

Heath gật đầu và mỉm cười. “Có vẻ như vậy,” anh đáp lại, cũng đưa áo khoác, mũ, găng tay, và gậy cho Imogen. Anh đưa tay ra khoác tay Lucien và dẫn vợ xuống hành lang.

“Nào, bà xã. Anh tự nhiên thấy muốn bùng nổ một chút.”

“Anh tự nhiên nổi tính tò mò lúc này sao, ngài công tước?” Lucien trêu chọc.

“Có vẻ như vậy đấy, Người đẹp,” Heath đáp lời khi họ đi qua phòng khách đầu tiên. Nó nhỏ hơn vài căn phòng mà Heath từng thấy ở các căn nhà nông thôn khác và được trang trí màu hồng và vàng. Không cần hỏi anh cũng biết bà anh đã trang trí căn phòng đó. Anh đành phải cố gạt đi nỗi buồn nổi lên vô cớ.

“Em nghĩ là em muốn trang trí toàn bộ căn phòng đó,” Lucien nói.

“Vâng, thưa thiếu phu nhân,” Wilhelmina lập tức trả lời, giọng có chút hứng thú, và Heath có thể nghe được tiếng nói như xé giấy của bà khi tiếp tục đi tiếp.

Đôi mắt của tổ tiên anh dõi theo anh từ những bức tranh trên tường khi họ đi qua. Căn phòng kế tiếp càng có gu thẩm mỹ hấp dẫn hơn, dù vẫn không phù hợp với sở thích của Heath. Căn phòng được trang trí nội thất cực kỳ tối màu với những chiếc gối sáng màu đặt trên đó đem lại cho căn phòng chút màu sắc.

Lucien kêu một tiếng bên cạnh anh. “Ông bà anh không thích giải trí lắm nhỉ?” cậu hỏi Heath.

Heath lắc đầu. “Anh chẳng nhớ nổi những lúc họ làm gì khác ngoài ăn tối và tổ chức nhạc hội ở đây, mà thậm chí mấy việc đó còn hiếm cơ,” anh thừa nhận. “Mỗi khi nhà anh đến thăm, bố mẹ anh lại phàn nàn về nội thất, và bố anh nói rằng ông muốn ném hết ra con sông gần nhất. Anh chưa từng hiểu được... cho đến lúc này.”

Lucien bật cười. “Em nghĩ ai thiết kế nội thất là người đáng bị trừng phạt, không phải là người mua mấy món đó.” Cậu nhỏ giọng cười. “Wilhelmina, bà biết toàn bộ căn nhà này. Bà rõ tất cả phần nội thất, từ trên xuống dưới. Theo ý bà, rõ ràng là tôi hay Công tước không có trách nhiệm phạt ai hết, thế nhưng có phải tất cả nội thất và giấy dán tường đều cần phải thay rồi không?”

Im lặng một lúc, Heath quay sang quan sát người phụ nữ và thấy bà liếc nhìn Imogen rồi nhún vai và nhìn Lucien, có gì đó thể hiện bà không chỉ chuẩn bị đưa ra một câu trả lời đầy kiêu hãnh, mà còn thể hiện cả vị trí và sự chính trực của bà trong căn nhà. Wilhelmina là một gia chủ, một người có vị thế cao, và bà thà chết còn hơn khom lưng bỏ đi niềm kiêu hãnh trước mặt vài người nào đó trên trời rớt xuống. Đó là lý do ông của Heath mua lại giấy tờ của bà và lập tức cho bà tự do bà muốn. Khi bà đồng ý làm việc cho ông, không phải với tư cách nô lệ mà là một người hầu, ông biết ông đã có được lòng trung thành của bà cả đời. Đó là câu chuyện ông đã kể đi kể lại với Heath khi còn nhỏ. Heath chưa từng chán khi được nghe câu chuyện đó.

“Tôi tôn trọng ước muốn của Cựu Công tước và Công tước phu nhân, nhưng tôi không đồng ý với cách lựa chọn đồ đạc của người. Mong muốn chân thành nhất của tôi là mong ngài và thiếu phu nhân, sẽ bắt đầu lát những viên đá hoàn toàn mới phù hợp hơn,”

Wilhelmina trả lời rồi lập tức hạ thấp tầm mắt rồi lùi bước thu mình bên cạnh Imogen.

Lucien đi về phía Wilhelmina. Cậu nắm tay Wilhelmina và mỉm cười. “Cám ơn bà Wilhelmina. Tôi đánh giá cao sự thẳng thắn của bà, và tôi hoàn toàn đồng ý. Bà và Imogen hãy giúp tôi hoàn thiện càng sớm càng tốt nhé? Có lẽ thay đổi từng cái (góc nhà) thì sẽ tốt hơn? Tầng một cái tây, rồi đến đông, rồi đẩy nhanh tiến độ. Như vậy, công tước và tôi sẽ không phải ngủ ngoài chuồng ngựa hay trên sàn,” Lucien bật cười dễ nghị. Heath thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt Imogen và Wilhelmina khi Lucien giao trách nhiệm cho họ, nhưng biết rằng một khi họ biết rõ vợ anh hơn, họ sẽ hiểu. Còn phải xem xét chuyện bé con mà.

Heath cũng hòa nhập cùng vợ với Imogen và Wilhelmina.

“Tôi làm ngay đây, thưa thiếu phu nhân,” Wilhelmina cúi chào rồi vội đi.

“Tôi nghĩ tốt nhất là tôi nên đi giúp bà ấy, thưa ngài,” Imogen nói và cúi chào rồi quay đi, đôi giày sục của ông nện xuống sàn lát.

Heath ôm Lucien vòng lòng và hôn nhẹ lên mũi cậu. “Em tuyệt thật, em biết không hả?”

Đôi mắt Lucien lấp lánh sự thỏa mãn, và cậu đưa tay ôm cổ Heath. “Nghe anh nói vậy em không có buồn đâu.”

Thay vì lặp lại, Heath cúi đầu hôn Lucien thật nồng nhiệt.

31. Chương 20-2

Nửa tháng sau

Heath lựa lưng vào ghế và thở dài, dụi dụi mắt khi những con số trong sổ cứ cứ bơi qua bơi lại trước mặt. Anh đã đọc sách về tài sản thừa kế, sở hữu, đất đai, đầu tư, và của cải trong mấy ngày này, và cuối cùng cũng đọc xong. Bản thân anh vẫn làm khá tốt, nhưng có gì đó trong sổ tài sản của ông anh khiến anh bối rối. Khi vào một tháng có một khoản tiền lớn thu được nhờ Tafrik và rồi một tuần sau đó lại một khoản lớn khác, nhưng không lớn như vậy, và rồi đi đến GenivPm. Heath không thể nghĩ ra đầu đuôi chuyện đó.

Tiếng gõ cửa vang lên khiến anh ngẩng đầu, anh mỉm cười nhìn Lucien đang đứng sau lưng người hầu bưng một khay trà, cafe và bánh xốp. Vậy có nghĩa là đã tới tầm chín giờ và đến lúc ăn nhẹ. Heath dành rất nhiều thời gian xem về tài sản và kiểm tra đất đai, như một người đàn ông tốt thường làm, đặc biệt là một người nắm giữ nhiều của cải như anh, nhưng anh và Lucien đã hứa sẽ luôn có ít nhất một bữa ăn nhẹ trong ngày, nếu không phải bữa sáng hay bữa ăn đêm, cùng nhau.

“Hôm nay sao rồi Heath?” Lucien hỏi, đặt tay lên cái bụng đã hơi phình lên. Patty đã coi nói thêm đai quần, quần chíp, và quần bò để che giấu việc cậu mang thai. Họ dự định tổ chức một bữa tiệc trong nửa tháng tới để làm được việc yêu cầu là chủ trì một sự kiện xã hội với vai trò của một cặp vợ chồng, và rồi có thể thoái ẩn khi Lucien ở cử.

“Chà, cuối cùng anh cũng đọc xong hết—mà không phải gọi cho người quản lý việc kinh doanh của ông anh—nhưng có vài khoản khiến anh cảm thấy mình đầu đất ghê.”

“Anh không phải tên đầu đất,” Lucien đùa khi đổ cafe ra cho Heath rồi thêm vào vài muỗng đường. Heath thở dài và đứng lên rồi cùng ngồi với vợ trên ghế trước lò sưởi.

“Ừ thì, không, tất nhiên là không,” anh đồng tình. “Nhưng anh cảm thấy như vậy. Anh gần như xác thực câu trả lời ở ngay trước mặt anh, mà anh lại không nhìn ra.”

“Chà, có lẽ anh phải lùi lại vài bước rồi mới có thể xem xét rõ ràng hơn,” Lucien nói rồi nhấp một ngụm trà.

Heath chớp mắt và quay sang vợ mình. “Sáng kiến đấy, Lucien.”

“Sao phải khách sáo chứ.” Lucien mỉm cười. “Em luôn có những khoảnh khắc rực sáng trong những dịp hiếm hoi mà.”

Heath cầm tay Lucien và hôn nhẹ lên những ngón tay của cậu. “Em, vợ yêu của anh, lúc nào cũng tỏa sáng, khiến cho đàn ông phải xấu hổ.”

Gò má Lucien ửng đỏ khiến cho Heath cười toét miệng. Anh thực sự hài lòng khi đã làm cho vợ mình đỏ mặt, thật sự, đây là một trong số những sở thích của anh. Nó khiến anh nhớ lại Lucien đã ngây thơ thế nào, sau tất cả những gì Heath đã thấy và đã làm, anh phát hiện bản thân thực sự cần có sự ngây thơ của Lucien để giữ cho tâm hồn anh không bị chìm vào trong tăm tối.

“Vậy chuyện tu sửa căn nhà của chúng ta thế nào rồi?”

Cho đến nay chái tây của tầng dưới cùng đã hoàn thành, bao gồm thư phòng của Heath, mà họ đang ngồi ở đó. Nơi mà trước đây trần ngập đồ tối màu, nặng nề, rèm cửa màu tối, và những bức tranh ảm đạm, khiến cho Heath lo lắng sẽ phải sống đến hết đời như vậy, giờ đây đã được lấp đầy nội thất bằng gỗ cẩm thạch, đệm bông màu mực thêu chỉ xanh, và rèm cửa màu xanh cũng như một tấm thảm lớn màu xám nhạt có chỉ thêu xanh nằm dưới chân bàn và ghế trước lò sưởi. Hai chiếc ghế trước bàn gần như dựa lưng vào tường ở phía bên kia căn phòng. Tường đã được lột bỏ giấy dán màu đen và thay thế bằng giấy dán tường sọc nhỏ vàng bạc làm cho căn phòng có cảm giác sáng và thoáng khí hơn. Giờ thì Heath không còn ngại vào thư phòng nữa, thậm chí ngay cả khi anh buộc phải đối mặt với những bí mật tường chừng như không thể phá giải nổi.

“Cho đến giờ thì mọi thứ đều ổn cả,” Lucien trả lời, đặt tách trà lên đĩa. “Cuối cùng chúng ta sẽ xử lý phòng vũ hội. Trông cứ như thể chưa dùng đến nó cả thập kỷ vậy.”

“Có lẽ là nó chỉ được sử dụng khi căn nhà xây lần đầu và từ đó đến nay chưa từng dùng lại.”

Lucien lắc đầu và vén sợi tóc ra sau tai. “Chà, chắc chắn chúng ta sẽ phải khắc phục điều đó.”

Heath gật đầu. “Nhắc anh mới nhớ phải lên danh sách khách mời cho bữa tiệc trong hai tuần tới. Em đã làm xong chưa?”

Lucien liếm môi, lắc đầu. “Em không chắc lắm là hai tuần nữa có đủ để trang trí lại tất cả các phòng chưa, trừ phi chúng ta chuẩn bị phải thuê thêm người và dùng nhiều hơn số tiền trước đó để đẩy nhanh tốc độ,” Cậu nói.

Heath gật đầu và rồi chỉ vào Lucien. “Anh hoàn toàn đồng ý với em, bà xã à, nhưng thật không may là chúng ta có hoàn cảnh mà không thể trì hoãn buổi tiệc này. Anh cũng thà rằng không có buổi tiệc còn hơn, nhưng anh biết việc đó không chỉ giữ được danh tiếng của em mà còn cả tên tuổi của gia đình chúng ta nếu chúng ta định thoái ẩn ở nông thôn và không còn ra mặt nữa cho đến kì kế tiếp, khi chúng ta định lộ diện với những thành viên mới. Chúng ta không thể để chuyện đó xảy ra.” Heath lắc đầu nói. “Vậy nên chúng ta phải có một buổi tiệc ra mắt và một buổi tiệc săn bắn, và có lẽ là vũ hội cũng như nhạc hội khi ở đây, để mọi người có thể thấy em đang mang thai và thấy em khi thời gian ở cữ của em tới.”

Lucien thở dài và khẽ thả mình xuống ghế, đặt tay lên bụng, nhắm mắt lại. Heath lập tức cảm thông cho vợ mình, anh đặt ly và tách sang bên, đứng lên rồi đi về phía Lucien. Anh quỳ xuống trước mặt cậu, nâng chân cậu lên đặt lên đùi mình, tháo boots, và chậm rãi tháo đôi tất để đi giày cao gót ra, mỉm cười khi Lucien bật ra tiếng thở hắt. Nắm lấy chân Lucien, Heath bắt đầu nhẹ nhàng mát-xa lòng bàn chân cậu. Anh xoa bóp từ đầu ngón chân xuống đến gót, dùng lực ấn và rồi lại thả lỏng ra, cảm thấy sự căng thẳng ở cơ thể vợ mình chậm lại và bắt đầu dịu đi. Sau một lúc lâu, Heath quay sang tháo chiếc boots và tất kia rồi lại lặp lại quá trình.

Khi tiếng thở của Lucien biến thành rên lên, sự quan tâm của Heath tới sự căng thẳng của vợ mình biến thành thoải mái và thích thú khi Lucien thỏa mãn.

Tiếp tục nhìn Lucien, anh đưa tay lên phần xương ống chân và phần trên đùi của Lucien rồi đưa ngón tay trượt xuống phần đùi trong của cậu. Chân Lucien được mở rộng ra một cách *** đáng, và Heath liếm môi và nuốt nước bọt khi thấy đôi mắt màu xanh của vợ mình tối sầm gần như thành màu đen.

Xoa, chọc và siết phần da thịt ở chân và đùi của Lucien qua lớp quần, Heath đi lên phần nút ở eo cậu và chậm rãi cũng như cẩn thận gỡ chúng ta. Anh tuột chiếc quần xuống, Lucien hơi nâng người dậy để giúp anh. Anh hôn lên bụng Lucien và đỉnh vật nhỏ của cậu rồi liếm da đùi cậu.

“Ôi Heath,” Lucien kêu lên, Heath mỉm cười đặt đôi môi lên nhắm nháp phần đùi trong của Lucien. Anh đẩy lớp áo sơ mi và gile của Lucien lên cao, đẩy lên tới cổ Lucien rồi rướn người khẽ véo đầu nhũ cương cứng của cậu. Anh biết đầu nhũ của Lucien sẽ tương đối nhạy cảm hơn trong quá trình mang thai.

“Ôi!” Lucien giật bắn, cong lưng và nhắm mắt lại.

Heath khẽ kéo đùi của Lucien và khẽ kéo tụt xuống ghế, nâng chúng lên và mở rộng chúng ra. Heath đặt chân Lucien lên thành ghế, nâng chân Lucien lên miệng và liếm từng ngón chân và từ từ gặm cắn.

“Anh-anh đang làm gì vậy Heath?” Lucien thở dốc. Heath không trả lời, chỉ tiếp tục liếm từng ngón chân rồi hôn và liếm lên trên mắt cá chân của Lucien rồi lên tới chân và đùi, vào nếp nhăn trên vật nhỏ. Anh hít thở sâu mùi hương khêu gợi của Lucien, mùi xạ hương của nó bốc lên khiến Heath chỉ muốn vùi đầu trong đó. Anh thè lưỡi ra và liếm quanh phần tập trung các đường cong nơi gốc phân thân căng cứng chứa mạch đập của Lucien, ngả đầu trên bụng cậu. Khi anh lên đến phần da thịt cương cứng, anh dừng lại và liếm từ phần gốc đến đỉnh của vật nhỏ, nơi kẽ hở rỉ ra dịch thể như cái sàng. Heath liếm nó như mèo liếm sữa, rên lên khi cảm nhận hương vị nó, rồi mở miệng và sục toàn bộ chiều dài của nó.

“Ôi chúa ơi, đúng vậy,” Lucien kêu lên. Heath đặt tay lên miệng, dùng nước bọt phủ lên. Khi đã làm ướt chúng xong, anh đưa chúng vào chỗ nếp nhăn nơi mông của Lucien và dò quanh lối vào chặt chẽ đầy nếp gấp của cậu.

Heath dùng một ngón xoa nhẹ, vẫn tiếp tục sục vật nhỏ của Lucien. Anh chậm rãi đâm một ngón tay vào chiếc lỗ nhỏ của Lucien, nhận ra có thể trượt vào dễ dàng hơn nhiều lần đầu. Anh nhấn vào sâu hơn và rồi rút ra. Anh liếm nó và ngón thứ hai trong miệng và rồi đưa cả hai ngón tay vào bên trong đó.

Có gì đó đọng vào đầu anh, và khi anh ngẩng lên anh thấy Lucien đang cầm một lọ dầu.

“Em cần hả?” Heath rời khỏi vật nhỏ của Lucien và hỏi.

“Có chứ Heath. Em cần anh.”

Heath gật đầu và nhận lấy lọ dầu nhúng tay vào chất lỏng thơm ngát rồi quỳ xuống giữa hai đùi Lucien. Anh mở rộng hai chân cậu ra và liếm vật nhỏ. Anh dùng đầu bôi trơn cự vật rồi nhấn phần đầu vào cửa mình Lucien. Anh chậm rãi đưa cự vật vào trong, sự chặt khít nóng ấm khiến anh rên lên. Lucien tựa đầu lên vai Heath khi anh lằm bằm gặm giữ, cự vật va đập vào phần mông Lucien.

Cảm giác ngứa ngứa nơi để cự vật và nghe tiếng Lucien kêu gọi thêm nữa, Heath rút cự vật ra khỏi cửa mình vợ yêu và quỳ xuống sàn, ngồi trong tư thế quỳ.

“H-Heath? Dừng dừng lại. Dừng – dừng lại mà,” Lucien van nài.

“Anh đâu có định dừng lại đâu, vợ yêu. Tin anh đi,” Heath hứa. Anh rướn lên ôm eo Lucien, nâng cậu ra khỏi ghế và đặt lên đùi. Anh liếm lấp cần cổ ngọt ngào của Lucien trong khi tiếp tục dùng ngón tay dò tìm lỗ nhỏ của cậu. Anh đặt lại đầu cự vật nơi lối vào và chìm sâu vào trong thân thể Lucien, và ngay trên sàn thư phòng, trước lò sưởi, để Lucien tựa đầu lên thành ghế mới ngồi lúc này, Heath làm tình với vợ mình, đẩy cự vật ra vào lối vào chặt hẹp, ấm nóng của Lucien.

Anh càng chuyển động nhanh và mạnh hơn bên trong Lucien, tiếng kêu càng vang vọng, âm thanh da thịt đập vào nhau tràn ngập căn phòng.

Heath giữ chặt hông Lucien đến nỗi anh biết sẽ để lại vết bầm. Anh hôn lên cần cổ và vai Lucien, thì thầm tên Lucien như một lời cầu nguyện khi khoái cảm ập tới.

Anh giật mạnh đầu ra khỏi cái ôm của Lucien, và Lucien bật ra một tiếng kêu, lưng lay bên bờ vực khoái cảm, mầm mống của anh phun ra giữa hai cơ thể.

Heath đổ rạp về phía thân thể vợ mình, thở dốc, cổ hít thở không khí. Tiếng hít thở của Lucien vang lên bên tai, anh choàng tay ôm lấy cậu. Heath rên rỉ khi nghe tiếng gõ cửa thăm dò, và anh quay sang cau mày

nhìn cái cửa.

“Có chuyện gì?” Anh gần giọng.

“Xin lỗi đã quấy rầy ngài và phu nhân, nhưng Lord Vash ghé thăm ạ,” Giọng Imogen vang lên đằng sau cánh cửa.

Heath lại rên rỉ và vùi mặt vào cổ Lucien một lúc rồi mới ngẩng đầu lên. Lord Vash là một trong số những địa chủ được trọng vọng nhất ở Southerby, và nếu ông ấy đã thể hiện sự tôn trọng, thì Heath phải gặp ông ấy.

“Thứ lỗi cho anh nhé vợ yêu?” Heath hỏi Lucien.

“Tất nhiên là được ạ,” Lucien đáp lại bằng một nụ cười mệt mỏi. “Em sẽ nghỉ ngơi trên tầng một lúc rồi quay lại với việc trang trí. Anh sẽ ăn tối chứ?”

Heath gật đầu. “Anh sẽ cố gắng. Anh mời Ngài và Phu nhân ăn cùng nhé?”

Lucien cắn môi dưới rồi gật đầu. “Em nghĩ làm vậy sẽ hay hơn.”

Heath thở dài rồi gật đầu, rùng mình khi trượt cự vật đã mềm xuống ra khỏi cửa mình Lucien. Anh đỡ vợ đứng dậy và giúp cậu mặc quần áo rồi mới chỉnh trang lại quần áo của mình. Anh đã đủ bảnh bao cần thiết. Anh quay sang Lucien, cậu lắc đầu cười khúc khích.

“Không ổn đâu. Chắc là ông Imogen đã pha trà cho Lord Vash và bảo ông ấy đợi anh một lúc để anh sửa soạn rồi. Hãy lên tầng tắm rửa thật nhanh, thay đồ rồi hãy xuống gặp mặt. Anh có mùi như vừa từ nhà thổ ra ấy.”

Heath mỉm cười dịu dàng với Lucien và đưa tay lên nựng má Lucien. “Không đâu vợ yêu. Mùi của anh giống em mà, loại mùi tuyệt vời nhất trên thế gian.”

32. Chương 21-1

Lucien đứng ở cửa phòng mà trước đây từng là phòng dành cho trẻ con, khẽ vỗ về phần bụng hơi nhô lên của mình. Căn phòng thật là đơn điệu. Phủ đầy bụi và cực kỳ nhếch nhác. Có vẻ như nó đã được đóng lại để không ai có ý định vào đó kể từ khi đứa trẻ cuối cùng chào đời và rời khỏi căn phòng.

“Chắc chắn là tôi sẽ phải làm lại căn phòng này,” Cậu nói với Patty và Wilhelmina.

“Tất nhiên rồi, thưa cậu chủ,” Cả hai người đồng thanh đáp lời.

“Tôi muốn trang trí căn phòng màu vàng và trắng. Tôi muốn treo huy hiệu nhà nội của Heath Darlington, nhà ngoại của anh ấy Middleton, và nhà ngoại của tôi Nibley trên cửa. Cả huy hiệu công tước xứ Pompinsire, Cumbria, và Yorkshire nữa. Hãy đảm bảo là chúng được đặt vào vị trí chính xác. Còn trong phòng, tôi muốn treo bức tranh Die Abenteuer der Silvester-Nacht. Công tước đã được Sir Hoffman tặng một cuốn và cho phép tôi đọc khi rảnh rỗi, đó là một câu chuyện rất hay. Ngài ấy đã quyết định xuất bản nó.”

“Ồ, có vẻ đó là một ý tưởng hay đấy. Tôi nghe nói Sir Hoffman đang sáng tác thêm. Nghe đồn là ngài ấy nói đến việc viết truyện những câu chuyện mới về chuột, búp bê, bé gái, và chim bồ hạt, nhưng đa phần các tác phẩm của ngài ấy kéo dài hằng năm trời mới xong được.” Wilhelmina thở dài khi giấy da cọ xước cùi chỏ của bà. Bà đưa tay chỉ quanh phòng. “Phu nhân Dowager không để tâm mấy đến phòng cho trẻ con khi bác sĩ nói rằng sinh thêm con sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Lucien xoay người nhìn quần gia, cau mày. “Phu nhân Dowager được báo là không thể sinh thêm con sao?”

Wilhelmina nhìn quanh như để đảm bảo không có ai lảng vảng để ý họ làm gì trong phòng. Bà đóng cửa và bước vào giữa phòng. Bà chấp tay và lắc đầu, buồn bã hiện lên trên khuôn mặt sạm màu.

“Phu nhân Dowager và tôi gần như lần nào cũng mang thai cùng thời điểm. Nhưng mỗi lần chúa để cho tôi sinh con khỏe mạnh, lại là mỗi lần người lấy đi đứa trẻ từ bà ấy. Ngoài hai đứa trẻ sống sót và lớn lên bình thường, phu nhân và ông chủ đã mất mười bốn người con khác.”

Lucien giật mình, che miệng, mắt ngập nước.

“Mười bốn?”

Wilhelmina gật đầu, nước mắt lăn xuống gò má. “Mỗi một đứa trẻ mất đi, họ lại càng giận dữ hơn. Giận nhau, giận cả thế giới. Đồ đạc tối màu đi, giấy dán tường cũng tối màu đi, họ bắt đầu ăn mặc như đang trong lễ tang. Họ ngừng tổ chức tiệc và rút khỏi xã hội thượng lưu.”

Lucien có thể cảm thấy mặt mình ứa át và hiểu rằng mình đang khóc.

Tay cậu phủ lên bụng như thể cố bảo vệ đứa trẻ chưa chào đời khỏi sự khắc nghiệt của thế giới xung quanh. Cậu cũng biết rằng một phần trong cậu đang cố ngăn đứa trẻ rời bỏ mình. Cả cậu và Heath đều không muốn cậu mang thai ngay trong lần đầu ngủ với nhau vài tháng trước, giờ thì đứa trẻ đã là sự thực, Lucien sẽ làm mọi thứ có thể để không đánh mất nó. Đứa trẻ này là một phần của cậu và Heath. Ban đầu có thể họ không yêu nhau, không như bố mẹ cậu, nhưng tình yêu đã đến chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

“Ôi thưa cậu chủ. Tôi không cố ý làm cậu lo lắng. Tôi chỉ muốn cậu biết tại sao trang viên lại thành ra như thế này. Không phải lúc nào cũng vậy. Nó từng tràn ngập hoa cỏ, màu sắc và tiếng cười, nhưng qua năm tháng, tất cả niềm vui đều tàn úa,” Wilhelmina nói.

Lucien gật đầu. “Tôi hiểu, Wilhelmina. Cảm ơn đã nói cho tôi.” Cậu chậm rãi đi dạo quanh phòng, xem xem sẽ thay đổi nó như thế nào, nghĩ xem nó sẽ được phủ đầy đồ đạc, đồ chơi, ghế bập bênh (Rocking chair là loại ghế bập bênh, thường làm bằng gỗ, có hai phần gỗ cong ở chân với tác dụng chuyển động như lật lật khi có người ngồi lên đó), ngựa gỗ, những chiếc rèm mềm mại và những bức ảnh gia đình. Cậu khẽ mỉm cười khi nghĩ đến ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ và âm thanh trẻ con cười đùa. Đúng vậy, chuyện của Cậu công tước và công tước phu nhân rất buồn, nhưng cậu và Heath sẽ thay đổi bầu không khí và biến nó thành dễ chịu.

Gật đầu, Lucien xoay người rời khỏi căn phòng, rồi đi về phía hành lang để xem xét căn phòng kế tiếp.

Lucien đi thật nhanh qua hội trường lớn về phía phòng ăn, xua tay với Patty khi cô định chỉnh lại tóc và quần áo cho cậu. Họ quá bận rộn với kết hoạch tu sửa phòng ốc đến nỗi giờ ăn sắp đến mà chẳng ai nhận ra. Khi tiếng chuông báo giờ ăn vang lên, Lucien giật mình chạy về phòng. Cậu nhanh chóng thay đồ gì đó phù hợp hơn cho bữa tối bất ngờ.

Giờ cậu đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng với cravat trắng, một chiếc áo gile tím thêu chỉ vàng, có đuôi dài và chiếc quần màu đen cùng đôi bốt đen bóng loáng. Cậu đội chiếc mũ bonnet tím, những lọn tóc vàng rủ xuống mặt, phần đuôi chải mượt. Cậu dừng lại khi nghe tiếng nói trong phòng khách và quay đầu đi về hướng đó.

Thở ra, cậu dừng lại ngay bên ngoài cửa phòng và quay sang nhìn Patty.

“Trông tôi thế nào?” Cậu hỏi, dang rộng tay.

“Giống như thiên sứ vậy,” Giọng Heath vang lên sau lưng. Lucien bất động rồi quay lại đối diện chồng mình. Anh đang đứng ở cánh cửa đã mở. Quý ngài cùng Phu nhân Vash đứng ngay sau lưng anh nở nụ cười. Lucien chưa từng gặp họ, cậu lập tức cúi chào họ theo lễ.

“Lord và Lady Vash, chào mừng hai vị đến dự bữa ăn của chúng tôi,” Cậu nói, hơi đỏ mặt.

“Phu nhân quá lời. Là vinh dự của chúng tôi mới đúng,” Lord Vash mỉm cười nói. Lord Vash là một người trung tuổi tầm sáu mươi, với mái tóc màu ghi và một gương mặt cực kỳ già nua. Ông ấy rất mập mạp, ông mặc bộ đồ xám với chiếc áo sơ mi trắng và nơ cổ trắng. Vợ ông là một người phụ nữ cực kỳ trẻ trung và xinh đẹp. Cô ta trông có vẻ tầm tuổi Lucien, với mái tóc đặc biệt dày màu đỏ rực phối cùng chiếc mũ.

Cô ta dường như không thể rời mắt khỏi Heath, điều đó khiến cho Lucien có phản ứng kỳ lạ. Cậu cảm thấy cơn thịnh nộ nổi lên, thế nên cậu khoát tay Heath kéo chồng lại gần.

“Xin lỗi đã bắt hai vị phải đợi lâu, nhưng tôi đang phải sắp xếp và trang trí lại nhà cửa, nên tôi trông rất lộn xộn,” Lucien nói, cười miễn cưỡng với Lady Vash trong khi siết chặt tay Heath.

“Không sao đâu bà xã. Anh và mọi người đã chuẩn bị tinh thần phải đợi rồi, nhưng anh nghe tiếng bước chân của em, mà mọi người cũng muốn gặp em nữa,” Heath nói, giọng điệu trên chộc Lucien. Lucien mỉm cười đáp lại và lắc đầu.

“Chúng ta vào phòng ăn nhé? Tôi tin là đầu bếp đã chuẩn bị một bữa thật thịnh soạn, mà tôi, lại không có ý định bỏ lỡ,” Lucein nói, đưa tay ra hiệu cho Lord và Lady Vash đi theo cậu và Heath vào phòng ăn.

“Bộ đồ của phu nhân đẹp quá,” Lady Vash lên tiếng, giọng có vẻ khàn và đắm đuối. Lucien lập tức ghét cô ta.

“Cám ơn,” Lucein nói, bám vào tay Heath khi đi về phía phòng ăn.

“Tôi ngạc nhiên là cậu có thể tìm được đồ phù hợp với tình huống mà trông vẫn nhỏ gọn đấy. Cậu làm sao được vậy? Khi tôi mang thai đứa con đầu lòng, tôi chẳng tìm được cái gì hợp thời trang khi bắt đầu lộ bụng, và tôi tin rằng thỉnh thoảng gia đình cậu cũng mang thai nhiều đứa cùng lúc, vậy nên chắc là cậu mang thai hơn một đứa đấy. Lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Được sắp đặt cho kết hôn với công tước giàu sang và có gia thế thích thật đấy. Cậu có thể có hàng bao nhiêu người may đồ vậy tay là đến, làm bất cứ thứ gì cậu cần để che giấu việc mang thai cho đến khi cậu sẵn sàng thông báo với xã hội thượng lưu nhỉ.”

Lucien hơi khựng lại, Heath giữ tay cậu lại ngăn cậu khỏi ngã. Với đôi mắt nhìn thẳng, Lucien cố tìm ra lời đáp trả tương xứng cho Lady Vash khi cô đã ám chỉ một cách chẳng mấy tinh tế rằng Lucien ắt hẳn đã có thai trước khi kết hôn. Một câu nói có vẻ ngây thơ vào tai thì thành lời lăng mạ, và danh tiếng của Lucien và cuộc hôn nhân với Heath sau đó sẽ bị xóa bỏ mãi mãi. Cậu nhớ lại cuộc trò chuyện thật lâu với bà ngoại Rowena, vậy nên cậu sẽ tận dụng sự thông thái học được từ cuộc trò chuyện đó để dùng lời lẽ của chính Lady Vash nhằm chống lại cô ta.

“Chà, sự thật là ai cũng biết gia sản của gia tộc tôi cũng khá đáng kể, vậy nên dù tôi có thuê ai may quần áo thì có vẻ như cũng làm nên được một tác phẩm thời trang dưới tên tuổi vùng Yorkshire và danh tiếng còn trên cả chồng tôi, dù có thể nào đi nữa,” Lucien nói, cảm thấy nhiệt độ trên mặt từ từ hạ xuống. “Và, đúng là việc mang đa thai khá phổ biến trong gia đình tôi. Thì bố mẹ tôi cũng không như vậy, các anh chị em của tôi có vẻ như cũng không thường như vậy. Còn tôi và ngài công tước sao? Chà, chúng tôi hứa hôn chẳng xuất phát từ sự nồng nhiệt, yêu thương và khao khát. Thật ra, đúng là do bố mẹ chúng tôi sắp đặt, nhưng ngay khi chúng tôi gặp nhau, nhìn thấy nhau ngay từ lần đầu tiên, mọi thứ đã thay đổi.” Lucien dừng bước và quay lại đối mặt với Lady Vash, nhìn thẳng vào mắt cô ta. “Thực tế là, bác sĩ nói rằng tôi chỉ vừa mới thụ thai thôi. Tôi thấy khá là mới mẻ về phía tôi rằng chúa đã ban phước cho tôi có được người thừa kế cho ngài công tước sớm như vậy khi vừa mới kết hôn. Và dù là hôn nhân của chúng tôi có do bố mẹ sắp đặt, thì công tước cũng đảm bảo với tôi rằng sẽ không bao giờ phản bội. Không phải người phụ nữ nào cũng có được lời hứa hẹn đó. Tuy nhiên, tôi thì có.”

Nói rồi, Lucien nở một nụ cười thỏa mãn với Lady Vash. Cô ta trông có vẻ như ngáp phải ruồi, giận dữ, và xanh mặt vì ghen tị. Sau đó Lucien để Heath dẫn cậu về phía ghế ngồi.

“Làm tốt lắm vợ yêu,” Heath nói thầm.

“Sao lại phải cảm ơn em chứ. Em tin là chị Charlotte đã dạy em đủ để đối phó rồi,” Lucien nói.

“Anh tin là em làm đúng.”

Lucien mỉm cười với Heath khi chồng cậu kéo ghế ra cho cậu, kê hôn lên trán cậu rồi cậu mới ngồi xuống. Heath ngồi vào ghế ở đầu bàn bên tay trái Lucien. Lord Vash ngồi bên tay phải Lucien. Lady Vash ngồi đối diện với Lucien và kế bên Heath. Lucien nheo mắt với cô ta khi nhận thấy tay cô ta động đậy dưới bàn, nhưng rồi cô ta kêu một tiếng và rút tay lên xoa xoa, trông cực kỳ thất vọng, Heath thì cau mày đặt tay trái lên bàn, Lucien thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến khi cậu cảm thấy Lord Vash sờ vào đùi cậu.

Bình tĩnh đưa tay phải ra, Lucien bấu vào lưng bàn tay Lord Vash và nhéo thật mạnh, xoắn nó thật mạnh, vui vẻ khi nghe lão rên lên đau đớn rồi nhanh chóng bỏ tay ra khỏi đùi Lucien. Lucien bỏ tay ra và đặt cả

hai tay lại lên bàn. Cậu và Heath nhìn nhau.

Họ đang ngồi cùng bàn với một cặp đôi thượng lưu. Có thể họ không phải xử những người này, bố mẹ Lucien sẽ giết Patty và những người hầu khác nếu họ biết cậu học được việc đó từ những người hầu, nhưng Lord và Lady Vash cũng chỉ là giới thượng lưu thôi, lũ mại *** có giá cao, từng làm tình để đạt được điều chúng muốn. Sao cũng được. Thật tệ là họ nhằm mục tiêu rồi.

Lucien thăm lắc đầu. Cậu phải ngừng nói chuyện quá mức với Patty thôi thậm chí cậu còn suy nghĩ hết như những người đến từ Lower East End (dạng tầng lớp hạ lưu).

33. Chương 21-2

Người hầu bắt đầu đem lên món đầu tiên. Lucien có thể thở phào khi nhận thấy cả bốn đôi tay lúc nào cũng đặt trên bàn. Cũng hơi bất tiện, nhưng một lúc sau cậu cũng có thể hơi dịch ghế ra xa Lord Vash và nhích lại gần Heath. Không nhiều, nhưng Lucien cảm thấy an toàn hơn chút đỉnh.

Lucien ăn hết đồ ăn đem ra, tinh tế khịt mũi mỗi khi cố đoán chính xác xem cậu phải kiểm chế ăn món nào, vì dường như cậu ốm nghén vào những lúc kỳ quặc nhất. Dù rằng cậu chẳng quan tâm đến việc Lord và Lady Vash nghĩ gì về mình, nhưng cậu lại thực sự quan tâm họ nói gì về Heath và đứa con chưa chào đời của cậu hay bất kỳ đứa trẻ nào trong tương lai, vậy nên cậu lại nghiêng răng và hít vào, cố đoán xem mình còn có thể ăn gì ngoài bánh mì nướng và rượu táo.

Cậu nhắm vào đĩa súp thơm tho và gạt đầu ra hiệu cho người hầu kín đáo đưa muối để hỏi xem cậu có muốn ăn một chút không. Chester cẩn trọng chuyển nước luộc thịt cho cậu, hạ tầm mắt, chỉ đổ đầy một nửa cái tô trước mặt cậu. Lucien cực kỳ biết ơn cậu ấy vì việc đó, rồi mới tiếp tục ăn.

Nhúng thìa vào nước súp, mùi hương xộc lên mũi, Lucien tinh tế hít vào, và bụng cậu gần như lập tức bình ổn.

Bối rồi, cậu đưa thìa lên môi và khẽ thổi rồi mới uống một ngụm. Gia vị như bùng nổ nơi đầu lưỡi, một hương vị hoa mỹ, nhưng dường như có thứ gì đó áp đảo mọi thứ, và Lucien gần như bật cười khi nhận ra đó là thứ gì.

Gừng.

Cậu lập tức thư giãn khi nhận ra rằng, dù rằng bữa ăn rất ngon, không nghi ngờ gì về việc đầu bếp đã gần như làm mọi thứ từ gừng, hương vị đã chứng minh được là có thể giúp bụng Lucien ổn định. Cậu mỉm cười với Heath, chờ đợi chồng mình nhận ra có gừng trong súp. Heath cười nhẹ tán thưởng rồi lau miệng bằng khăn ăn.

“Chester,” Heath gọi, vẫy tay với một người hầu.

“Vâng thưa ngài công tước?” người phụ nữ trẻ tuổi, một trong số những người con của Imogen và Wilhelmina hỏi—da cậu có màu nâu hạt dẻ, đôi mắt màu nâu đỏ sáng rực ánh vàng. Cậu ấy bước lại cúi người. Chester mặc bộ đồng phục dành cho người hầu màu đen trắng. Lucien mỉm cười khi người đàn bà trẻ tuổi nháy mắt với cậu. Có người phụ nữ mang giới tính cái chọn ăn mặc như phụ nữ, lại có người phụ nữ mang giới tính đực chọn ăn mặc như đàn ông. Trong khi đó Lucien chỉ mặc áo sơ mi và váy vào dịp truyền thống hay sự kiện xã hội, thực ra cậu không tưởng tượng được Chester mặc quần ống hay quần bò thì sẽ thế nào.

“Chuyển lời cảm ơn của chúng tôi tới đầu bếp. Để cậu ấy biết rằng cậu ấy đã nấu món súp rất ngon, và nếu các món còn lại cũng ngon như vậy, thì chúng tôi sẽ rất mong đợi,” Heath nhướn mày nói. Lucien tự hỏi liệu Chester có hiểu được Heath đang cố gắng diễn đạt điều gì không. Khi người phụ nữ trẻ nhìn Lucien rồi quay lại cúi đầu chào Heath, Lucien chắc chắn cậu ấy đã hiểu.

“Vâng thưa cậu chủ. Tôi sẽ chuyển lời của ngài tới đầu bếp ngay,” Chester nói, giọng mềm mại và nhẹ nhàng có chút uyển chuyển, rồi mới quay lưng đi vào phòng ăn.

“Thưa công tước, tôi phải nói là đầu bếp của ngài nấu ngon thật đấy. Tôi chưa từng được ăn món súp nào mà có nhiều gia vị hòa hợp với nhau đến vậy,” Lord Vash nói sau khi si súp húp súp. Lucien cố không nhếch mép cười, nhưng cậu không chắc mình làm được. Tuy nhiên, cậu chủ động còn Lady Vash thì không. Giờ cậu đã hiểu tại sao mẹ cậu lại nói với cậu có sự khác biệt giữa tầng lớp thượng lưu ở Tlondon và tầng lớp thượng lưu ở những nơi khác.

Dù rằng cậu chẳng bao giờ tỏ ra giỏi giang hơn ai, dường như vẫn có một lần ranh giới rất khác biệt về văn hóa giữa hai nhóm người. Vậy nên, có lẽ Lord Vash chỉ là một con cáo già mà thôi. Mới ngồi vào bàn không lâu mà ly rượu của ông ta đã được rót đầy liên tục rồi.

“Vâng, ngài nói đúng. Em đang cố đặt mua tất cả các loại gia vị, mà dù là chưa đặt được đủ, em cũng có kinh nghiệm đánh giá ẩm thực kha khá mà,” Lady Vash nở một nụ cười giả tạo.

Lucien cũng cười lại không mấy thật lòng. “Không nghi ngờ gì là bà cũng giỏi rất nhiều thứ. Sao lại không chứ, tôi dám chắc bà đã nhận được khá hậu hĩnh cho kinh nghiệm của mình,” cậu nói, phớt lờ tiếng khịt mũi nhẹ từ phía Heath. “Nhưng đầu bếp không chỉ là thiên tài, mà còn là chuyên gia trong nghề của mình. Họ gần như là pháp sư trong việc tạo ra các món ăn mà ngay cả những chuyên gia ẩm thực giàu kinh nghiệm nhất cũng không thể đánh giá hoàn hảo được. Tôi nghĩ đó là vì thi thoảng họ để quản gia giúp đỡ mình việc trong bếp.”

Lady Vash bật ra một tiếng khịt mũi rõ ràng là không được nữ tính cho lắm. “Cậu để quản gia nấu ăn sao? Tôi chưa từng nghe đến chuyện đó!”

Lucien nhún vai, đặt thìa xuống và ngồi lại để người hầu dọn đĩa. Gần như ngay lập tức, một người hầu đặt một đĩa gà nướng khoai tây, đậu xanh trần, và một đĩa dồi trước mặt cậu, cùng với một đĩa bánh mì cuộn kèm bơ kem ngọt trong chiếc đĩa nhỏ kê bên.

“Quản gia của chúng tôi là người Tafrica. Chúng tôi đã tìm thấy sự tao nhã đã bị làm cho lu mờ ở người Tafrican. Món ăn của họ rất phong phú, thơm ngon và đậm đà. Sao lại không thử chứ, chúng đầy màu sắc, như họ vậy. Wilhelmina cũng là đầu bếp giỏi nhất và tuyệt vời nhất trong bếp. Bà ấy và đầu bếp có vẻ như rất hợp nhau. Dù rằng cũng chẳng thường xuyên hay lâu dài, cũng chỉ thi thoảng thôi.”

“Chà, nếu bữa ăn này là kết quả hợp tác của họ, vậy mỗi gia đình đều nên có người Tafrican trong bếp rồi,” Lord Vash nói có chút châm biếm, nâng ly lên và uống một ngụm rượu nữa. Không nói gì, Lucien nhìn người hầu gần nhất rồi nhìn ly của Lord Vash, dò hỏi ông ta uống bao nhiêu rồi. Khi người hầu đáp lại bằng cách giơ ra năm ngón tay, Lucien tròn tròn mắt. Cậu khẽ lắc đầu và thở phào nhẹ nhõm khi tất cả người hầu gạt đầu.

“Có lẽ đó là lý do thực dân lại muốn có người Tafricans làm nô lệ như vậy. Có lẽ họ đã khám phá ra giá trị của người Tafricans trong nhà bếp chẳng? Tôi và Lord Vash từng thuê một ả trong nhà, và ả cực kỳ lười nhác và bệnh hoạn. Cuối cùng chúng tôi phải sa thải ả về East End khi chúng tôi nhận ra ả không hề làm việc. Nhưng nếu có lẽ nếu chúng tôi cho bà ta vào nhà bếp thì bà ta đã có thể làm cho chúng tôi món gì đó đáng để ăn,” Lady Vash cười mỉa.

Lucien nghiêng rằng. Cậu chưa từng đánh ai trong đời ngay cả khi đã lớn hay khi cậu và Charlotte cãi nhau, cậu cũng không bao giờ có hứng thú với việc đánh nhau hay thứ gì đó thuộc về bản năng như vậy, nhưng lúc này cậu chẳng muốn gì hơn ngoài nhào người qua cho Lady Vash một cái tát. Cô ta đúng là một ả đàn bà khủng khiếp.

Lucien nghiêng đầu nhìn Lady Vash. “Người giúp việc của bà bao nhiêu tuổi?” Cậu hỏi.

“Chắc là khoảng mười tuổi,” Lord Vash lè nhè trả lời, hơi ngả ngón.

“Thưa khả năng để có thể làm việc và nhận biết ả cần phải làm gì,” Lady Vash trả lời.

Lucien liếc nhìn Heath, máu nóng chạy rần rần trong người khi nghe cô ta nói, và cậu biết rằng, lần đầu tiên trong đời, thật sự ghê tởm ai đó vì cách đối xử của họ với người khác.

“Bà cho con bé nghỉ việc bao lâu rồi?” Heath hỏi, có vẻ không mấy hứng thú.

Lady Vash phẩy tay như thể chẳng có gì quan trọng.

“Mới vài ngày trước thôi.”

Lucien mở miệng định nói gì đó, bất cứ điều gì với Lady Vash nhưng chồng cậu—cậu không chắc chắn liệu dấu hiệu gay gắt đó có phải thể hiện điều đó không. Cậu chưa kịp nói gì thì đã nhận thấy Heath hơi lắc đầu, và cậu dựa lưng vào ghế, cầm ly rượu táo lên, nhấp một ngụm. Cậu nhận thấy Heath gật đầu với một người hầu, người đó lập tức rời khỏi phòng ăn. Sau đó Heath thay đổi chủ đề, chủ đề mà Lucien chẳng biết gì mà cũng chẳng có hứng thú.

Tâm trí cậu lớn vồn quan cô bé gia đình Vashes ném đi như rác, và cậu tự hạo danh dự của cậu sẽ tuột dốc thế nào nếu cậu đứng dậy và hét vào mặt họ rằng hãy nhắc cái mộng vĩ đại của họ lên và biến khỏi nhà cậu ngay lập tức.

“Có lẽ chúng ta nên kết thúc bữa ăn này và vào phòng khách hút xì gà trong lúc những người phụ nữ dùng trà chứ?” Heath đề nghị.

Lucien thầm rên lên. Cậu không nghĩ là mình sẽ ở cạnh Lady Vash dù chỉ năm phút mà không nghĩ đến việc cạo trọc cô ta.

“Cám ơn lời đề nghị đó, thưa ngài công tước, nhưng tôi nghĩ là tôi phải về nhà thôi,” Lady Vash nói.

“Chà,” Heath đứng dậy nói, ra hiệu cho người hầu, người hầu đó rảo bước đi gọi xe ngựa và đem tư trang của nhà Vash ra cửa, “được dùng bữa cùng ngài rõ ràng là một vinh dự với chúng tôi. Nhất định chúng tôi phải có dịp ăn tối cùng ngài lần nữa.”

“Tôi nghĩ đó là một ý kiến hay đẩy công tước,” Lady Vash nói, liếc mắt đưa tình với Heath. Lucien cảm thấy không thoải mái từ trước, cậu siết chặt nắm đấm trên đùi khi Heath bước đến chỗ cậu kéo ghế ra trong khi một người hầu giúp Lady Vash.

“Bà có thể lên lịch trước với vợ tôi,” Heath mỉm cười với Lucien. “Em ấy biết khi nào chúng tôi sẽ rảnh để tiếp đón bà.”

Chỉ như vậy, Heath cho họ một lời gợi ý, một lối thoát, và cũng chỉ có Lucien xinh đẹp mới có quyền hôn người đàn ông một cách ngốc nghếch.

Tuy nhiên, việc đó không thích hợp cho lắm, nên thay vì vậy thì cậu mỉm cười với chồng và quay sang Lady Vash, khề nghiêng đầu. “Vâng, tôi dám chắc lúc nào đó chúng tôi sẽ rảnh thôi. Cứ để lại danh thiếp, rồi tôi sẽ xếp lịch sớm. Tôi sẽ cho bà biết khi chúng tôi rảnh, và tôi sẽ gửi lời mời.”

Cậu có thể nhận thấy Lady Vash đã nhận ra sẽ chẳng bao giờ có được lời mời dự bữa tiệc thân mật với vợ chồng cậu nữa. Cô ta hơi đỏ ửng mặt rồi hoàn toàn tái nhợt. Cô ta cúi chào vợ chồng cậu và cười gượng.

“Rất mong là vậy, thưa phu nhân,” Cô ta nói.

Họ quay lưng đi ra cửa. Trong chốc lát Lucien cảm thấy tội lỗi. Cậu chưa từng xem mình là kèn kèn hay sỏi trong giới thượng lưu này. Thực ra, cậu đã từng là con cừu ngây thơ, bất lực thường được chọn ra trong những buổi vũ hội và sự kiện của giới thượng lưu và bị chà đạp. Đây là một trong số những nguyên nhân cậu không còn tham gia và rút khỏi nhiều buổi tiệc như vậy, dù rằng gia đình cậu nghĩ là do cậu muốn ở nhà đọc sách hay dành thời gian cho vườn tược. Chỉ đến khi đứng đây, với địa vị là công tước phu nhân, cậu mới có thể bắt ai ở chỗ nào, nhắc họ rằng cậu hơn họ, và rằng họ sẽ không tìm được “lợi ích” gì từ cậu đâu. Cậu không phải là Chúa. Không tốt bụng đến vậy đâu.

Đúng vậy, vợ chồng Vash là một cặp tệ hại, và Lucien biết rằng cậu sẽ không bao giờ làm bạn được với họ, nhưng cậu sẽ không trực tiếp từ chối họ. Cậu đã làm điều đó với một người khác, mà cậu vẫn còn gặp ác mộng về việc đó.

“Lady Vash?” Cậu gọi với theo khi cô ta nhận lấy áo choàng lông mạc vào.

“Vâng?”

“Chắc chắn là khi nào gần như không quá bận rộn thì sẽ sắp đặt một bữa ăn tối với bà và Lord Vash nhé,” cậu nói, nhìn cô ta cầm há hốc. Người hầu đứng đó cố giữ gương mặt vô cảm, “Đảm bảo là tên của vợ chồng bà sẽ luôn nằm trong danh sách mời dự vũ hội, săn bắn, hay tiếp đón,” cậu nói.

Lady Vash trợn tròn mắt. Ngay cả Imogen cũng thể hiện ánh mắt kinh ngạc rồi nhanh chóng quay lại với cái mặt nạ bất biến.

“Cậu chắc chứ?” Lady Vash hỏi.

“Có chứ.” Lucien gật đầu.

Lady Vash thở dài. “Cám ơn,” cô ta nhỏ giọng nói.

“Xe ngựa đến rồi ạ,” Imogen nói bằng tông giọng trầm, đều đều và mở cửa.

“Cám ơn vì bữa tối, thưa phu nhân,” Lady Vash nói rồi quay lưng đi ra cửa. Chồng cô ta được đỡ ra. Lord Vash đã hoàn toàn say khướt, ì ạch, há miệng, dải rớt ra.

Lucien đứng cạnh Heath ở cửa và nhìn theo chiếc xe ngựa chở vợ chồng nhà Vash đi khỏi. Khi xe ngựa khuất tầm mắt, Lucien vào nhà mà không nói lời nào với ai, ra đằng sau nhà kính.

Tuy là cả căn nhà cần được trang trí lại, vì nó y chang lăng mộ, thì nhà kính lại lưu giữ lại được nét thanh nhã của trang viên Southerby, ngoài chuồng ngựa và nhà bếp. Lucien không biết chính xác ai chịu trách nhiệm gìn giữ nó, nhưng họ đáng được khen ngợi. Cậu đi ra nhà kính để giải khuây vài lần vì họ chuyển vào thành phố, và thấy mình hoàn toàn lạc lõng giữa vẻ đẹp của cây cối và hương vị của sự sống mới xung quanh.

Cậu bước vào lối đi, tầm mắt không thực sự nhìn vào cây hoa cụ thể nào, chỉ nhìn bao quát, cho đến khi đi đến khu vực cậu muốn. Tới cuối một lối đi, ở một góc cắt nhỏ của nhà kính, có một dàn hoa rực rỡ—Orchidaceae (hoa lan). Đó là loài hoa tuyệt đẹp, vì lý do nào đó mà mỗi lần Lucien nhìn nó thì cậu đều chỉ muốn khóc. Cậu cũng không biết tại sao. Có lẽ việc đó liên quan đến thần thoại Tgreek về Orchis (lan tướng quân)—hoặc có lẽ là do hormon khi mang thai.

“Anh rất tự hào về em,” Giọng Heath vang lên phía sau.

Lucien hơi nhảy dựng và quay lại nhìn chồng mình, đặt tay lên trái tim đang đập loạn. Cậu cố hít thở bình thường ngay khi nhìn thấy Heath bước về phía cậu, cởi áo gile, cravat, và áo cho đến khi chỉ mặc quần và đi giày đứng đó. Tâm trí Lucien quay cuồng vì dục vọng, và đột nhiên cậu chẳng thể nhớ được đúng ra cậu phải nghĩ cái quái gì vào lúc này. Ôi. Đợi đã. Heath nói anh ấy tự hào về cậu. Nhưng tự hào vì cái gì?

“Tự hào về cái gì ạ?”

Heath cười khúc khích khi dừng lại trước mặt Lucien và vươn tay cởi mũ của Lucien ra rồi luồn tay vào tóc cậu, nghiêng đầu cậu. Anh hôn nhẹ Lucien rồi liếm và hôn dần xuống cổ Lucien cho đến khi xuống đến yết hầu nơi cổ Lucien. Anh liếm và nhấm nháp nó cho đến khi Lucien run rẩy hỗn loạn.

“Em đã có thể từ chối Lady Vash, người đàn bà tồi tệ đó. Cô ta vào nhà chúng ta, xúc phạm em, có ý định dụ dỗ anh, chỉ để bị cự tuyệt thẳng thắn, mà còn xúc phạm cả hai ta. Em hoàn toàn có quyền trực tiếp từ chối cô ta và đuổi cô ta ra khỏi đây. Em cũng biết rằng cô ta sẽ không bao giờ nổi lên được trong vòng xoáy thượng lưu mà cô ta là một phần trong đó. Và anh sẽ không trách em về điều đó. Hành vi của tầng lớp thượng lưu ở Southerby khác xa với nơi em sinh trưởng. Khác hoàn toàn với nhiều thành phố khác ở Angland. Nhưng ông anh yêu con người nơi đây. Ông và bà ngoại anh rất tự hào về Southerby.”

Heath chậm rãi thoát y cho Lucien trong lúc nói, và Lucien quá đắm chìm trong những lời nói của chồng mình đến mức không quan tâm anh đang vứt quần áo trên đất, để tạo ra chỗ cho họ nằm. Cậu chỉ quan tâm đến việc Heath quỳ xuống vừa cởi giày vừa sục vật nhỏ cho cậu, vừa cởi luôn đôi giày cho cậu. Heath đứng dậy sau khi đã hoàn toàn lột trần cả hai người họ và nựng nịu gương mặt Lucien.

“Nhưng ngay khi anh nghĩ đó là lần cuối chúng ta gặp vợ chồng nhà Vash, thì em đã nhắc anh tại sao anh lại say mê em đến vậy. Em đã cho người đàn bà đó một cơ hội hòa nhập với những người tự xem mình khá giả hơn cô ta. Em vẫn đối xử rất tốt với cô ta.” Anh lắc đầu. “Thực sự em đã làm anh rất ngạc nhiên.”

Lucien đỏ mặt và choàng tay bá cổ Heath. “Em nhớ ra rằng cái cảm giác làm một người thừa bên ngoài vòng xoay xã hội liều lĩnh cố gắng hòa nhập và nói dối bản thân rằng không thực sự muốn làm một phần trong đó mỗi lần bị chối bỏ. Em không hề muốn làm kèn kèn hay sói cắn xé những con cừu non què quặt cố bắt kịp với đàn.”

“Cái gì cơ?” Heath hỏi, có vẻ bối rối.

Lucien bật cười và lắc đầu. “Không có gì.” Cậu nhón chân hôn Heath. “Chà, ông xã à. Anh lột sạch em rồi. Em tin là anh đang định tàn phá em đấy. Quay lại với dự định ban đầu đi nào.”

Heath bật cười. “Rất sẵn lòng, thưa bà xã. Rất sẵn lòng.”

Lucien kêu lên khi Heath bế bổng cậu lên rồi đặt cậu lên tấm thảm bằng quần áo, lấy ra chai dầu mà có lẽ đã nhanh trí lấy ở phòng ngủ rồi đi theo Lucien vào nhà kính. Anh hôn Lucien thật nồng nàn, Lucien cũng đáp lại nhiệt tình. Cậu đánh mất bản thân trong vòng tay chồng mình, đắm chìm trong khoái cảm và khao khát chỉ có với riêng mình Heath, Lucien xua tan suy nghĩ về việc trang trí lại, hay biến thành kèn trong xã hội thượng lưu, chuyện mang thai, cô bé đã bị bỏ lại ở East End mấy ngày trước. Thay vào đó, cậu nghĩ đến thân thể cường tráng của người chồng, bàn tay to lớn, và cự vật thô cứng lấp đầy cậu một cách tuyệt vời kia.

Thế rồi cậu nghĩ đến loài lan đó, hoa lan sinh trưởng gần đây, và việc nhìn nó khiến cậu muốn khóc. Đó là hình ảnh của loài hoa lóe lên trong mắt cậu khi cực khoái ập tới và cậu kêu lên tên chồng mình trong niềm cực lạc.

34. Chương 22-1

Heath bước ra khỏi thư phòng, anh đang chỉnh lại cổ tay thì phải dừng lại khi thấy Thompson, người hầu mà tối hôm qua anh nhờ việc, đang đứng ở hành lang, tay đặt trên vai một cô bé đứng nhìn Heath trân trân bằng đôi mắt lớn màu nâu sang trên khuôn mặt tròn trĩnh màu râm nắng.

“Là cô bé hả?” Anh hỏi khi cúi xuống nhìn cô bé. Cô bé run rẩy cố núp sau lưng Thompson. “Anh không làm hại em đâu, anh hứa đấy.” Anh dịu giọng và đưa tay ra. Cô bé ngược nhìn Thompson, Thompson gật đầu với cô bé. Cô bé bước lên và nắm tay Heath.

“Vâng thưa cậu chủ. Tôi tìm thấy cô bé đang bơi rác sau một căn hộ,” Thompson trả lời. Thompson là người con trai thứ tám của Imogen và Wilhelmina và là một trong số những người hầu Heath tin tưởng nhất.

Anh đã hỏi xin ông nội để có được Thompson khi đủ tuổi có người hầu riêng và dẫn Thompson theo khi anh quyết định chuyển tới trang viên Southerby, rõ ràng là cậu ấy đã rất vui khi được đoàn tụ với bố mẹ.

“Nói cho chú nghe tên cháu là gì nhé?” Heath hỏi cô bé. Cô bé không nói gì mà chỉ nhìn anh.

“Tôi không nghĩ là cô bé biết tiếng Anh đâu cậu chủ. Tôi chỉ vào đồ ăn, nhà thờ, và xe ngựa để bảo cô bé đi theo đấy,” Thompson nói.

“Jina lako nani?” (Tiếng Swahili nghĩa là tên cháu là gì) Tiếng Lucien vang lên sau lưng Heath. Anh quay lại và thấy vợ mình đứng ở cửa thư viện, mỉm cười với cô bé, đội chiếc mũ màu vàng, tóc cậu buông rối trên vai.

Cô bé ngược mắt, chạy tới chỗ Lucien và nắm tay cậu. “Jina langu ni Eshe,” (Tên cháu là Eshe) Cô bé trả lời, giọng điệu mềm mại và uyển chuyển.

Lucien mỉm cười và đưa tay vuốt tóc cô bé. Cậu nhìn Heath.

“Tên cô bé là Eshe,” cậu tươi cười nói, mắt đọng đầy nước. “Cám ơn anh đã tìm được cô bé.”

Heath gật đầu đứng thẳng lên. “Tất nhiên rồi bà xã. Anh có thể thấy được điều đó ý nghĩa cỡ nào với em, mà, cô bé cũng cần chúng ta nữa.” Anh nhìn xuống cô bé bần thủ và cảm thấy tim mình hẫng một nhịp. Giờ họ phải tính toán xem làm sao với cô bé. Anh biết anh muốn làm gì, dù là chưa từng có tiền lệ và chắc chắn sẽ gây ra chút rắc rối, nhưng khi anh nhìn Lucien và Eshe nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ nước ngoài, anh biết điều đó là đúng đắn.

Quay sang Thompson, Heath nhún vai.

“Thompson, chuyển lời mời của tôi đến luật sư và cố vấn của tôi.”

Thompson cúi thấp, hơi mỉm cười. “Vâng thưa cậu chủ.”

“Xin thứ lỗi, thưa công tước, nhưng không thể làm vậy!” Luật sư của Heath, Mr. Bertram Lansing nói.

Heath tròn mắt và ngồi lại vào ghế. Anh lùa tay vào tóc rồi ngồi thẳng lại và đặt tay lên bàn. Anh đan hai tay vào nhau và tựa cằm lên chúng. Anh nhìn cố vấn của mình, Sydney Hayhurst, và nhận thấy anh ta nhìn chăm chăm vào tách trà. Anh biết anh sẽ chẳng được giúp đỡ gì từ người này mà.

“Mr. Lansing,” Heath lại thở dài, thả tay xuống bàn. “Tôi biết là việc tôi đang hỏi là không chính thống và cũng không có điều lệ nào cho việc tôi làm, nhưng tôi biết sự thật là việc đó đã được làm nhiều lần trước đó.”

“Vâng thưa công tước. Rất nhiều thành viên của xã hội thượng lưu nhận nuôi trẻ mồ côi, nhưng chưa từng, chưa bao giờ, họ nhận nuôi một đứa trẻ Tafricans và cho chúng trở thành người thừa kế tài sản hợp pháp, hay trong trường hợp này là cho họ của hồi môn, như thể có chung dòng máu! Việc này là không được thừa công tước,” Mr. Lansing nói, giọng ngày càng rít lên.

Heath cau mày, và cảm thấy dần khó chịu trong ***g ngực. Khi Mr. Lansing tự đề cử nhận vị trí này, Heath đã cho phép vì anh đoán đó chỉ là chuyện nói cho anh việc anh muốn làm là chưa từng có và sẽ gây ra náo động trong xã hội thượng lưu, nhưng giờ thì sao? Giờ thì dường như anh ta đang nói là, hay ít nhất đang cố nói là, điều Heath có thể làm và không thể làm. Không ai được phép làm vậy.

Heath là một tên công tử bột chẳng mấy tử tế. Anh phục vụ trong quân đội hoàng gia. Anh là người đàn ông đã có gia đình và sắp làm cha. Anh là một người đàn ông làm chủ được. Không ai được phép bắt anh có thể làm gì. Anh là Heathcliff Robert mang dòng họ Eddington chết dẫm, Công tước xứ Pompinshire.

Heath chậm rãi đứng dậy và bước tới chỗ Mr. Lansing. Anh dùng một tay để lên ngực người đàn ông, và không nói một lời, anh bóp cổ họng người đàn ông và nâng anh ta lên khỏi mặt đất.

35. Chương 22-2

“Không ai được phép nói với tôi rằng tôi không thể làm gì,” Anh rít qua kẽ răng. Anh thấy gương mặt Mr. Lansing từ kinh ngạc chuyển thành sợ hãi đồ bưng và rồi gần như tím tái. Heath thả anh ta xuống sàn và bước tránh ra để anh ta cố hít thở, thở hổn hển và ho sặc sụa. Anh thấy Lucien và Eshe đang đứng nhìn anh ở cửa, đầy kinh ngạc. Trong khi Eshe thể hiện nỗi sợ hãi, thứ mà Heath không bao giờ muốn thấy lần nữa, Lucien thì có chút sững sốt khi bước vào phòng.

“Sao thế công tước? Em thấy những cuộc nói chuyện của anh luôn tốt đẹp mà,” Lucien nói khi bước vào giữa phòng. Cậu dẫn theo Eshe đi đến chỗ Heath, quỳ xuống cạnh cô bé và nói, “Chúng ta là cha mẹ của con.” Lucien đứng dậy, mỉm cười một cách kín đáo với Heath rồi bước về phía Mr. Lansing và đỡ người đàn ông đứng dậy. “Tôi còn phải nói bao nhiêu lần nữa rằng mật ngọt thì chết ruồi?” Cậu lắc đầu và bắt đầu phỉ bụy trên áo Mr. Lansing rồi giúp anh ta chỉnh lại cravat và áo. “Tôi xin lỗi vì sự nóng nảy của công tước, Mr. Lansing. Anh biết là anh ấy hơi quyết đoán trong những chuyện không thể thay đổi đúng không? Thời gian anh ấy phục vụ trong quân đội và trên phố đảm bảo cho anh ấy nhìn rõ mọi việc anh ấy làm. Chà, gần như chắc chắn sẽ bắt người đàn ông dù là cứng đầu nhất đến quán rượu gần nhất trong vòng một hai lời, chưa kể đến việc dùng đến nắm đấm và lao đầu vào những cuộc đánh nhau dù ít dù nhiều.” Cậu lại lắc đầu và quay sang nhìn Heath, nhìn anh với vẻ giận dữ chế nhạo. “Xin lỗi anh vì hành vi của chồng tôi. Tôi tin đó là do áp lực từ việc chào đón bé Eshe đến với gia đình chúng tôi để chào mừng sự kiện vui vẻ như việc chuẩn bị chào đón đứa con đầu lòng—Ôi! Công tước, em nghĩ là em lỡ làm lộ bí mật rồi,” Lucien giật mình một cách cường điệu, che miệng.

Mr. Lansing nhanh chóng trấn an Lucien. “Ôi thưa phu nhân, tôi đảm bảo, sẽ không tiết lộ tin mừng này với bất cứ ai. Cho phép tôi là một trong số những người đầu tiên chúc mừng cậu và ngài công tước nhân

dịp này!” Anh ta vỗ vào tay Lucien, lén nhìn về phía Heath. Heath chỉ gật đầu với anh ta. Anh vừa đặt tay lên bờ vai vẫn còn căng cứng của Eshe, nhẹ nhàng xoa nó, nhỏ giọng nói thầm động viên an ủi cô bé thoát khỏi nỗi sợ, vừa sững sờ nhìn theo vợ mình đang hấp dẫn Mr. Lansing đến mức anh ta quên luôn cả việc Heath suýt nữa đã giết anh ta cũng như việc anh ta đã phản đối chuyện nhận nuôi Eshe như thế nào.

“Tôi chỉ muốn ngày càng mở rộng gia đình mình mà thôi. Còn Eshe, con bé rất ngoan ngoãn. Đặc biệt là tôi đã thích cô bé ngay từ khi gặp mặt. Ý tôi là, bất kể cô bé sinh ra ở đâu, tôi cũng thấy cô bé sẽ có một tương lai và cuộc sống tốt đẹp mà công tước và tôi có thể trao cho cô bé. Hơn nữa con của chúng tôi cũng sẽ được sinh ra mà có sẵn một người chị, thật hoàn hảo. Tôi nói ông nghe này ông Lansing, tôi không thể đòi hỏi một điều gì hơn nữa ngoài tự mình tiết lộ bí mật của chúa này,” Lucien mỉm cười nói, đụng vào tay Mr. Lansing rồi đặt tay lên bụng. Heath nhìn theo đôi mắt Mr. Lansing chuyển xuống bụng Lucien và rồi tiếp tục xuống nữa. Anh muốn gầm lên với ông ta, nhưng rồi tiếng hắng giọng của Lucien vang lên, cậu hơi lắc đầu, Heath nhận ra vợ mình đã nhận thấy người đàn ông đó làm vậy. Heath thoải mái lại và cảm thấy Eshe cũng vậy. Anh nhìn xuống cô bé và thấy cô bé đang nhìn mình. Anh mỉm cười và thấy cô bé mỉm cười đáp lại. Anh lùa tay vào mái tóc xoăn màu đen của cô bé, mà Wilhelmina đã búi thành búi, anh cảm thấy tâm hồn mình dịu xuống. Đây là cô con gái bé nhỏ của anh, và cô bé rất quý giá với anh. Anh yêu cô bé như thể cô bé có chung dòng máu với anh vậy. Như thể đọc được suy nghĩ của anh, Eshe dịch sát lại gần Heath. Có gì đó vương vương ở cổ họng Heath, anh phải nuốt xuống để ngăn nước mắt thôi rơi.

“Chà, tôi sẽ rời đi cho mọi người nói chuyện vậy. Tôi dám chắc mọi người sẽ dùng lời lẽ tương đối đủ để trí óc đàn bà như tôi có thể hiểu được,” Lucien nói với một nụ cười giả tạo. Heath tí nữa thì bật cười nhưng rồi kìm lại.

“Thưa Công tước phu nhân, cậu là người thông minh nhất mà tôi từng biết,” Mr. Lansing nói với vẻ nhượng bộ.

“Ngài Lansing, ngài quá khen rồi,” Lucien nói, chớp mắt. “Cám ơn ngài. Giờ thì tôi phải đi đây. Eshe muốn gặp bố, nên tôi dẫn con bé đến thôi, và giờ thì đã gặp rồi, tôi dẫn con bé về phòng đây.” Cậu cúi chào và đưa tay ra cho Eshe, cô bé đang do dự ôm eo Heath rồi mới chạy đến nắm tay Lucien. Heath nhìn vào mắt Lucien, và anh thấy sự ấm áp bên trong. Anh muốn gạt phăng tất cả, và ngăn bản thân đá dít mấy tên này. Anh đã làm vậy, nếu Lucien không lén gửi nụ hôn đến anh và mỉm cười với anh rồi mới dẫn Eshe ra khỏi phòng.

“Công tước phu nhân?” Mr. Lansing nói khi họ đã ra khỏi phòng.

“Vâng?” Lucien nói, dừng lại ở cửa.

“Tôi đảm bảo con gái cậu sẽ nhận được chính xác phần hồi môn mà cậu và công tước đã định, và cô bé sẽ được ghi tên là con gái cậu. Con bé sẽ có cuộc sống tuyệt vời mà cậu muốn.”

Lucien đặt tay lên ngực và nhắm mắt thở dài rồi mỉm cười. Cậu mở mắt ra và gật đầu. “Cám ơn ông, Lansing.” Cậu lại cúi chào. “Chúc các vị một ngày tốt lành.”

Cậu rời đi, người hầu bước ra đóng cửa.

“Giờ thì, cùng chuẩn bị giấy tờ đúng như ý nguyện của ngài thôi,” Mr. Lansing nói, giọng có vẻ như bận rộn lắm. Heath kinh ngạc nhìn ông ta, nhìn ra cửa, và lắc đầu.

Khỉ thật, Lucien quá tuyệt vời.

Tối muộn hôm đó, sau khi ăn xong bữa tối, quay lại phòng chuẩn bị đi ngủ, Heath đứng nhìn vào cánh cửa nối dẫn tới phòng Lucien, nghĩ về vợ mình. Anh ngạc nhiên khi thấy cách Lucien ứng xử với Mr. Lansing một cách hiệu quả và tự hỏi người vợ trẻ đã học được những thứ đó ở lớp hay nhờ mấy cách thao túng được thảo luận trong phòng nghĩ ở Almack.

Trước khi quá chìm đắm vào những suy nghĩ đó, Annise bước vào phòng ngủ, đặt đồ ngủ của anh trên bàn và bước đến giúp anh thay đồ.

“Annise?” Heath hỏi.

“Vâng, thưa cậu chủ?” Annise hỏi, đứng dậy, cầm đôi giày của anh trên tay.

“Bà có biết mọi người thường nói chuyện gì trong phòng nghỉ ở Almack không?” Anh hỏi, lập tức hối hận khi đôi mắt Annise lấp đầy sự kinh ngạc.

“Không ạ, tôi sợ là tôi không được tiếp cận những cuộc trò chuyện đó. Nhưng chắc là tôi có thể hỏi Patty mấy loại chuyện mà cô chủ nói với những người khác.”

Heath lắc đầu rồi cởi áo, bỏ áo ra khỏi quần, rồi đưa cho Annise. Thật là tức cười, anh biết mà, dù sao thì có ảnh hưởng gì chứ? Anh biết Lucien sẽ không bao giờ thao túng anh, mà khả năng thao túng người khác của cậu sẽ là tài sản để họ đối phó với xã hội thượng lưu, thế nhưng có cái gì đó... sự dễ dàng trong cách vợ anh làm chuyện đó có hơi.... Heath lại lắc đầu.

“Không, không có gì đâu, Annise. Tôi lố bịch quá.”

“Nếu cậu cho phép,” Annise do dự.

“Trước đây bà có bao giờ phải hỏi đâu,” Heath trêu.

Annise cười khúc khích. “Cậu cũng biết vậy mà.”

Heath quay sang nhìn bà và nhận thấy bà nghiêng đầu sang một bên, động tác mà anh từng thấy Lucien làm nhiều lần trước đó.

“Nếu cô chủ làm gì hay nói gì khiến cậu lo là bị ảnh hưởng từ mấy buổi buôn chuyện ở Almack, cậu chỉ cần tự hỏi xem chuyện đó có thay đổi được điểm mấu chốt rằng cô chủ là ai hay không. Và liệu có điều gì có thể tổn hại đến mối quan hệ giữa hai người không. Nếu cô chủ làm gì khiến cậu không thể thỏa hiệp, vậy thì cậu phải nói với cô chủ, nhưng nếu chuyện đó có thể cho qua, thì có lẽ tốt nhất là cậu nên cho qua.”

Heath gật đầu, tin tưởng vào lời nói của bà. Hành vi của Lucien không thật sự khác với những thành viên khác trong xã hội thượng lưu. Thực sự, cậu đã hành xử như bất cứ công tước phu nhân nào khác nên hành xử trong tình huống đó. Và có lẽ đó là vấn đề. Heath không muốn Lucien xử sự giống những người khác. Anh muốn Lucien phải khác biệt. Độc đáo. Lucien đã giải cứu cho Heath trong khi Heath muốn mình mới là người cứu cậu. Dù là hành động của Lucien không được theo suy nghĩ chủ quan của Heath lắm, thì vẫn có tác dụng. Vấn đề của Heath chỉ có vậy thôi. Là vấn đề của anh.

Tiếng gõ cửa vang lên ở cửa nối. Annise cúi chào rồi ra khỏi phòng ngủ. Heath bước đến cửa nối và mở ra. Anh thấy Lucien đứng đó với bộ đồ ngủ màu xanh nhạt có hình trứng chim cổ đỏ, mái tóc vàng xõa xuống vai cùng với một nụ cười xinh đẹp.

“Anh có muốn ăn khuya cùng em không?” Lucien mỉm cười hỏi, cầm một tách đường. Heath mỉm cười.

“Anh rất sẵn lòng,” Heath đưa tay ra hiệu cho Lucien vào phòng và đóng cửa.

36. Chương 23-1

Lucien đứng cạnh Heath, đặt tay lên bụng khi chiếc xe ngựa đầu tiên đỗ lại trước cửa trang viên đón họ đến bữa tiệc hàng tuần đầu tiên ở trang viên. Cậu nuốt xuống sự lo lắng dâng lên nơi cổ họng. Điều gì đã khiến cậu nghĩ rằng cậu có thể tự mình chủ trì một bữa tiệc tuần. Cậu đã tính đến ý tưởng cuối cùng trong rất nhiều ý tưởng—Ừ thì, không nhiều, chỉ có một ý tưởng duy nhất đó thôi—cậu đã ngốc ngếch nghĩ rằng có thể tự chủ trì, nhưng giờ thì thời gian đã tới, cậu lại nhận ra mình ngây thơ thế nào. Cậu tự hỏi liệu đã quá trễ để rút lại chưa. Nhà Nottinghams vẫn chưa thấy đâu, vậy nên cậu vẫn còn thời gian.

Cậu mở miệng định nói với Heath suy nghĩ của mình. “Quá muộn để rút lui rồi, vợ xinh đẹp của anh. Họ đã đến rồi,” Heath dịu dàng nói, rõ ràng là rất hưng trí.

Lucien rên rỉ. “Sao anh biết em định nói gì?”

Heath cười khúc khích. “Thân thể em cực kỳ căng thẳng và bắt đầu run lên rồi kìa. Vợ xinh đẹp,” Anh nói, quay sang nhìn Lucien với ánh mắt dịu dàng, “Anh rất hiểu em mà.” Anh nhẹ nhàng nựng gò má Lucien.

Lucien lập tức bình tĩnh khi Heath vuốt ve cậu và mỉm cười đáp lại. Cậu có thể làm được. Cậu có thể đóng vai một nữ chủ nhân hoàn hảo, miễn là có Heath ở bên. Cám ơn anh,” Cậu nói thật nhỏ.

Heath nghiêng đầu. “Là anh tự nguyện mà vợ yêu.”

Tim Lucien đập nhanh khi nghe những lời âu yếm đó. Heath gần đây ngày càng sử dụng nó thường xuyên hơn. Lucien tự hỏi đây có phải là ám hiệu tình cảm hay không, hay đơn giản chỉ vì cậu ngày càng thoải mái hơn với vai trò làm vợ. Cậu không thể không thừa nhận, chỉ dám nghĩ vậy thôi, rằng cậu hi vọng Heath bắt đầu có cảm giác với tình yêu, vì chính cậu cũng cảm nhận được vậy.

Cậu không chắc chắn rằng lần đầu cậu nhận ra mình yêu Heath là khi nào. Có lẽ là vài đêm trước khi cậu bước vào thư viện tối muộn và thấy Heath đang đọc sách lịch sử. Khi Lucien hỏi, Heath nói rằng anh muốn tìm hứng thú với những thứ thu hút Lucien. Hay có lẽ là buổi sáng, khi Lucien dậy sớm thì thấy Heath đang tựa đầu lên bụng cậu, nhỏ giọng nói chuyện với đứa con chưa chào đời, kể cho nó nghe chuyện họ gặp nhau. Hay có lẽ còn sớm hơn thế nữa, khi mà, một tuần trước, Lucien thấy Heath xắn tay áo đứng trong phòng cho trẻ, cùng với Annise, Thompson, Patty, Wilhelmina, và Imogen, để có thể đảm bảo rằng căn phòng này “hoàn hảo” vì Heath “muốn Lucien được vui vẻ.”

Lucien không chắc mình mong đợi điều gì khi phát hiện ra mình sẽ kết hôn với “Công tước xứ Pompinshire”—có quá nhiều tin đồn và câu chuyện truyền nhau trong thị trấn về người đàn ông này. Đánh nhau trong hầm. Đấu tay đôi lúc bình minh. Cãi lộn ở khu thứ dân Lower East End. Các quý cô, ông bướm, góa phụ vây quanh anh còn anh lại ngoại tình với đàn bà đã có chồng. Một kẻ trác táng tệ hại nhất. Ngoan cố. Đẹp ***g lộn, nhưng vết sẹo trên mặt không chỉ làm cho anh có vẻ cực kỳ nguy hiểm, mà còn làm cho anh độc ác và đáng sợ hơn. Bao cô gái và phụ nữ đều muốn có anh nhưng lại sợ bị anh bắt được. Lucien chưa từng gặp anh, chỉ nghe đồn đãi trong phòng nghỉ và vũ hội, nhưng giờ thì cậu đã biết Heath, cưới anh, cậu phải tự hào thừa nhận đó là anh, là cây quế trúc, là đồng bằng Hawthorn, người được chọn làm vị công tước đen tối nguy hiểm nhưng cũng đầy nóng bỏng.

Cậu đã kinh ngạc biết bao khi biết đến Heath và phát hiện ra rất nhiều tin đồn là sai lầm và luôn liên quan tới cuộc sống của anh trong quân đội? Một cuộc sống mà anh không còn sống trong đó nữa? Heath lãng mạn. Ngọt ngào. Và đôi khi vẫn có chút đáng sợ—Khoảnh khắc mà anh lôi cổ Mr. Lansing lên khỏi mặt đất tái hiện trong tâm trí Lucien một cách đột ngột và rõ ràng—anh là vì Lucien và Eshe.

Vợ chồng nhà Nottinghams, một cặp mà Lucien nghĩ là cặp ngựa giống oai vệ, sải chân bước đi, luôn mỉm miệng cười. Hầu tước xứ Nottingham chỉ thấp hơn Heath 1-2 inch, và dù rằng không vạm vỡ bằng Heath, thân thể anh ta cuộn cuộn cơ bắp. Tóc nâu sáng, cột lên. Đôi mắt nâu ánh lên sự thông minh và tinh nghịch. Lucien từng nghe những câu chuyện về Lord Nottingham cùng nhiều trò vui và biết rằng có anh ta thì sẽ phải để mắt trông chừng và nhúng tay vào bất cứ việc gì trông có vẻ đáng ngờ.

Hầu tước xứ Nottingham mặc một chiếc áo gile màu đỏ bóng lộn hoàn hảo cùng chiếc sơ mi trắng và nơ màu nâu, quần nâu, và đôi giày nâu, với chiếc áo khoác nâu vắt vẻo trên vai và đội cái gì đó như chiếc mũ rơm (straw hat) màu đỏ trên đầu. Lucien nghiêng đầu sang một bên khi nhìn ngắm thứ thời trang rất độc đáo và lạ lẫm kia rồi quay qua nhìn Heath.

“Đừng bình luận gì về cái mũ đó,” Heath hơi cười nói. “Hắn là anh ta sẽ giải thích ngay khi đến khi đến đủ gần để nói chuyện với chúng ta.”

“Chắc vậy,” Lucien gật đầu nói.

Vợ của Nottingham, Hầu tước phu nhân xứ Nottingham, thấp hơn chồng 1 inch, vẫn cao hơn Lucien, cũng gầy và đẹp kiểu cổ điển. Cậu ta là kiểu đẹp góc cạnh. Đôi mắt màu xanh sẫm gần như tím, và mái tóc màu đen được vuốt gel và xếp lộn trên đầu. Mũi cậu ta mỏng, đôi môi cũng vậy, dù là môi dưới hơi đầy đặn hơn môi trên. Lady Nottingham hơi đậm chút mỹ phẩm, và má cậu ta hóp vào. Lucien hình như từng nghe bà ngoại mình nói rằng Lady Nottingham cần phải ăn uống nhiều hơn vì trông cậu ta rất gầy. Lady Nottingham mặc một chiếc váy muslin màu hồng nhạt với một chiếc khăn Tkashmir choàng lên vai. Lucien có thể thấy cậu ta mặc corset bên dưới váy ngoài và váy lót, cậu thở phào nhẹ nhõm khi người phụ nữ hơi đứng tuổi không phải là một trong số những vị khách khó nhằn nhất họ phải tiếp. Lady Nottingham đi một đôi giày cao gót thêu màu hồng ở chân khi bước tới, tay khoác vai chồng.

Lucien nhìn quanh, tự hỏi cặp đôi này có dẫn theo sáu đứa con đến để chơi cùng Eshe không, nhưng thấy họ là những người duy nhất bước xuống từ xe ngựa, cậu có chút thất vọng.

“Em tự hỏi sao họ không dẫn con cái theo nhỉ,” Cậu nhỏ giọng nói.

“Đa phần các thành viên của xã hội thượng lưu không nghĩ tới việc dẫn con đến nhà công tước đầu bà xã,” Heath nói như thể đó là chuyện đương nhiên. “Sẽ không, trừ khi lời mời cấm họ làm vậy. Họ không muốn đoán xem việc đó có được cho phép không.”

“Vậy là họ sẽ phải xa con hơn nửa tháng sao?” Lucien ngạc nhiên hỏi. Cậu và Heath chưa làm cha mẹ của Eshe lâu đến vậy, nhưng cậu không thể tưởng tượng phải xa thằng bé trong một thời gian dài đến thế. Dù là bữa tiệc chỉ có một tuần, thì thời gian đi lại cũng chiếm hơn một tuần để các vị khách trở về nhà.

Lucien biết rằng sẽ không thể làm chuyện như vậy. Cứ coi như là cậu đến gặp mặt buổi cuối cùng và bị nài xin đi một ngày, trong tình huống khó xử hay mấy thứ vô lý như vậy. Cậu ao ước được ở bên Eshe thường xuyên để đảm bảo lúc nào thằng bé cũng có một ngày tuyệt vời. Dù chỉ xa thằng bé để tiếp đón khách khứa thì cũng như muốn lấy mạng cậu rồi.

“Ừ,” Heath gật đầu nói.

Lucien kinh ngạc lắc đầu và nhận thấy người hầu chia ra khi vợ chồng Notinghams đến đủ gần để nói chuyện. Trưng ra bộ mặt chào đón, thích thú, và nụ cười gần như chán ngắt của công tước phu nhân—thứ mà cậu và Wilhelmina đã luyện tập hàng giờ—Lucien bước tới cùng Heath.

“Lord và Lady Nottingham, thật là vinh dự. Cảm ơn hai vị đã đến dự cùng chúng tôi,” Heath mỉm cười nói.

“Thưa công tước,” Nottingham và Lady Nottingham cúi người nói. “Cảm ơn đã mời chúng tôi đến nhà ngài. Chúng tôi rất hân hạnh được tham dự hoạt động tuần này.”

“Thưa ngài, hãy tin tôi đi, là chúng tôi thấy vinh dự mới đúng,” Lucien nói, đưa tay ra cho Nottingham, anh ta cúi đầu hôn nhanh và nhẹ lên tay cậu. Lucien quay sang Lady Nottingham, hai người mỉm cười và cúi người chào hỏi nhau.

“Lady Nottingham,” Lucien mỉm cười nói.

“Thưa phu nhân. Rất hân hạnh được gặp phu nhân. Cả nước Angland đều xôn xao về việc phu nhân kết hôn với công tước xứ Pompinshire và việc phu nhân đang mang thai đấy,” Lady Nottingham nháy mắt nói.

Lucien bật cười khi buông tay Lady Nottingham và bước lùi lại khoác tay Heath. Cậu gật đầu và ngược nhìn Heath cười một cách tinh nghịch. “Vâng, ngài công tước và tôi dường như rất biết kiểm soát sự cuồng nhiệt. Chúng tôi rất ngạc nhiên rằng lần đầu của chúng tôi lại đem lại niềm vui lớn lao như vậy. Chẳng còn gì vui hơn nữa.”

Nottingham gật đầu. “Chà, có vẻ dòng dõi nhà Hawthorn rất được chúa ban phước về chuyện đó.”

“Thật vậy,” Lucien mỉm cười đồng tình, không chắc liệu gia đình cậu có vừa bị xúc phạm hay không, thôi cứ coi lời nói của anh ta là khen đi.

Khi xe ngựa của Nottingham được đưa vào chuồng ngựa và đem hành lý lên phòng, Lucien quay sang mỉm cười với Katherine (một người hầu). “Katherine, hãy chỉ cho Lord và Lady Nottingham phòng của họ. Tôi dám chắc họ cần có thời gian nghỉ ngơi và tẩy trần đấy.”

“Vâng thưa phu nhân,” Katherine cúi người nói. Cô ra hiệu cho Lord và Lady Nottingham đi theo mình.

“Nottingham, nửa tiếng nữa gặp nhau ở phòng chơi billiards nhé. Katherine sẽ chỉ cho ngài,” Heath nói với Lord Nottingham trước khi họ đi khỏi.

“Gặp lại ở đó, thưa công tước,” Lord Nottingham cười đáp lại rồi theo Katherine vào nhà. “Ồ, cái mũ hử? Thắng được trong một trận chơi biliards với Pantamanian.”

Lucien thở phào nhẹ nhõm, còn Heath cười khúc khích.

“Sao hử? Không tệ đấy chứ.” Anh khẽ cầm tay Lucien. Lucien gật đầu và hơi ngả đầu lên vai Heath.

“Anh nói đúng. Em có thể làm được,” Lucien nói.

“Một tuần, chín cặp đôi và sáu người độc thân,” Heath vui vẻ nói.

Lucien rên rỉ. Heath cười phá lên, rồi lập tức chuyển sang hắng giọng khi xe ngựa tiếp theo đỗ lại trên đường.

Sau khi nhà Nottinghams được sắp xếp phòng xong xuôi thì nhà Vash xuất hiện.

Lady Vash trông có vẻ thư thái một cách tích cực hơn và dễ chịu hơn ở Trang viên Southerby sau sự vụ mấy tuần trước, và dù là Lucien và Heath đã quyết định cư xử bình thường với cô ta và chồng, thì Lucien cũng biết rằng cô ta chỉ vui vì nhận được lời mời đi dự tiệc thôi.

Nhà Vash đi cùng Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Exeter. Họ hợp nhau một cách hoàn hảo. Cả hai đôi đều cực kỳ mập mạp, đơn điệu và luộm thuộm. Quần áo họ hợp thời trang nhưng lại còn hơn cả thời trang có thể chấp nhận được. Màu mè thì xám xịt và đơn điệu y chang nhau. Khi họ đi về phòng được chỉ cho, Heath nói nhỏ với Lucien là họ đều có cái mông thật là vĩ đại. Lucien không thể kìm được liền cười phá lên và vẫn còn cười khi nhà Oakley đến.

Tử tước và Tử tước phu nhân Oakley là một cặp đôi cực kỳ vui tính. Lucien vui là mình được tươi cười trước mặt họ chứ chẳng phải ai khác. Họ bước tới và lập tức hỏi chuyện gì buồn cười thế và cười vui vẻ khi Heath kể lại lời vừa nói. Lucien lập tức biết được rằng cậu và Heath sẽ làm bạn tốt với họ. Lord Oakley cao ngang Heath và chỉ hơi thiếu chút cơ bắp thôi. Đôi mắt anh màu xanh da trời rạng rỡ, và không giống những người đàn ông khác trong xã hội thượng lưu, mái tóc nâu, thả trên vai, chứ không buộc lại mà thả rông. Chỉ khi anh ta lên tiếng Lucien mới giật mình nhận ra rằng anh ta không phải người English mà thực ra là người Tamerican.

“Anh đến từ Khu thực dân Colonies!” Cậu reo lên rồi lập tức lấy tay bịt miệng.

Oakley cười khúc khích và gật đầu, lùa tay vào tóc.

“Rất nổi bật đúng không?” Anh ta gật đầu hỏi. “Thấy không em? Anh đã bảo không thể tuân theo mọi văn hóa của tầng lớp thượng lưu ở English mà.”

Lucien lắc đầu. “Không, không! Tôi dám chắc là không ai chú ý đâu. Là tự tôi chú ý thôi, chỉ là—chà ...,” Lucien nói, nhún vai giải thích, “Là tóc của ngài, khá là lộn xộn.”

Oakley hơi mỉm cười. “Tôi sợ là cậu phải trách vợ tôi về chuyện đó. Cậu ấy cứ cằn nhằn trong xe ngựa vì cái đuôi Tinjuns và chiếc gậy đánh bóng chày ở Colonies của tôi.” Anh ta lấy ra một dải dây buộc và cột tóc đuôi ngựa, không khá vào nếp nhưng gần đủ để bỏ qua khi chỉ nhìn lướt.

Heath cười khúc khích và nói thầm, “Anh thích anh ta.”

“Em cũng thế.”

Lucien không chỉ ngưỡng mộ sự thành thật mới mẻ của Lord Oakley trong số những thứ giả tạo của tầng lớp thượng lưu, mà còn cả vẻ đẹp của anh ta—cằm chẻ, vuông bạnh, cánh mũi dài và thon, đôi môi đầy đặn, bờ vai vững chãi, và đôi mắt dường như luôn sáng lấp lánh. Dù là trong mắt Lucien thì chẳng ai có thể sánh với Heath về độ hào nhoáng, Lucien vẫn phải thừa nhận Oakley có một thân hình khá là hấp dẫn.

Đối lập với chồng mình, Lady Oakley lại đẹp trai một cách trẻ con. Trong khi Oakley có vẻ chín chắn, Lady Oakley lại là vẻ đẹp mềm mại. Đôi mắt màu xám xanh, dưới ánh nắng trông có vẻ xám nhiều hơn xanh, khiến cho Lucien mê mẩn. Cánh mũi không đầy đặn và có hơi cao, cằm thì trông như thể đôi má phúng phính của trẻ con vậy. Môi trên thì dày ngọt ngào, và Lucien hơi đỏ mặt khi nhận ra môi của Lady Oakley hơi sưng đỏ. Cậu biết chứ, vì cậu cũng từng thấy môi mình như vậy mà, cậu biết rằng đó là hệ quả từ những cái hôn hay đúng hơn là do Lady Oakley dùng môi ngậm cự vật của chồng mình. Bờ vai Lady Oakley đầy đặn. Quần và giày đen là loại cao cấp nhất. Lucien rất ấn tượng với cậu ta—và rồi nhìn xuống phần bụng Lady Oakley. Cậu giật mình.

“Chúc mừng cậu,” Cậu vui vẻ nói.

Lady Oakley rên rỉ và đặt tay lên bụng. “Oakley, em đã bảo là cái áo khoác trời đánh thánh vật này chẳng thể giấu được cái gì mà. Em chẳng khác gì con heo khổng lồ, và chắc chắn là em sẽ phải trốn trong phòng trong suốt tuần tiệc mất.”

“Ôi, cậu nói đúng đấy,” Lucien nhanh chóng đồng tình. “Và còn phải ở cữ đang mang thai, mà tôi cũng phải trốn nữa.”

Lady Oakley trợn tròn mắt khi nhìn Lucien và rồi nhìn xuống bụng Lucien, híp mắt.

“Chắc là cậu ghen lắm và phải cố làm sao thoải mái hơn hả?”

Lucien lắc đầu. “Không đâu. Sao chúng ta không nói chuyện riêng nhỉ. Đây là một bí quyết mà thân lắm tôi mới tiết lộ đấy.”

Lady Oakley bật cười và đưa tay ra cầm tay Lucien, khế siết chặt. “Chà, tôi không muốn làm cậu xao nhãng bữa tiệc đâu, vậy nên sau sự kiện tôi sẽ ở lại như cậu đã định, nhưng cậu phải hứa là sẽ thân thiết với tôi đó.”

Lucien gật đầu và mỉm cười. “Dù sao cũng chẳng có khó khăn gì đâu, tôi bảo đảm mà.”

Heath ra hiệu cho người hầu Owen đi đến giúp nhà Oakley lấy đồ, và khi họ đi khỏi, Lucien cười rạng rỡ với chồng.

“Em nghĩ là chúng ta mới kết bạn thêm đấy, Pompinshire,” cậu vui vẻ nói.

“Anh tin là em nói đúng đấy, vợ yêu,” Heath đồng tình.

37. Chương 23-2

Xe ngựa kế tiếp chở Whitcomb, Yarborough, và Galeon, họ đều vỗ lưng Heath và ôm chặt Lucien. Từng người một đều khen ngợi vẻ đẹp của cậu. Lucien làm dáng khi được họ chú ý tới và bật cười khi Heath híp mắt xua bạn về phòng, giao họ cho người hầu chăm lo họ trong tuần này.

Xe ngựa kế tiếp chở Công tước và Công tước phu nhân xứ Brighton. Công tước trông có vẻ mệt mỏi—Đôi mắt xanh có quầng thâm, làn da vàng ửng nhợt nhạt và phờ phạc. Anh ta cao và gầy, chiếc áo khoác và gile xanh nâu khoác trên người, anh ta run rẩy bên dưới chiếc áo khoác ngoài. Chiếc áo quần phục Hessians trông có vẻ cũ, và quần trông như thể được vá qua vài lần. Lucien đã nghĩ rằng chắc nhà Brightons phải thiếu thốn lắm nhưng mà, Công tước phu nhân Brighton bước ra khỏi xe ngựa sau chồng lại mặc một chiếc váy xòe bằng lụa muslin cực mịn. Lucien gần như thoái lui khi tưởng tượng ra rằng cô ta sẽ quét sạch và phá hoại mọi thứ đồ trong nhà. Màu sắc thì cực trắng. Cô mặc một chiếc áo viền lông ở cổ áo và cổ tay áo. Cái mũ bonnet thì rộng vành không giống bất cứ cái mũ nào mà Lucien từng thấy. Chiếc mũ toàn ren và dây dợ. Lucien phát hiện mình cũng muốn có một cái. Cậu sớm biết như vậy là không nên và thắc mắc làm sao cô ta có được cái đó.

Cô ta đeo găng ren trắng, cầm tay chồng và bước về phía họ. Cô ta xinh xắn, nhỏ người hơn Lucien, đầy đặn và đầy đặn, lọn tóc vàng rủ xuống quanh mặt và đôi mắt màu xanh sáng. Khuôn mặt trang điểm bằng mỹ phẩm, và đôi hoa tai saphia sáng lóe. Vòng cổ kim cương lấp lánh quanh cổ. Lucien liền biết tại sao chồng cô trông lại có vẻ giản dị như vậy rõ ràng là tất cả tiền tài của công tước đều được sử dụng cho công tước phu nhân và tủ quần áo. Lucien định lắc đầu vì sự phù phiếm đó, nhưng rồi kìm lại và mỉm cười khi họ tới gần.

“Xin giới thiệu đây là Công tước và Công tước phu nhân xứ Brighton,” Imogen nói.

“Thưa phu nhân, rất vinh hạnh được gặp cậu,” Công tước phu nhân mỉm cười khi lại gần.

“Cô cũng vậy,” Lucien đáp lại, đưa tay ra để Công tước hôn lên tay, thấy tay anh ta hơi run lên, và rồi cầm tay Công tước phu nhân hôn lên đó. “Rất hân hạnh được hai người đến chơi. Chúng tôi hi vọng là hai vị

cảm thấy thoải mái và dễ chịu. Nếu có gì không vừa ý, đừng do dự, hãy nói với chúng tôi.” Xoay người, Lucien chỉ vào hai đứa con sinh đôi Bena và Ben của Wilhelmina và Imogen. “Bena và Ben sẽ phục vụ hai vị.”

“Rất tốt,” Công tước phu nhân mỉm cười nói. Cô ta nhìn Bena từ trên xuống dưới, mỉm cười khi cô bé hơi đỏ mặt. Lucien nhướn mày.

Cậu mơ hồ nhìn sang Heath và thấy Imogen nhướn mày giận dữ. “Đến đây, Bena. Giúp tôi dọn toilet.”

“Vâng thưa phu nhân,” Cô bé cúi người nói.

Ben bước đến không nói một lời, cầm túi cho công tước, vác lên vai, và đi theo người đàn ông gầy gò lên tầng và vào nhà. Lucien đợi cho đến khi họ đi khỏi mới quay sang Heath.

“Cái quái gì vậy chứ?” Cậu rít lên.

“Anh nghĩ công tước phu nhân này có lẽ là một trong những người thích phụ nữ,” Heath nói. Lucien giật mình quay lại nhìn lên nhà.

“Em phải đi giải cứu Bena đây,” Cậu nói, bước về phía đó.

“Em đừng làm thế,” Heath nói, đưa tay ngăn cậu.

“Nhưng mà, Pompinsire,” Lucien rít lên, quay lại túm lấy áo gile của Heath, “những người đó nhắm vào người của chúng ta, và nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ họ. Chúng ta không thể để một vị khách nào chiếm tiện nghi của họ.”

Đôi mắt Heath ảm áp, và anh nựng gò má Lucien. “Đây là lý do họ rất ngưỡng mộ em,” Anh nói.

“Nhưng thật ra, em không cần lo lắng đâu. Imogen và Wilhelmina đã dạy dỗ con họ, cả trai lẫn gái, làm sao để đối phó với tình huống không mong muốn mà không xúc phạm hay đụng chạm tầng lớp quý tộc. Bena sẽ ổn thôi.

Lucien híp mắt. “Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn,” Lucien gật đầu nói.

Lucien gật đầu đáp lại và quay lại đợi xe kế tiếp. Không lâu sau. Là Rourke và Charlotte, khi họ xuống xe ngựa, Lucien kìm chế không chạy lại ôm chị gái mà vội lên tầng vào phòng khách trò chuyện hàng giờ như họ từng làm. Lucien và chồng không mời anh chị em vì Lucien sẽ cảm thấy như thể bị soi mói cả tuần liền. Nhưng Charlotte và cậu rất thân, mà Rourke và Heath đã thân thiết hơn sau sự vụ ở Trang viên Cavendish ba tháng trước. Lucien rất vui khi việc đó kết thúc.

“Charlotte,” Lucien vui vẻ nói, choàng tay ôm chị, cô cũng ôm lại cậu thật chặt.

“Luce, em sao rồi? Không quá ốm nhgén đấy chứ?” Charlotte chậm rãi hỏi.

Lucien lắc đầu. “Không gì là em không kiểm soát được nhé,” cậu nói.

“Vì em là người nhà Hawthorn mà,” Rourke cười khúc khích rồi đẩy Charlotte sang bên hôn lên má Lucien. “Em sao rồi cậu bé? Sáng nay bọn trẻ định cùng bảo mẫu đến gặp em họ mới, nhưng bọn anh quyết định đến Southerby trước một ngày mà không dẫn theo chúng để người lớn chúng ta có thêm thời gian.”

Lucien cười thật tươi với anh. “Ồ, vậy tuyệt quá. Chắc chắn là Eshe mong gặp bọn trẻ lắm. Em ồ ồ ồ, cảm ơn anh. Mà có vài nhân vật thú vị đến nữa. Em nghĩ là chẳng có ai gây ra scandal gì lớn đâu. Nhưng mọi người không chỉ góp phần vào thành công trong đám cưới của bọn em mà còn cả việc xây dựng Southerby nữa. Vậy nên không có gì tồi tệ cả. Em không nghĩ là chúng ta sẽ gặp vấn đề gì lớn đâu. Hi vọng là vậy.”

Rourke gật đầu. “Tốt lắm. Em không nên căng thẳng khi chủ trì một bữa tiệc tuần trong điều kiện này.”

Charlotte đánh vào tay chồng và hờn dỗi. “Em ấy có phải là thứ đồ dễ vỡ đâu Rourke. Em ấy đã là một người phụ nữ sắp làm mẹ rồi. Bọn em đã học được nhiều rồi mà.”

Rourke đảo mắt. “Đúng vậy, vợ yêu.”

Lucien cười phá lên rồi lại cầm tay Heath. Rutherford, một người hầu bước tới, giúp Charlotte và Rourke xách đồ rồi dẫn họ lên phòng.

Lucien thở dài và quay sang Heath. “Còn bao nhiêu người nữa?” Cậu mệt mỏi hỏi. Lucien nhìn sang Imogen, bà kiểm tra danh sách.

“Chỉ còn ba cặp đôi nữa thôi, thưa cô chủ,” Bà mỉm cười cảm thông.

Lucien gật đầu. “Đúng vậy, em có thể làm được. Còn có ba cặp nữa thôi mà.” Cậu thẳng người lên và đặt tay lên bụng, đấu tranh với cơn buồn nôn đột ngột nổi lên.

“Ba cặp đôi và ba người độc thân nữa thưa cô chủ,” Imogen thông báo.

“Sáu á?” Lucien kêu lên. Cậu nhìn Heath, anh gật đầu. Lucien lắc đầu. “Em cần ít trà gừng và bánh mì nướng nếu muốn sống sót qua sáu bận nữa đây. Dù nói gì với Charlotte, em vẫn phải thừa nhận là khá mệt mỏi với cơn sốt vô tận này.”

Không ai nói gì cho đến khi Wilhelmina vỗ tay và lên giọng bảo người hầu đem đồ ăn cho Lucien cũng như hai người hầu khác kê bàn ghế ra. Việc này khá là kỳ quặc và chưa từng có, nhưng vào lúc này Lucien chẳng quan tâm. Cậu cần ngồi nghỉ, cần ăn, cậu chẳng quan tâm đến ai khi ăn cả.

Trong khi đợi bữa ăn thì một chiếc xe khác đến, chở theo Nam tước và Nam tước phu nhân xứ Leeds.

Họ đều dạn dĩ, cao, gầy, và hoàn toàn dễ bị lãng quên với mái tóc và đôi màu nâu. Lucien và Heath phải hỏi Imogen tên họ khi họ bước tới, cậu và chồng đã quên bég mất. Lucien cảm thấy thật tệ, và cậu biết là sẽ phải tìm hiểu thêm về...Nam tước và Nam tước phu nhân hơn nữa. Cậu hiểu cảm giác bị người khác coi như vô hình, nhưng chú ý đến rồi lại quên ngay như vậy thì tệ hơn nhiều.

Người hầu đi đến, Lucien và Heath ngồi xuống ăn vội bữa sáng. Bụng Lucien ổn định lại, cậu thở phào nhẹ nhõm. Cậu đứng dậy, Lucile, Robert và Daven (người hầu), dọn đĩa và bàn, và cũng sau một thời gian tương đối, xe ngựa kế tiếp đến, chở ba người đàn ông mang giới tính phụ nữ đến, mà Lucien mong là sẽ thành cặp với các bạn của Heath. Ba người đàn ông bước ra trò chuyện với nhau cho đến khi thấy Heath và Lucien. Họ ngừng trò chuyện và trở lại hình mẫu đúng mực và tinh tế. Người giám hộ của họ đứng đằng sau, cẩn trọng nhìn theo họ bằng đôi mắt xanh khi từng người dừng lại trước mặt Heath và Lucien rồi được giới thiệu.

“Lady Charles Daniger, con trai của Bá tước xứ Pembroke,” Imogen giới thiệu người phụ nữ trẻ đầu tiên, một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng cuốn thành búi tao nhã trên đỉnh đầu. Cậu ấy cúi chào Heath và Lucien, đỏ mặt khi Heath hôn lên tay mình.

Lucien đưa tay lên che miệng để giấu nụ cười, nhận thức được là dù là vết sẹo của chồng mình làm anh trông đáng sợ, thì cũng làm anh trông đẹp trai một cách đầy ẩn tượng với phụ nữ. Cậu bình tĩnh lại khi Lady Charles nhìn sang mình, và lịch sự mỉm cười với người phụ nữ trẻ, cúi chào lại cậu ấy và chào đón cậu một cách ấm áp rồi chỉ cậu sang một người hầu.

Lucien xoay người và đợi giới thiệu người kế tiếp.

“Lady Arthur Blackwood, con trai của Hầu tước Durham.”

Lucien mỉm cười với người phụ nữ trẻ bước lên. Đôi mắt màu hạt dẻ, và mái tóc đen xoăn lộn buộc một bên. Trông thật ngọt ngào, nhưng Lucien có thể thấy được sự thông minh ẩn giấu sau đôi mắt ấy. Cậu ta cúi người chào Heath và để Heath hôn lên tay mình, rồi quay sang cúi chào với Lucien. Khi Lucien cầm tay cậu hôn lên đó, cậu cảm thấy cậu ta truyền một mảnh giấy vào tay cậu. “Cám ơn.” Lady Arthur thở phào nhẹ nhõm khi buông ra, Lucien gật đầu, bí mật giấu tờ giấy dưới găng tay khi chỉ Maribele, con gái của Wilhelmina, cho Lady Arthur. Cậu mỉm cười trấn an cậu ấy, dù là bên trong thì đầy tò mò. Cậu đặc biệt muốn biết mảnh giấy viết gì. Nhưng cậu biết rằng phải đợi đến khi chỉ có một mình thì mới được phép đọc.

Quay lại với thực tại, Lucien quay sang nhìn người cuối cùng.

“Lady Octavius York, con trai của Công tước xứ Cornwall.”

Lucien nghe một người hầu giật mình kêu lên sau lưng và quay lại nhìn anh ta, ngạc nhiên khi thấy đó là Leonidus, con trai của Wilhelmina và Imogen, một trong số những người lực lưỡng nhất Lucien và Heath có được.

Lucien hạ tầm mắt mơ hồ nhìn Leonidus rồi quay lại nhìn Lady Octavius, gương mặt người phụ nữ trẻ hoàn toàn thất sắc khi nhìn thấy Leonidus. Lucien không biết câu chuyện đằng sau, nhưng cậu nhận thấy vào lúc đó hi vọng bữa tiệc không có có lẽ chỉ là mơ ước của cậu mà thôi. Lady Octavius có mái tóc màu đỏ sẫm làm nền cho gương mặt nhợt nhạt có chút tàn nhang, đôi mắt xanh mở to nhìn Heath và Lucien. Đôi mắt lớn đến mức Lucien đã nghĩ đến con mèo cậu và Charlotte từng nuôi khi còn nhỏ. Lady Octavius mặc một chiếc váy muslin màu hồng nhạt chấm bi màu trắng, khăn choàng trắng trên vai, và chiếc mũ bonnet ngụy trên đỉnh đầu. Chiếc dù màu hồng của cậu hơi rung lên trên tay khi bước về phía Heath, đôi mắt thỉnh thoảng liếc qua Leonidus.

“Sự hiện diện của cậu là niềm vinh dự của chúng tôi,” Heath mỉm cười nói.

“Cám ơn ngài đã mời, thưa công tước,” Lady Octavius nói bằng chất giọng mềm mại, mắt nhìn xuống, má hơi ửng hồng, đỏ mặt cúi chào.

“Là vinh dự của chúng tôi,” Lucien nói khi người phụ nữ trẻ bước về phía cậu. Họ chào hỏi nhau. Lucien bảo Leonidus xách đồ cho Lady Octavius về phòng, trong khi bảo Janice để mắt đến anh trai mà vẫn để cho anh có cơ hội nói chuyện với Lady Octavius nếu cần. Lucien cảm thấy hai người họ đã biết nhau từ trước. Cậu ước gì biết được chi tiết câu chuyện đằng sau.

Một ngày nào đó sự tò mò sẽ khiến mình gặp rắc rối, cậu tự răn đe bản thân. Cậu và Heath được giới thiệu Miss Evanston, người giám hộ nói với họ một cách không chắc chắn lắm rằng sẽ trông chừng Lady Octavius vì cậu ta hơi bốc đồng và sẽ tiếp tục phải như vậy cho đến khi cậu ta kết hôn. Lucien chỉ gật đầu, trong khi Heath nhún vai để không cười phá lên. Wilhelmina tự mình chỉ cho Miss Evanston phòng của cô ta, và khi cô ta đi khuất tầm mắt, Lucien sà vào lòng chồng cười giòn giã.

“Cô ta sẽ không hoàn thành nghĩa vụ trông chừng cậu ấy đâu, bởi vì rõ ràng là Lady Octavius và Leonidus đã có gì đó trước đó rồi,” Heath cười khúc khích.

Lucien gật đầu. “Anh cũng nhận thấy à?”

“Bà xã,” Heath nói, gạt sợi tóc của Lucien sang bên, “Chỉ có người mù hay ngu ngốc mới không nhận ra.”

Xe ngựa kế tiếp chở vợ chồng công tước xứ Norfolk. Lucien lập tức đứng thẳng người. Chỉ có vài gia tộc công tước được trọng vọng như Công tước và Công tước xứ Norfolk, không chỉ vì họ là một trong số những gia tộc giàu nhất ở Angland, mà còn vì họ là một cặp đặt biệt. Vì vậy, Lucien và Heath đã phá lệ mời họ trong khi những người khác thậm chí còn không làm, chắc chắn là sẽ bị cự tuyệt. Sự thực là lời mời của Heath và Lucien được nhận một cách vui vẻ khiến cả hai người đều kinh ngạc.

Xe ngựa dừng lại. Lucien nín thở khi cửa mở ra và bậc thang hạ xuống. Đôi giày đen bóng loáng nhất lọt vào mắt, Lucien nhìn từ đôi giày lên đến đôi chân dài cơ bắp trong chiếc quần màu xám, đến cặp đùi vững như thân cây, vòng eo thon, bờ ngực vạm vỡ, cẳng cổ dày dặn, đến chiếc cằm bạnh có râu quai nón, đôi môi dày dặn, cánh mũi dài, quí tộc, đôi mắt màu xanh bảo, mái tóc dày màu đen, và làn da rám nắng. Công tước xứ Norfolk. Công tước rất hào nhoáng. Người ta đồn rằng bà cố của bà cố của bà cố nội của anh là người cầu hôn và ông cố của ông cố của ông cố nội anh đã để mắt đến bà và rồi lập tức sa vào lưới tình. Người đàn ông của gia đình vẫn luôn ao ước tìm được người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới để kết hôn, và nghe nói Ambrose cũng không ngoại lệ. Anh ta xoay chiếc mũ trên đầu rồi quay lại đỡ vợ ra khỏi xe, và Lucien không thể không ghen tị khi cảm thấy Heath đứng người bên cạnh.

Một bàn chân mang vớ và đi giày cao gót xuất hiện ở bậc xe, một đôi tay đeo găng lọt vào tầm mắt từ trong bóng tối của xe ngựa, và rồi người đàn ông mang giới tính phụ nữ người Tafrican đẹp nhất mà Lucien từng thấy trong đời bước ra từ xe ngựa. Công tước phu nhân xứ Norfolk. Cậu đã từng là nô lệ trên đường đến Khu đại lục khi công tước nhìn thấy mà không rời mắt được khỏi cậu ở bến tàu. Chuyện kể rằng công tước đã leo dây lên tàu, trả cho thuyền trưởng một khoản hậu hĩnh để có được cậu, và rồi dạy cậu nói tiếng English. Công tước phu nhân đã được tặng căn nhà riêng và có người giám hộ, được đối xử như một quý bà, và được sống bên cạnh công tước. Cho đến khi cậu được mời đi vũ hội. Sau khi kết thúc vũ hội, công

tức nói anh yêu cậu, và khi cậu thừa nhận cũng yêu anh, họ đính hôn và nhanh chóng kết hôn. Hai người họ có mười hai người con, và nếu Lucien không nhìn lầm chỗ phòng dưới váy công tước phu nhân, thì họ đang sắp chào đón đứa con thứ mười ba.

Làn da của công tước phu nhân giống như socola sữa phủ lên thân hình gầy gò, đôi môi đầy đặn, đôi mắt như trái hạnh nhân, cánh mũi lớn nhưng cân xứng với gương mặt. Đôi mắt lấp lánh hạnh phúc, màu nâu sẫm. Bàn tay thon dài với những ngón tay mảnh khảnh, dù là được bọc trong găng tay trắng. Cậu mặc một chiếc áo choàng bằng lụa màu xám nhạt, khăn choàng đỏ viền xám bên dưới. Cậu đội một chiếc mũ bonnet rộng vành, tương tự Công tước phu nhân xứ Brighton, nhưng trong khi chiếc mũ của cô ta trông giống như cổ khoe mẽ, thì chiếc mũ của Công tước phu nhân xứ Norfolk lại bổ trợ cho trang phục của cậu một cách hoàn hảo. Chiếc mũ kết nơ và lông màu đỏ và xám, mái tóc dày màu đen, được thắt một cách nghệ thuật thành lọn uốn quanh mặt, khiến cho cậu tỏa sáng như một viên đá quý xinh đẹp dưới ánh nắng mặt trời. Lucien thất thần, cậu có thể hiểu tại sao công tước lại treo thang dây giữa bên tàu để có được người phụ nữ Tafrican xinh đẹp này.

“Thưa công tước, cảm ơn đã mời chúng tôi. Chúng tôi không nhận được lời mời như ngài nghĩ đâu,” Công tước cười rạng rỡ nói.

Heath mở miệng định đáp lời nhưng kịp dừng lại khi một người khác xuống từ phía sau xe ngựa nơi để hành lý. Công tước và Công tước phu nhân xứ Norfolk quay lại và giật mình.

“Fayette!” Công tước xứ Norfolk la lên. Trông anh cực kỳ giận dữ rồi quay lại tỏ vẻ hối lỗi với Heath và Lucien.

“Xin hãy lượng thứ cho chúng tôi. Fayette là con trai (mang giới tính nam) tôi. Gần đây thằng bé đã đến tuổi mà vẫn chưa được giới thiệu với xã hội, mà thằng bé lại không thích bị bỏ lại với người giám hộ. Có vẻ như thằng bé đã trốn ở chỗ để hành lý. Chúng tôi thực sự xin lỗi,” Công tước nói khi ra hiệu cho Fayette tiến lại chỗ họ.

Fayette, một cô bé xinh đẹp, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả bố mẹ, với mái tóc vàng mật ong xõa dài, xõa xuống, chậm rãi đi về phía họ. Cô bé mặc một chiếc quần màu nâu và áo sơ mi cũ của người hầu.

“Fayette, con đang mặc gì vậy?” Mẹ cô bé lo lắng hỏi.

Lucien cố không bật cười, ngay khi nhận ra Fayette rõ ràng là một mối rắc rối của bố mẹ mình. Cậu quay lại ra hiệu cho Patty tiến lại. “Lady Fayette, ta giới thiệu cho cháu hầu gái riêng của ta, sẽ coi sóc cháu tuần này. Cô ấy sẽ đảm bảo cháu sẽ hưởng thụ tuần này với vài thứ mà ta không dùng nữa, vì ta đang có bầu, mà cháu trông có vẻ tầm tuổi như ta. Nếu cháu hứa sẽ không gây rắc rối, ta hứa sẽ chuẩn bị cho cháu trong sự kiện của người lớn mà không bắt cháu ở trong phòng trẻ suốt ngày với con gái của chúng ta, Eshe, và các anh chị em. Chúng ta thỏa thuận nhé?”

Lady Fayette nhìn lên. “Vâng thưa ngài! Cảm ơn ngài!”

Lucien lắc đầu. “Không có gì đâu. Nào, đi theo Patty kiểm đồ phù hợp với con trai của công tước nào.”

“Vâng thưa ngài.” Lady Fayette chạy theo sau Patty.

Công tước và Công tước phu nhân xứ Norfolk nhìn theo con trai rồi quay lại chú ý tới Lucien. Họ cười thật tươi, và công tước phu nhân nói, “Rất cảm ơn cậu. Cậu đúng là một thiên thần.”

Lucien tùy tiện phát tay. “Không đâu. Tôi chỉ là một người phụ nữ nhớ rằng bị bỏ lại thì sẽ thế nào, bị người giám hộ cầm tù dù là đã đủ tuổi rồi, trong khi cả gia đình đều đi dự tiệc. Tôi không đủ táo bạo, hay dũng cảm, để trốn trong chỗ để hành lý như Lady Fayette, nhưng vẫn luôn muốn được đi.” Cậu cười khúc khích. “Mà, cậu bé sẽ hối hận thôi khi nhận ra người lớn chúng ta buồn tẻ thế nào.”

Họ đều bật cười, và rồi Công tước phu nhân nắm tay Lucien. “Cậu đúng là rất tuyệt vời. Cảm ơn đã mời chúng tôi.”

Lucien cười thật tươi. “Cảm ơn đã nhận lời chúng tôi.” Cậu quay lại và chỉ vào Annise. “Annise sẽ là người hầu riêng của cậu trong tuần này. Nếu cậu cần gì, cứ nói với cô ấy, cô ấy sẽ sẵn sóc cho cậu.”

“Cảm ơn,” Công tước xứ Norfolk nói.

“Chúng tôi rất lấy làm vinh dự,” Heath nói.

Lucien đứng cạnh Heath và nhìn theo Công tước xứ Norfolk choàng tay ôm eo Công tước phu nhân lên tầng vào nhà.

“Anh sẽ dịu dàng và ngọt ngào với em như thế trong những tháng mang thai sau chứ?” Lucien mỉm cười hỏi.

Heath bật cười. “Ý em là sao? Giờ anh đã dịu dàng và ngọt ngào với em rồi mà.”

Lucien cười. “Thật đấy. Anh, vị công tước đáng sợ của em, không phải là một con quái vật như mọi người nghĩ đâu.”

“Chỉ với em thôi,” Heath nói khi hít hà cần cổ Lucien rồi dịu dàng hôn lên điểm bên dưới tai Lucien. Lucien rùng mình, rồi họ quay lại ngay khi nghe tiếng xe ngựa kể tiếp đi tới, và khi xe ngựa dừng lại, Lucien đã sẵn sàng cho cuộc giới thiệu kể tiếp.

38. Chương 24-1

Kể tiếp là Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Leicester. Họ lại là một cặp khá tròn trịa nữa, nhưng lại là tuýp người vui vẻ. Trông họ như họ đã thể hiện tình yêu một cách cuồng nhiệt một hồi trong xe ngựa trên đường đến trang viên. Tính quăng đường mà họ phải vật lộn trong xe ngựa bốn bánh và nhìn quần áo của họ thì có vẻ hơi xộc xệch. Da mặt họ lại hồng hào, và họ cứ liếc nhìn nhau cười khúc khích. Cuối cùng thì họ cũng đến chỗ Mary, người hầu coi sóc họ trong tuần. Heath véo đằng sau Lucien và cười phá lên khi người vợ vẫn còn chút hơi hướm thơ ngây của mình đỏ bừng mặt.

Lại hai mươi phút nữa thì chiếc xe ngựa cuối cùng mới đến. Heath đang định giục Lucien vào nhà thì chiếc xe tới. Đó là Hầu tước và Hầu tước phu nhân xứ Gloucester. Họ được mệnh danh là cặp đôi tài năng nhất trong số tất cả các cặp đôi ở Angland. Họ ca hát, nhảy múa, đóng phim, và thậm chí còn cùng vẽ tranh. Heath biết rằng sự hiện diện của họ ở sự kiện tuần này chắc chắn sẽ làm mọi thứ sôi động hơn, dù là người ta xì xào rằng việc đó vẫn thường mang tính *** cởi mở chứ không phải chỉ dừng ở việc mời bạn tình lên giường. Heath dám chắc một cách công bằng đó là tin đồn thôi vì anh không thể tưởng tượng việc mời bất cứ ai lên giường như thế, ngoại trừ, Lucien. Nhưng khi Lord và Lady Gloucester bước ra khỏi xe ngựa, cả hai người đàn ông đều cao lêu nghêu và gầy, một người chỉ hơi đồ sộ hơn người còn lại thôi. Anh gần như có thể tưởng tượng họ cần đến ai để làm...người tình trên giường.

“Anh nghĩ sao về họ?” Lucien hỏi. “Trông anh rõ ràng là đang tái nhợt đấy.” Cậu có vẻ khá thích thú, và Heath định nói với cậu, nhưng anh biết cảm nhận tinh tế của vợ mình sẽ dẫn tới việc cậu sẽ đỏ mặt giận dữ khi nghe chuyện đó. Vậy nên anh nói điều hoàn toàn trái với điều anh nghĩ.

“Anh đang nghĩ về món gì đó dạng như lươn,” Anh nói dối.

“Sao cơ?” Lucien giật mình. “Sao lại vậy?”

Heath nhún vai. Lucien lắc đầu. Cuộc trò chuyện của họ bị chen ngang khi họ được giới thiệu cho Lord và Lady Gloucester và giao họ cho người hầu. Sau khi xong xuôi, Heath cầm tay Lucien và đặt vài cùi chỏ mình, dẫn cậu lên tầng vào nhà. Họ đi qua những người hầu đang hối hả đi lại. Người hầu của họ đang giúp người hầu của các vị khách các chuyện khác. Heath dẫn Lucien trực tiếp lên lầu vào phòng ngủ (suite of rooms) (Dạng phòng nối 2 phòng)

“Sao chúng ta không vào phòng chứ? Anh không nghĩ là nên vào phòng làm việc (drawing room) sao?” Lucien hỏi.

“Không, anh không nghĩ vậy. Anh sẽ nói lý do cho em ngay đây,” Heath mỉm cười nói.

“Ồ, thật vậy sao?” Lucien lầm bầm.

“Đúng vậy,” Heath nói, cự vật của anh ngày càng căng cứng bên dưới chiếc quần. Họ đến cửa phòng Lucien. Heath đứng đó dùng tay đẩy vào lưng Lucien trong khi quay tay nắm cửa bước vào trong. Khi cửa đã đóng lại sau lưng, Heath đẩy Lucien tựa vào ván gỗ và quỳ xuống trước mặt vợ mình.

Không nói một lời cũng không hề do dự, anh giải phóng nơi tư mật của Lucien khỏi vói vọc giam cầm. Làm xong, Heath liếm môi và ngược nhìn Lucien cười ranh mãnh.

“Đây-đây là nguyên nhân chúng ta không vào thư phòng sao? Để anh quỳ xuống và ngắm thân dưới trần trụi của em?” Lucien hỏn hển hỏi.

Heath cười khúc khích. “Không. Chúng ta tránh thư phòng để anh có thể làm chuyện này....” Nổi xong, anh ngậm vật nhỏ của Lucien. Anh sục nó trong miệng. Da thịt ấm nóng của anh bao bọc côn thịt. Mùi vị của Lucien len vào cổ họng Heath, anh rên rỉ và ước gì có một chai để uống mỗi khi muốn.

Anh sục lên xuống vật nhỏ của Lucien, rồi liếm vòng quanh đầu vật nhỏ của Lucien, liếm vào khe và tận hưởng chất lỏng quý giá ở đó. Tiếng rên của anh lọt vào tai Lucien khi cậu giải phóng trong miệng anh. Heath càng sục nhanh hơn, nuốt trọn cậu vào cuống họng.

Anh sục lên xuống vật nhỏ của vợ, vừa nhắm nháp vừa kéo đôi tinh hoàn, khiến cho Lucien càng thỏa mãn càng tốt.

“Ôi chúa ơi, Heath. Tiếp tục đi, nữa đi,” Lucien van nài.

“Anh rất sẵn lòng,” Heath nói, nhả vật nhỏ của Lucien ra khỏi miệng. Anh liếm hai ngón tay rồi nhấn chúng vào vết nhăn nơi mông Lucien, và rồi lại cúi xuống với vật nhỏ của Lucien. Anh vừa sục vừa đưa tay ra vào trực tràng của Lucien. Anh cầu nhàu khi Lucien bấu những ngón tay thon vào tóc anh và giật mạnh, nhưng anh không dừng lại—có chăng là, Heath đưa tay ra vào sâu hơn. Anh cảm thấy thân thể Lucien căng cứng và biết rằng Lucien đang trực chờ giải phóng, và đang chìm đắm vào đó.

Anh nghe tên mình bật ra khỏi miệng Lucien một cách khó nhọc rồi miệng anh phủ đầy mầm mống dư vị ngọt ngào của Lucien. Anh nuốt xuống mà không cần suy nghĩ. Heath tiếp tục sục cho đến khi Lucien hoàn toàn mềm nhũn nơi môi anh, và rồi anh chậm rãi rút tay ra khỏi thân thể vợ mình và đứng lên, mỉm cười với Lucien. Cậu đã hoàn toàn đầu hàng.

Heath cười khúc khích và cúi xuống giúp Lucien mặc lại quần áo.

“Đến đây nào, em yêu. Chúng ta phải xuống dưới ăn tối đấy,” anh nhắc nhở người vợ đang rất thỏa mãn của mình.

“V-vâng, anh nói đúng,” Lucien gật đầu nói.

Heath cười khúc khích và mặc nốt đồ cho vợ. Khi anh làm xong, anh mở cửa, và họ chậm rãi đi xuống. Lucien tựa vào người anh. Chỉ vài bước, Lucien đã trở lại bình thường.

“Em đã rất thư giãn rồi, cảm ơn anh,” Lucien thở phào nói.

“Tất cả là vì em thôi, vợ yêu. Anh rất chân thành đó,” anh nói, hi vọng Lucien có thể hiểu được điều anh đang cố truyền tải, rằng anh yêu cậu đến hết thuốc chữa rồi. Khi Lucien mỉm cười đáp lại và vỗ vào tay anh, Heath lại một lần nữa thất vọng rằng, vợ mình đã không hiểu được ý mình muốn nói.

Gạt nỗi thất vọng sang bên, Heath dẫn vợ vào phòng ăn và mỉm cười với những vị khách đợi họ bên trong. Không phải tất cả, nhưng rồi họ cũng chẳng mong chờ mọi người đã sửa soạn xong và nghỉ ngơi được nhanh vậy. Phần lớn mọi người uống trà và rượu vang đỏ. Đàn ông thì thảo luận về chuyện nghị viện, trong khi phụ nữ thảo luận về thời trang và mua sắm. Heath dẫn Lucien tới ghế ottoman (ghế dài có đệm) và để cậu an vị rồi mới gia nhập với Blaine, Quincy, và Orley ở chỗ tửu rượu. Anh rót cho mình hai giọt ngón tay rượu Tscotch, đổ ra rồi rót cho mình cốc khác, chậm rãi nhắm nháp.

Blaine bật cười. “Có vấn đề gì sao?”

Heath đảo mắt. “Tớ đang cố tính xem làm sao để thể hiện cho vợ tình yêu của mình. Tớ cứ đưa ra gợi ý, mà dường như em ấy chẳng hiểu gì cả. Cứ như tự biên tự diễn vậy.”

Bạn bè anh đều im lặng, cuối cùng Heath quay sang nhìn họ, giật mình khi thấy họ nhìn mình. “Sao thế?”

“Sao cậu lại phải đưa ra gợi ý chứ không đến thẳng trước mặt mà nói hả?” Orley hỏi.

“Chà—tại vì—t—tớ,” anh lắp bắp. Anh lắc đầu và đổ chỗ rượu còn lại đi. Anh gật đầu cảm ơn khi Blain rót thêm cho anh. Sao anh không quẳng hết mấy cái gợi ý đó đi và cứ đến thẳng trước mặt và nói với Lucien cảm giác của anh nhỉ? Anh chưa từng cảm thấy xấu hổ trong chuyện bày tỏ tình cảm mà. Như một điều tất yếu, anh đã hơn một lần bị trừng phạt vì việc đó, vì sao lần này lại khác biệt chứ?

Tiếng cười dịu dàng của Lucien rót vào tai anh. Heath quay sang nhìn vợ mình, tìm lỗ một nhịp.

“Trước đây tớ chưa từng cảm nhận được điều này,” anh lẩm bẩm.

“Cái gì cơ?” Quincy hỏi.

Heath quay sang nhìn bạn mình, thấy Lucien nghiêng đầu, gương mặt vốn đã xinh đẹp tỏa sáng một cách đặc biệt, cần cổ thon dài căng ra khi cười, khắc sâu vào trí nhớ Heath. Heath rung mình thở ra khi cự vật của anh phản ứng.

“Việc này khác. Bởi vì đây không phải chuyện trình bày với cơ quan cấp trên cảm nhận về chiến tranh, hay nói với những lãnh chúa khác cảm nhận thế nào về việc buôn bán nô lệ, hay thậm chí bày tỏ cho Lord Blackstock cảm giác khi thấy anh ta quản lý nhóm của con gái để chỉnh cô bé đi đúng hướng. Đây là việc tớ nói với một người rằng tớ yêu người đó.” Heath lắc đầu. “Chuyện này rất quan trọng. Tớ cảm thấy nên làm thật đặc biệt. Trong căn phòng đầy hoa hồng, có ban nhạc, mặc tuxedo, sáng tác thơ để bày tỏ với Lucien.”

Blaine nhún vai nhấp một hợp rượu. “Vậy thì cứ làm vậy đi.”

Heath quay sang nhìn bạn mình rồi lại nhìn Lucien, một kế hoạch đột nhiên nảy ra. “Blaine, cậu đúng là thiên tài.”

“Cám ơn. Hơn ba thập kỷ rồi tớ mới được nói câu ấy mà.”

Heath và các bạn cười phá lên, và khi vài người nữa vào phòng tay trong tay với người bạn đời, anh lập tức sửa soạn chỗ cho Lord Oakley, Công tước xứ Norfolk, Công tước xứ, và Lord Nottingham, rồi giành nửa giờ để thảo luận về cuộc đi săn cho tới khi được gọi ra ăn tối.

39. Chương 24-2

Heath ngồi ở đầu bàn, Lucien ngồi ở đối diện (dạng đầu bàn hai người ngồi đối diện nhau), ăn súp chim cút được bày lên. Người hầu dẫn Eshe chúc họ ngủ ngon. Cả bàn lập tức im lặng.

“Thưa ngài, cô bé xinh đẹp này là ai vậy?” Công tước phu nhân xứ Norfolk hỏi. Heath mỉm cười thật tươi ôm eo Eshe.

“Cám ơn đã hỏi đến. Đây là Eshe, con gái chúng tôi. Con bé là trẻ mồ côi. Chúng tôi đã nhận nuôi con bé. Con bé đã là một thành viên trong gia đình rồi.”

“Nếu ngài không ngại, cô bé được thừa hưởng của hồi môn và những thứ khác nữa sao?” Công tước xứ Brighton ngờ vực hỏi.

Lucien tự hào mỉm cười. “Sao lại không chứ, Eshe là con gái của chúng tôi về mọi mặt trừ dòng máu thôi.”

“Đó mới là điểm mấu chốt đấy,” Lord Exeter áp úng, một ít súp sánh ra khăn trải bàn, da dưới cằm rung rung phần nộ.

“Chúng tôi không cảm thấy như vậy, Lord Exeter,” Heath nói, đưa tay xoa vết sẹo trên mặt. Anh chỉ làm vậy khi đặc biệt tức giận mà cố kiềm chế. “Khi chúng tôi biết về Eshe, chúng tôi biết phải đưa con bé về nhà. Lúc đó chúng tôi không có ý định nhận nuôi con bé. Khi nhìn thấy con bé, tôi và vợ tôi ngay lập tức mến con bé.”

“Nếu ngài không ngại, làm sao ngài biết được cô bé Eshe này?” Lady Oakley vẫy tay với Eshe, cô bé vẫy tay lại với cô rồi bên lên giấu mặt sau vai Heath. Anh bật cười và xoa lưng cô bé.

“Lúc đang ăn tối với một cặp quý tộc thì họ nói về việc huấn luyện người hầu. Khi họ phát hiện ra đôi Imogen và Wilhelmina cũng như rất nhiều người hầu của chúng tôi đều là con của hai người họ, thì họ nhắc đến việc họ từng thuê nô lệ người Tafrican. Họ đã bỏ lại con bé ở Khu thứ dân Lower East End nhiều ngày trước vì con bé không làm được việc. Họ nói vậy một cách khá tự hào. Có thể nói phu nhân của tôi khá khó chịu vì lời nói và hành động của họ. Nên thành thật mà nói, bản thân tôi cũng không mấy vui vẻ, nên lệnh cho người hầu đến Lower East End xem có tìm được con bé không. Nửa tháng sau cậu ấy đã dẫn con bé về cho chúng tôi.”

“Ôi chào,” Charlotte thở ra, mỉm cười nhìn Eshe. “Rõ ràng là cô bé rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy ạ,” Lucien đồng tình. “Lại còn rất ngọt ngào nữa. Bọn em đang dạy con bé nói tiếng English. Vấn đề là cặp đôi kia không hiểu vì Eshe chỉ biết nói tiếng Tswahili. Con bé không hề hiểu tiếng English, vậy nên không phải con bé ngu ngốc hay lười biếng. Chỉ là con bé không hiểu họ nói gì thôi.”

Heath liếc nhìn nhà Vash, nhưng anh thấy họ xấu hổ cúi gầm mặt xuống đĩa, mặt đỏ ửng. Anh biết họ đã hiểu được vấn đề. Nhà Vash thì không thấy được điều quý giá khi có được Eshe, nhưng anh và Lucien lại có được, và không chỉ là một người hầu, mà còn là con gái.

“Vậy là đủ rồi. Đến giờ Eshe đi ngủ rồi,” Heath mỉm cười nói. Anh nâng cằm Eshe ngẩng lên. “Lala salama (Ngủ ngon nhé), Eshe.” Anh rất mừng là Lucien đã dạy anh một ít tiếng Tswahili để giao tiếp với Eshe. Vậy nên trong khi Eshe học tiếng Anh, anh cũng học ngôn ngữ của con bé. Những ngày này nhất định sẽ rất thú vị.

“Lala salama, Papa,” Eshe mỉm cười nói và nhón chân hôn lên má Heath. Dù không phải lần đầu tiên Eshe gọi anh là Papa, Heath vẫn đầy cảm xúc, đặc biệt là vì mỗi khi cô bé làm vậy, cô bé lại thích hôn lên vết sẹo của anh. Khi Heath hỏi Lucien về chuyện đó, cậu nói với anh là ở Tafrica vết sẹo là dấu hiệu của long thành kính, một thứ rất đáng vinh danh. Khi Eshe hôn lên nó, cô bé thể hiện lòng tôn kính xứng đáng với những gì Heath đã bỏ ra.

Anh nhìn theo Eshe cầm tay bảo mẫu, cô hầu gái Hastings. Người phụ nữ mang giới tính đàn ông trẻ đẹp. Eshe có vẻ rất hợp với cô ta, vậy cũng khá là ổn. Nhưng Heath đã nhờ Thompson tìm hiểu thêm về cô ta, vì có vẻ như Miss Hastings đang giấu giếm họ gì đó. Mà anh biết rằng mình không thể yên lòng cho đến khi biết tất cả sự thật. Dù là con gái anh có thích cô ta thế nào, thì bảo vệ gia đình vẫn là việc của Heath. Dù anh có phải tống khứ bảo mẫu vì cô ta sẽ gây ra nguy hiểm cho gia đình, thì anh cũng sẽ làm.

“Lala salama, Fotmy,” Eshe nói.

“Lala salama, Eshe. Ninakupenda (Mẹ yêu con).”

Khuôn mặt Eshe bừng sáng. Cô bé mỉm cười thật tươi, quàng tay ôm cổ Lucien. “Con cũng yêu mẹ.”

“Lady Eshe, lại đây nào,” Miss Hastings dịu dàng nói, mỉm cười, đôi mắt ướm át.

“Chúc mọi người ngủ ngon. Rất vui được gặp mọi người,” Eshe nói bằng tiếng Anh, cúi chào một cách hoàn mỹ trong chiếc váy muslin diềm đàng ten màu trắng.

“Đúng là một cô bé đáng yêu,” Lady Oakley lên tiếng ngay khi Eshe đi khỏi.

“Đúng vậy,” Heath mỉm cười nói.

“Phu nhân nói gì với cô bé vậy?” Lord Oakley hỏi.

“Lala salama là chúc ngủ ngon trong tiếng Tswahili. Còn ninakupenda là mẹ yêu con,” Lucien nói.

Heath vừa nhấp ngụm rượu liền sắc. Mọi ánh mắt đổ dồn vào anh, và anh phẩy tay khi họ kêu lên. Một người hầu vỗ lên lưng anh. Heath đưa tay ra hiệu dừng lại. Khi anh đã kiểm soát được, Heath lau mắt bằng khăn.

“Ôi, xin lỗi. Có vẻ như tại tôi vừa uống vừa thở ra,” anh cười khan, không nhìn Lucien. Sao vợ anh có thể nói những lời đó với con gái mà không nói với anh chứ? Có khi nào Lucien không cảm thấy yêu anh không?

Lucien nhìn anh ngờ vực nhưng không nói gì. Bữa tối tiếp tục với cuộc nói chuyện phớt qua Heath như nước. Anh dám chắc anh cũng đã tham gia ở mức độ nào đó, nhưng anh lại cứ tiếp tục nhìn vào vợ mình. Không phải bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn chồng mình yêu mình sao? Muốn chồng mình cổ vũ và nịnh bợ mình? Mà có vẻ như vợ anh đã có mọi thứ mình muốn mà không cần đến Heath. Dù rằng Heath luôn nói rằng anh không cần vợ và không bao giờ muốn kết hôn, giờ anh đã kết hôn với Lucien rồi. Mà anh cũng phát hiện ra anh muốn có tất cả những thứ đó. Anh muốn yêu đương và hạnh phúc, anh muốn yêu thương Lucien, nhưng anh phải làm gì đó để Lucien cũng muốn như anh vậy.

Sau bữa sáng, đàn ông mặc đồ cưỡi ngựa ưa thích để chuẩn bị cho ngày đi săn, trong khi phụ nữ chuẩn bị một ngày... làm gì cũng được.

“Vậy là hôm nay cánh phụ nữ bọn em làm gì?” Heath hỏi Lucien trong khi đeo găng tay vào ở cửa.

Lucien trêu mếu mỉm cười trong khi chỉnh lại cravat cho Heath. “Bọn em sẽ chơi bài và bi-a, sau đó bọn em sẽ đi vào thị trấn mua sắm một chút. Có vẻ như mọi người muốn trưng diện cho Eshe như búp bê, mà em thì rất sẵn lòng để họ làm điều đó.”

Heath bật cười. “Đây chẳng phải lần đầu anh thấy mừng rằng mình là đàn ông đâu.”

Lucien vỗ vai anh, Heath cười phá lên rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi Lucien. “Anh để bất ngờ trên gối cho em đấy.”

Lucien tròn mắt ngạc nhiên. “Thật á? Cái gì vậy ạ?”

Heath lắc đầu. “Anh không nói đâu. Em phải tự phát hiện cơ.”

“Đi săn đi, Pompinshire, để em còn làm việc không giống phụ nữ lắm là chạy lên tầng khám phá món quà chứ.”

Heath bật cười và đưa tay nhéo mông Lucien. Lucien cầu nhàu và đỏ mặt, nhìn quanh xem có ai chú ý đến hành động của Heath không.

“Chỉ có hai chúng ta thôi, em yêu. Có gì phải sợ chứ?”

Lucien gật đầu. “Không phải mọi sự chú ý đều đáng được hoan nghênh đâu Heath. chỉ là em vẫn có chút chưa quen với việc nhận được chúng.”

“Dù là đã qua nhiều tháng vậy ư?”

Lucien lại gật đầu, cắn môi dưới, giờ môi dưới của cậu đã có chút đỏ. “Em nghĩ là chắc phải sau vài năm em mới hết xấu hổ. Phụ nữ bọn em sinh ra để chứng kiến mấy cái chuyện thân mật đằng sau cánh cửa đó, trong bóng tối, và dưới lớp màn che. Mấy thứ đó gần như xấu hổ lắm. Bọn em được dạy phải chú ý khăn trải giường và phải lên danh sách cách cách làm tình.”

Heath sững sốt khi nghe Lucien nói về những gì phụ nữ được dạy về *** và thân mật. “Nhưng tại sao em lại được dạy mấy thứ đó? Sex, thân mật, và làm tình là cảm giác khá tuyệt mà.”

“Chỉ khi với người bạn đời là anh thôi Heath. Không phải mọi phụ nữ đều có được người bạn đời chu đáo đâu. Charlotte từng kể với em về một người bạn của chị ấy, có chồng trối cô ấy lên và chỉ cảm thấy hài lòng khi làm cô ấy ngạt thở và gọi cô ấy bằng đủ thứ tên tục tĩu. Và dù cô ấy có cảm thấy thỏa mãn hay không, thì cũng chỉ phụ thuộc vào anh ta mà thôi.” Lucien lắc đầu. “Em đã từng sợ là Heathcliff sẽ không phải là một người bạn tình chu đáo và tuyệt vời như Robert. Em đã từng cầu chúa cho anh và Robert là một người và cùng tính cách.”

Heath mỉm cười và cảm thấy đầy tự hào. “Đúng vậy. Timmy và Lucien tạo nên người bạn tình tuyệt vời một cách dễ dàng.”

Lucien lại đỏ mặt. “Cho em thời gian nhé Heath. Em sẽ sớm kéo anh vào góc phòng để làm chuyện đó thôi.”

Heath đẩy Lucien tựa vào tường và hôn lên cổ vợ mình. “Hứa nhé?”

Lucien rùng mình gật đầu. “Em-em hứa.”

Heath cảm thấy thỏa mãn ngập tràn. “Tốt lắm.” Anh hôn lên cổ Lucein và tách khỏi cơ thể khêu gợi của vợ mình, ngồi xổm xuống hôn lên cái bụng bầu căng phồng của Lucien.

Anh bước ra khỏi cửa đi về phía chuồng ngựa. Con ngựa giống King của anh đã lên sẵn dây cương. Anh lên ngựa, ngồi lên lưng con vật hoang dã, mỉm cười với người phụ nữ đang dõi theo anh.

“Sao thế?”

Orley chỉ vào anh. “Sao mặt lại cười thỏa mãn thế kia hả Pompinshire?”

Heath cười phá lên. “Bởi vì, tôi đã quyết định tán tỉnh vợ mình và làm em ấy yêu tôi rồi.”

Oakley, Norfolk, và Rourke làm ra vẻ thấu hiểu, Heath gật đầu với họ.

“Sao ngài lại làm vậy?” Công tước xứ Brighton hỏi với vẻ khó chịu. Heath buồn bã nhìn người đàn ông.

“Vì Lucien là một người phụ nữ tuyệt vời. Em ấy thông minh, vui tính, là một người mẹ tuyệt vời. Em ấy ngọt ngào, là một người bạn đời tuyệt vời. Em ấy làm cho tôi muốn làm một người đàn ông tốt hơn, và vì tôi yêu em ấy. Đời nào tôi lại muốn yêu đơn phương chứ?”

“Tình yêu không phải thứ đàn ông nên có. Đó là thứ cảm xúc của phụ nữ. Khái niệm về cảm giác của đàn ông là thứ tưởng tượng do phụ nữ gợi lên để ban bố hi vọng cho họ,” Lord Exeter nói.

“Vậy không hẳn đúng đâu,” Lord Oakley mỉm cười nói. “Tôi rất yêu Lady Oakley. Tôi không thể tưởng tượng ra cuộc sống không có em ấy. Tôi nghĩ tôi sẽ chết hàng ngàn lần nếu em ấy rời bỏ tôi.”

“Các ngài là đồ ngốc. Các ngài có chắc mình không phải phụ nữ đấy chứ?” Lord Exeter hỏi và cười phá lên vì trò đùa của mình.

Im lặng tràn ngập, và Exeter không mất nhiều thời gian để nhận ra mình đã nói sai. Anh ta quay sang nhìn Oakley và lắc đầu. “Xin lỗi, thưa ngài, tôi đã nói quá lời.”

Lord Oakley gật đầu. “Đúng vậy. Tôi chẳng việc gì phải chứng minh việc mình là đàn ông với ngài. Đó là chuyện không thể chối cãi...” Đó là lời cảnh báo cuối cùng trước khi Lord Oakley lấy súng ra bắn.

Heath giật mình, sợ là Lord Oakley sẽ bắn ngài bá tước, nhưng khi anh nhìn đến, anh nhận ra Oakley bắn con cáo họ đang săn. Heath khá là ấn tượng. Anh hoàn toàn không nhìn thấy con cáo dù rằng họ đang găt gao săn nó trong khi nói chuyện.

“Ngài bắn giỏi quá,” Heath cười tươi.

Lord Oakley chỉ nhún vai. “Người Tamerican bắn vậy là giỏi rồi đúng không?” anh dụi xuống.

“Dù là ai thì bắn vậy cũng là quá giỏi,” Heath đáp lời. Nhìn sang người hầu, anh bắt tay gọi. “Thả thêm ra đi!”

40. Chương 25-1

Lucien cầm tay Eshe bước vào shop may quần áo. Cánh phụ nữ nhìn chung đã có một buổi sáng khá ổn. Dùng trà, chơi bi-a, rồi người hầu bày bàn bài ra và chơi vài ván Uýt (whist) rồi mới đi ra tiệm may. Eshe rất phấn khích khi được bảo là sẽ đi sắm quần áo mới. Họ còn vào hàng giày để mua vài đôi giày mới cho cô bé và tạt qua cửa hàng đồ chơi Hamley để mua đồ chơi mới.

“Thưa phu nhân! Chúng tôi rất vinh dự tiếp đón phu nhân đi mua sắm thế này,” một người phụ nữ khá lẻo俐 lên tiếng trong lối đi tòa nhà.

Lucien nhìn quanh và thấy người đang nói, rồi nhận ra rằng cô ta đang nói với cậu. Lucien mỉm cười và đưa tay ra.

“Cám ơn Mademoiselle Jean-Luc. Tôi hơi hiếm đến tiệm cô vì chúng tôi đã chuyển ra ngoại ô. Có vẻ như đây là một cơ hội hoàn hảo.” Cậu chỉ vào Eshe. “Chúng tôi đến mua sắm cho con gái tôi, Eshe.”

“Ồ!” Jean-Luc vui vẻ vỗ tay. “Cô bé thật là xinh đẹp! Với cấu trúc xương và thân hình đáng yêu cũng như màu da của cô bé, chúng tôi sẽ biến cô bé thành bé gái xinh đẹp nhất nước Angland! Marie! Isabelle! Lại đây! Đem tôi màu hồng, vàng, trắng, và đỏ.”

“Đỏ? Cho độ tuổi như vậy sao? Cô chắc chứ, Mademoiselle?” Công tước phu nhân xứ Norfolk. Lucien cũng định hỏi như vậy. May là Công tước phu nhân đã hỏi trước.

“Ồi! Với màu da Tafricans, le rouge est magnifique (màu đỏ là trắng lẹ nhất!)” Jean-Luc nói rồi quay người chạy ra phía sau cửa hàng với đủ các loại vải. Jean-Luc là một người đẹp Tfrench cổ điển.

Cao và gầy, cô có làn da trắng, đầy đặn, mái tóc xoăn đen xõa xuống vai, đôi mắt màu xanh sáng, và đôi môi đầy đặn màu hồng. Cô mặc một chiếc váy lụa màu hồng có họa tiết lá cây. Áo bodice chặt, và nhìn bộ ngực đồ sộ của cô thì, ai cũng nghĩ là cô mặc thêm corset. Nhưng điểm thú vị ở cái váy là nó xòe ra quanh eo.

“Phu nhân để ý váy của cô ấy hả?” Công tước phu nhân xứ Brighton vui vẻ nói khi lấy một ly rượu để đó cho họ.

“Đó có phải là kiểu mới của Tfrance? Thật tuyệt! Chúng ta biết đến nó trước. Nếu chúng ta đặt may ở đây và mặc nó, chúng ta sẽ là người đi đầu xu hướng thời trang đấy. Là chúng ta đấy!” Cô ta vỗ tay.

Lucien nhìn sang Charlotte và rồi nhìn sang Lady Oakley và Công tước phu nhân xứ Norfolk. Cậu nhìn xuống bụng mình, rồi nhìn bụng Lady Oakley và bụng của Công tước phu nhân. Mọi người cười phá lên. “Tôi e là, vài người chúng ta không làm sao lọt vừa cái váy đó như phu nhân đâu.”

Công tước phu nhân xứ Brighton nhìn bụng họ, và rồi tỏ ra ghét bỏ. “Sao mọi người lại cổ hủ tự mang thai thế chứ?”

Lucien cau mày. “Ý phu nhân là gì?”

Công tước phu nhân xứ Brighton nhìn quanh rồi bước gần lại họ.

Cô ta hạ giọng. “Tôi chưa từng sinh đứa con nào.”

Cô ta đặt ly rượu xuống và lấy ly thứ hai. Lucien để tâm đến việc cô ta nốc rượu, nhưng Charlotte hơi lắc đầu ngăn cậu lại.

Công tước phu nhân xứ Norfolk giật mình. “Sao có thể chứ? Mấy đứa con của phu nhân trông giống hệt phu nhân và Noel mà.”

Công tước phu nhân xứ Brighton nhún vai. “Tôi có một người anh chưa chồng muốn làm mẹ nhưng đơn giản là chẳng ai lấy. Anh ta và Brighton thực ra còn yêu nhau nữa. Eve có đứa đầu là vào khoảng thời gian Brighton và tôi sắp kết hôn. Bố đứa trẻ định không thừa nhận. Tôi đồng ý nuôi dạy con anh ta như con mình với điều kiện là anh ta sẽ làm mấy chuyện dơ dáy như sinh con mà tôi cần có để giữ tước vị công tước phu nhân.” Cô ta nốc nốt ly đang cầm và lấy ly thứ ba.

Lucien cảm thấy tồi tệ và cố ngăn mình lùi xa khỏi người xấu xa. “Vậy là bọn trẻ vẫn gọi cô là mẹ hả?” cậu hỏi.

Công tước phu nhân xứ Brighton bật cười. “Tất nhiên. Chúng tôi đâu thể để lộ ra bên ngoài. Brighton và Eve sẽ chăm lo chúng. Một khi Eve sinh đứa cuối, chúng tôi sẽ để một bảo mẫu coi sóc tất cả, và anh ta sẽ lại khỏe mạnh bình thường.” Cô ta lại nốc ly rượu thứ ba trong tay và cười.

Jean-Luc hồi hả quay lại phòng, và họ lại tách ra. Lucien cầm tay Eshe và bước nhanh về phía quầy hàng để xem vải, cố ổn định dạ dày đang xáo trộn.

“Em thấy không khỏe hả?” Charlotte lên tiếng bên cạnh.

Lucien lắc đầu. “Sao lại có người làm được việc đó cơ chứ?” cậu hoảng sợ hỏi.

“Em sẽ còn ngạc nhiên hơn với những gì diễn ra trong bóng tối đằng sau xã hội thượng lưu,” Charlotte trầm ngâm. Cô nhẹ nhàng chạm vào tay cậu, lắc đầu và thở dài. “Hãy tập trung vào gia đình riêng của mình. Đừng giống như họ, cố đừng để tâm đến chúng quá nhiều.”

Lucien định hỏi cô cậu phải làm thế nào thì thấy Jean-Luc vẫy tay với Eshe. Cúi xuống, Lucien bảo Eshe đi với Jean-Luc, rồi bước đến chỗ Jean-Luc giải thích.

“Eshe không nói được nhiều tiếng Anh. Con bé đang học, con bé gần như luôn nói tiếng Tswahili. Nếu cô có vấn đề gì, cứ nói với tôi, tôi sẽ dịch cho,” cậu nói với nhà thiết kế.

“Jambo (Xin chào), Eshe,” Jean-Luc nói. “Habari gani (cháu có khỏe không)? Jina langu ni (Tên cô là) Jean-Luc.”

Eshe tròn mắt ngạc nhiên, cười rộ. “Jambo (Chào cô), Jean-Luc. Nzuri (Cháu khỏe ạ).”

Jean-Luc gật đầu và mỉm cười với Lucien rồi dẫn Eshe đi.

Lucien tròn mắt ngạc nhiên. Jean-Luc và Eshe vừa nói chuyện bằng tiếng Tswahili. Thật ra, Jean-Luc chỉ nói được câu xin chào, cháu có khỏe không và tên cô là Jean-Luc, nhưng cô nói rất hoàn hảo. Lucien lắc đầu nhận ra không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Cậu bước về phía con ma nơ canh mặc giống như Jean-Luc và phát hiện mình cũng ước ao mặc vừa chiếc váy concoction màu đỏ này.

“Thưa phu nhân?” Lady Arthur lên tiếng phía sau cậu. Lucien nhanh chóng quay lại và mỉm cười với cô gái trẻ.

“Lady Arthur. Rất vui vì cậu đã tìm đến tôi. Là hôm nay sao?” Cậu nhớ tới mẫu giấy của Lady Arthur. Dù là Lucien cảm thấy có chút tội lỗi khi giấu diếm chồng mình và bố mẹ Lady Arthur, thế nhưng cậu lập tức hiểu rằng cậu phải làm vậy, vì danh dự của người phụ nữ trẻ này. Thưa phu nhân, tôi đang mang thai. Bố đứa trẻ là Lord Cholmondeley, bạn thân của anh trai tôi. Chúng tôi yêu nhau, và chúng tôi muốn bỏ trốn tới Gretna Green. Chúng tôi định làm việc đó khi dự tiệc của phu nhân. Tôi hi vọng việc này không gây ra rắc rối gì cho phu nhân. Nhưng nếu tôi không kết hôn với anh ấy, danh dự của chúng tôi sẽ bị hủy hoại và anh trai tôi sẽ phải thách đấu với Cholmondeley. Xin phu nhân hãy giúp tôi.

“Vâng, cảm ơn phu nhân đã tiếp đãi. Điều đó vô cùng ý nghĩa với tôi,” Lady Arthur nói với nụ cười sâu khổ.

“Không sao, thưa công nương,” Lucien nói. “Tôi cũng đã kết hôn với một người đàn ông biết khi nào là cần thiết. Chúa ban phước lành cho cậu.” Cậu nhìn quanh và nhận thấy người bảo hộ của Lady Arthur bị phân tâm. “Đây là thời cơ bỏ trốn đây. Đi ngay đi.”

“Cảm ơn phu nhân.”

“Cảm ơn thì để sau đi, cô bé. Đi đi.”

Lady Arthur lên ra cửa, và Lucien quay lại nhìn cửa hàng, che đi cảm xúc trên mặt, hi vọng không ai đoán ra cậu đã tiếp tay cho cuộc bỏ trốn của đôi uyên ương trẻ tuổi.

Một lúc sau, cậu không nghĩ đến Lady Arthur và Lord Cholmondeley nữa khi Eshe bước ra từ phía sau màn, mặc một chiếc váy lụa màu hồng nhạt có cổ váy, cổ tay, viền đỏ và đăng ten đỏ bên dưới. Lucien giật mình che miệng.

“Con bé xinh đẹp quá,” cậu thầm nói. Cậu bước lại và vuốt ve gương mặt Eshe. Eshe mỉm cười với cậu. Lucien ước gì có thể chia sẻ giây phút này với Heath, chắc chắn là anh sẽ muốn thấy con gái xinh đẹp như vậy. Cậu muốn chia sẻ mọi giây phút tuyệt vời với chồng mình. Cậu mệt mỏi vì phải đợi chờ xem Heath có ý yêu thương cậu không vì anh vẫn luôn chỉ gọi tên Lucien anh phải làm việc gì đó hơn thế kia.

Vào khoảnh khắc đó, Lucien đã quyết tâm làm cho chồng mình yêu mình. Sáng nay Heath đã để một phổ thơ ngọt ngào của Shakespeare trên gối của Lucien, và việc đó chỉ khiến Lucien càng bối rối hơn nữa. Lucien mệt mỏi vì rối bời. Cậu muốn biết, và cách duy nhất để làm điều đó là phải làm một việc mà khiến cậu phải xấu hổ tận nơi đáy lòng. Cậu sẽ phải cảm dỗ chồng mình.

“Wewe ni mzuri (con xinh lắm),” Lucien nói với Eshe rằng cô bé rất xinh đẹp.

“Cảm ơn mẹ,” Eshe vui vẻ đáp lời, quay vòng, cười vui vẻ khi từng lớp vải của chiếc váy xoay tròn quanh đôi chân màu nâu. Nhân viên của Jean-Luc dẫn con bé ra đằng sau thử váy tiếp. Lucien ra hiệu cho thợ may đợi một chút.

“Mademoiselle Jean-Luc, tôi tự hỏi không biết có thể nhờ cô giúp chút chuyện không.”

“Tất nhiên là được thừa phu nhân. Tôi là người hầu cận hèn mọn nhất của phu nhân.”

Lucien mỉm cười và hít thở sâu rồi nhìn quanh. Cậu rướn người lại gần nói nhỏ. “Tôi cần một bộ đồ ngủ (negligee). Nhưng tôi cần một bộ của người cầu hôn Trench (courtesan), và tôi muốn có nó càng sớm càng tốt.”

Lucien rất cảm kích khi Jean-Luc ít nhất không tỏ vẻ kinh ngạc và cũng không thể hiện qua ánh mắt, mà chỉ mỉm cười và vỗ vào tay Lucien. “Phu nhân định cảm ơn chồng mình chứ gì?”

Lucien gật đầu. “Vâng.”

“Nhưng sao lại phải thế? Phu nhân đã kết hôn rồi, có con nuôi cũng như sắp có con đẻ rồi. Sao còn phải cảm ơn chồng chứ?”

Lucien nhìn Charlotte, Lady Oakley, và Công tước xứ Norfolk, và rồi lại nhìn Jean-Luc và nuốt xuống lấy can đảm. “Tôi không có tình yêu, và tôi thấy là mình cần có thứ gì đó hơn thế.”

“Bon (tốt lắm)! Chúng tôi hiểu l’amour (tình yêu) ở Trench thế nào,” Jean-Luc tươi cười nói. “Phu nhân là người English, phu nhân không thường thể hiện cảm xúc và phản ứng không nhanh nhạy, nhưng với người Trench, chúng tôi là những người rất hồn hậu. Tôi sẽ giúp phu nhân. Tôi rất lấy làm vinh dự.”

Lucien mỉm cười hạnh phúc, và cứ mỉm cười như vậy, thậm chí cho đến tận lúc Miss Evanston kêu lên là Lady Arthur đã biến mất. Có thư trên xe ngựa nói là người phụ nữ trẻ đã đến Gretna Green để bỏ trốn với Lord Howard Cholmondeley, con trai thứ của Hầu tước xứ Cheshire. Không thể báo cảnh sát, vì làm vậy sẽ hủy hoại danh dự của cô. Vậy nên Lucien cử người hầu quay về trang viên chuyển lời nhắn cho nhà bố đẻ Lady Arthur để ông biết chuyện đã xảy ra, dẫn theo Miss Evanston, đột nhiên cô ta có chút rối loạn.

Dù rằng cậu sẽ chối bỏ đến tận lúc mờ mịt, thì chuyến đi cũng vẫn sáng sủa hơn. Lucien và những người phụ nữ còn lại hoàn thiện nốt chuyến mua sắm.

Eshe ra khỏi phòng thay đồ với một tủ quần áo cho cả mùa hè lẫn mùa đông mới, năm đôi giày, bốn cái mũ mới, và ba cái dù mới, cũng như một đồng hồ chơi mới sẽ được chuyển đến sau.

Lucien cũng chấm dứt chuyến đi với hi vọng mới đầy ắp váy ngủ cùng đồ nội y bằng lụa và sa tanh thật mềm mại và xuyên thấu, mà một người phụ nữ trẻ khác do phát hiện có bầu nên đã hủy bỏ. Cậu còn đo vài cái váy, nghĩ đến phản ứng của Heath khi cậu mặc váy cưới. Những người phụ nữ khác cũng đặt vài bộ váy và mũ mới mà họ sẽ chuyển tới trong tuần. Sau đó họ tạt qua ăn kem, rồi mới lên xe ngựa quay về trang viên. Eshe tựa vào Lucien ngủ thiếp đi, kiệt sức sau cả một ngày đầy hứng khởi.

“Cô bé đúng là rất đáng yêu, thừa phu nhân,” Công tước phu nhân xứ Norfolk nhỏ giọng nói.

“Xin hãy gọi tôi là Lucien. Tôi mệt mỏi vì chức tước quý tộc và những thứ phù phiếm vượt ngoài những thứ bình thường rồi,” Lucien kiệt sức nói.

Công tước phu nhân xứ Norfolk mỉm cười. “Vậy cậu gọi tôi là Redden nhé.”

“Vậy là ổn rồi. Đúng vậy, con bé rất đáng yêu. Nhận nuôi con bé làm con gái là một trong những quyết định đúng đắn nhất của tôi,” Lucien mỉm cười nói.

“Cái còn lại là gì?” Lady Oakley hỏi.

“Kết hôn với Heath sau khi bị maldy bắt buộc,” Lucien cười khúc khích.

Xe ngựa tràn ngập tiếng cười khe khẽ. “Thật bực là bố mẹ chúng ta vẫn thường luôn đúng đúng không?” Charlotte hỏi.

Lucien lắc đầu. “Không phải lúc nào cũng đúng, nhưng khi họ đúng, thì họ sẽ khiến chúng ta không thể nào quên, vậy nên chúng có vẻ nặng ký hơn cái sai. Nhưng lần này em mừng là họ đã đúng. Kết hôn với anh ấy là điều tuyệt vời nhất trong đời.”

Charlotte mỉm cười với cậu. “Em yêu cậu ấy.” Cô nói như thể chính xác là vậy rồi.

Lucien gật đầu. “Vâng, nhưng em cần phải đảm bảo rằng anh ấy biết điều đó và khiến anh ấy yêu em.”

“Cậu ấy đã yêu em rồi mà,” Charlotte nói.

“Làm sao chị biết được?” Lucien hỏi.

Trông Charlotte có vẻ không thoải mái. “Char?” Lucien hỏi.

“Rourke từng kể cho chị, nhưng chị không định nói cho em. Em còn nhớ chuyện xảy ra ở trang viên Cavendish mấy tháng trước không?” Charlotte hỏi, liếc nhìn những người khác trong xe.

Lucien gật đầu nhát gừng, lập tức căng thẳng. Charlotte rướn người cầm tay Lucien. “Heath đã lo việc đó bằng bạo lực. Rourke đã kể cho chị cách cậu ấy xử lý việc đó như một người đàn ông vì tình yêu. Anh ấy nói một người đàn ông sẽ không làm vậy trừ khi anh ta yêu một người nên cần phải bảo vệ người đó. Nên em thấy đấy, Heath đã yêu em rồi. Có thể cậu ấy không biết, nhưng cậu ấy có yêu em.”

Lucien nuốt xuống nước mắt trực trào ra. Cậu giật mình khi cảm thấy một ngón tay nhỏ bé đã lau đi nước mắt nơi cậu.

“Nini mbaya, Fotmy (Mẹ không sao chứ)?” Eshe hỏi cậu chuyện gì đã làm cậu khóc. Cậu mỉm cười và ôm sát cô bé lại phía mình, lắc đầu.

“Không có gì đâu con gái bé nhỏ. Chỉ là ta yêu Papa của con thôi,” cậu nói bằng tiếng anh, rồi lặp lại bằng tiếng Tswahili để cô bé hiểu. Cô bé bối rối nhìn cậu rồi nhún vai và nhìn ra ngoài cửa sổ. Lucien siết chặt tay Charlotte.

“Chà, làm sao để giúp cậu và công tước mở lời với nhau đây nhỉ?” Lady Oakley hỏi.

Redden vỗ tay. “Tôi thích mấy câu chuyện lãng mạn lắm!”

Lucien bật cười và xích người lại gần Charlotte để lên kế hoạch đảm bảo cho cậu và Heath thú nhận tình cảm dành cho nhau.

41. Chương 25-2

Họ đã quyết định. Lucien sẽ bày tỏ cảm nhận cho chồng qua trò chơi đồ chữ. Ban đầu cậu cũng hưởng ứng, nhưng qua bữa tối, cậu nhìn theo Heath ăn uống, cười đùa, pha trò với những người đàn ông khác ở bàn ăn, Lucien lại nhụt chí và xem xét lại kế hoạch. Cậu gần như quyết định thổ lộ mọi thứ, nhưng lại thay đổi ý định khi Heath làm một điều đặc biệt sau bữa tối. Heath gọi cánh đàn ông vào thư phòng hút xì gà và uống rượu pooctô rồi mới gia nhập cánh phụ nữ ở thư phòng, như bình thường. Nhưng rồi anh rời khỏi phòng ăn, đi ngang qua ghế của Lucien, cúi xuống hôn nhẹ lên môi cậu. Đó là điều chưa một người đàn ông nào làm cho người phụ nữ của họ, và khi anh đi khỏi, Lucien bị bỏ lại trên ghế, cảm thấy hoàn toàn choáng váng.

“Ôi chao, một cách thể hiện hoàn toàn không thích hợp trên bàn ăn!” Bá tước phu nhân xứ Exeter mấp mạp, ba hoa tự đắc nói. Lucien muốn bưng đĩa trái cây lên ụp vào đầu cô ta vì đã phá hủy giây phút huy hoàng của cậu.

“Sao lại thế, tôi nghĩ vậy rất ngọt ngào đấy chứ,” Redden nói, nhìn cô ta một cách miệt thị. “Hiếm khi thấy đàn ông thể hiện tình cảm rõ ràng vậy cho vợ. Đó là minh chứng cho quan hệ giữa công tước và công tước phu nhân. Họ tự do thể hiện sự quan tâm dành cho nhau trước mặt chúng ta bằng cách như vậy. Thật sự tôi thấy xấu hổ vì tôi cảm thấy thể hiện cho chồng mình rằng tôi yêu anh ấy thế nào khi có đủ mọi thành phần là sai. Cảm ơn phu nhân, đã cho tôi biết rằng như vậy là sai.”

Redden mỉm cười và nháy mắt khi Lady Exeter lấp bắp và rút lui ngay tắp tự, nhanh chóng rút lại lời nói và khẳng định rằng cô ta thấy hành động của Heath ngọt ngào thế nào. Lucien mỉm cười đáp lại Redden và cảm ơn Lady Exeter rồi mời cánh phụ nữ cùng vào thư phòng uống trà.

Mọi người đứng lên và đi tới thư phòng. Lucien nắm tay Lady Oakley, hai người nói chuyện về việc mang thai và sở thích cá trích muối hun khói và tỏi kỳ quặc của mình.

Lucien bước vào thư phòng và ngồi xuống chiếc ghế ottoman rộng, Lady Oakley ngồi xuống cạnh cậu. Cậu gọi mang trà ra và tiếp tục cuộc nói chuyện sinh động. Một lúc sau, cậu nhận thấy căn phòng tĩnh lặng lại. Nhìn quanh, cậu nhận ra, dù rằng không phải mọi người đều nhìn cậu, nhưng cũng khá.

“Có chuyện gì vậy?” cậu hỏi.

“Phu nhân đang lo lắng sao?” Lady Charles dè dặt hỏi.

“Công nương biết sao? Lucien hỏi.

Lady Charles đỏ mặt gật đầu. “Tôi nghe người hầu nói về chuyện đó trên đường đi.”

“Tôi cũng vậy mà,” Lady Octavius nói.

Lucien rên rỉ. “Ôi chúa ban phước lành, Công tước mà phát hiện thì sao?”

“Vậy thì sẽ dễ dàng hơn em tưởng tượng nhiều,” Charlotte mỉm cười an ủi.

Lucien nhìn chị gái. “Chị khẳng định vậy sao?”

“Ồ không, tất nhiên là không. Chẳng có gì là chắc chắn cả, đặc biệt là chuyện về trái tim, nhưng chị có cảm giác tốt về chuyện này, em trai à.”

Lucien gật đầu và thả tay xuống quần. Có tiếng gõ cửa rồi cửa mở ra. Margot, một người hầu đem trà vào. Cô đẩy khay về phía Lucien. Lucien thêm đường và sữa vào theo ý từng người rồi phân phát tách trà cho từng người.

Lucien mỉm cười khi cô cho một lát rễ gừng mỏng trong tách của cậu. Cậu gật đầu cảm ơn rồi nhấp một ngụm trà đang bốc hơi. Cậu cảm thấy cuộc trò chuyện thông suốt khi nghĩ về màn đêm đang chờ đợi mình. Làm thế quái nào cậu làm được chuyện này chứ?

“Phu nhân đang suy nghĩ quá nhiều đấy,” Lady lên tiếng.

“Em ấy vẫn luôn như vậy mà,” Charlotte trêu chọc. Lucien mở miệng định đáp lời, nhưng cậu bị ngăn lại khi cánh đàn ông vào phòng, tươi cười, mùi xì gà hơi lan tỏa. Heath trực tiếp đi về phía Lucien và hôn lên đỉnh đầu cậu.

Lucien cảm thấy hạnh phúc trào dâng trong lòng, và cậu biết rằng chẳng có gì phải lo lắng cả, cậu phải làm được. thậm chí có mất cả đời, cũng phải tìm cách cho Heath biết cậu yêu anh bao nhiêu. Nếu Heath hiện tại đã thật dịu dàng và tuyệt vời, Lucien không thể tưởng tượng nổi sau này anh còn tuyệt vời đến đâu nữa.

“Vậy chúng ta làm gì đây nào?” Norfolk hỏi khi khoác vai Redden.

“Bọn tôi nghĩ chơi trò đổ chữ chắc là vui lắm,” Lady Oakley nói, đặt tay lên đùi Oakley.

“Đúng là một ý tưởng hay,” Nottingham nói. “Chơi theo cặp nhé?”

“Tôi nghĩ đó là ý kiến hay đấy,” Lady Charles do dự nói. “Và những ai không có cặp sẽ thành một đội tự chọn.”

“Tôi nghĩ vậy là công bằng,” Galeon đồng tình, mỉm cười nhìn Lady Charles rồi quay đi. Lucien nhận thấy hai người họ và mỉm cười, vui mừng khi biết rằng ít nhất một trong số những dự định ghép cặp của cậu đã thành công. Cậu không hề biết rằng hai cặp chưa kết hôn cậu dự định ghép đôi lại phát triển theo hướng riêng, đặc biệt là Lady Arthur mới bỏ đi. Nhưng ít nhất Galeon và Lady Charles dường như có tình ý gì đó mập mờ.

“Vậy ai chơi trước?” Heath hỏi.

“Chà, tôi nghĩ là—” Rourke bắt đầu nói.

“Lucien chơi trước. Em ấy là gia chủ mà, không phải truyền thống là gia chủ đi trước sao?” Charlotte ngắt lời anh, huých chồng mình, anh cau mày hí mắt nhìn cô.

Lucien đỏ mặt khi mọi người nhìn mình. Cậu xoay người đặt tách trà lên bàn và duyên dáng đứng lên.

Cậu bước đến giữa phòng và quay sang nhìn chồng mình.

“Không cần đợi đến khi bọn anh viết câu trả lời trên giấy trước đấy chứ, hay là bọn em làm rồi? Heath mỉm cười hỏi.

“Bọn tôi đã lo hết rồi.” Redden trả lời.

Lucien gật đầu, cổ họng đột nhiên khô khốc. Cậu bước đến cầm tách trà lên nhấp vội một ngụm rồi đặt nó xuống.

“Bà xã, em ổn đấy chứ?” Heath hỏi, cau mày thay vì mỉm cười.

Lucien vội gật đầu.

“Em chắc chứ?”

Lucien lại gật đầu.

“Tôi đi Lucien. Em đã chuẩn bị trước rồi mà. Chỉ cần đưa ra manh mối cho Heath đoán thôi,” Charlotte nói.

Lucien chậm rãi thở ra, nhắm mắt, cố ổn định lại nhịp tim. Khi cậu đã cảm thấy bình tĩnh lại rồi, Lucien mở mắt nhìn Heath. Chồng cậu nhìn cậu chăm chú, đôi mắt xám tràn ngập sự quan tâm, và luôn luôn, che giấu khao khát với Lucien ẩn giấu bên dưới. Lucien mỉm cười và Heath mỉm cười đáp lại. Cầm tay anh đặt lên ngực mình, Lucien thấy Heath nhìn cậu mỉm cười.

“Em,” Anh trả lời.

Lucien gật đầu.

Lucien chỉ vào ngực mình.

“Ngực,” Heath nói. Lucien lắc đầu.

“Áo gile, màu xanh, áo sơ mi, trái tim,” Heath tiếp tục đoán sai.

Lucien xua tay ra hiệu cho Heath dừng lại. Khi anh đã ngừng lại, Lucien ôm lấy anh và siết chặt.

“Ôm,” Heath nói.

Lucien gật đầu và rồi lại chỉ vào ngực mình.

Heath hạ tầm mắt. “Ôm vào lòng?” Anh thở dài. “Xin lỗi em yêu, anh không hiểu.”

Lucien giật mình gật đầu.

“Cái gì vậy?” Heath nói, nhìn quanh. “Anh đã nói rồi à? Từ nào? Vừa nãy á. Đợi đã, anh nói là. Anh xin lỗi, em yêu...”

“Yêu?” Heath hỏi.

Lucien nhảy lên mừng rỡ.

Heath cười khúc khích. “Vậy từ thứ hai là yêu. Vậy chúng ta có ‘Em yêu...’ ”

Lucien giơ lên ba ngón tay.

“Từ thứ ba,” Heath dịu dàng nói.

Lucien chỉ vào Heath.

“Anh.” Heath đứng dậy và chậm rãi bước về phía Lucien. Lucien lắc đầu rồi lại gật đầu. “Em yêu anh.” Lucien lại gật đầu. Heath gật đầu. “Em yêu anh?”

Lucien gật đầu.

“Anh yêu em.”

“Thật sao?”

“Thật?”

“Vậy nghĩ là trò chơi kết thúc rồi hả?” Lucien nghe Yarborough thốt lên.

“Tôi nghĩ là với họ thì kết thúc rồi,” Whitcomb cũng đáp lại.

“Cậu nói đúng trọng điểm rồi đấy,” Heath lên tiếng, anh ôm lấy Lucien bế cậu ra khỏi phòng. Lucien cũng chẳng có gì để phàn nàn. Cậu hôn Heath thật nồng nàn và nhiệt tình.

“Em yêu anh nhiều lắm, Heath,” Cậu dịu dàng nói.

“Anh cũng yêu em. Sao em mất nhiều thời gian để nói với anh điều này thế?” Heath hỏi.

“Thế sao anh mất nhiều thời gian thế?” Lucien hỏi khi Heath hạ cầu thang dẫn đến phòng họ.

“Phụ nữ các em nhạy cảm hơn chứ—Đúng ra em phải nói với anh trước chứ,” Heath cần nài.

Lucien trợn mắt. “Sao lại vớ vẩn thế chứ,” Cậu cười khúc khích. “Nếu anh cảm thấy điều đó, anh nên nói mới phải chứ.”

“Đúng vậy, em yêu.”

“Từ giờ trở đi anh sẽ nói với em mỗi khi cảm thấy vậy chứ.”

“Ừ.”

“Và mỗi lần em muốn nói với anh em cũng sẽ làm vậy chứ.”

“Vâng”

“Em yêu anh, Heathcliff.”

“Anh biết mà, vợ yêu.”

“Và anh sẽ đưa em lên giường và sẽ chiếm đoạt em đến khi em không nhớ nổi tên mình chứ.”

“Rất sẵn lòng.”

Hết chương 25

Raph: Anh em tham khảo trò đoán câu chữ trên mà tỏ tình này =)))) Tôi chơi rồi. Cái trò này nó hài hước lắm =))))

42. Chương 26-1

Heath mở cánh cửa dẫn vào phòng ngủ, đá tung rồi đóng nó lại sau lưng. Trái tim anh đang loạn nhịp, anh chắc hẳn nó đang muốn nổ tung trong ***g ngực mình, tuyên bố với cả thế giới rằng vợ anh yêu anh. Anh muốn mọi người đều biết được. Anh chắc chắn chưa từng ngờ tới mình đã may mắn cỡ nào khi được vợ yêu. Sáng mai anh sẽ viết thư cho bố mẹ mình, bày tỏ lòng biết ơn vì họ đã ghép đôi anh với Lucien dù cho anh không muốn.

Thế nhưng vào lúc này anh có chuyện quan trọng hơn phải làm. Đó là, lột trần Lucien. Đặt cậu xuống đất, Heath đưa tay lên lùa vào những lọn tóc vàng óng của Lucien cho đến khi những lọn tóc đó xoắn lên bờ vai gầy guộc của cậu hết như những tia nắng.

“Em đẹp một cách mê hồn,” Heath thốt lên.

Lucien đỏ mặt. “Thật vui là anh thấy vậy.” Cậu nâng tay lên lùa vào tóc.

“Tất nhiên là vậy rồi. Em rất tuyệt vời. Em tốt bụng, dịu dàng, thông minh, vui tính, và xinh đẹp. Em làm anh muốn trở thành người đàn ông tốt hơn nữa. Em là giống nữ mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn có được. Em đã cho anh một đứa con gái là Eshe, và em còn đang mang trong mình một đứa con khác nữa. Chúa đã rất ưu ái với anh. Tất cả là vì em. Cảm ơn em.”

Lucien lắc đầu và đưa tay ôm quanh cổ Heath. “Nhờ có anh em cũng có được những thứ này. Em có con gái, và đang mang thai, một người chồng tuyệt vời có thể giết rồng—hay giết người—vì hắn đã muốn làm tổn thương em. Vậy nên em biết rằng anh ấy sẽ bảo vệ được gia đình này.”

Heath cứng người. Lucien vỗ về thân thể gồng cứng của chồng mình. Làm sao Lucien biết được về vụ Cavendish? Là Rourke đã kể. Heath bắt buộc phải giết người đàn ông đó, thật tệ vì Lucien từng thích hắn. Nhưng có vẻ như Lucien không hề giận. Cậu có vẻ nhẹ nhõm, thậm chí còn tự hào.

“Em không giận sao?” Heath hỏi.

Lucien lắc đầu. “Không. Em còn sợ là anh ta sẽ tìm đến em và kết thúc từ điểm bắt đầu, nhưng anh đã ngăn điều đó lại. Anh đã chấm dứt cơn ác mộng của em. Anh đã làm được điều đó.” Cậu bắt đầu chậm rãi cởi quần cho Heath, hôn nhẹ lên thân thể Heath như anh đã làm với cậu, điều này khiến anh giật mình.

“Anh mạnh mẽ, dũng cảm, dữ dội, chung thủy, rất đáng tin cậy, anh là một quân nhân... một chiến binh. Đẹp trai, lãng mạn, dịu dàng mỗi khi em cần anh, lại mạnh mẽ đúng lúc. Thật đáng yêu.” Từng lời Lucien nói ra là từng nụ hôn đặt lên da thịt Heath. Anh cảm thấy bản thân dần mất đi ý thức về hiện thực, chìm đắm trôi nổi trong dục vọng vô bờ mà Lucien kéo anh vào.

“Thật may là em đã có được anh trong đời. Được kết hôn với anh. Được làm phu nhân của anh. Cảm ơn anh đã yêu em.”

“Cảm ơn vì em đã yêu anh,” Heath nói.

Lucien liếm môi anh và giơ ngón tay lên mỉm cười quyến rũ. “Đừng cử động. Em sẽ quay lại ngay đây. Em có một món quà cho anh.”

“Sao em lại phải thay đồ chứ? Đẳng nào anh chẳng xé hết?” Heath hỏi.

Lucien suýt thì té ngã. Cậu vấp ở ngưỡng cửa nổi và có vẻ như cậu đang suy nghĩ về lời nói của Heath. “Cho anh đồ để xé á?”

“Em làm đúng đấy,” Heath đồng tình. “Mau lên.”

Lucien rõ ràng là không hiểu ý nghĩa trong từ “Mau lên”. Heath thả mình xuống giường, hoàn toàn trần trụi, chờ đợi vợ mình. Anh bắt đầu lơ mơ khi cửa nổi mở ra, và khi anh quay sang nhìn, anh suýt chút nữa thì nuốt luôn cả lưỡi mình xuống. Anh đột nhiên rất, rất vui khi đã đợi Lucien lâu như vậy.

Lucien đứng đó trong ánh lửa mập mờ phát ra từ cả hai phòng ngủ, mặc bộ đồ ngủ màu xanh nhạt hơi thất hai bên hông.

Phần cổ hình chữ V khoét sâu đến cúc ở ngực. Dù là cậu đã thắt áo ngoài, cái áo choàng màu xanh nhạt đến nỗi giống như đồ trang trí hơn là áo khoác.

Heath lóng ngóng tay chân vội đứng phắt dậy tại mép giường.

“Em lấy đâu ra nó vậy?” Anh thở dốc hỏi.

“Ở cửa hàng của Mademoiselle Jean-Luc. Anh không thích à?” Lucien lo lắng hỏi.

Mademoiselle: cách nói theo tiếng Pháp của từ “thợ may”. Mà hề đang tiếng Anh lại dùng sang tiếng Pháp thì các bạn có thể hiểu là nó mang theo sắc thái sang chảnh:v

Heath lắc đầu. “Anh thích chứ. Em mặc màu nào anh cũng thích cả.”

Lucien bật cười khúc khích. “Em có đặt vài bộ đồ khêu gợi hơn bộ này.”

“Anh chỉ muốn thấy tất cả chúng...sau này,” Heath nói khi trèo xuống giường và dẫn Lucien đến giường.

Lucien đưa tay ra ngăn lại. “Đợi đã, Heath! Mademoiselle Jean-Luc nói là em phải từ từ cởi từng lớp và cấm đồ anh cho đến khi anh điên lên vì tình rồi xé toang đồ ra và chiếm lấy em như một con thú.”

Heath gật đầu. “Anh có thể làm được.” Với tới, anh giật lấy bộ đồ màu xanh xinh đẹp bằng vải của Lucien và xé toạc. Âm thanh vải rách vang lên trong anh như hơi thở cuồng nhiệt của loài mãnh thú, anh gầm lên

một tiếng, vồ lấy Lucien. Cậu nhìn anh sửng sốt, thân thể run rẩy, và đôi mắt gần như tối sầm vì dục vọng. Anh bế bổng Lucien lên giường—chiếc giường của họ, vì Lucien sẽ chuyển vào ngay đêm đó.

Heath biết truyền thống xã hội thượng lưu bắt Lucien phải ở phòng riêng và giường riêng. Heath phải vào phòng Lucien rồi mới quay về phòng mỗi tối, nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra với họ. Heath yêu vợ mình, và cậu cũng yêu anh. Họ sẽ cùng ngủ trên một chiếc giường. Mỗi ngày. Hàng đêm.

Heath nhẹ nhàng đặt Lucien lên giường và nằm xuống, hôn lên trán Lucien. Anh hôn xuống môi, liếm lên da thịt thơm ngon, rồi tiếp tục xuống đến cằm, đến cổ, đến ngực Lucien. Anh liếm và hôn lên đầu nhũ ửng hồng dường như đang kêu gọi sự chú ý. Anh cắn xuống một bên, nhẹ nhàng gặm nhấm. Lucien cong lưng, thở ra tên Heath. Heath nhả một bên đầu nhũ ra, hôn sang đầu nhũ bên kia và làm tương tự.

Anh rên lên khi Lucien lùa tay vào tóc mình và bắt đầu vằn vỹ chúng. Anh hôn lên cần cổ Lucien, liếm láp và nhấm nháp da thịt nơi đó.

“Ôi, Heath,” Lucien thở ra.

Heath cau mày tiếp tục hôn và liếm lên mọi nơi của vợ mình, lên cổ, sau tai, đến phân thân tai, đặc biệt chăm chú nó, cho đến khi Lucien run rẩy cầu xin, ngón tay bắt đầu kéo giạt tóc Heath.

Sau đó Heath đi xuống thân thể Lucien. Xuống đến vai Lucien, anh hôn lên ngón tay Lucien và nhấm nháp từng ngón, mở mắt nhìn vợ mình.

Lucien nhìn lại anh, khao khát lấp lánh trong đôi mắt khiến Heath như ngừng thở. Không thể trì hoãn thêm một giây phút nào mà không hôn lên cậu, Heath nhả ngón tay Lucien ra, rướn người, hôn Lucien thật nồng nàn.

Môi lưỡi họ cuốn lấy nhau trong miệng Lucien rồi Heath chiếm quyền kiểm soát và từ bỏ việc cưỡng đoạt miệng Lucien. Anh lướt tay dọc theo thân thể trần trụi của cậu, nâng đùi cậu lên rồi ngồi vào giữa đôi chân mở rộng của Lucien.

Quay lại với thân thể Lucien, Heath hôn hít và nhấm nháp, để hương vị của Lucien tràn ngập nơi đầu lưỡi. Lucien rên rỉ và lắc đầu qua lại. Heath dùng một tay xoa nhéo đầu nhũ Lucien rồi tiếp tục đi xuống vật nhỏ của cậu.

Cuối cùng cũng đến khu vực mà anh nhấm tới từ đầu, Heath đẩy đùi Lucien lên, mở rộng ra rồi liếm lên vật nhỏ kia. Anh liếm lên xuống nếp nhăn nơi cửa mình Lucien và những vòng quanh vật nhỏ của cậu, liếm lên liếm xuống phần da thịt dài, mảnh mai, nóng hổi đang rỉ ra chất lỏng trên bụng Lucien.

Lucien rít lên, uốn cong lưng gọi tên Heath lần nữa. Heath liếm từ vật nhỏ của Lucien đến tinh hoàn rồi nhấm nháp từng viên một. Sau khi chúng đã phủ đầy nước bọt, anh liếm lên vật nhỏ căng cứng của Lucien và ngậm vào trong miệng. Anh vừa sức mạnh chúng, vừa nhay đôi tinh hoàn.

“Ôi chúa ban phước lành cho con,” Lucien lắp bắp.

Heath muốn cười phá lên, nhưng miệng anh lúc này hơi đầy, nên anh chỉ cười khúc khích nơi vật nhỏ của Lucien. Độ rung lập tức tác động tới Lucien khiến cậu lùa tay vào tóc Heath, kéo giạt rồi kêu to tên Heath.

Heath nắm lấy vật nhỏ của Lucien và bắt đầu súc nhanh và mạnh hơn, muốn thưởng thức hương vị của vợ mình rồi mới đi sâu vào bên trong cậu. Anh liếm điểm ngay dưới đầu vật nhỏ của Lucien, xoa điểm bên dưới tinh hoàn và cảm nhận thân thể Lucien đang căng cứng.

“H-H-Heath!” Lucien thở dốc, vài giây sau thì miệng Heath đã lấp đầy mầm mống của Lucien.

Heath nhắm mắt, nuốt hương vị ngọt ngào của vợ mình. Anh nuốt xuống và tiếp tục súc đầu lên xuống vật nhỏ của Lucien. Lucien sửng sốt run rẩy như sắp chết đến nơi.

Khi Lucien ngừng run rẩy và vật nhỏ bắt đầu mềm xuống, Heath liếm láp vật nhỏ để làm sạch cho cậu. Khi hoàn tất công việc, anh liền nhả ra và mở mắt ngược lên Lucien đang nhìn mình với nụ cười đầy thỏa mãn.

“Thật là tuyệt diệu,” Lucien nói.

“Mới chỉ là bắt đầu thôi,” Heath nói.

43. Chương 26-2

Khi Lucien ngừng run rẩy và vật nhỏ bắt đầu mềm xuống, Heath liếm láp vật nhỏ để làm sạch cho cậu. Khi hoàn tất công việc, anh liền nhả ra và mở mắt ngược lên Lucien đang nhìn mình với nụ cười đầy thỏa mãn.

“Thật là tuyệt diệu,” Lucien nói.

“Mới chỉ là bắt đầu thôi,” Heath nói.

“Ôi thật sao?” Lucien hỏi.

Heath chỉ gật đầu. Heath vục Lucien dậy đối diện với tường rồi ngồi sau lưng cậu. Anh nâng chân Lucien lên, mở rộng mông vợ mình và liếm lên nếp nhăn từ trên xuống dưới. Lucien bật ra một tiếng thở dốc.

“Em rất thích anh làm thế này,” Cậu nói.

Heath bật cười. “Anh rất sẵn lòng phục vụ.” Anh hoàn thành nhiệm vụ, anh hiểu vợ mình thích hôn lên nơi tư mật nhất này đến mức nào. Thế nên anh tiếp tục liếm láp và hôn lên những nếp nhăn nơi Lucien, đôi lúc Heath sẽ cắn Lucien, nhìn da thịt nhợt nhạt của cậu hồng lên vì đau răng. Anh thè lưỡi ra chọc vào cửa mình Lucien và đẩy sâu vào bên trong trục tràng của vợ. Anh giữ ở đó một lúc để Lucien quen với sự xâm nhập, và khi Lucien đã thoải mái rồi, anh bắt đầu đẩy vào và rút lưỡi ra khỏi bên trong thân thể của Lucien.

“Ôi!” Giọng Lucien cao vút lên. Heath mỉm cười tươi rói, thế nhưng anh không hề chậm lại anh tiếp tục đưa đẩy lưỡi mình ra vào thân thể Lucien, sâu hơn và nhanh hơn, cho đến khi thấy Lucien phải siết chặt ga giường.

Rút lưỡi ra, Heath với tay lấy lọ dầu ở trên tủ. Dùng dầu bôi lên ngón tay, Heath đưa tay xuống cửa mình Lucien rồi đưa một ngón vào trong thân thể vợ mình. Dần dà một ngón biến thành hai và hai biến thành ba, cho đến khi Heath không thể đợi thêm được nữa. Anh muốn kiên nhẫn vì Lucien, anh đã làm rồi, nhưng khi nhìn xuống cự vật của mình, anh liền thấy nó đang sưng đỏ giận dữ. Trông nó chưa từng...khuấy động như vậy trước đây.

Heath rùng mình cắn răng khi đồ dầu lên cự vật của mình.

“Sẽ mạnh và nhanh lắm đấy, em yêu,” anh cảnh báo Lucien.

Lucien nhìn Heath rồi nhìn xuống cự vật của anh. Mắt cậu mở lớn, cậu gật đầu. “Có lẽ là sẵn sàng rồi,” Cậu nói.

Heath lại đẩy đùi Lucien ra và đặt đỉnh cự vật nơi cửa mình Lucien. Thân thể anh hoàn toàn run rẩy khi khoái cảm trào dâng. Anh gào to tên Lucien thế rồi lại cảm thấy xấu hổ vì đã hành xử như một cậu học sinh lần đầu làm tình. Cự vật của anh đã cương cứng lắm rồi, nhưng nhờ có nhiều chất lỏng nơi cự vật và quanh cửa mình Lucien, anh mới có thể đưa nó vào trong gần như không gặp khó khăn gì.

Heath và Lucien đồng thanh rên rỉ. Heath dừng lại một chút rồi bắt đầu cử động. Anh ra vào thân thể Lucien nhanh và sâu. Hồng anh va vào phần sau Lucien từng hồi, tiếng da thịt va chạm vang lên trong phòng. Heath rướn người, vùi mặt vào mái tóc vàng gợn sóng của Lucien, tận hưởng mùi hoa oải hương trên da thịt vợ mình trong khi ra vào thân thể cậu.

Anh bắt đầu hôn lên mặt Lucien khi Lucien lùa tay vào tóc anh.

“Anh. Yêu. Em,” Heath thở dốc.

“Em. Cũng. Yêu. Anh,” Lucien đáp lại rồi nghiêng đầu bật ra một tiếng thở dài, mầm mống của cậu trào ra nơi đỉnh cự vật và lưng bàn tay Heath.

Heath tiếp tục đẩy cự vật ra vào cửa mình Lucien cho đến khi cảm thấy ngứa ran nơi xương sống, và rồi, ngã đầu về sau găm lên cái tên Lucien, lấp đầy cơ thể cậu.

Anh run rẩy hồi lâu, rồi mới ngã mình sau lưng cậu. Anh đưa tay kéo vợ lại gần, vui sướng khi Lucien thả mình vào lòng anh. Heath thở dốc, đồng điệu với Lucien khi cả hai cố ổn định lại nhịp tim.

Mất khá khá thời gian, nhưng cũng đủ để họ hít thở lại bình thường và bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Lucien rùng mình. Heath nhẹ nhàng kéo cự vật đã mềm đi bên trong thân thể vợ, khẽ rút lên. Anh với tay lấy banyan trên ghế và quần quanh eo, rồi đi về phía lò sưởi và đốt than.

Khi anh quay lại, anh phát hiện Lucien đã xuống khỏi giường, lấy áo khoác choàng vào, đứng trước cửa sổ, tay đang vuốt ve phần bụng đã lớn hơn hẳn. Heath mỉm cười và bước đến đứng sau lưng vợ.

Ôm lấy Lucien từ phía sau, Heath nhăm nháp phần cổ cậu, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, qua sân vườn, tận hưởng giây phút này.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh hỏi.

Lucien bật cười. “Về việc chúng ta sinh ra là để dành cho nhau như thế nào.”

“Hmm?” lẩm bẩm, tự hỏi ý vợ mình là gì.

“Bố mẹ chúng ta đã hứa hôn cho chúng ta, và chúng ta đều giận dữ chạy đến Remmington giải sầu hay tìm người giúp chúng ta quên đi. Em đoán lúc đó anh định làm vậy. em nghĩ là em cũng sẽ làm vậy, hay tìm ai đó giúp em tìm cách giải thoát khỏi cuộc hôn nhân này. Vậy mà ta không chỉ tìm thấy nhau, mà còn khao khát có được nhau hơn cả người đã được hứa hôn, rồi lại phát hiện ra chúng ta được hứa hôn cho người còn lại.” Lucien lắc đầu. “Thấy không? Chúng ta sinh ra là để dành cho nhau.”

Heath bật cười. “Anh đoán là em nói đúng rồi đấy, bà xã.”

“Em luôn đúng mà. Anh mới là người không bao giờ quên được những thứ như vậy.”

Heath bật cười. “Đúng vậy.”

“Giờ thì đi ngủ thôi. Gần sáng rồi.”

“Tuân lệnh bà xã.”

“Em yêu anh.

“Ừ, bà xã.”

“Anh yêu em chứ?”

“Có, bà xã.”

“Nói ra đi!”

“Có, thưa bà xã.”

“Heathcliff!”

Heath bật cười và bế Lucien lên. Anh bế cậu đến giường rồi đặt cậu lên đó. Anh hôn nhiệt tình cho đến khi Lucien rên rỉ, cởi áo ra, vật nhỏ lại cương cứng và rỉ nước.

“Anh yêu em. Yêu rất nhiều, Luicen ạ. Cảm ơn em đã kết hôn với anh,” Heath nói một cách nghiêm túc.

Lucien thở dài rồi đưa tay sờ mặt Heath, vuốt ve vết sẹo và hôn lên khắp chiều dài của nó. “Em cũng yêu anh, chàng công tước tuyệt vời của em. Có thể ban đầu anh là vị hôn phu sắp đặt của em, nhưng anh đã trở thành người em yêu mất rồi.”

Heath cứ thế yêu vợ mình tới mức quên hết tất cả mọi thứ. Anh không quan tâm khách mời có nghe thấy không. Anh không quan tâm liệu có đồn đãi gì về công tước và công tước phu nhân làm tình một cách hoang dã hoàn toàn không phù hợp buổi đêm không. Heathcliff yêu Lucien và cậu cũng yêu anh, anh có thể làm tình với vợ mình thật nhiều và la thật lớn bất cứ lúc nào anh muốn.

Sau cuộc làm tình nồng nhiệt, Heath lấy bức thư anh đã đặc biệt viết cho Lucien ra, hơi đỏ mặt. Lucien nhướn mày, Heath cười khúc khích và ra hiệu cho cậu đọc nó. Công bằng mà nói, nó gợi nhớ lại cuộc gặp

mặt bí mật khi cậu còn là Timmy và Heath là Robert. Anh cười tươi đầy thỏa mãn và...nhìn người vợ mướt mải mồ hôi của anh. Lucien sà vào lòng Heathcliff, hơi run lên khi anh bắt đầu sờ mó bụng cậu.

Luce thân yêu,

Văn thơ của Ngài William Shakespeare nói về tình yêu và bi kịch đều đáng được tôn trọng và được lưu truyền trên khắp thế giới.

Nhưng chính ông cũng nói thứ mà ta gọi là tình yêu là một cảm xúc phức tạp, đối với anh, nó là thứ tình cảm khiêm tốn nhất, đẹp đẽ và sâu sắc nhất. Anh không có tài hùng biện như ông ấy, không thể nói rõ cảm giác dành cho em như ông ấy. Anh sẽ để cho Ngài William nói lên toàn bộ tấm lòng với em, vì anh không thể làm được.

Tôi không ngăn hai trái tim sôi nổi

Đang yêu nhau, vì không thể có gì

Làm thay đổi, cả khi tình giả dối,

Khi hai người cách biệt, phải ra đi.

Trong giông bão, suốt đêm ngày vẫn đỏ,

Tình yêu là đèn sáng giữa xa khơi

Cho những con thuyền lênh đênh đây đó.

Tình yêu là sao lấp lánh trên trời.

Tình yêu xoá những bông hồng trên má.

Nhưng tình yêu không nô lệ thời gian,

Và tình yêu dám đương đầu tất cả

Để mãi xanh tươi, không héo, không tàn.

Nếu tôi sai và thơ tôi nói dối,

Thì tình yêu và thơ không có nổi

Tôi không thể với tình yêu chân thực

Dấu giữa thân tâm trở ngại có xen vào

Yêu...không yêu khi đã tình chân thực

Loại bỏ kiếm tìm hay tẩy xoá được sao

Ồ ra vậy tình yêu thường cố định

Bão tố phong ba khó chuyển dời

Nó như bắc đẩu cùng năm tháng

Cho thuyền tình ái lạc biển khơi

Tình bất diệt kệ má hồng phai sắc

Kệ không gian và cả với thời gian

Nó kiên nhẫn và biết mình vẫn vậy

Ở đó xanh tươi không héo không tàn

Tôi đã nói và nếu đây là lỗi

Nhưng rõ ràng bao kẻ đã vậy thôi...!

Anh yêu em, Luce. Vẫn luôn và sẽ mãi yêu em. Anh biết có thể lúc này em không yêu anh, dù anh vẫn luôn muốn tin rằng em yêu anh, nhưng anh hi vọng bức thư này, minh chứng đích thực cho tình cảm của anh, sẽ giúp em một ngày nào đó cảm nhận được rằng em cũng yêu anh.

Yêu em mãi mãi,

Heath

Đôi mắt Lucien ngập nước đã sớm lần dài lệ trên má. Cậu không sà vào lòng Heathcliff và hôn anh thật nồng nhiệt.

Thay vì vậy, cậu đưa môi ra để chồng cậu, công tước, người đàn ông trong cuộc hôn nhân sắp đặt, nhưng lại trở thành tình yêu của đời cậu, để anh hôn lên đó nụ hôn ngọt ngào nhất cậu từng nhận.

Đó là nụ hôn đông đầy cảm xúc, cũng như cuộc hôn nhân của họ vậy.

HẾT

44. Chương 27: [phụ Lục] Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 1 – Tầng Lớp Quý Tộc

NHỮNG LỜI ĐỒN ĐẠI TAI TIẾNG

CỦA VƯƠNG QUỐC REMMINGTON:

DANH SÁCH CÁC NHÂN VẬT CHÍNH

TẦNG LỚP QUÝ TỘC

Lady Lucien Timothy Hawthorn—Con trai duy nhất của Annabelle và Rosemary Hawthorn. Một tu sĩ. Lén đi nghe giảng đạo và các bài thuyết giảng. Luôn được đối xử ngang bằng như đàn ông trong tầng lớp thượng lưu. Có giọng hát tuyệt vời.

Heathcliff Robert Eddington, III, Công tước xứ Pompinshire—Được biết đến với cái tên “Pompinshire.” Anh có thái độ cộc cằn và gần như là đáng sợ. Anh kế thừa tước vị của bố mình và cũng song song kế thừa tước vị của ông nội. Có nền tảng quân đội. Có tính cách lãng mạn trong nội tâm.

Lord Annabelle Hawthorn, Bá tước Yorkshire—maldy của Lucien. Phục vụ trong quân đội. Một người đàn ông bộc trực với tính cách tuyệt vời, bà cũng là một người cẩn trọng quá mức cần thiết khi sợ con mình xảy ra chuyện gì.

Lady Rosemary Hawthorn, Bá tước phu nhân xứ Yorkshire—Vợ của Annabelle Hawthorn, con gái của Rowena Nibley. Mang dòng máu Tây Ban Nha, là nguồn gốc của tranh cãi của một số người thuộc tầng lớp thượng lưu. Mẹ của Lucien.

Douglas Robert Eddington, Công tước Cumbria—bố của Heathcliff.

Jane Eddington, Công tước phu nhân xứ Cumbria—Vợ của Douglas Eddington. Mẹ của Heathcliff.

Lord Mary Hawthorn, Tử tước Merseyside—Người thừa kế địa vị Bá tước Yorkshire. Chị của Lucien. Con gái cả của Annabelle và Rosemary Hawthorn.

Lady George Hawthorn, Tử tước phu nhân xứ Merseyside—chồng của Mary Hawthorn.

Lord Frances Hawthorn—Chị gái của Lucien Hawthorn, con gái của Annabelle và Rosemary.

Lady Sophie Hawthorn—Vợ của Frances Hawthorn.

Lady Charlotte McCalfrey, Hầu tước phu nhân xứ Kent—chị gái của Lucien. Đứa con gái khác của Annabelle và Rosemary. Kết hôn với Rourke McCalfrey. Cực kỳ thân thiết và che chở cho Lucien.

Lord Rourke McCalfrey, Hầu tước xứ Kent—Một cựu quân nhân và là quý tộc Tscottish, anh kết hôn với Charlotte và cực kỳ che chở cho Lucien.

Lady Eshe Eddington—Nô lệ Châu Phi từ khi 10 tuổi được giải phóng từ gia đình quý tộc và đi đến East End. Cô được Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Pompinshire nhận nuôi, vụ việc này cực kỳ gây tranh cãi và gây ra khá nhiều bê bối.

Lord Amelia Hawthorn—Chị của Lucien Hawthorn, con gái của Annabelle và Rosemary.

Lady Gabriella Hawthorn—Vợ của Amelia Hawthorn.

Madison Kipling, người thừa kế tước vị Tử tước xứ Cavendish—người Lucien thầm mến khi xưa. Có mối liên hệ bất thường và kỳ bí với Chiến tranh năm 1812, vụ bắt cóc Orley, Frederick Remmington, cùng nhiều người khác.

Lord Blaine Myerscough, Tử tước xứ Yarborough—mọi người coi anh là một “thằng ngốc” của bạn chung phòng ở Eton, Lord Yarborough thích chọc cho mọi người cười. anh cũng thích chơi bi-a. Mặc dù tiếng tăm của anh khiến mọi người nghĩ rằng anh chẳng bao giờ nghiêm túc, vậy thì họ đã sai toàn tập rồi. Anh làm tình nguyện và tài trợ cho các cô nhi viện ở East End và trong phạm vi Tlondon.

Orley Garrick, Bá tước xứ Whitcomb—Được vinh danh là Bá tước xứ Whitcomb, Orley là một vị anh hùng ở Angland sau khi bị bắt cóc và tra tấn nhiều ngày mà vẫn không tiết lộ bất kỳ một bí mật hay thông tin quân đội nào. Anh là người kín đáo và mạnh mẽ với những bước đi khắp khiêng do chấn thương. Anh vẫn gặp phải những cơn ác mộng nhưng vẫn đạp xe, vẽ tranh, đo kiếm, và làm việc để né tránh chúng.

Lord Quincy Davenport, Hầu tước xứ Galeon—mặc dù là một người đàn ông to cao, anh vẫn rất ngọt ngào và cực kỳ lãng mạn. Anh là một nhà thông thái. Vợ anh, đã qua đời cùng đứa con chưa chào đời... hay khác nhỉ?

Lady Rowena Nibley, Nam tước phu nhân xứ Nibley—bà của Lucien. Một người phụ nữ thanh nhã mang dòng máu Tây Ban Nha. Bà luôn tự hào, mạnh mẽ, và thông minh với những mục tiêu và lý tưởng cao cả. Bà nghĩ Annabelle khá xứng với con gái bà Rosemary và liên tục dò hỏi động cơ của chồng cô. Đó là ngọn nguồn của sự tranh cãi.

Lord Martin Nibley, Nam tước xứ Nibley—Ông của Lucien và là bố của Rosemary. Một người đàn ông cứng đầu có quan điểm rất cổ hủ về đàn ông và phụ nữ. Ông cảm thấy chuyện riêng tư thì cứ phải giữ cho riêng tư, đàn bà và trẻ em cần được để mắt chứ không phải cần được lắng nghe.

Arlington Remmington—Bạn thân của Mary Hawthorn và là người giám hộ không chính thức của Lucien Hawthorn, Arlington hiện đang là chủ sở hữu duy nhất của Câu lạc bộ Quý ông Remmington. Vì bố anh lừa gạt và cờ bạc, Arlington chịu trách nhiệm nuôi dạy các em.

Frederick Remmington—Em trai của Arlington và là bạn của Lord

Mister Leatha Nibley—Anh họ của Lucien. Có vấn đề cờ bạc và coi thường phụ nữ.

Mister Martha Hawthorn—Anh họ của Lucien. Cực kỳ kiêu căng và khinh người.

Mister David Hawthorn—Anh họ của Lucien, đã kết hôn nhưng vẫn dòm ngó Lucien.

Mister Theodora Hawthorn—Anh họ của Lucien. Cực kỳ hờn hĩnh. Coi thường Charlotte.

Ambrose Harrington, Công tước xứ Norfolk—Thành viên quý tộc giàu có và được trọng vọng, có địa vị cao nhất trong tôn giáo. Còn vì vẻ oai vệ của cậu. Cực kỳ điển trai và thông minh. Giàu có, có nền tảng quân đội và có một cuộc tình, dù là cực kì đình đám và đầy tranh cãi nhưng vẫn tuyệt đẹp với người chồng Redden... một cựu nô lệ và từng là gánh nặng của anh.

Redden Harrington, Công tước phu nhân xứ Norfolk—Được biết đến là người phụ nữ có bản chất đàn ông đẹp nhất Tafrican trên toàn Angland, Redden là một nô lệ được giải phóng trên đường tới Đại lục khi bị Ambrose mua lại, được dạy dỗ, nâng đỡ và sau đó kết hôn với chính người đàn ông đó. Trong khi Lady

Brighton phải cố gắng để tạo ra thị hiếu thời trang ở Angland, Redden lại không tốn chút sức nào. Anh che giấu vài bí mật trong tầng lớp thượng lưu.

Lady Fayette Harrington—Con trai của Công tước và Công tước phu nhân xứ Norfolk. Xinh đẹp, nhưng tính tình khó chịu. Thường gặp rắc rối và trốn vào những nơi không có ai biết.

Noel Marlowe, Công tước xứ Brighton—Một người đàn ông giản dị mang một bí mật lớn và một mối quan hệ khăng khít đầy tai tiếng với chị vợ, Lady Eve.

Easter Marlowe, Công tước phu nhân xứ Brighton—Một người phụ nữ rất thời trang tin rằng giá càng cao thì chất lượng càng tốt. Cứ trông đẹp thì xài hết tiền chồng vào đó cũng chẳng sao cả, dù rằng trông chồng cô rất giản dị. Có một vài bí mật rất lớn và tai tiếng.

Lady Eve Cornock—Chị gái chưa kết hôn của Công tước phu nhân xứ Brighton. Có một bí mật tai tiếng và mối tình bí mật có thể gây ra tranh cãi trong tầng lớp thượng lưu.

Lady Ophelia Byron, Bá tước phu nhân xứ Exeter—Lý trí và kiêu ngạo. Bà chẳng ngần ngại lên án ai đó để đẩy họ xuống địa ngục nhưng sau đó lại quay lại kết bạn với họ vì lợi ích xã hội.

Lord George Byron, Bá tước xứ Exeter—Cực kỳ bảo thủ và đạo đức. Khinh thường rất nhiều người. Nghĩ rằng mình hơn hết thấy mọi người nhờ quan hệ với Hoàng đế.

Lady Gareth Jefferson, thẩm phán của Oakley—Con trai của Tử tước xứ Oakley. Bề ngoài và dịu dàng, Lady Gareth gây ra hỗn loạn khá lớn khi kết hôn với một người Tamerican giàu có, nhưng chuyện tình của họ đẹp đến mức Lady Gareth từ từ viết lại và bí mật xuất bản dưới cái tên khác.

Lord John Jefferson, Tử tước xứ Oakley—Một người Tamerican giàu có kết hôn với Tử tước phu nhân xứ Oakley. Giàu có nhờ xuất nhập khẩu vải và đá quý.

Lord Thurman Folsom, Hầu tước của Nottingham—Nổi tiếng vì sự khờ khạo và hài hước và là một người hay đùa giỡn. Thurman còn có phong cách khủng khiếp nhưng thường là người tạo ra xu hướng thời trang ở Angland bằng cách mang về phong cách mới từ các nước khác.

Lady Lawrence Folsom, Hầu tước phu nhân xứ Nottingham—vẻ đẹp cổ điển và gầy, mặc dù là fotmy (xem định nghĩa bên dưới) của sáu đứa trẻ, Lady Lawrence chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra là người phụ nữ đúng mực và thanh tao. Sau khi kết hôn với Thurman, thì lại không như vậy. Lawrence cũng vui tính như chồng mình vậy.

Marie-Etienne Nitot—Một người phụ nữ có bản chất đàn ông đầy xinh đẹp người Trench. Nổi tiếng là cực kỳ cởi mở và quá ư rực rỡ, cô từng thiết kế đồ trang sức cho Nafoleon và hiện đang bị tẩy chay vì có cửa hàng ở Angland. Làm ra những món đồ trang sức đẹp nhất trong nước. Có tình yêu với trò bi-a, thích cười, và có một danh tiếng chẳng mấy tốt đẹp.

Lord Richard Thorbishare—Một người thích trưng diện và là một tín đồ mua sắm của thành phố. Anh được mời đến mọi bữa tiệc, những lại chẳng được ai tín nhiệm.

Lady Madeleine Sherwood, Tử tước xứ Addlebury—Người tình cũ của Heathcliff. Muốn tiếp tục mối tình của họ.

Lady Adelaide Pormonteau—Gia sư của Heathcliff. Một người phụ nữ lớn tuổi, tốt bụng, dịu dàng và có quan hệ bí ẩn với Lord

Mister Sydney Hayhurst—Trợ lý của Công tước xứ Pompinshire. Quản lý cổ phần, sách báo, và các vấn đề tài chính khác của ngài.

Mister = Mr: Quý ngài. Chỉ dùng cho người thường nhưng mang hàm ý tôn trọng, dùng để phân biệt với cách gọi tôn trọng của giới quý tộc.

Mister Bertram Lansing—Luật sư của Công tước xứ Pompinshire. Xử lý mọi vấn đề pháp lý có thể phát sinh liên quan đến bất động sản, cổ phiếu, Công tước xứ Pompinshire, và gia đình ngài. Xử lý di chúc, của hồi môn, hợp đồng hôn nhân, v.v.

Lord Vash—Là thành viên cuối cùng khan hiếm nhất của tầng lớp thượng lưu ở phương Nam nhưng lại hoạt động phi pháp—với sự tán thành và khuyến khích của vợ mình—cùng bạn bè và gia đình.

Lady Vash—Một người phụ nữ liên tục tìm kiếm con đường phấn đấu vượt lên thực tại. Không cần biết là phải ngủ với ai, kết bạn với ai, hay thậm chí... giết người cũng được.

Lord Emory Shropshire, Nam tước xứ Leeds—Một người đàn ông hoàn toàn có thể bị lãng quên, nhưng không thể quên chiều cao đáng kể và vóc dáng gầy gò. Anh nổi tiếng vì việc ra vào một căn phòng mà chẳng ai chú ý cả. Tuy nhiên mỗi lần anh ta xuất hiện, dường như là đều đi kèm scandal. Đây có thể là một sự trùng hợp. Tuy nhiên, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp chứ, phải không?

Lady Belinda Shropshire, Nam tước phu nhân xứ Leeds—cũng là người có thể bị lãng quên như chồng có xu hướng đáng giá là có thể biến mất bất cứ lúc nào, và mặc dù vợ chồng cô không được đánh giá cao như những người giàu có hơn họ, họ có thể coi là khá giàu có, mà đó là lý do dẫn đến scandal.

Lady Charles Daniger, con trai của Bá tước xứ Pembroke—Một lady trẻ tuổi cực kỳ ngây thơ, anh luôn mơ được giải cứu khỏi người bố lạm dụng *** và có một câu chuyện tình như Romeo và Juliet vậy (mà không phải chết ấy).

Lady Arthur Blackwood, con trai của Hầu tước xứ Durham—Một lady trẻ tuổi rất cứng đầu, yêu bạn thân của anh trai, Lord Cholmondeley, trong vô vọng.

Lady Octavius York, con trai của Công tước xứ Cornwall—Yêu ca hát, cực kì e thẹn nhưng cũng xinh đẹp. Có một lịch sử (và thách ai dám nói đây, scandal mới đúng?) thú vị với Leonidus, một trong số những người hầu của Heathcliff.

Miss Evanston—Người đi kèm (trong các buổi vũ hội. Kiểu như được thuê làm bạn nhảy, người yêu tối hôm đó). Được cho quyền lợi bốc hơi ngay khi có dấu hiệu dù là nhỏ nhất của scandal.

Lord Irven Colby, Bá tước xứ Leicester—Một anh chàng tròn trĩnh và vui tính. Anh nổi tiếng về việc khuấy động thực vui nhộn trong các mùa đông khi anh phiêu lưu đến khu Đông và chế biến món ăn, làm ra chấn và đồ chơi cho những người cư ngụ ở đó.

Lady Ulena Colby, Bá tước phu nhân xứ Leicester—Cựu diễn viên kết hôn với một thành viên của tầng lớp quý tộc nhỏ, Lady Ulena sinh ra ở East End, chung sống với những hành vi tai tiếng và không biết xấu hổ (cùng với chồng hoặc không) hoặc sống ở khu đông với trẻ bụi đời hoặc trẻ mồ côi ở đó.

Raph: East End là từ mang hàm ý miệt thị chuyên để gọi khu vực phía Đông thành phố Luân Đôn ở Anh vào thời kì Trung cổ, là nơi tập trung người nghèo và người nhập cư trong thời kì bùng nổ dân số ở London. Có tường thành bao quanh.[Nguồn: đây]

Lord Valentine Lincoln, Hầu tước xứ Gloucester—Nổi tiếng vì cực kỳ tài năng trong lĩnh vực ca hát, nhảy múa, diễn xuất, và hội họa, Lord Lincoln là một anh chàng vui tính nhưng cũng có chút nữ tính.

Lady Nathaniel Lincoln, Hầu tước phu nhân xứ Gloucester—Một ca sĩ, vũ công, diễn viên và họa sĩ tài ba giống chồng, Nathaniel cao lêu nghêu và cực kỳ ngoan ngoãn.

Mademoiselle Jean-Luc—Người thiết kế váy áo. Một người đẹp Trench cổ điển, Những thiết kế của Jean-Luc là để dành cho các công chúa nước Angland.

Raph: Mademoiselle là từ tiếng Pháp, nghĩa là “tiểu thư” hay “quý cô”. Chỉ phụ nữ trẻ và chưa chồng. Từ năm 2011, như một kết quả của phong trào nữ quyền, từ này đã không còn được sử dụng trong tất cả các văn bản chính thức vì nó gây ra sự phân biệt giới tính khi người phụ nữ buộc phải thông báo tình trạng kết hôn của bản thân [Nguồn: đây]

Miss Pleasant Hastings—Gia sư của Eshe Eddington. Người phụ nữ bản chất đàn ông có mối quan hệ bí ẩn với ông của Heath. Thông thạo nhiều ngôn ngữ.

Lady Isadora Gennaro Benedetto nee Davenport, Hầu tước phu nhân đã qua đời xứ Galeon—được ông mình là Đức vua Ferdinand I nuôi dưỡng, mặc dù bố cô, Đức vua Ferdinand VII, đã nói rằng mẹ cô đã sảy thai, Lady Isadora khôn khổ đã thiệt mạng trong khi Lord Galeon phục vụ cho Hải quân hoàng gia.

Còn tiếp...

Raph: Những từ tên riêng mà cứ thêm T (vd: Tscottish, Tearch, Tfrench, Tlondon...) đăng trc sẽ đc chú thích sau. Nhưng mà t nghĩ mấy từ đó cũng thông dụng. Biết một chút tiếng Anh là có thể suy ra đc hén:v

45. Chương 28: [phụ Lục] Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 2 – Người Hầu

NGƯỜI HẦU

Imogen—Quản gia của Trang viên Phương Nam. Kết hôn với Wilhelmina.

Wilhemina—Cựu nô lệ Châu Phi. Kết hôn với Imogen.

Chester—Con của Imogen và Wilhelmina. Làm người hầu ở Trang viên Phương Nam.

Patty—Người hầu của Lucien.

Annise—Quản gia của Heath và phụ trách coi sóc bất động sản của anh ở Tlondon.

Thompson—Một trong số những người con của Imogen và Wilhelmina. Phù rể của Heath, luôn đi ngao du cùng anh.

Laura—Một trong số những phù rể của Heath nhờ vào mối quan hệ về bất động sản của anh ở Tlondon.

Dwight—Đứng đầu đoàn phù rể ở Trang viên Phương Nam. Con của Imogen và Wilhelmina.

Katherine—Con gái của Imogen và Wilhelmina. Là người hầu. Yêu thích scandal và mua sắm. Thường ghi chép mọi thứ.

Owen—Một trong số những người hầu của Trang viên Phương Nam. Yêu một công nương trong tầng lớp thượng lưu và quyết tâm theo dõi cô bất chấp sự phản đối của Wilhelmina.

Ben—Một trong số những người con của Imogen và Wilhelmina. Một trong số những người hầu ở Trang viên Phương Nam.

Bena—Một trong số những đứa con của Imogen và Wilhelmina. Một trong số những người hầu ở Trang viên Phương Nam.

Robert—Một trong số những đứa con của Imogen và Wilhelmina. Kết hôn với Lucille. Một trong số những người hầu ở Trang viên Phương Nam.

Daven—Một trong số những người hầu ở Trang viên Phương Nam. Nổi tiếng vì thường có những cuộc tình vụng trộm với góa phụ. Một trong số những đứa con của Imogen và Wilhelmina.

Maribelle—Con gái của Imogen và Wilhelmina. Một người hầu ở Trang viên Phương Nam.

Leonidus—Con trai của Imogen và Wilhelmina. Người đứng đầu những người hầu của Heathcliff. Có một quá khứ bí mật, tai tiếng với Lady Octavius.

Janice—Con gái út của Imogen và Wilhelmina. Một người hầu ở Trang viên Phương Nam.

Margot—Một trong số những người hầu ở Trang viên Phương Nam. Yêu Dwight, nhưng lại phải kết hôn với người khác.

Lucille—Kết hôn với Robert. Một trong số những người hầu ở Trang viên Phương Nam. Luôn cố gắng tìm ra những tin đồn mua sắm tài giỏi nhất và tất cả các scandal xảy ra ở East End cũng như toàn thể Tlondon và thích chia sẻ với mọi người những thông tin đó.

46. Chương 29: Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 3: Nhân Vật Lịch Sử

NHÂN VẬT LỊCH SỬ

Napoleon Bonaparte—Người đàn ông Trench đặt nền móng thống trị lên toàn thế giới. Một nhà lãnh đạo quân sự và chính trị, ông nổi lên trong cuộc cách mạng Trench và là Hoàng đế của Trench. Ông là một cái gai trong mắt Angland, vì vậy nên Teurope quyết tâm ngăn ông ta lại.

Sir William Shakespeare—Một nhà thơ, biên kịch, và diễn viên người Angland, William Shakespeare được coi là nhà văn vĩ đại nhất trong lịch sử ngôn ngữ Angland.

Princess Edward—Con trai thứ tư của Đức vua George William Frederick, đệ Tam. Princess Edward là fotmy của nữ hoàng Victoria. Ngài là người đầu tiên trong gia đình hoàng gia sống ở khu Thuộc địa trước khi tạt qua viếng thăm vị công chúa đầu tiên đến TUnited States sau độc lập, thật sự đã gây ra khá nhiều đồn thổi.

General Wellesley, Arthur Wellesley, Công tước đầu tiên xứ Wellington—Một sĩ quan và chính khách Anglish, gốc Tireland. General Wellesley là nhân vật chính trị và quân sự hàng đầu của thế kỷ 19. Ông đã dẫn dắt lực lượng đồng minh giành chiến thắng trước Trench trong Trận chiến Vitoria vào năm 1812 suốt thời kỳ Chiến tranh Napoleon. Sau sự lưu đầy của Napoleon vào năm 1814, ông làm đại sứ cho Trench và được trao danh hiệu Công tước. Lịch sử đánh trận của ông là một tấm gương.

Don Jonne—Một nhà thơ kiêm giáo sĩ người Angland ở Nhà thờ Angland. Ông được coi là đại diện ưu việt của các nhà thơ siêu hình. Tác phẩm của ông có sức mạnh, gợi cảm như thơ trữ tình ngắn, thơ về tình yêu, thơ về tôn giáo, ông dịch tiếng Latinh, các đoạn văn, các đoạn bi ca, các bài hát và bài giảng. Nhưng chính những bài thơ trữ tình ngắn và thơ về tình yêu mới thường gây ra nhiều tranh cãi nhất trong giới thượng lưu. Trong khi những kẻ trác táng dùng chúng để dụ dỗ những thanh niên thượng lưu trẻ rời xa những người đi kèm để làm vài hoạt động phi pháp, khá thường xuyên, các thanh niên trẻ bất tỉnh, và tỉnh lại thì phải nghe những lời ca tục tĩu và gây sốc.

Sir T.A. Hoffman—Ernst Theodor Amadeus Hoffmann là một tác gia lãng mạn người Trench về thể loại tưởng tượng và kinh dị, một luật gia, một nhà soạn nhạc, nhà phê bình âm nhạc, nhà soạn thảo, và nhà biếm họa. Ông nổi tiếng là tác giả của tiểu thuyết *The Nutcracker and the Mouse King* (Kẹp hạt dẻ và Vua Chuột) mà vở ballet nổi tiếng *The Nutcracker* (Kẹp hạt dẻ) phỏng theo. Những câu chuyện của Hoffman rất thịnh hành trong thế kỷ 19, và ông là một trong số những tác giả lớn của dòng văn học lãng mạn.

Còn tiếp

Raph:

Quan điểm cá nhân khiến mình lựa chọn việc thuyết phục bạn Yoyo dịch bộ này giữ nguyên cái sự hại não của tác giả thay vì dịch nó theo thể giới mà chúng ta đang sống, dù biết rằng, rõ ràng nó đem lại sự bất tiện cho cả độc giả và dịch giả. Tuy nhiên, mong các bạn độc giả thông cảm cho điều này và bước vào “thế giới song song” mà tác giả đã tự mình vẽ nên với một tâm trạng phóng khoáng nhất. Cảm ơn các bạn đã lắng nghe.

47. Chương 30: Những Lời Đồn Đại Tai Tiếng Của Vương Quốc Remmington: Phần 4 – Thuật Ngữ Và Các Điểm Cần Chú Ý

THUẬT NGỮ VÀ CÁC ĐIỂM CẦN CHÚ Ý

Turnting—Chu kỳ mà thân thể phụ nữ của thế giới này mỗi tháng đều phải trải qua, chuẩn bị cho việc sinh nở, và xác định xem có con hay không. Tử cung sẽ chậm rãi hình thành. Đó là một quá trình gian nan và khá đau đớn. Kéo dài khoảng ba đến năm ngày và chảy máu khi chu kỳ quay lại, phân tán với lớp màng già xung quanh và sẽ không còn nếu xuất hiện sự có mặt của một đứa trẻ. Tuy nhiên, nếu đang mang thai, sẽ không có chu kỳ nữa.

Maldy—Người đàn ông có bản chất phụ nữ trong một cặp đã kết hôn. Hay người cha là nữ của gia đình. Sinh ra với khả năng làm cho người bạn đời nam/nữ mang thai nhờ có âm vật kéo dài, thứ mà cô ta đâm vào âm đạo hay hậu môn của người bạn đời trong quá trình làm tình. Khi cô ta đạt cực khoái, cô ta giải phóng dịch thể mà sẽ (hi vọng là) làm người bạn đời mang thai, nếu họ cố gắng. Maldy của gia đình có trách nhiệm tương tự như bất kỳ người cha nào. Họ được kỳ vọng có thể chăm sóc gia đình, làm ra tiền, chuẩn bị của hồi môn, xử lý hợp đồng hôn nhân, v.v.

Fotmy—Người phụ nữ có bản chất đàn ông trong cặp đôi đã kết hôn. Hay người mẹ mang giới tính nam của gia đình. Sinh ra có khả năng sinh con cho người bạn đời nam/nữ nhờ vào chu kỳ mà sinh ra đã có. Người phụ nữ mang giới tính đàn ông được đối xử như phụ nữ, không liên quan tới cơ quan sinh dục của họ. Tùy thuộc vào tầng lớp xã hội/giai cấp của họ mà quyền lợi của họ phụ thuộc vào ý muốn của người cha/người giám hộ và sau đó là chồng của họ. Họ được kỳ vọng mang thai, có tính cách nhẵn nhụi, thanh lịch, lịch thiệp, hòa nhã, xinh đẹp, và trầm lặng.

Angland—Nước Anh.

Tlondon—Luân Đôn.

Tfrance—Pháp.

Tspantish—Tây Ban Nha.

Tscotland—X-cốt len.

Tafrica—Châu Âu.

Tswahili—tiếng Bantu-ngôn ngữ giữa các nô lệ Châu Phi.

Trang viên Cavendish—Nhà của Lord và Lady Cavendish, bố mẹ của Madison Kipling.

Cung điện Whitehall—Nơi ở chính của các vị vua Anh quốc tại Luân Đôn.

Điền trang Yorkshire—Nhà của Bá tước và Bá tước phu nhân xứ Yorkshire, Lord Annabelle và Lady Rosemary Hawthorn, bố mẹ của Lucien Hawthorn.

Trang viên Southerby—di sản của Cựu Công tước xứ Pompinshire, ông của Heath, giờ thuộc về Heathcliff Eddington, III, công tước hiện tại.

Tòa nhà Hall—Nhà của Quý Công tước xứ Whitcomb. Người anh hùng quân đội.

Whitcomb Hall: “Whitcomb” là một tòa nhà đặc trưng với phong cách thời Victoria với các phòng tiện nghi.

Nhà thờ thánh George—Một nhà thờ của Anh được xây vào những năm đầu thế kỷ mười tám. Nó thường là nơi tổ chức các lễ cưới của tầng lớp thượng lưu. Nếu bạn là thành viên của tầng lớp thượng lưu mà không thể kết hôn ở đây, chắc chắn là sẽ gây ra không ít điều tiếng.

Công viên Hyde—Một công viên gần 400 mẫu ở khu vực West End cực kỳ thời thượng nằm trong thành phố Luân Đôn. Năm giờ là ‘giờ thời trang’ để chiêm ngưỡng cũng như được người khác chiêm ngưỡng khi tản bộ dọc bờ hồ của Công viên Hyde được trang hoàng lồng lẩy, gọi là Serpentine, hay là đi xe ngựa trên con đường mòn, gọi là Vành đai. Rotten Row là đoạn đường được nhiều người biết đến nằm trong con phố khét tiếng vì những cuộc cưỡi ngựa hoặc những xe ngựa phóng kinh hồn bạt vía. Đối với phụ nữ, đó được gọi là Cung Đường Cửa Các Quý Cô.

West End (Khu Tây): Đối nghịch với East End (Khu Đông) tượng trưng cho nghèo đói, bệnh tật và bạo lực của tầng lớp mật hạng, Khu Tây là nơi tập trung của tầng lớp thượng lưu Anh thế kỷ 18.

Điền trang Galeon—Nhà của Lord Quincy Davenport, Hầu tước xứ Galeon. Quả phụ.

Trang viên Yarborough—nhà của Lord Blaine Myerscough, Tử tước xứ Yarborough.

Almack—Phòng ở ghép Almack là một câu lạc bộ thượng lưu ở Luân Đôn từ năm 1765 đến năm 1871 và là một trong những câu lạc bộ đầu tiên nhận cả nam lẫn nữ. Đó là một trong số ít câu lạc bộ của tầng lớp thượng lưu, nơi gặp gỡ công khai của những người lưỡng tính ở thủ đô Angland ở cái thời kì mà hầu hết những tụ điểm quan trọng nhất dành cho mùa giao lưu cuồng nhiệt lại là những ngôi nhà khổng lồ của giới quý tộc.

“Caro Mio Ben”—Một bài hát Ý được cho là của hai anh em người Ý Giuseppe Giordani và Tommaso Giordani, được viết vào thế kỷ 18. Ở thế giới Tearch, Lord Yorkshire sử dụng bài hát này đầu tiên trong mỗi buổi diễn hành.

Khu vườn Hawthorn—Nổi tiếng khắp nước Anh không chỉ vì kích thước mà còn vì vẻ đẹp của nó, Khu vườn Hawthorn là một tụ điểm mà trong suốt thời gian hoạt động được mở công khai một tuần một lần.

Tearth—Trái đất. Hành tinh mà series này xây dựa trên.

“Die Abenteuer der Silvester-Nacht”—Hay “Những cuộc phiêu lưu của đêm giao thừa” được viết bởi ETA Hoffmann, phần lớn những câu chuyện này xuất hiện vào mùa thu năm 1814 trước khi được mở rộng ra thành tiểu thuyết hoàn chỉnh và được xuất bản vào năm 1815.

Orchis—trong thần thoại Hy Lạp, Orchis là con trai của nữ thần sông núi và thần rừng. Trong một bữa tiệc chúc mừng Bacchus, Orchis thừa nhận đã bán bỏ thánh thần sau khi chàng đã xúc phạm và cưỡng bức một nữ tu, hậu quả là bị động vật hoang dã xé xác, sau đó biến thành một loại thực vật mảnh mai và khiêm tốn.

Tgreek—Hy Lạp.

Pantamanian—Người Panama. Từ thành phố Panama.

Tamerica—Châu Mỹ.

Tinjuns—Người da đỏ. Thuật ngữ dùng cho người Châu Mỹ bản xứ trong giai đoạn này.

Sholfting—Quá trình đau đớn của tất cả giống cái, dù là nam hay nữ, trong thời gian này, đứa trẻ đã sẵn sàng ra đời và quay đầu xuống, lúc này cơ thể sẽ tự động điều chỉnh lại để chuẩn bị chào đón đứa trẻ. Đối với nữ giới, đây là một quá trình không dễ chịu gì, và hơi đau khi hông mở rộng ra để sẵn sàng cho quá trình sinh nở bằng âm đạo. Đối với nam giới, lại cực kỳ đau đớn vì thân thể phải tự điều chỉnh để đóng và mở thành ruột, ngăn không cho người đó đại tiện tiện trong khi sinh đứa trẻ. Đứa trẻ sinh ra qua đường hậu môn của một fotmy, phải được chuẩn bị kỹ lưỡng với dầu và dung dịch từ bên ngoài để ngăn sự xé rách, thêm vào đó thân thể cũng sẽ tiết ra chất từ bên trong để làm dịu đường đứa trẻ đi ra. Hậu môn của cơ thể mẹ sẽ kéo căng ra để sinh đứa trẻ, và bác sĩ nói rằng sẽ mất khoảng 6-8 tuần để thân thể của một fotmy trở lại bình thường.

Romeo and Juliet—Một trong những vở kịch nổi tiếng nhất của William Shakespeare. Nói về hai thanh thiếu niên: nhân duyên bị định mệnh chia rẽ, bố mẹ không muốn họ đến với nhau, lấy nhau trong bí mật. Một người nhận được thông tin sai lệch về người kia và tự tử, khiến cho người còn lại cũng làm vậy.

Stographer—Một ống trụ dài được bác sĩ sử dụng để nghe nhịp tim bệnh nhân cũng như nhịp tim, mạch, hay cử động của đứa bé con của người mà họ chữa trị.

Hết phụ lục

48. Chương 31: Giới Thiệu Tác Giả Vicktor

Vicktor “Vic” Alexander viết tác phẩm đầu tiên của mình vào năm lên mười và chưa từng ngừng sáng tác từ đó. Anh thích đọc mọi thứ trên mọi lĩnh vực, và là một thành viên danh dự của 1 cộng đồng mà ít người

biết đến dưới cái tên U.N (Undercover Nerds) bởi trong khi anh sống, ăn uống, hít thở và ngủ nghỉ với thể thao, thì anh cũng hít thở cùng tiểu thuyết lịch sử và khoa học để rồi trở thành một Trekkie. Nhưng đừng hỏi anh về Dungeons Dragons, bởi vì anh không hề biết chơi trò đó. Khi nói đến viết lách, anh thích mọi thứ từ thể loại kì bí đến hiện đại hay tưởng tượng hoặc lịch sử, anh không chỉ là một người thích đọc những đoạn kết mà còn có thể viết ra những câu chuyện ngoài sức tưởng tượng. Vic là một người cha đáng tự hào của hai cô con gái mà một trong số chúng đang dõi theo anh từ chốn thiên đường cùng người vợ quá cố Christopher của anh. Vic là một người chuyển giới và cũng là một đồng tính nam, khi anh không viết, anh sẽ đi chơi với bạn bè, hoặc bị chìm đắm trong các video của John Barrowman, Scott Hoving, và Shemar Moore. Viktor đã xuất bản nhiều cuốn tiểu thuyết thuộc hàng best-selling và có một danh sách WIP khiến anh chỉ cần nghĩ về nó thôi là phát mệt. Các tác phẩm của anh thường viết về các anh chàng quyền rũ.

Chú thích:

Trekkie: Fan cuồng của series chương trình truyền hình về khoa học viễn tưởng Star Trek tại US (định nghĩa của Từ điển Oxford).

Các Trekkie có “dấu hiệu nhận dạng” là chào nhau kiểu tách hai ngón đầu và hai ngón cuối giống kiểu tay người ngoài hành tinh ấy $\sim$. Obama cũng có 1 bức ảnh với kí hiệu này @@.

Du hành giữa các vì sao (Star Trek) là một series chương trình giải trí khoa học viễn tưởng Mỹ được nhượng quyền thương mại, sản xuất năm 1968 với hình thức ban đầu là một bộ phim truyền hình Mỹ của Gene Roddenberry. Phim kể về những cuộc phiêu lưu giữa các vì sao tại hành tinh Milky Way trong những năm 2260, dẫn đầu bởi thuyền trưởng James T. Kirk, cùng với phi hành đoàn tàu Enterprise (NCC-1701) của Liên bang các hành tinh.

WIP: Work In Progress, được hiểu là công việc đang trong tiến trình hoàn thành, sản phẩm chưa hoàn thiện.

Best-selling: sản phẩm bán chạy nhất.

Dungeons Dragons: hay gọi tắt là DD, là dòng game nhập vai (Role-playing game/RPG) đầu tiên của thể loại cực kì phổ biến vào những năm 1970. Phần lớn các bộ luật về game nhập vai sau này đều được lên ý tưởng từ dòng game khai sinh này. Ngày nay, DD đã được xuất bản đến phiên bản thứ 4 với hơn 5 triệu người chơi và tham gia vào các giải đấu trên khắp thế giới.

Undercover Nerd: dùng để nói về những người con trai đeo kính, thích đọc sách, chơi game và cuồng khoa học viễn tưởng. Tạm dịch là “Nhóm những kẻ đầu to mắt cận”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-sap-dat-viktor-alexander>